

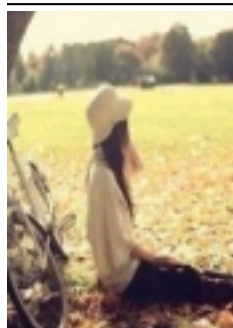
Về Đi Anh, Nơi Đây Em Vẫn Đợi

Contents

Về Đi Anh, Nơi Đây Em Vẫn Đợi	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	11
8. Chương 8	13
9. Chương 9	16
10. Chương 10	18
11. Chương 11	19
12. Chương 12	22
13. Chương 13	24
14. Chương 14	26
15. Chương 15	28
16. Chương 16	31
17. Chương 17	32
18. Chương 18	34
19. Chương 19	36
20. Chương 20	38
21. Chương 21	42
22. Chương 22	45
23. Chương 23	47
24. Chương 24	51
25. Chương 25	55
26. Chương 26	59
27. Chương 27	60
28. Chương 28	64
29. Chương 29	68
30. Chương 30	72
31. Chương 31	74
32. Chương 32	77
33. Chương 33	81
34. Chương 34	82
35. Chương 35	85
36. Chương 36	86
37. Chương 37	88
38. Chương 38	92
39. Chương 39	96
40. Chương 40	98
41. Chương 41	102

42. Chương 42	105
43. Chương 43	108
44. Chương 44	111
45. Chương 45	115
46. Chương 46	118
47. Chương 47	121
48. Chương 48	124
49. Chương 49	125
50. Chương 50	129
51. Chương 51	132
52. Chương 52	135
53. Chương 53	137
54. Chương 54	139
55. Chương 55	142
56. Chương 56	145
57. Chương 57	148
58. Chương 58	152
59. Chương 59	154
60. Chương 60	158
61. Chương 61	160
62. Chương 62	163
63. Chương 63	165
64. Chương 64	166
65. Chương 65	170
66. Chương 66	172
67. Chương 67	175
68. Chương 68	177
69. Chương 69 (end)	179
70. Ngoại Truyện 1	182
71. Ngoại Truyện 2	186
72. Ngoại Truyện 3	187
73. Ngoại Truyện 4	189
74. Ngoại Truyện 5	192
75. Ngoại Truyện 6	195
76. Ngoại Truyện 7	197
77. Chương Kết	198

Về Đi Anh, Nơi Đây Em Vẫn Đợi

Giới thiệu

Phần 2 của Anh chọn ai? Siêu mẫu hay OsinCâu chuyện tình buồn giữa đại ca của Đại Bàng Đen và

1. Chương 1

Chương 1: Chạm mặt ~ Việt ~

Hôm nay là ngày kết hôn của chủ tịch tập đoàn Bảo Minh – một sự kiện bí mật, hẳn đã âm thầm lên kế hoạch gần một tháng làm bất ngờ vị hôn phu. Bảo Minh là một tập đoàn có thế lực, nếu có cơ hội hợp tác làm ăn, đợt này chắc chắn bằng đẳng của tôi được lợi lớn- thật không phí công mấy thằng em ăn nằm rình mò ngoài ấy – đây quả là tin đáng mừng, cơ hội trời cho này, nhất định phải chạm mặt, không hẳn thì bố hẳn, ông hẳn, cụ hẳn...nhất định phải giành quyền phân phối mấy sản phẩm đang hot của hẳn, đi trước Golden Face một bước.

–”Anh, chủ tịch nhà đó có con gái, 18 tuổi...”

–”Chúng mày không phải dặn, đại ca thừa có dự tính...đại ca nhỉ?”

–”Ồi dào, cần gì dự tính, cho nó gặp đại ca nhà mình, một phút thôi...chả chết đứ chết dừ ...”

Thừa biết bọn ranh con ám chỉ cái gì, tôi chỉ cười khẩy. Tuy nhiên việc cưa cẩm một đứa trẻ mới 18 tuổi để đạt được mục đích thì có vẻ như tôi vẫn chưa tới đường cùng mà phải làm thế. Giải quyết nốt mấy kiện hàng, cầm lấy chiếc vé máy bay từ tay thằng em, tôi nhanh chóng ra Hà Nội.

.....

Một vật thể lạ xoẹt qua người khiến tôi tởm ngă. Đằng sau, tiếng hô hò, chửi bới réo rít hết cả:

–”Đứng lại...đứng lại...”

–”Con kia, ông mà bắt được mày thì liệu hồn...”

Mẹ kiếp, một toán bảy tám thằng đàn ông vạm vỡ đuổi theo một con nhỏ, nhục. Con bé mồ hôi mồ kê nhễ nhại, tôi nhìn đồng hồ, còn ba mươi phút nữa mới tới lễ cưới...chỉ trách mẹ tôi đã dạy, không để phụ nữ chịu thiệt, tôi cầm tay con bé, khẽ nói vào tai nó: “Hôm nay là số em may”, tiếp sau đó thì, còn gì nữa, lao vào cứu người đẹp.

Xong việc, phải áo quần cho sạch, thì vẫn như thường lệ thôi, tôi ngại nhất là những lúc như thế này, khi anh hùng giải cứu mỹ nhân xong, thường thì các mỹ nhân sẽ sấn lấy, tỏ vẻ cảm kích, lau mồ hôi cho chàng, đứng nhìn với ánh mắt thán phục...vân vân và vân vân..., tôi làm việc tốt vì tôi là người tốt đấy chứ bộ, tôi đâu cần những thứ hoa lá màu mè đó. Dự định của tôi sẽ nói với con nhỏ: “Không cần khách sáo...” rồi lạnh nhạt đi thẳng, sở dĩ có thái độ vậy là vì trước kia có lần tôi đen đủi tới mức bị vài nàng đeo bám cảm ơn tới vài tháng trời...thật mệt mỏi...Haizz...Ấy vậy mà lúc tôi quay ra, chả còn ai, con bé chạy biến đằng nào mất...’Càng tốt’- tôi tự nhủ vậy đó, nhưng thực ra có chút – chút xiu xiu thôi, cảm thấy chạnh lòng.

‘Mấy thằng bảo vệ ranh, nhưng không sao, anh đã lường hết...haha’. Vượt qua khu “kiểm tra giấy mời” một cách nhẹ nhàng, chuẩn bị đi vào hội trường, đang băn khoăn không biết nên tiếp cận mục tiêu trước hay sau lễ cưới, với lí do gì, thì tôi nghe tiếng kêu thất thanh từ phía nhà vệ sinh nữ...còn mười phút...đất trời, định đi qua rồi cơ mà tiếng kêu càng ngày càng lớn, đành chuyển hướng.

Á, lại con bé đó, tôi nhận ra nó ngay mà, nhưng không phải quần đùi áo phông như lúc nãy, mà là bộ váy tím trông rất sang trọng, nhìn thấy tôi, nó như bắt được vàng:”Giúp với”...Chắc lúc nãy em không dừng lại là chưa được nhìn thấy cái bản mặt tôi thôi, bây giờ nhìn thấy rồi, tôi dám cá, ít nhiều ngày hôm nay tôi cũng bị làm phiền. Tôi nở một nụ cười rất tươi, nhẹ nhàng nói: “Ừ, em cần gì?”. Cô bé nhanh nhẹn: “Không phải tôi, anh giúp người này đi...” rồi chạy biến. Tôi tởm chết sống, What??? Là đã 4 mắt chạm nhau, vậy mà không cảm xúc gì, đi thẳng? Con bé này, nó là đàn bà hay less đây? Mẹ nó chứ, dù sao thì tôi phải giúp đỡ người ở trước mặt cái đã. Con bé này thì mặc váy hồng...sao đứa nào cũng lộng lẫy thế nhỉ, có lẽ là đi ăn cưới chẳng? Quay người nó ra, mới phát hiện, nó chính là con bé 18 tuổi mà đàn em suốt ngày nhắc sao? Trời, như vợ được vàng vậy, hôm nay tôi cứu tiểu thư của Bảo Minh, mai này việc gì há chẳng phải

đều thuận lợi sao? Nó nằm bất động dưới sàn, đầu tóc đều bị ướt cả, tôi đoán bị sắc nước, nhưng sao lại sắc nước trong nhà vệ sinh? Cũng chẳng quan tâm nhiều, trước tiên phải làm hô hấp nhân tạo đã...được nằm phút thì tiểu thư tỉnh, nó nhìn thấy tôi, mơ màng, một lúc thì khóc rống lên...tôi ân cần hỏi thăm:

-”Đỡ chưa???”

-”Là anh đã cứu em sao??? Huhu...không có anh chắc em chết rồi...”

-”Không cần khách sáo...Sao em bị ngạt vậy?”

-”Em bị con đó chìm xuống bồn cầu...huhu”

Ặc, chìm xuống bồn cầu ư? Không thể nói gì hơn ngoài...chết sốc! Lúc này tôi còn hô hấp nhân tạo cho nó...chẳng phải cũng gián tiếp uống nước bồn cầu? Biết thế này...hix hix...

-”Em đi được không, đi thay áo quần đi, tôi còn có việc đi trước...”

Vẫn nghe tiếng nó gọi và đuổi đằng sau nhưng tôi nhanh chóng rào bước, con gái nhà giàu là thế, càng quan tâm, mặt dày nhiều, bọn họ càng chán ghét, cứ chơi bài lạnh nhạt đi đã...chỉ cần chắc chắn, nó đã nhớ mặt tôi, là đủ, sau này lúc cần hăng tít.

.....

Tôi ngồi ở hàng ghế sát đường đi chính, có thể quan sát tất cả rất rõ. Ồ thì ra cưới là như thế này sao? Lồng lầy, sa hoa, hoành tráng thì tôi đã thấy nhiều, nhưng ở đám cưới này, có một vẻ ảm áp lạ thường...không khí...haizz...nói chung là khó tả... cô dâu lúc đầu có vẻ còn tươi vui, nói nhiều, sau thì mặt mày biến sắc, tôi đoán, lúc này nàng ta mới biết mình cưới thật sao? Thái độ có vẻ giận dữ chứ rể, cả hội trường nín thở lo lắng, biết đâu mà cô dâu điên lên thì chết, công chú rể và mọi người thành công cốc, bỗng một giọng nói ngay cạnh vang lên:”Thế giờ chị có cưới không hay xuống làm phù dâu, để em lên làm cô dâu thay chị nào?” Cô dâu bị đánh trúng đòn tâm lý, thôi không giận hờn, hay, người nói câu này, khiến tôi bị ấn tượng, cố gắng ngước lên nhìn cô gái đó...Một sự ngạc nhiên không ngờ, váy tím lộng lẫy, tóc tết hoa...em chẳng phải là cô gái hai lần không bị rung động trước vẻ điển trai chết người của tôi đây sao? Đôi gò má có tô ít phấn hồng, trông em lúc này, vạn phần duyên dáng, kiều kì... Có chút bất mãn, ...chả hiểu sao, thấy thằng phù rể bên cạnh nắm tay em lúc hát...chỉ là cái nắm tay xã giao thôi, nhưng mà vẫn khiến tôi có tý bực.

Thủ tục hôn ước làm xong, mọi người vui vẻ ăn uống, hôm nay là tiệc đứng, tôi cũng quả là được ông trời chiếu cố, đang còn tính kế tiếp cận hần, thì Trâm Anh – em gái hần đã lôi cả gia đình tới gặp tôi, giới thiệu tôi kính cẩn như là ân nhân cứu mạng, tôi vì thế, tự dưng quen được gia đình họ, việc làm ăn, coi như thành! Tôi ở ngoài Bắc vài hôm đi chơi với Trâm Anh cho phải phép, chán ngắt, cố gắng chịu đựng rồi lấy lí do bận việc để quay vào Nam gấp.

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 2

2. Chương 2

Chương 2: Phải chăng là duyên nợ ~ Việt ~

- “Anh cả, anh mau về đi, anh hai lại gây chuyện rồi...lại còn...”

- “Lại còn sao?”

- “Lại còn...còn... ở chỗ anh...”

Thằng Cẩm giọng tới tấp, cha nhà nó, bố mày vừa mới kịp bước chân xuống máy bay. Tức tốc lên xe, theo thằng em phi thẳng về đại bản doanh...

Đ..., cũng may mà đúng thời điểm, tay nó còn đang chạm vào cái thắt lưng da – không thì quả này tôi tha hồ mà bỏ mắt, đeo thể nhện nổi, tôi lao vào cho nó ba phát, mặc kệ sự can ngăn của đàn em. Thăng bé sợ hãi, bị đánh lăn ra sàn nhưng vẫn biết điều:

-”Em xin anh, anh thương em...”

Một phút nữa, tôi vẫn không thể nguôi giận:

-”Mày bị bệnh hả con...chơi gái còn dẫn lên tận phòng bố, sao không giải quyết ở nhà mày...”

-”Xin anh, xin anh...em tưởng...mấy hôm nữa anh mới về...”

Điên tiết!!!

-”Lần trước suýt đi tù mày vẫn chưa chừa à?”

-”Đấy là chẳng may phải con thằng chủ tịch quận ...”

-”Mẹ, còn lắm mồm...”

-”Em xin anh, em biết tội rồi...”

-”Gái gọi đầy ra đấy, sao cứ phải bắt con nhà người ta, mày chết cũng không chừa...”

Phang cho nó vài phát, quá chán với thằng này, tôi quá ngao ngán:

-”Đấy, từ chuyện của mày bố không can thiệp nữa, nhanh, làm gì thì làm đi, tới lúc bị kiện đừng tới tìm bố mày...”

-”Em biết tội rồi ạ...không có anh em biết làm sao...anh nguôi giận ạ...”

-”Thằng này, nhốt cho tao, 3 ngày...còn bọn mày, giải quyết xong thì biến...”

Bọn chúng sau khi nghe tôi quát thì cụp đuôi chạy cả, mới đi vài ngày đã loạn, khôn nạn thật...Thằng hai theo tôi lâu nhất, là đứa khôn nhất, cơ đồ được như ngày hôm nay một phần không nhỏ cũng nhờ nó, chỉ khổ cái tính thằng này dè, cộng thêm chính vì tôi nương tay nhiều lần nên đôi lúc khiến nó nhờn quá trớn, đợt này làm dữ, cũng chỉ muốn tốt cho nó!

Tắm rửa xong thì cũng 9h, đồ ăn trên máy bay cũng không tệ nên tôi định ngủ luôn cho thoải mái...Lúc lên giường mới phát hiện ra chăn của mình hôm nay cuộn tròn một cách khó hiểu...Thôi kệ, mệt lắm rồi, chả quan tâm gác chân lên trên...sao lại là lạ thế nhỉ...giật mình...tôi rũ mạnh...thân thể người phụ nữ ngọc ngà hiện ra trước mặt...mẹ kiếp, thằng này nó tưởng nó là Khang Hi hay sao mà cũng bày trò khỉ này...

Lúc này tưởng bọn nó biết điều giải quyết hiện trường...ai ngờ...lũ mất dạy...toan gọi đàn em tới xử lý, nhưng nhìn thân thể trần truồng, tôi đành mở tủ, lấy chiếc áo sơ mi, định bụng mặc xong cho nó rồi mới gọi người...Lúc quay đầu nó ra để mặc áo thì tôi ngã ngửa, khuôn mặt này, con bé này...chính là con bé tôi gặp hôm đám cưới ngoài Bắc mà? Thế nào mà nó lại chui vào Nam nhanh vậy chứ? Chưa đầy một tuần mà tôi chạm mặt nó tới ba lần, đây liệu có phải duyên phận???

Tôi cũng không hiểu chính mình nữa, khi chiếc áo sơ mi bao trọn người con bé, thì tôi lại không muốn gọi người...tôi cứ đắn đo, phân vân, rồi lại đắn đo...Con bé chắc bị bỏ thuốc mê, nên ngủ rất say, cũng không hề hay biết có người nhìn chằm chằm nó suốt mấy tiếng...tôi ngủ lúc nào cũng không hay biết...tới khi tỉnh dậy, cảm giác thật lạ, chưa bao giờ thấy thoải mái tới thế...nhìn sang con bé, thấy em vẫn ngủ rất ngon, bờ môi đỏ rực khiến tôi không thể nào kìm chế nổi tham lam của mình, khẽ hôn nhẹ vào môi em, tôi đi vào đánh răng rửa mặt.

Tôi cũng chuẩn bị ỉnh một chút tâm lý, con gái khi tỉnh giấc, thấy mình lâm vào cảnh đó, ai chả hoảng, nên làm thế nào để giải thích với em, nên đối phó với những tiếng kêu gào, khóc lóc của em như nào, làm thế nào xoa dịu được em, làm thế nào để em tin???

Khổ cho tôi đã mất công, bước ra khỏi nhà tắm sau một hồi suy nghĩ thấu đáo thì đã chẳng thấy em đâu, biến mất hoàn toàn im lặng...người con gái này...ba lần xuất hiện trong cuộc đời tôi, ba lần đều biến mất...như cơn gió vậy!!!

Không thể nói dối rằng tôi không nhớ tới em...những ngày sau đó, tôi đã nghĩ rất nhiều về em, ông trời sắp xếp cho tôi được gặp em, nhưng chẳng được bao lâu...phải chăng chỉ là tình cờ...sau này, trong một tình huống cấp bách, lại được thấy em,, thực sự đó là duyên phận, chứ không phải tình cờ!!!

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 3

3. Chương 3

Chương 3: Đám cưới con bạn thân ~ Lan ~

Vâng, từ bé tới lớn đây là lần đầu tiên tôi được đi đám cưới hưởng chi nói tới làm phù dâu...nhìn chiếc váy tím mà con bạn thân chuẩn bị mà sốt hết cả người...Cũng có phần hơi sượng, từ bé tới lớn, chả bao giờ được mặc đẹp thế cả...

Tôi gặp Uyên từ nhiều năm về trước, lúc ấy, tôi rất đói, nó đã cho tôi một mẫu bánh mì, và từ đó...là thành bạn...đó là những thứ tôi còn nhớ được...còn lại, tôi cũng chẳng biết mình là con nhà ai, vì sao mà lại lạc được tới đây??? Nhiều lúc tôi cố nhớ, nhưng đầu đầu quá lại thôi...

Lúc đầu nhìn tôi, nó bảo tôi non choẹt, phải gọi nó là chị, nhưng tôi không chịu, tôi tuy không biết mình bao nhiêu tuổi, nhưng nó cũng chỉ cao bằng tôi, nên nhất quyết làm bạn thôi. Sau này tôi được “mẹ” nhận nuôi, sống gần nhà nó, nên thân. “Mẹ” được cả xóm khen ngợi vì nuôi tới hai chục cô con gái nuôi, nhưng chúng tôi chuyển nhà liên tục...những lần chuyển nhà mới tôi không quen ai thêm cả, chỉ giữ liên lạc với nó, có nó là bạn.

Sau này tôi mới biết, “mẹ” không phải là “mẹ”, mà phải gọi là má mì mới đúng...Lúc đó mới hiểu, má mì mỗi lần nuôi một đứa con gái dậy thì, đều bán đi, nên phải chuyển nhà cho người ta đỡ sinh nghi...Năm đó tôi cũng lớn lớn rồi, nhưng may trước khi má mì định bán tôi, chị tôi, người thương tôi nhất, trốn về báo tin cho tôi...để về được gặp tôi, người chị toàn máu và vết thương, nhìn mà đau lòng...tôi bảo chị cùng đi với tôi...nhưng chị bảo, nếu em cảm kích, thì hãy mau chạy còn kịp, sau này hẵng đền đáp...nói rồi chị cũng trốn luôn...tôi không biết chị đi đâu...

Đêm hôm sau, chuẩn bị sơ sơ vài thứ, tôi cũng trốn được ra khỏi nhà, lang thang khắp nơi, chỗ nào người ta tuyển cũng làm, việc gì tôi cũng làm được...thân con gái một mình, cũng không ít lần bị bắt nạt, không ít lần tôi đắc tội với nhiều người...và luôn là trốn...chạy...cuộc đời tôi luôn như vậy...

Nhiều lúc tôi thấy cô đơn, muốn tìm gặp Uyên, tìm chị, nhưng tôi còn chẳng lo nổi thân tôi, chơi với ai chỉ làm người ấy vạ lây...điển hình là lần gần đây nhất, mang tiếng tôi giúp nó, ai ngờ thành ra suýt hại nó sảy thai...

Nghĩ mong lung vậy thôi, chứ ngày mai tôi nghĩ chắc tôi sẽ làm lại cuộc đời...tôi tới phát ngân cái tờ 1000 này, sau đám cưới nó, tôi quyết vào Nam, làm lại cuộc đời, tôi sẽ thuê một nhà trọ nhỏ, đi xin việc làm, sống những ngày tháng bình thản...vậy thôi...

.....

Cầm hộp váy mà lòng tôi háo hức lắm...vừa đi vừa huýt sáo, được một lúc, giật mình nhìn thấy người quen, chết, thuộc hạ của lão già đó, tôi lén lén nhẹ nhẹ chuồn, vậy mà chúng vẫn phát hiện ra, hô hào đuổi theo, tôi chỉ còn biết cầm đầu cầm cổ chạy...ai dè, lại bị một thằng nào đó túm lại, nó dọa dẫm tôi gì đó, cũng chẳng nghe rõ, lấy hết sức can đảm, tôi giật thật mạnh, tiếp tục chạy...chạy một mạch tới khách sạn, chẳng thấy ai đuổi theo nữa, tự phục mình, dạo này trình độ marathon có vẻ lên ra phết!!!

Vừa thay xong bộ lễ phục, định vào nhà vệ sinh tý thì...

Asaaaaaaa...cảnh tượng vừa hài vừa thương...một cô gái, ngất gục đầu trong toilet...tôi cố lôi cô ta ra ngoài, nhưng nặng quá, chỉ bè được ra tới bên ngoài chỗ bồn rửa mặt thì tôi đã kiệt sức, tôi cố gọi người tới trợ giúp...may quá, một lúc cũng có người vào, tôi bàn giao cho anh ta luôn. Không phải tôi xấu tính, không

muốn giúp người, mà chỉ còn 10 phút nữa là đám cưới con bạn thân nhất của tôi, tôi còn chưa trang điểm, làm tóc tai gì cả...haizzz...

Chưa bao giờ tôi thấy mình xinh đẹp như thế này cả, đúng là người đẹp vì lụa...cũng không thiếu những ánh mắt dò xét, theo nhìn...haha. Kết thúc bữa tiệc, tôi ôm Uyên, nói dối nó tôi có người dì trong Nam, muốn vào thăm, nó không nói gì, chỉ chúc tôi may mắn, rồi một lát sau, đưa tôi một phong thư, nói là vào trong đó hằng đọc...

Thực ra tôi không nhận được lâu thế, lúc lên tàu tôi đã xé thư rồi...Nó làm sống mũi tôi cay quá...ngoài vài dòng ngắn ngủi, bên cạnh là một chiếc thẻ, nó nói mặt khẩu là ngày sinh của nó – vì nó không biết ngày sinh của tôi, bảo tôi cứ cầm, không dùng tới thì quay về trả nó cũng được...đúng là bạn tôi...

Dù tôi biết là mình quyết sẽ không dùng tới cái thẻ đấy, nhưng lúc sau sờ vào túi quần, thấy mặt cũng hơi buồn, tôi vội gọi cho Uyên, để nó liệu mà đóng tài khoản, kéo kẻ xấu lợi dụng...chợt thầm nghĩ...âu cũng là cái phận...!!!

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 4

4. Chương 4

Chương 4: Vào Nam ~ Lan ~

Tới nơi, tôi thuê một cái nhà nhỏ, hàng ngày đều tìm kiếm, cuối cùng cũng thấy có nơi tuyển, nhưng đúng là, số chó thì mãi là chó ...Tưởng được việc ngon, trông thằng cha khá hiền lành, tôi cũng tin tưởng uống cốc nước cam hắn đưa cho – cũng chẳng trách được, lúc ấy đi bộ nửa ngày trời, khát, mệt...nhìn cốc nước cam đá lòng tràn trề như vớ được nước tiên...tu một mạch...kết quả là lúc tỉnh dậy, chỉ thấy một bàn tay rất nặng gác qua ôm lấy mình, hắn nằm sấp nên tôi cũng không rõ mặt nữa...điên...chỉ muốn dậy phang cho thằng cha này một trận...nhưng không, như thế không hay...thân con gái, cũng chẳng đánh nổi hắn, lơ mơ gây thù trút oán rồi lại quay về cái kiếp như xưa thì chết...không...không...phải làm thế nào bây giờ???

Chuồn, đúng, chuồn là thượng sách...đang định khê khàng bỏ dậy thì phát hiện thằng cha cựa mình, tôi đành yên phận nhắm mắt...Ặc...một việc kinh tởm lợm nhắt trên đời...hắn dám hôn tôi...thằng chó chết...mà tôi tởm gì chứ, theo như bộ dạng này, thì chắc hôm qua tôi cũng bị hắn xơi tái rồi cũng nên...

Thôi, thế là bao năm quật cường ngoài Bắc, mới chỉ vào Nam vài ngày đã mất!!! Mà có phải không nhỉ? Sao tôi không cảm giác gì, người ta bảo lần đầu thì đau lắm cơ mà??? Thấy hắn vào nhà tắm, tôi cũng chẳng còn tâm sức suy nghĩ, cố gắng thật nhẹ nhàng, nhẹ nhàng chuồn đi...vừa ra khỏi cửa phòng mới biết nửa dưới của mình là ở tình trạng “truồng”...đành cầm lạng khê khàng, mở tủ quần áo, lấy trộm một cái quần đùi, chạy thẳng...cũng may, cái lều to như thế, chẳng lấy một bóng người...tôi tẩu thoát thành công!

Về nhà, thi thoảng tôi cũng suy nghĩ tới cái chuyện xảy ra đó...đoán già rồi lại đoán non...xong quyết định cho qua, con người tôi là vậy, không bao giờ buồn quá lâu về một chuyện, nhất là chuyện đó lại không phải là lỗi của mình! Nếu xảy ra thì đã xảy ra rồi...tôi có ngồi khóc lóc cũng chẳng làm gì được...haizzz...

Mãi rồi cũng kiếm được việc...lần này là việc sịn hần hoi, tôi được nhận làm cho cửa hàng bánh ngọt, tuy có xa một chút, từ nhà tôi ở đi tới chỗ làm phải qua nhiều ngõ hẻm, nhưng không sao, có việc là tốt rồi. Với cả không hiểu sao tôi cũng có đam mê tình yêu với bánh ngọt lắm, cũng muốn sau này giàu, mua được lò nướng, máy đánh trứng,...tự mình ở nhà làm một cái bánh cho ra trò! Ôi đến là sướng, cảm giác sáng đi làm, tối về nhà, tự do tự tại, chả ai rình rập, chả ai đuổi bắt...sao mà tôi yêu cái cảm giác này tới vậy!!!

Một ngày đang đi về, tự dưng quay lại, có đám người đuổi theo, hung dữ...nhìn thì chả thấy quen đâu, nhưng cái số nó ăn vào máu, chẳng biết chúng có đuổi mình hay không, tôi vẫn theo thói quen, chạy bạt mạng, rẽ qua cái ngõ tắt, nhanh nhẹn vào nhà, đóng kín cửa, sợ thật... thở nhẹ nhõm...

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA....

Vừa mới quay người đã phát hiện một thằng đàn ông lạ hoắc trong nhà mình, vãi cả chương, thế hóa ra không phải tôi chạy thoát mà tôi còn công cả rắn vào nhà cơ à, huhu...

-”Anh...tôi xin anh...tôi không biết tôi gây thù gì với bạn anh, người nhà anh, hay đại ca anh...nhưng tha cho tôi đi...”

-”Suyt...bé thôi...bọn chúng phát hiện bây giờ...”

Giờ mới ngó ra là hần là kẻ bị truy đuổi chứ không phải tôi, thế nào mà hần cũng chân chui tót ngay vào nhà tôi được, thằng cha này...hay thật...chưa kịp chửi bởi gì đã nhìn từ trán hần chảy xuống một dòng máu đỏ tươi, rồi hần lẩn đùng ra giữa nhà...ôi...số tôi đúng là số chó mà...

Định đi ra ngõ gọi người giúp mà nào ngờ, bọn kia vẫn ở đó, tôi đành quay về nhà, lấy ít bông băng cho hần mới phát hiện ra, bả vai cũng có vết đâm, thôi thì coi như hần cũng giống tôi, cái số phải chạy trốn...tôi đang thương cho đồng loại của mình sao??? Nhìn về mặt hần, thực là cũng đẹp trai ra phết...ặc tôi nghĩ đi đâu vậy cơ chứ? Tôi liếc mắt nhìn, khẽ nói, chả biết hần có nghe thấy: “Thôi gắng chịu, đợi bọn kia đi thì chị đưa đi bệnh viện...”

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 5

5. Chương 5

Chương 5: Gặp lại ~ Việt ~

Tôi mở mắt, quả thật lần này rất tuyệt vời, em vẫn ở bên tôi, em còn đang nhìn tôi nữa...Tuy có hận lão Tú tới phát điên, thằng chó dám đánh lén, nhưng không sao...nhờ có hần mà tôi được gặp em đấy ?

-”Tĩnh rồi à, chị đang định đưa mày đi bệnh viện...”

Chị ư? Vãi? Cái mặt non choẹt kia mà dám xưng chị...

-”Không cần...tôi còn khỏe lắm, mà em ă nói cẩn thận, nhìn là biết em kém tuổi tôi...”

Có vẻ em chẳng nhớ gì tôi cả, cứ như lần đầu gặp mặt, em hỏi tôi sao lại bị đuổi, tôi lạng thing, vì thực sự có giải thích cũng mất cả ngày...Em ra ngó cái gì đó, rồi chạy vào:

-”Bọn này dai thật...tý bọn chúng đi liệu anh tự về được không, hay đưa địa chỉ hoặc số điện thoại tôi liên lạc với gia đình cho ...”

-”Tôi không có gia đình...tôi...tôi...mồ côi...”

Trong câu nói của tôi có một phần hai sự dối trá, cũng có thể chấp nhận được vì mẹ tôi mất rồi, còn ba thì tôi coi như không có. Em nhìn tôi, đôi mắt có vẻ thông cảm. Em lại hỏi tiếp:

-”Thế nhà anh ở đâu...tôi đưa về...”

Tự nhiên trong lòng tôi trào lên một cảm giác không muốn, chả biết là năng khiếu hay theo bản năng, tôi dơ tay lên ôm đầu:

-”Á...tôi đau quá...tạm thời chóng mặt tôi chẳng nhớ được gì...xin em đừng hỏi nữa được không...”

Nhìn dáng vẻ khổ sở của tôi, em cũng thương tình, an ủi:

-”Thôi cứ nằm nghỉ tạm ở đây, bao giờ khỏi đau, nhớ ra thì về...”

Nghe nói vậy, tôi biết em là người tốt.

Em xuống bếp, nấu cơm tối, mâm cơm đơn giản lắm, chỉ có bát cà muối và lạc rang, ít canh chua, nhưng mà tôi thấy ngon miệng, tôi còn vét hết cả chấy dưới nồi.

Ăn cơm xong, lòng tham của tôi trỗi dậy, thực sự là tôi muốn ở đây, với em, tôi thăm dò em:

-”Làm phiền em quá...”

-”Không có gì, cứ yên tâm nghỉ ngơi au khỏe...”

-”Tôi nhớ ra rồi...”

-”Nhớ ra rồi à??? Nhà ở đâu, tự về được hay tôi đưa về...”

-”Tôi...tôi... nợ nần rất nhiều, nên mỗi ngày sống một nơi...lúc này chúng đang lũng sục tôi rất kĩ...”

Rõ ràng là tôi đang nói dối mà, nói dối không chớp mắt, em nhìn tôi, đầy thương cảm; tôi ra vẻ buồn buồn bồi thêm:

-”Tôi sẽ không làm liên lụy tới em đâu...tôi sẽ đi ngay...”

Em chạy ra ngô ngó ngó rồi lại thở dài:

-”Thôi, anh làm gì có nhà, tiền cũng không có một xu, lại còn bị thương...mà ra chúng nó vẫn canh ngoài kia, bắt được anh chỉ có nước chết...haizz...ở tạm đây cho tới khi nào mọi chuyện lắng xuống vậy...”

Cũng sợ nhỡ trong mắt em mình biến thành thằng lợi dụng, mặt dày, tôi đành thêm câu:

-”Tôi hứa, đợi chúng nó tìm chán bỏ đi, tôi lập tức không phiền em nữa, ân huệ này sẽ có dịp tôi trả lại em...”

-”Ừ, thôi, không phải nghĩ ngợi nhiều đâu...”

Tôi cảm ơn em rồi rít, đoạn, em đưa cho tôi một chiếc quần đùi và một cái áo sơ mi, bảo thay tắm, nhìn qua là biết ngay áo quần của mình, hôm đó, em đi tôi biết là vẫn mang chiếc áo của tôi, nhưng cũng không phát hiện, em còn lấy trộm thêm cả cái quần này. Thấy tôi trầm ngâm, em nói:

-”Chủ nhân của chúng là một thằng chó khốn nạn, nhưng thôi, giờ có cái mặc là tốt rồi, anh vào thay đi...”

Tôi trợn tròn mắt, xong, thế là em đã hiểu nhầm chuyện hôm đó rồi, tôi không vội giải thích, khó khăn lắm mới ở được lại đây...dại gì...

Tắm xong, em chỉ vào cái chiếu dãi sẵn, bảo tôi nằm, cũng hơi không thích, nhưng nằm đây cũng được, đánh mắt lên lúc nào là thấy em lúc đó, cũng tuyệt.

-”Em tên gì?”

-”Anh đoán xem?”

Ặc, vãi cả cái con bé này...người ta đoán tuổi, đoán cân nặng, đoán chiều cao...giờ em bảo tôi đoán tên, đúng kiểu mò kim đáy bể...cũng may, đại ca đây chỉ hỏi vậy lấy cớ nói chuyện với em thôi, tôi nói bằng quơ:

-”Gương mặt sáng ngời, nụ cười đáng yêu, chắc bố mẹ sẽ lấy tên một loài hoa đặt cho em?”

Đang nằm mà em bật phất dậy, có phần ngượng ngùng, đôi má ửng hồng:

-”Chuối đ.. chịu được...”

Đất trời! Cái mồm bé xinh kia mà cũng thốt ra lời lẽ như vậy à, có phải con gái? Ban đầu hơi ngạc nhiên, nhưng không sao, thế lại hợp với tôi, tôi thích.

-”Anh đúng một phần, tôi tên Lan, là tôi tự đặt, tôi không có...gia đình...”

Hôm đi đám cưới, cô phù dâu vấy tím Nghi Lan quả thật rất nổi bật, tôi cứ nghĩ em cũng phải thuộc vào hàng ngũ con nhà danh gia vọng tộc gì đó...thật không ngờ, con bé này cũng giống mình, lẽ nào đây là sự sắp đặt của số phận?

-”Em không hỏi tên tôi à?”

Em không nói gì, nằm cuộn tròn trong chăn, người khẽ rung, có lẽ khi nhắc về gia đình, khiến em không vui? Tôi tiếp tục:

-”Tôi tên Việt...”

Tưởng là em ngủ không nghe thấy, hóa ra từ đây, tôi vĩnh viễn được gọi là vịt – con vịt quạc quạc, sau này tôi mới biết đây là biệt danh mà những người tên Việt không tránh khỏi, chỉ có điều tôi là đàn anh, nên từ trước tới giờ, chẳng đứa nào dám.

Tôi biết người của lão Tú vẫn rình rập, vậy cho nên là ban ngày lúc em đi làm, tôi cũng cố tình ra ngõ quét nhà, nói những câu ngu dốt với hàng xóm, cố ý hát những cuội – chúng nó thích xem, tôi diễn à xem...lão vừa mới cho người đánh lén, nhìn thành quả tôi ra nông nổi này, chắc là sướng lắm...chỉ có thể, lão mới từ bỏ cái lo sợ, tôi sẽ quay về tranh giành Golden Face với lão...Tại sao có cái lo sợ ấy? Vì tôi, rất vinh hạnh mà nói, là anh em cùng cha khác mẹ với lão...

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 6

6. Chương 6

Chương 6: Ở cùng nhà ~ Việt ~

Tôi lẩn lóc trong cái cuộc đời này cũng gần ba chục năm, để có được ngày hôm nay thì vết thương này thì đáng là gì, có lẽ vì đã quen, tôi cũng chẳng thấy đau cho lắm...Nhưng không hiểu sao, cứ mỗi lần em về nhà, là cái bộ não tôi nó lại tự điều khiển, ặt nhấc mày nhó, mồm mép suýt xoa...nhìn thấy em lo lắng quan tâm, hỏi han...cảm giác – sung sướng biết bao...

Em bảo tôi nên tập thể dục, đi lại chứ đừng ngồi một chỗ,...em cũng mua hoa quả, sữa tươi tắm bổ, em nói, tôi là rất sướng, thường ngày, em chẳng dám ăn những thứ này bao giờ. Tôi nhìn...cảm động lắm!

Vết thương của tôi, thay bằng cũng là em, mùi hương nhẹ từ mái tóc, tôi và em lúc này rất gần...tay em đậm màu của nắng, chắc do lặn lội nhiều, bởi đã có lần được chiêm ngưỡng toàn bộ...của em...tự nhiên trong lòng tôi có khát khao muốn bảo vệ em, muốn đem lại nước da trắng nõn hồng hào trả lại chủ nhân của nó...

Em cao, nhanh nhẹn, nhưng gầy...bây giờ còn gầy hơn cả mấy lần trước tôi thấy em...tưởng như cơn gió thổi qua, em cũng bay mất vậy...tôi lại khát khao nuôi béo cô bé này...

Thăm nghĩ, nhất định, sẽ nhanh thôi, tôi muốn đem lại hạnh phúc cho em, nhưng bây giờ, thực sự tôi chưa dám mở lời nói thật mọi chuyện...tôi sợ em ghét tôi, sợ em nhìn tôi với ánh mắt khinh bỉ một kẻ nói dối...thôi cứ để dần dần đã...

Em làm việc ở tiệm bánh ngọt, cách chỗ ở rất xa, phải đi bộ tầm hai chục phút mới tới điểm bắt xe buýt, nói thật...tôi xót. Nhưng em vẫn rất vui vẻ lạc quan, em nói có việc là may mắn lắm rồi, em nói trước giờ em vẫn nghĩ em bất hạnh nhất trên đời, ai ngờ nhìn vào tôi, em còn thấy tôi khổ nhục hơn, vì thế mà em vẫn thấy cuộc sống của mình là tốt...tôi chẳng biết nói sao nữa...

.....

Được vài ngày thì thằng Hai cũng tìm tới, thấy tôi hơi nhúm mày, nó nói luôn:

–”Anh yên tâm, em đã ra tay thì không ai phát hiện được...”

–”Léo mép vừa thôi, nó cho chó giữ ngoài ngõ mấy ngày rồi đấy...”

–”Em biết, nhưng hôm nay thì rút rồi...nó tức điên vì hợp đồng với Bảo Minh, bằng mọi giá sai đàn em điều tra người đứng đầu Đại Bàng Đen...chắc nó không thể ngờ...”

–”Cẩn thận vẫn hơn, mọi việc ở nhà chú mày tùy ý xử, có gì quan trọng mới cần báo tao...”

–”Em biết rồi, anh đỡ chưa ạ?”

Tôi đáp lại, giọng bình thản:

–”Chú hỏi thật hay đùa, cái này có là gì?”

-”Bọn này láo, dám đánh lén...em là ngựa tay lăm rồi...”

-”Không mạnh động, Golden Face vẫn còn cường tráng lắm, cứ bình tĩnh, thời cơ chín muồi, nhất định lộ diện...”

-”Anh, anh định ở đây tới bao giờ, không phải anh thích nó rồi chứ?”

Kể ra hôm nọ vừa đập nó vì loi con bé này về nhà, hôm nay lại bảo mình thích con bé, cũng hơi mất mặt, tôi đành trốn tránh:

-”Không, tao có dự định riêng...”

-”Vâng, em hiểu rồi, thực ra thế cũng là ý hay, thằng Tú nó thấy anh điên điên khùng khùng, dần dần dạn dạn, lại sống chung với gái thế này, nó chẳng thể nào đoán ra...haha”

-”Bố trí mấy thằng hàng ngày đứng ngoài ngõ...”

Thằng Hai trợn tròn mắt, nó ngạc nhiên nhưng không hỏi nhiều. Tôi cũng hết cách rồi, giờ người lão Tú rút về, không thấy ai canh chừng ngoài cửa, lấy lí do gì ở lại đây???

.....

-”Ăn nè, ngon không?”

-”Ngon lắm...”

-”Cái này là tôi nướng đấy...”

-”Ừ, thảo nào ngon thế...”

Tôi nhìn em, em cười sung sướng, ngày nào em cũng mang về một, hai, có khi là ba cái bánh, em bảo, hàng bán không hết, ngày hôm sau lại không dùng được, nên thường cho nhân viên. Tất nhiên, nhìn vào hoàn cảnh của em bây giờ, có đồ miễn phí là tốt rồi. Em chia sẻ chúng với tôi...tôi là một người vốn ghét ăn đồ ngọt, và cũng gần chục năm nay rồi, đã quên mất cái thói quen đi ăn hàng giảm giá hay miễn phí...nhưng lạ thay...cái điều kì diệu mà người ta vẫn hay nói khi nhắc tới tình yêu, bây giờ tôi mới thấu rõ...Chiếc bánh nhỏ xít...bẻ làm đôi, mỗi người một nửa, tôi và em, ngồi nhâm nhi...vị của nó, sao mà tuyệt hảo tới vậy...

Em hay kể chuyện về bánh trái lắm, mỗi lần kể, mắt em sáng rực, nhờ em, tôi biết, em thích làm bánh.

-”Cái này là cheese cake chanh leo, cái này không cần nướng...nhưng ăn ngay nhỉ...”

-”Cái này là muffin...ăn thơm lắm...”

-”Pancake này lúc lấy về tôi rưới thêm nhiều mật ong một tý đấy...mùi vị thích nhỉ”

-”Khi nào có tiền, nhất định tôi mua lò nướng và máy đánh trứng...”

Tôi biết, và em cũng biết, với mức lương đó, để trả tiền nhà và tiền ăn, chắc vừa hay khít, nói xong em chống tay lên cằm, đầy ưu tư, đột nhiên thở dài...”Biết bao giờ cho có tiền, những người như chúng ta, anh nói xem, bao giờ mới giàu được???”

Tôi nhìn em, chỉ mỉm cười...vụn bánh rơi trên môi xinh khiến tôi chỉ muốn cắn cho em một phát...sợ không kiềm chế nổi, đành quay đi...nhưng mà tôi đã ghi nhớ ước nguyện nhỏ bé đó...sẽ nhanh thôi, cô bé ạ!!!

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 7

7. Chương 7

Chương 7: Quai bị ~ Lan ~

Đúng là chó thì mãi vẫn là chó, chẳng thể ngóc đầu lên được, thân phận rõ hẩm hiu...cứ ngỡ sẽ có ngày không phải chạy...không phải lén lút nữa, ai dè...haizzz...rõ buồn...Ngày nào tôi cũng ra ngõ, ngày nào cũng ước lủ người đó biến đi giùm cho, vậy mà, ngày nào chúng cũng ở đấy, nào nề...

Cũng không hiểu sao tôi cho thằng cha ấy ở lại nhà mình nữa...Tất nhiên tôi muốn tống khứ hẳn ra khỏi nhà, nhưng mà tôi cũng thấy vui vui, vì mình làm được việc tốt...trước giờ, ít khi được giúp đỡ ai, hóa ra cảm giác mình là người có ích, lại hạnh phúc tới vậy...

Mới cả, tôi và hắn...giống nhau...chắc đều là những phần tử không dưới đáy thì ở gần đáy của xã hội...tôi có phần đồng cảm...

Có lần đi qua chỗ thanh lí áo quần, hàng rẻ lắm, tôi để nghĩ thấy hắn chỉ có hai bộ quần áo, một bộ tôi cho, một bộ thì dài, mặc ở nhà cũng khó chịu, tôi dừng lại, mua lấy một đôi áo phông và quần đùi, lúc về đưa cho hắn, có thể thấy mắt mũi hắn đỏ au...tôi hiểu được cảm giác ấy, tứ cố vô thân, tự nhiên có người quan tâm tới mình, không cảm động mới là lạ.

Ừ, thì tôi cũng tứ cố vô thân, hằng ngày đi làm về, chia sẻ chuyện trò với hắn, không thể phủ nhận, tôi thấy rất vui...

Một buổi tối nọ, tự dưng tôi thấy chán ăn vô cùng, hắn nhận ra, khuyên nhủ động viên, mà tôi không thể nuốt nổi, tối đó, tôi không ngủ được, họng đau, tai đau...tối sáng hôm sau thì quai hàm sưng vù, mở miệng ra nói năng cũng thấy khó khăn, định dậy đi làm mà xong ngã lẩn quay...Trong lúc chán nản, mệt mỏi...một bàn tay rộng lớn của ai đó, bế lấy tôi, đặt lên giường, cái mùi hương này, rất quen, bây giờ gần như vậy, lại càng rõ...

Cựa mình, tôi thấy tay bị ai đó giữ chặt, hơi hé mắt, hắn ngồi cạnh giường, thấy tôi liền bỏ khăn, nhanh sờ lên trán, thở phào:

-”Đỡ sốt rồi...Em hồi phục cũng nhanh thật...”

-”Tôi sốt à...”

-”Làm tôi lo chết, làm việc ít thôi...”

Hắn lo cho tôi ư? Dù sao thì tia nóng ảm tràn qua cơ thể...từ xưa tới giờ, chưa có một người nam giới nào lo cho tôi cả...cảm giác là gì đây???

-”Em bị quai bị rồi, mấy ngày nữa sẽ rất khó chịu...”

Quai bị ư? Chết cha...tôi đã nghe nói về bệnh này, thật là...sợ chó mà...đã nghèo giờ lại còn bệnh...Thấy mặt tôi nhẩn nhó, hắn trấn an:

-”Không sao, bệnh này chăm sóc đúng cách thì không nguy hiểm đâu...”

Không nguy hiểm ư? Hắn gà hay sao, biến chứng của quai bị, hắn chưa bao giờ nghe thấy ư? Bỗng nhớ ra hắn còn cầm tay mình, tôi vội rút ra, quát:

-”Tránh ra...mau ra chỗ khác?”

-”???”

-”Không sợ bị lây à? Nguy hiểm lắm...Đi ra mau...”

Hắn ngập ngừng, rồi đáp:

-”Không sao, tôi bị rồi...”

-”Thật không?”

-”Thật...Em ở nhà một mình một lát có được không?”

-”Anh đi đâu?”

-”Tôi đi mua thuốc...”

-”Không được đâu, bọn chó nó canh suốt ngoài cửa...không cần thuốc thang gì đâu, tôi bao lần ôm rồi, nằm mấy ngày là tự khỏi, sức khỏe tôi tốt lắm...”

-”Đừng lo...”

-”Anh đừng đi, chúng mà bắt được thì ...”

Không thèm tôn trọng ý kiến của tôi, hắn khép cửa đi thẳng...Tôi nằm một mình trong nhà, lâu lắm rồi, mới có cảm giác nhà cửa tĩnh lặng như vậy, quả...không thấy quen...

Thật xấu hổ, tôi mong hắn về...mỗi lần có tiếng bước chân ngoài cửa, lòng lại khấp khởi, hơi vươn người ra...lại không phải...Hai mươi phút...bốn mươi phút...một tiếng...hai tiếng ...Sao lâu vậy chứ? Hiệu thuốc ở gần đây cơ mà?

Lẽ nào hắn nhân cơ hội tôi ốm đau mà bỏ đi, sợ bị lây...sao không nói từ trước, đi thì đi luôn, tôi đâu có cần...nhưng nếu hắn không bỏ đi, có khi nào...hắn đã bị bắt...ôi, cái thằng ngu này, nghe tôi ở nhà có phải yên chuyện không? Không hiểu sao nước mắt tôi lại ứa ra...chẳng hiểu rõ mình nữa...là tâm trạng đau khổ vì bị bỏ rơi, hay là vì lo cho hắn???

Tôi sống một mình trên cái cuộc đời này, phần lớn thời gian đều lạc quan vui vẻ??? Hôm nay lại bị một người chẳng quen biết khiến mình buồn? Sao có thể như vậy chứ???

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 8

8. Chương 8

Chương 8: Chăm sóc ~Lan~

Chưa bao giờ tôi phải đếm thời gian bằng tích tắc như hôm nay...ba tiếng 25 phút sau...con vịt thối quạc quạc cũng mò về. Khẽ khàng, rón rén...có lẽ hắn sợ làm tôi tỉnh giấc sao?

Tôi nhìn gương mặt hắn, chất chứa nỗi ưu tư không thể giấu nổi, hắn nhanh nhẹn sờ tay chân, sờ trán tôi...tôi là gì cơ chứ...đắt nặn hả? Nhưng tôi cũng không nói gì...tim tôi thường lệch nhịp mỗi lần hắn chạm vào như thế...một lúc, tôi thấy hắn thở phào...

Tôi định mở mồm đá đểu hắn:”Có cần tôi mang màn ra hiệu thuốc mắc cho anh không?” nhưng lại thôi, nói vậy há chẳng thành tôi quan tâm hắn đi lâu hay đi chậm ư? Liên quan gì mà quan tâm...ngại chết...tôi tự giạt mình, tôi biết ngại từ bao giờ...và chẳng phải tôi là quan tâm đó sao???

Nhìn lên, mới để ý, tay hắn xách nách đủ thứ, ngoài tôm, cá, thịt, rau, hoa quả, trứng, sữa...thì còn có một túi chục thang thuốc bắc...mắt tôi tròn tròn, thấy vậy, hắn nói:

-”Mua về để tắm bổ...”

-”Anh lấy đâu ra lắm tiền vậy?”

Bây giờ mới phát hiện xương quai hàm đau nhức khủng khiếp, mở miệng ra là cũng thấy đau...

-”Tôi mua chịu đấy...”

-”Hả...”

-”Em không tin à, đẹp trai như tôi, người ta xếp hàng xin bán cho tôi ý chứ...”

Tự tin vãi cả đạn...Tôi cố gắng mở miệng hỏi hắn:

-”Bọn chúng...”

-”Bọn chúng rút hết rồi...thôi nghỉ ngơi đi, tôi đi nấu cơm...”

Lại vùi đầu vào chăn, tự dưng tôi thấy cảm giác không thoải mái cho lắm...Bọn chúng đi rồi ư? Há chẳng phải hẳn cũng sắp rời khỏi đây ư...tôi luôn mong ngày này xảy ra cơ mà...sao bây giờ lại thấy bực bực...

-”Nếu đã vậy...Anh...?”

Thấy vẻ ngập ngừng của tôi, dường như hẳn đoán ra ý đồ, đáp:

-”Tôi ở đây chăm em tới khi khỏi ốm thì đi...thực ra tôi cũng muốn đi lắm chứ, nhưng em như này, tôi không đành...”

-”Không cần, anh thích thì đi luôn đi cũng được...À...”

Tôi ôm miệng, mẹ cha cái bệnh khỉ này...mở mồm ra nói cũng đau là sao...Hắn nhìn tôi, ánh mắt kia là thương hại ư?

-”Đấy, người ngọc thể còn bướng bỉnh...không phải áy náy, coi như tôi trả ơn em mấy hôm nợ đi...tôi cũng chẳng thích nợ nần ai bao giờ cả...”

Thôi thế cũng được...Tôi ngủ... đó là một giấc ngủ rất hạnh phúc...cảm giác lúc mình ốm, có một người chăm sóc, quan tâm, bên cạnh...ấy là ngọt ngào!!!

Lúc tôi tỉnh giấc thì mâm cơm đã dọn ra đầy đủ...Xem ra hẳn nấu ăn cũng khá phết, chắc trước kia làm thêm ở nhà hàng?...Cá thu sốt cà chua, ba chỉ xiên rán, canh thiên lí thịt bò băm...Đã bao lâu tôi chưa được ăn ngon như thế này cơ chứ? Tôi cũng có đặc tính cực kì tốt...có lẽ là trời ban cho – dù có ốm đau như thế nào, cũng không bao giờ chán ăn...

Nhìn thấy cơm, bụng tôi đã réo cồn cào, lòng mừng khắp khối...

-”Ăn thôi em bé...”

Hắn đùa tôi...Không cần hẳn nhắc, tôi cũng đã lao ra rồi, hí hửng gấp miếng thịt...ôi thôi...tự trách mình ngu có thừa...nếu nghĩ ra sớm đã đỡ phải sung sướng rồi tụt hứng thế này...miếng ăn đưa lên miệng, vừa nhai tít thì cơn đau buốt vang lên tới tận đỉnh đầu...Phải nói là tôi buồn...buồn lắm ý...cuộc đời sao bất công vậy chứ? Thường ngày nhai được thì chẳng được ăn, giờ đồ ăn ngon trước mặt thì lại đểch ăn được...

Bình thường thì tôi cũng chỉ thở dài rồi cho qua thôi, tôi vốn lạc quan cứng tính mà, chẳng hiểu sao, hôm nay có mặt hắn...lòng tôi lại thấy tủi thân ghê gớm, lật đật quay về nằm, trùm chăn kín...tôi nghe tiếng hắn trầm ấm bên ngoài:

-”Sao vậy...em sao thế...”

Chán chẳng muốn nói.

-”Chỗ nào không khỏe...khó chịu lắm à?”

-”Ê...”

Hắn lay mãi không được, giật chăn, tôi thì giữ khư khư, nhưng cũng chẳng thắng nổi sức hắn...lúc chăn được giật ra, chẳng biết hẳn mất đà hay cố ý...trán tôi thấy ươn ướt...nhìn lên, khuôn mặt hắn và tôi...rất gần...thì ra là hẳn đẹp trai như vậy...trời đất, mặt tôi...phải nói, hơn xôi gấc...

Hắn cũng chẳng khá khẩm, lấp bắp:

-”Em không trả lời thì thôi...tôi không đi viện...”

Đi viện? Không, tôi một là sợ đi viện, hai là cả tôi và hắn, đều nghèo kiệt xác...viện viện cái con khỉ...tôi hỏi đểu hẳn:

-”Tiền đâu?”

-”Vay”

Ặc, chẳng phải hẳn đang là con nợ chồng chất hay sao? Máu ghê nhỉ...thấy thái độ hẳn nghiêm túc tôi đành thật thà:

-”Không sao...miệng đau lắm, không ăn được...”

Hắn nhìn tôi, có vẻ đã thấu hiểu...

-”Em nằm đây đợi một lát...”

Ừ? Tôi không nằm đây thì đi đâu được cơ chứ? Cái một lát của hắn, là một lát hay là tầm vài tiếng? Không hiểu sao, tôi không có lo lắng hắn sẽ đi mất...yên tâm nhắm mắt với cái bụng đói...

Lần này, hắn về rất nhanh, sau đó vào bếp lì hụi...

-”Lan, dậy đi...ăn tạm cháo cho đỡ đói...”

-”Cháo gì vậy...”. Tôi nhìn màu nâu mà thắc mắc.

-”Tôi xay thịt bò lọc lấy nước nấu...tôi cũng nấu loãng lắm, em ăn đi...”

Máy xay lấy ở đâu cơ chứ? Lại mua chịu hả? Đến lấy cái ông tướng này...Nhìn hắn mồ hôi nhễ nhại cầm bát cháo trên tay...lòng tôi dao động, thật là muốn khóc mà...Hắn lấy tay, khẽ đưa lên má tôi, sau đó từ từ xúc từng thìa cháo...

-”Ăn được không? Đau không?”

Cảm giác ăn cháo thì đỡ nhiều hơn ăn cơm, nhưng nói không đau chút nào là không đúng...có sao cơ chứ? Hắn vì tôi như thế...

-”Không đau tý nào...”

Tôi ăn sạch nồi cháo...

Buổi chiều, hắn cho tôi uống sữa và ăn chút hoa quả xay.

Bữa tối, tôi ăn cháo cá rồi uống thuốc bắc.

Tôi cứ như vậy, nằm ngoan ngoãn, hắn bảo gì, tôi nghe nấy...nhìn hắn, nhìn tôi...tôi đùa:

-”Tôi thật giống hoàng thái hậu...còn anh là tiểu thái giám...”

Hắn nheo mắt, tỏ vẻ không phục:

-”Sao em không nghĩ em thật giống một bà vợ, còn tôi là một đức lang quân tâm lý???”

Nói đoạn, hắn bê bát đi rửa, chẳng để cho tôi thời cơ cãi lại.

Tôi nằm trong nhà nhiều cũng chán, đau lưng, mà nhà thì đúng nghèo rớt mùng tơi, chẳng có lấy một phương tiện giải trí...mọi ngày đi làm về, mệt đánh một giấc là xong...hôm nay được phục vụ sung sướng, thì lại chẳng ngủ được, đầu cũng đau chứ...thấy tôi hết nằm rồi lại ngồi, hắn nhẹ nhàng tiến lại:

-”Khó chịu à...”

Tôi gật đầu.

Hắn cầm tay tôi, xoa xoa vuốt vuốt. Hắn nói, làm thế này ấu lưu thông...sau đó hắn cũng matxa mặt, chân, rồi kể vài chuyện linh tinh...hắn biết đôi chút về bấm huyệt...hắn kể tôi vài câu chuyện cười...có lúc là chuyện tình yêu, hình như hắn gặp mối tình đầu của mình một lần đi đám cưới...hay gì đó...tôi lúc đó mơ mơ màng màng...chẳng nhớ nổi...tôi đã ngủ...rất say...

Sáng hôm sau tỉnh dậy...quy trình vẫn là như thế...

Được bốn ngày thì tôi đã gần như khỏi hẳn...cơ địa tôi tốt, cộng thêm hắn chu đáo thể cơ mà. Máy hôm không suy nghĩ gì, hôm nay lại hơi lo...tôi khỏi ốm, chẳng phải hắn sẽ đi sao? Trong lòng tôi, sao lại không muốn đến thế...

Tôi dậy sớm, mặc áo quần, hắn vẫn còn đang ngủ...tôi để lại cho hắn một tờ giấy nói rằng tôi đã khỏe, hắn có thể đi, không cần lo cho tôi...rồi nhanh chóng đi làm, tôi thực sự...rất sợ cảm giác nhìn hắn đi...tối nay tôi về nhà, sẽ là căn phòng trống trải...như bao năm qua...nghĩ vậy, thực sự thấy rất buồn...

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 8

9. Chương 9

Chương 9: Chuyển biến ~Lan~

Một ngày đen đui, tối chỗ làm thì người ta báo tôi nghỉ việc vài ngày, đã tuyển người khác. Phải vất vả lắm, tôi mới kiếm được công việc này, vậy mà giờ...buồn thật...

Chưa kịp bước chân vào nhà thì bà chủ trọ báo, chỗ này đã có người mua, cho tôi hai ngày đi kiếm chỗ khác...Vừa mất việc, vừa mất chỗ ở, như này là sao hả trời???

Đứng trước cánh cửa, thực là không dám mở, một cảm giác cô đơn, lạnh lẽo tự dưng dâng lên...hắn đã đi chưa?

-”Về rồi à?”

-”Anh chưa đi?”

-”Ừ, tôi định đợi em...”

-”Tôi về đây, có gì thì nói đi?”

-”À, tôi định ở nhờ em một hai ngày, hiện tại tôi chưa tìm được chỗ ở...”

-”Thế thì mai đi tìm với tôi, chỗ này có người thuê rồi, tôi cũng sắp phải chuyển...”

Cả hai ngày trời, dưới cái nắng rùng rã của Sài Gòn, tôi và hắn, không kiếm nổi một cái nhà...dù cố gắng thương lượng, trả giá ột chút, nhưng kết quả là không thấy...Buổi tối, người chủ mới của khu nhà tới, dù chúng tôi có xin xỏ, họ vẫn vô tình đuổi...

Đang định rủ Việt xuống hầm đi bộ lánh nạn tạm, mai đi ngủ tiếp thì hắn nhận được một cuộc gọi...Sau đó, mặt mày rạng rỡ nói với tôi:”Có tin mừng...”

Thì ra hắn có một người bạn đi nước ngoài gấp, cần người trông coi quán bia hơi, nhưng đây là tin mừng của hắn có phải của tôi đâu?

-”Đi cùng tôi?”

-”Thôi, anh đi đi, không phải lo cho tôi...”

-”Tối nay em định ngủ đâu? Thôi cứ đi với tôi...ở tạm mai đi kiếm nhà kiếm việc, được thì chuyển...”

Ừ thì tôi cũng từng giúp hắn, giờ để hắn giúp lại, cũng chẳng sao...

Những ngày sau đó, tôi vẫn kiên trì đi tìm nhà, tìm việc...mà mãi không được...Sau dần, quá chán nản, tôi bỏ ý định, ở lại quán bia giúp hắn, Việt tất nhiên trông coi hộ bạn, nên là ông chủ, hắn cũng ưu ái giao cho tôi chức quản lý sổ sách...quán bia cũng nhỏ, đậm ra tôi khá là nhàn...

Tầng một để bán hàng, còn tầng hai bên trên có căn phòng, tôi và hắn cùng ở, so với phòng trước kia của tôi thì tốt hơn nhiều, có điều hòa, tivi, tủ lạnh...Tôi vẫn nằm trên giường, còn hắn vẫn nằm dưới đất...nhân viên và người ra vào quán thường hiểu lầm... dù tôi có giải thích, nản, tôi mặc kệ họ...

Cuộc sống của tôi giờ rất tốt, phải nói là quá tốt, hơn trước rất nhiều, nhưng tôi cảm nhận rõ, từng thay đổi của mình...

Tôi để ý tới hắn nhiều hơn, hắn cười, tôi cũng thấy vui...hằng ngày chúng tôi ăn cùng nhau, ở chung một phòng...nói nhiều chuyện linh tinh...thỉnh thoảng hắn phải ra ngoài có việc, tôi biết mình sẽ mong ngóng hắn về...cảm giác tôi dành cho hắn, thực sự không hiểu bây giờ nên gọi là gì???

Cũng chính vì tôi để ý tới hắn, tôi cũng mới biết, hắn rất được các nhân viên nữ ái mộ...Trong số những nhân viên của cửa hàng, có một đứa tên Linh, khá xinh, ngũ quan đâu ra đấy, ...không lúc nào rời mắt khỏi Việt, trước mặt hắn, nó khá thân với tôi, nhưng sau lưng, thì mặt lạnh tanh...tôi cũng mặc kệ thôi, tôi và nó, chẳng liên quan tới nhau...

Cuối buổi, tôi thường giao sổ sách và tiền lại cho Việt...hắn chỉ xem cho có lệ...có vẻ như hắn tin tưởng tôi...

Bỗng một ngày, tôi thấy hắn nhìn chằm chằm vào cuốn sổ, vẻ mặt hơi khác, nhưng không nói gì...sang hôm sau, hôm sau nữa vẫn vẻ mặt ấy...

-”Sao vậy?”

-”Không có gì...em làm việc đi...”

Thái độ của hắn khiến tôi lo lắng, hắn nhanh nhẹn bước ra ngoài, gọi Linh:

-”Đi theo anh!”

Thấy Việt như vậy, nó mừng lắm, tôi có thể thấy nụ cười hớn hở trên mặt nó, haizz...Lòng tôi quả thật, nhen nhóm bốc lửa...Tôi đã cố trấn tĩnh, chắc chỉ chuyện công việc...mà không thể...Linh đẹp là thế...hắn còn chưa bao giờ xưng anh với tôi...vậy mà với Linh? Nghe như quen biết lâu rồi nhỉ???

Ngồi một lúc, tự nhiên tôi thấy buồn bực...với sang định làm chai bia, hóa ra bán hết, chán, định đi xuống nhà kho lấy lên một ít, cánh cửa hơi hé, bên trong là giọng Việt, dù biết là không phải, nhưng thực sự tôi không kiềm được:

-”Anh Cả, tha cho em đi...em xin...”

-”Tại sao em cố xin thằng Hai tới đây? Có phải em lên kế hoạch từ trước không?”

-”Anh Cả, Út biết lỗi rồi...”

Anh Cả? Út? Chẳng phải hắn không có gia đình sao? Tôi còn chưa định thần .

Bốp.

Không ngờ một người hiền dịu như hắn có thể ra tay với phụ nữ.

-”Anh Cả, trước đây anh chưa từng đánh Út...”

-”Lần sau đừng phạm phải...”

Tôi cố gắng bịt miệng, thì ra, mấy ngày qua Linh đã cố tình để tôi ghi sai hàng bán ra, cũng không đưa tôi khoản tiền sai lệch đó...cũng may, Việt vẫn còn tỉnh táo...

-”Có sao chứ...đằng nào anh cũng chỉ lợi dụng nó thôi mà, em làm là giúp sau này anh có cơ đuổi nó ra khỏi đây...”

-”Im ngay...”

-”Anh Cả, em thương anh...”

-”Chuyện đó anh đã nói dứt khoát không dưới một lần rồi...”

-”Tại sao chứ, em có gì không tốt? Tại sao? Em không hiểu? Kế hoạch gì mà cần phải từ bỏ ngôi biệt thự xa hoa? Lén lút lút lút ẩn nấp dưới thân phận ông chủ của cái quán bia hơi bẩn thỉu??? Con đó có gì hơn em? Thay vì lợi dụng con đó, anh lợi dụng em đi...em tình nguyện...nhìn anh và nó, em không chịu nổi!!!”

Người tôi gần như hóa đá...À thì ra là vậy...càng nghe càng hiểu...hóa ra con nợ mấy ngày nay ở nhà tôi...là đại ca của một băng nhóm xã hội đen, tiền tiêu còn chẳng hết nói gì tới việc nợ nần?

Suy nghĩ đầu tiên của tôi là vào đám cho hắn một quả, nhưng tôi quá nóng vội rồi? Chẳng phải hắn định lợi dụng tôi vào một việc gì đó? Chẳng phải hắn là đại ca? Làm sao tôi đánh được với hắn...Lấy lại bình tĩnh, tôi cố gắng nhẹ nhàng rời khỏi...

Tôi không biết mình nên đi đâu, chỉ biết là, càng xa càng tốt...đau nhói...thì ra, tất cả những ngày qua...chỉ là lợi dụng, chỉ là giả dối...

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 10

10. Chương 10

Chương 10: Tìm em nơi đâu

Bả vai hấn vừa khỏi thì nàng lặn ra ốm, nhìn nàng ốm, hấn xót, mồm thì nói nàng cứ yên tâm, nhưng lòng hấn thì như lửa thiêu...tự mình đi xuống lão Bầy cách đó ba chục cây để lấy thuốc bắc, sau này nàng có hỏi lại, sao hấn lại phải cất công tới thế, hấn chỉ trả lời, rất cộc lốc: “Anh vẫn muốn làm cha.”

Mua lại nhà, ép chủ tiệm bánh ngọt cho nàng nghỉ việc, cho người theo nàng, định tới nhà nào, liền ra tay trước, khiến nàng dù thế nào cũng không thể có chỗ ở, chỗ làm...Hấn tự thấy mình không phải là chí nhân quân tử...nhưng cũng chẳng trách được, từ xưa tới giờ...cái gì hấn muốn, nhất định hấn phải đạt được!!!

Thực ra việc kiểm tra sổ sách là lấy lệ, hấn cũng chẳng quan tâm...chỉ có điều, nhìn vào con số to đập ngay vào mắt, không thể không nhận ra...nhưng hấn chọn tin nàng...chọn cách yên lặng điều tra...

Hấn tức điên khi biết người làm là Út Linh, đối với hấn, Út Linh cũng gần như là người thân rồi, cũng đi theo hấn gần chục năm chứ đâu có ít? Việc Út Linh thích hấn gần như là việc hiển nhiên với mọi người trong bang, nhưng hấn cũng đã giải thích rất nhiều lần...khổ nỗi nó vẫn cứ ngoan cố...

Út Linh xưa nay ra tay rất ác, dở rất nhiều thủ đoạn với những đứa con gái bám theo hấn...hấn biết, coi như không biết...dù sao cũng là giúp hấn cắt bớt phiền phức...Nhưng lần này lại là nàng? Nàng là một phạm trù khác, hấn cần nhắc nhở...

Xong xuôi, hấn lên phòng, tắm một trận...những ngày này, đối với hấn mà nói, thật bình dị, thật hạnh phúc. Ban ngày, thì thoảng thẳng Hai gọi đi đàm phán, nhập hàng, hay xử lí việc này việc nọ...

Tất cả chuyện làm ăn lớn của Đại Bàng Đen đều là thằng Hai ra mặt, có chuyện gì quan trọng, hấn mới phải đi cùng, sự thực thì thằng Hai nhìn sắc mặt hấn mà hành động, nhưng trước mặt mọi người, hấn chỉ là thằng vô danh tiểu tốt đi theo thằng Hai, mà thằng Hai thì mỗi đợt lại dẫn theo một đàn em...nên thân phận hấn đến giờ vẫn chưa bại lộ...hầu như bọn chúng đều nghĩ, thằng Hai là thằng cầm đầu, chỉ có Hoàng Tú là người sáng suốt nhất, ngày đêm vẫn cho người đi điều tra...

Nhìn mâm cơm, hấn thấy buồn cười...nếu bọn đàn em thấy hấn vào bếp nấu cơm như vậy, mặt mũi thị uy không biết để vào đâu...

Xuống nhà, gọi nàng, chẳng thấy...chắc nàng đi giao hàng hay chạy bộ loanh quanh thôi...

Mở tivi, chờ...chán ngắt...

Một tiếng...

Hai tiếng...

Hai tiếng ba mươi phút...

Nàng vẫn chưa về...Và nàng chẳng bao giờ đi đâu lâu thế cả...lòng hấn không tránh khỏi sôi sục...

Hấn rút điện thoại, gọi ấy đứa...chúng nó đều trả lời không biết, mãi tới một đứa, nó bảo, lúc chiều còn thấy nàng xuống kho lấy bia...hấn chết đứng...khả năng nàng nghe thấy là rất cao...

Đợi thêm một chút, nàng vẫn không về...Vậy là nàng đã hạ quyết tâm rời xa hấn, cắt đứt mọi liên lạc với hấn như vậy sao? Biến mất như ba lần trước???

Hấn phát điên, cái ý nghĩ sẽ không được gặp lại nàng nữa khiến hấn không thể bình tĩnh...

Không được...Nhất định là không được...

Cuộc sống có nàng, đã là thói quen...nếu không có, hấn sợ...hấn không thể...

Nhất định hôm nay, dù có lật tung cả đất này, hấn cũng phải tìm thấy nàng...đem nàng về, nhốt bên hấn...dù nàng có muốn hay không...

-”Hai, tìm người...”

Thằng Hai vâng vâng dạ dạ, nhanh nhẹn sắp xếp, hẩn biến, thằng Hai vốn hành sự chu đáo, nhưng hẩn cũng không yên tâm, đích thân lấy xe.

Chiếc McLaren lao đi...nàng không có nhà, cũng chẳng có người quen, vì vậy, hẩn cố gắng đảo mắt thật kĩ ở các vỉa hè...bên thằng Hai cũng cho người đi khắp các công viên, trung tâm thương mại...

Mỗi lần hẩn gọi điện kiểm tra tình hình là một lần thất vọng, bọn chúng rồi rít xin lỗi, xin lỗi thì được gì? Đã gần 1h sáng, nàng đi đâu? Nàng có đói không? Nhỡ xảy ra chuyện gì? Hẩn lo tới phát hoảng, cho người kiểm tra các bệnh viện trong khu vực...

Gục đầu vào tay lái, thất vọng...buồn chán...hẩn nhớ về những kỉ niệm với nàng, những ngày tháng ngọt ngào, hạnh phúc...hẩn cười...mắt đỏ au...rồi hẩn chợt lóe sáng, đúng rồi...ngày hôm đó, khi về quán bia, nàng từng bảo nếu không tìm thấy nhà, sẽ rủ hẩn xuống hầm đi bộ lánh tạm...mừng rớt nước mắt, hẩn lao về đường hầm gần nhất, bắt đầu tìm kiếm...

Con bé này...quả thật, giỏi chạy trốn...Khi người hẩn mờ hơi nhể nhại, hi vọng cũng dần dập tắt thì có lẽ trời thương, cho hẩn được nhìn thấy nàng...nàng ngồi đó, thu mình bên một góc tường, vẫn cái dáng người gầy guộc gió thổi cũng bay...hẩn mừng rỡ, lao tới.

-”Lan...”

Nàng ngược lên nhìn hẩn, đôi mắt sưng đỏ, cơn giận lên tới đỉnh đầu khiến nàng quên mất người trước mặt mình là ai...

-”Biến!”

-”Nghe tôi giải thích...”

-”Cút...”

-”Đừng...về nhà thôi...”

-”Đó không phải nhà tôi, anh cút về đi, đồ giả dối...”

Trong mắt nàng, giờ đây hẩn trở thành rất đáng ghét. Nàng đứng dậy, chạy, nhưng nào hẩn có để nàng chạy...hẩn giữ chặt nàng, ôm nàng vào trong lòng...Hẩn định làm gì, hèn hạ giở mĩ nam kế ư? Tiếc là chẳng có tác dụng với nàng đâu? Với nàng, giờ hẩn chỉ là một tên khốn khiếp không hơn không kém...Tức, giận, hận, nàng vùng vằng giằng co, chửi bới nguyên rủa...

Cuộc chiến của hẩn và nàng, thực không cân sức, nàng có la có hét, hẩn cũng không buông tay...Cuối cùng là hẩn thắng...nàng vì sức lực cuối cùng cũng không còn, từ từ ngất lịm...Vậy là hẩn đã có được nàng...Nhưng sao tim hẩn nhói như vậy, mặt hẩn tái mét, không hề giống cái vui mừng của kẻ chiến thắng, hẩn ôm nàng, phóng xe điên dại...

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 11

11. Chương 11

Chương 11: Nhập cuộc

-”Sao cô ấy lâu tỉnh thế?”

-”Cậu cứ bình tĩnh, chẳng qua là người đói, rồi mệt nên dẫn tới kiệt sức thôi...”

-”Ông làm cô ấy tỉnh nhanh nhanh lên...”

-”Thực ra cái gì tự nhiên mới tốt, cậu yên tâm, sẽ không sao đâu...”

-”Được rồi, ông về đi...”

Hắn hung dữ ra lệnh, quay lại người con gái yếu ớt gầy guộc, bọn đàn em đưa hắn tô phở, hắn hất tung, quát chúng ra ngoài hết cả, sự việc lần này cũng khiến bọn chúng đoán đôi ba phần, người nằm trong kia quan trọng như nào với đại ca chúng...

Nàng từ từ hé mắt, đầu đau, bụng còn cào...nàng đang ở đâu thế này? Dần dần tỉnh táo, nhớ lại mọi chuyện...ôi trời...hôm qua vì quá nóng giận, nàng đã đắc tội với ai cơ chứ? Nàng hối hận thì đã không kịp rồi, nàng dám bảo hắn biến, hắn cút, dám chửi xéo hắn ư?

Cuộc đời không như trong phim, cái đó nàng biết...bao năm trốn chạy sinh tồn, nàng đã hiểu ra cái cuộc tình, một cô bé nhà nghèo, dở mắt hồng hách với một công tử nhà giàu, rồi công tử ấy cảm thấy lạ, trở nên yêu quý là gần như không có ngoài thực tế...Đắc tội với cái lũ có quyền có thế, chính là tự giết mình...

Bụng nàng thấy rất nặng, thì ra là cánh tay hắn, đang ôm rất chặt...gì cơ chứ? Hắn nhìn nàng, ánh mắt vừa triu mến, vừa vui mừng...Nhưng nàng khinh...Chỉ có điều, nàng đã tỉnh táo, nên không dám nói...nàng đang toan tính, toan tính xem làm thế nào là tốt nhất???

Nàng quay đi, tránh ánh mắt của hắn...chợt nhìn thấy hình con đại bàng đen to dùng uy vũ trên bức tường...đưa nàng trở về một ngày xa xưa trong quá khứ...chính căn phòng này...lẽ nào...là hắn...cái thằng lão toét khôn nạn khiến nàng mất đi cái ngàn vàng???

-”Cháo, phở, cơm, xôi...em thích ăn gì?”

Hắn hỏi, làm như không có chuyện gì...nàng thì vẫn cần phải nghĩ, nàng hận hắn tới phát điên, nhưng nàng không thể hành động ngông cuồng được, dù sao cũng đã nằm trong hang của cọp rồi, muốn thoát thân e phải từ từ, không được nóng vội...

-”Cháo đi...”

Về mặt hắn mừng rỡ, hắn cứ nghĩ nàng sẽ lạnh nhạt, sẽ không nói hoặc chửi bới...

-”Em ăn cháo ngoài hàng, hay là ăn tôi nấu?”

-”Anh nấu...”

Nàng cẩn thận đáp lại, không quá vồ vập, cũng không quá mất dạy, cẩn thận, nếu làm mất lòng hắn, hậu quả khó lường, trước đây, bao lần bị bắt, nàng chả lẽ không hiểu??? Nhưng mình vẫn thoát an toàn đấy thôi? Nàng tự động viên mình, bảo hắn nấu cháo, cũng là cho nàng thời gian tính toán, cần phải làm sao cho khéo léo nhất, ôi trời...đúng là cái số...đi đâu cũng vậy...ra hang cọp này thì vào hang cọp kia...hắn là con hùm, con cọp chứ vệt cái nổi gì???

Được, nàng hạ quyết tâm, lần này không những sẽ phải ra đi an toàn, có lợi nhất, mà phải trả thù hắn, cho hắn nhục nhã ê chề, cho hắn chịu đựng đau khổ, dám bắt cóc nàng, lừa nàng...tưởng bà cô này dễ chơi á? Không đâu? Khi ta đã hạ quyết tâm thì...hãy đợi đấy...

Hắn vẫn ân cần như thế, thoải mái và dứt cho nàng...

-”Ngon lắm...”

Tất nhiên là sự thật, nhưng dụng ý nói ra câu này, phần lớn là để lấy lòng, muốn hắn lơ là...quả thật có tác dụng, mặt hắn rạng rỡ hẳn....

-”Chuyện tối qua, là tôi nhất thời nóng giận, tôi xin lỗi...”

Nàng chủ động.

-”Không đâu, là lỗi của tôi, tôi không nên lừa em như vậy...”

Một chút ngạc nhiên, cuộc đời nhiều lần bị bắt rồi, nhưng cũng chưa lần nào được đối xử tử tế như thế này...nhấp ngụm nước, nàng bình thần:

-”Nghe nói anh cần tôi ột kế hoạch nào đó...”

Hắn nhìn nàng, sẽ nói gì đây với nàng? Nói rằng không phải, không có kế hoạch nào cả, chỉ là hắn muốn nàng, nên muốn giữ nàng lại...nói rằng hắn đã thích...đã yêu...đã không thể sống thiếu nàng???

Thường ngày oai là thế, vậy mà mấy câu này, hôm nay hắn không thốt được, hắn sợ, lẽ như nàng không thích hắn, nàng từ chối...hắn sợ cảm giác ngưng ngưng giữa hai người...

Thấy hắn băn khoăn, nàng nói:

-”Cứ nói thẳng, phận gái như tôi, trên người chẳng có gì đáng giá, theo như tôi suy đoán, chắc chỉ có chuyện đó...đối tượng là ai vậy? Bao nhiêu tuổi? Thích kiểu người như tôi sao???”

Cái gì? Nàng nghĩ hắn lợi dụng để bán nàng sao? Choáng, nhưng trong đầu vẫn xuất hiện dòng suy nghĩ vẫn vơ :”Tên Việt, tới sinh nhật năm nay 31, thích...rất thích kiểu người như em...”

-”Em suy nghĩ nhiều rồi...”

-”Vậy thì là gì?”

Chẳng biết tìm cớ gì, hắn đành nói cho qua chuyện:

-”Có việc, nhưng nhất định không như em nghĩ, yên tâm đi...cứ ở đây, khi nào thời cơ tới tôi sẽ bảo...”

-”Vậy tôi được gì?”

Nói xong nàng hơi sợ...đã trong hang mà còn đòi thương lượng, đúng là liều mà...

-”Vậy em muốn gì?”

Hắn làm nàng đi hết bất ngờ này tới bất ngờ khác, nàng được quyền ra giá sao? Lần bắt cóc này, cũng lạ quá cơ?

-”Cho tôi đi học làm bánh...”

Thấy vẻ mặt hắn hơi khác, nàng như con mèo con sợ hổ, cuống quýt:

-”Tôi sẽ làm chăm chỉ ở quán bia, tôi chỉ đi buổi tối thôi...mà thôi...không cần đâu...”

Nhận ra thái độ sợ hãi của nàng, hắn hơi đau lòng, thì ra chuyện vừa rồi, đã đẩy nàng đi cách xa hắn một khoảng rồi, trước mặt hắn không còn là cô bé hồn nhiên, vô tư như trước...Trong đầu hắn chợt hiện những câu chuyện trước kia nàng từng kể, những kẻ bắt nàng, chúng đánh đập, hành hạ...những lần khổ sở trốn chạy của nàng...lẽ nào, ở cùng hắn, bây giờ nàng cũng thấy giống bọn chúng? Hắn nghĩ ngợi xa xăm, cất giọng trầm âm:

-”Được, cho em đi học...không cần làm ở quán bia nữa, hàng ngày chăm chỉ mà học...còn muốn gì nữa không?”

Ánh mắt nàng lộ vẻ sung sướng thấy rõ...hắn ném trước mặt nàng một cái hộp trắng mới tinh:

-”Cầm lấy, bất cứ khi nào tôi gọi, đều phải nghe...”

Thực ra thì trong lòng hắn muốn nói:’Anh không muốn mất liên lạc với em...’ nhưng một phần ngại, một phần nhìn nàng lấm la lấm lét, hắn thôi, đành làm kẻ ác một thể.

-”Đi theo tôi...”

Hắn ra lệnh.

Nàng lật đật theo hắn, hắn dẫn nàng vào một căn bếp, phải nói nàng bị vật chất đồ ngọt, tạm thời quên đi hận thù trước mắt:

-”Cho tôi hết à?”

-”Căn bếp này từ nay là của em...”

-”Anh mua từ bao giờ?”

-”Từ khi em nói chuyện lò nướng, máy đánh trứng, máy trộn bột...bằng thái độ thèm chảy nước dãi...”

Ai chảy nước dãi? Xi? Sung sướng, được một lúc lại thấy lo? Hấn cần nàng làm việc gì nghiêm trọng lắm ư? Mà cho nàng bao thứ thế này? Không phải là chuyện kia...lẽ nào, hấn cần nàng thể mạng, nên cho nàng sống những ngày cuối cùng vui vẻ ư...nghĩ mà toát mồ hôi...Nàng cố gắng trấn tĩnh, hít thở...không sao, không sao...có ngày, rồi sẽ có ngày mình thoát được...

Nàng theo hấn, lấy hết dũng khí mới dám mở miệng:

-”Phòng của tôi...ở đâu?”

Nhìn hấn đầy hi vọng...cả căn biệt thự cao cấp như thế này, chắc cũng phải bố thí cho nàng một cái phòng chứ? Lại lăm lét quan sát thái độ của hấn, thấy có vẻ không vui, nàng ngoan ngoãn biết điều:

-”Không có gì đâu...lúc nãy anh nói căn bếp này của tôi...chỉ trách tôi máu lên não không kịp...tôi sẽ đến quán bia lấy đồ ngay, từ hôm nay tôi sẽ ở lại trong căn bếp này, luôn sẵn sàng nhận lệnh từ đại ca...”

Nói đoạn, nàng quay bước, chưa kịp đi giọng hấn trầm ục ục vang lên:

-”EM ĐỨNG LẠI...”

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 12

12. Chương 12

Chương 12: Em sợ tôi? Cũng tốt thôi

-”Anh còn điều gì dặn dò...?”

Càng ngày hấn càng phát hiện ra là nàng rất sợ hấn. Lúc đầu hấn không quen, nhưng sau này, lòng càng tham, càng được thể làm tối, nàng sợ cũng tốt, không sợ cũng tốt, miễn là nàng nghe lời bên hấn là được.

-”Đồ tôi cho người đi lấy rồi, phòng của em chính là phòng vừa nãy...”

Hả? Chẳng phải đây là phòng của hấn sao? Hấn còn dâng phòng của mình cho nàng? Quả thật, làm nàng tò mò hơn về cái nhiệm vụ sau này của mình...

-”Anh không cần nhường phòng cho tôi đâu, đừng quá khách khí...”

Nàng từ chối khéo cho phải phép. Hấn nhần mặt...

-”Ai nhường phòng cho em?”

-”Hả?”

-”Vẫn ở như trước kia...”

Ặc...Kế hoạch chạy trốn của nàng gần như tiêu tan...xem ra nàng là một nút thắt rất quan trọng, giờ tới sinh hoạt cũng ở cùng phòng...chạy đâu cho thoát...haizz...bình tĩnh...bình tĩnh...

-”Được..”

Nàng không từ chối.

Trước là hấn nằm đất, giờ thời thế đổi thay, nàng cũng có ngu đâu... Buổi tối, nàng biết điều lấy tấm chiếu mọi khi trải xuống đất...nghịch ngợm máy điện thoại trước khi đi ngủ...nàng ấn số, gọi cho đứa bạn thân nhất...

-”Uyên à?”

-”Lan à, bao lâu mới chịu liên lạc...”

-”Từ trước tới giờ tao luôn vậy mà, mày quên rồi à, hay bà chữa càng ngày càng khó tính? Sắp đẻ chưa?”

-”Còn hai tháng nữa thôi...dì Lan ơi dì mau về chơi với cháu...”

-”Hehe, dì sẽ về mua đồ chơi nhé...”

-”Mày dạo này thế nào?”

Thế nào? Liệu có nên nói với nó, có thể sẽ nhờ anh Minh giúp mình thoát khỏi đây??? Suy nghĩ chỉ lóe lên được vài giây, bị Lan gạt phăng, bởi nàng biết, nó sắp sinh rồi, không muốn làm nó phải nghĩ, rồi nó vì nàng mà phiền nhà chồng, hẳn là xã hội đen, chắc gì đã dễ đối phó, chẳng nhẽ nàng gặp họa lại kéo người bạn thân duy nhất gặp họa cùng...nàng làm không được...haizz...vả lại, trước đây bao sóng gió, nàng vẫn thoát an toàn đó sao???

-”Tao khỏe lắm...công việc tốt...lương ổn...”

-”Ừ, dì đoán xem cháu trai hay cháu gái...”

-”Để dì đoán nhé...”

.....

Lúc nàng buồn đưa lê bán dưa chuột xong, ngược lên thấy hấn đang nhìn mình, có vẻ hấn vừa mới tắm, hấn chỉ mặc quần đùi, để lộ thân hình cơ bắp trắng kiện cùng vài vết sẹo, nước trên tóc thành dòng chảy xuống người...Hấn lệnh:

-”Lau tóc cho tôi...”

Nàng vẫn ngơ ngẩn...

-”Tôi cho em đi học, cho em ăn, mua đồ cho em? Nhiệm vụ thì chưa phải làm? Vậy thì trước đó cũng nên báo đáp chứ?”

Hấn lạnh lùng...đây là tên Việt bị thương mấy ngày nằm hiên từ ở nhà nàng sao? Sao mấy hôm trước hấn không ngả bài luôn đi, còn chơi mèo vờn chuột...biết thế này, nàng cứ trả vờ không biết chuyện, có khi nào hấn sẽ tiếp tục diễn kịch nhẹ nhàng???

-”Nhanh...”

Giọng hấn thị uy, nàng sợ hãi, đứng dậy cầm chiếc khăn bông, nhẹ nhàng lau tóc...

-”Xong rồi...”

Nàng chưa kịp quay người thì một bàn tay chắc nịch đã đưa tới, ôm chặt.

Hấn quả thật, rất muốn từ từ tiếp cận, làm nàng chấp nhận con người hấn, làm nàng yêu hấn, cùng trao nụ hôn đầu, những cái ôm nồng ấm...nhưng mà...hấn đợi không nổi... nàng lau tóc cho hấn, cảm nhận mùi thơm trên cơ thể, hấn không tài nào khống chế, không thể đợi...Lợi dụng thái độ khép nép của đối phương, hấn mạnh mẽ vác lên giường, dùng thân hình cứng cỏi kẹp chặt...

Người nàng run rẩy hơn bao giờ hết...hấn định làm gì? Tên cầm thú này định làm sao đây? Chẳng phải hấn nói sẽ không có chuyện ấy sao??? Đường như đoán được lo lắng trong nàng, hấn vỗ nhẹ:

-”Đừng sợ, ngủ đi...”

Nàng không nói gì, nhưng trong đầu đã định sẵn, nếu ngày hôm nay, hấn làm gì, một là nàng sẽ trả vờ đồng ý, sau đó đánh thẳng vào chỗ hiểm như đối phó với những tên khác...nếu khó hơn, nàng sẽ là người hạ màn kịch ngoan ngoãn, nhất quyết sống chết với tên khốn nạn này...

Nhưng hấn chẳng làm gì, cảm nhận hơi thở gấp gáp của nàng trong lòng, hấn trấn an:

-”Tôi là bị mất ngủ, em xem như là thuốc trị...”

Mất ngủ? Là nhĩ...Có phải mới gặp đầu mà phét...nhưng thôi, mạng nàng đang nằm trong tay ai cơ chứ? Ngậm bồ hòn làm ngọt, giờ phản ứng lại, biết đầu hấn lại đề ra ột trận thì có phải đại đột...Cứ thế...nàng ngủ thiếp đi trong dòng suy nghĩ miên man...

Sáng hôm sau tỉnh dậy, hắn đã ra ngoài từ lúc nào, nàng rón rén nhìn trước ngõ sau...sửng quá...cơ hội bỏ trốn là đây...là đây chứ sao...nàng nhẹ nhàng hết sức có thể...

-”Lan...”

Giọng người con gái khiến nàng giật mình...

-”Xem ra anh Việt rất quan tâm cô, còn cho cô ở biệt thự, trước giờ chưa có người con gái nào được như vậy?”

-”Cô nói linh tinh gì đấy, chẳng qua hắn cần tôi làm một nhiệm vụ quan trọng thôi...”

-”Tôi chẳng biết là nhiệm vụ gì? Nếu cô làm được, tôi không tin tôi không làm được...”

Nàng quên mất điều cơ bản về Linh, là cô ta thích Việt, vậy thì có thể lợi dụng người này để trốn thoát...

-”Vậy làm luôn đi...lần này mong cô coi như không nhìn thấy gì...tạm biệt, tôi đi đây...”

-”Cô thực sự muốn đi...lẽ nào cô không bị anh cả thu hút???”

Nàng giật mình, nói không là sai? Nhưng chỉ là trước đây thôi, từ khi biết được bộ mặt thật, nàng hận còn chẳng hết nữa là...

-”Không, chẳng khôn nạn...”

Linh dơ tay, định đánh thì Lan đã bắt kịp, tuy câu nói của Lan làm cô mừng, nhưng cô cũng không cho phép ai xúc phạm anh cả như vậy.

-”Cô cũng không muốn tôi ở lại đây còn gì, vậy thì tránh ra cho tôi đi...”

-”Haha, để cô chạy trốn dễ như thế thì anh ấy đã không là đại ca, cô có giỏi thử bước an toàn ra khỏi cái nhà này xem...”

Ừ nhỉ, nàng đã quá ngây thơ...haizzz...

-”Tôi sẽ giúp cô, nhưng đừng lôi tôi vào chuyện này...”

-”Được...Tôi đảm bảo...”

Nói rồi, Linh đưa cho nàng một gói màu trắng, dặn dò, khuôn mặt người con gái sáng ngời!!!

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 13

13. Chương 13

Chương 13: Tẩu thoát

Linh nhanh chóng chuồn khỏi căn biệt thự, thì ra là cô ta đi cổng sau...nhưng nhìn cái cổng cao vút nàng tới chịu, cô ta quả nội công thâm hậu, vừa hay lúc đó Việt về, hắn hất hàm hỏi:

-”Ngủ ngon không...”

‘Ngon nghề quái gì? Người nào chặn cả người lên tôi, ê buốt mỗi nhức hết còn ngon gì?’ Nghĩ là nghĩ thế thôi, nhưng trước mặt, đâu dám láo:

-”Cũng được”

-”Vào ăn sáng...”

Thức ăn trên bàn khiến nàng hoa cả mắt, đây là ăn tiệc chứ ăn sáng nổi gì??? Có tiền có khác, sướng thật, ới một câu là có tất cả...Nàng thấy đồ ăn là mắt sáng, chúi đầu chúi mũi, quên cả nhiệm vụ phải dò xét thái

độ đại ca...lúc ngẩng đầu lên, thấy hắc nhìn nàng, đôi môi hơi cong nét cười, hắc nhẹ tay lau thức ăn còn dính trên miệng cho nàng, trêu:

-”Còn nhiều lắm, cứ từ từ...”

Nàng ngại...lại biết ngại nữa rồi...

Ăn xong, nàng biết điều dọn dẹp, hắc ngồi đọc báo...đúng chẳng khác vợ chồng già là mấy...

Xong xuôi, nàng tới bên hắc, hết sức nhẹ nhàng:

-”Cho tôi địa chỉ...”

-”???”

-”Địa chỉ chỗ học làm bánh...”

-”Không...”

Ặc, cái tên này, nói mà nhuốt lời nhanh quá ta??? Nàng tiu nghỉu...

-”Đứng đây làm gì...mau vào thay đồ, tôi đưa đi...”

Nàng sung sướng vì được đi học, nhưng càng ngày càng ý thức được giá trị của mình trong kế hoạch của hắc...tối đi học hắc cũng đích thân đưa đi thế này thì quả là việc lớn rồi...hắc sẽ mang lại lợi nhuận rất cao...

-”Vào đi...”

Tần ngần nhìn chiếc xe thể thao sang trọng...nghe hắc quát mới vội vàng bước lên, ánh mắt hắc lướt qua nàng một lượt...đúng là thay đồ hay không thay đối với nàng chẳng khác nhau là mấy, vẫn quần đùi áo phông dép lê...

Buổi đầu đi học, hắc không quên dặn dò nàng, chúc nàng học vui vẻ...cảnh tượng thu hút bao sự chú ý, suýt xoa...Nàng nghĩ bụng, họ mà biết sự thật chắc chạy mất dép...Cũng theo lời dặn dò của Linh, nàng để ý, phân tích tình hình, nhận dạng rõ khuôn mặt của một đứa tóc vàng bấm lỗ tai, luôn lẩn vẩn quanh đây...xác định là người của hắc.

.....

-”Anh ạ”

-”Thế nào, gài được mấy người...”

-”Gài được hai người anh ạ, nhưng hắc cũng ghê gớm, người của ta mới ở chỉ thị mức thấp, vẫn chưa được làm nhiệm vụ lớn hay gặp mặt hắc...”

-”Không sao, đánh gục Golden Face không phải ngày một ngày hai...Hắc còn theo dõi người em cùng cha khác mẹ này không?”

-”Dạo này có vẻ không quan tâm, chắc đợt trước anh làm chúng yên tâm...mới cả, việc theo dõi anh bây giờ là nhiệm vụ cấp thấp, có giao thì người của ta vẫn tác động được...hắc đang cần quét diện cuồng tìm người đứng sau Đại Bàng Đen...”

-”Thằng này...”

-”Mấy phi vụ bị ta hót tay trên chắc hắc còn cảm...”

Việt đâm chiêu, lần trước đã cố gài để lão tin thằng Hai là trùm rồi mà vẫn không xong...mấy vụ làm ăn gần đây, mỗi lần đi cùng thằng Hai, hắc đều phải chắc chắn không liên quan tới lão, và đều phải cải trang đôi chút...nhưng xem ra tình hình này nếu không chuẩn bị chu đáo thì không thể giấu mãi được...

-”Mày tìm một thằng có máu mặt về...cố gài lão...làm khéo vào...”

-”Dạ vâng, em hiểu...”

-”Còn nữa, vụ nhập khẩu sữa lần này, chuẩn bị cho kĩ...”

.....
Phải nói từ khi cha sinh mẹ đẻ, hôm nay mới được đi học...theo đúng nghĩa...Trước đây có lần bị bắt cóc nàng cũng được học...nhưng là học cách...chiều dần ông...thật không muốn nghĩ lại chút nào...Thầy giáo rất chi là đẹp trai, lại vui tính, nghe nói thầy còn được vào top cao cao của vua đầu bếp nữa ý sao...

Bước ra khỏi lớp, chiếc McLaren đã đợi sẵn ngoài cửa, thấy vẻ mặt nàng tươi hơn hở, hần hỏi han...nàng ngây thơ đem chuyện lớp học, chuyện thầy giáo ra kể, cứ tưởng là nịnh được hần...hần tìm lớp cho nàng, giờ nàng rất thích, tại sao hần lại khó chịu cơ chứ...

Ngày hôm sau, hần không chờ nàng tới chỗ đó học nữa, mà tới một chỗ khác...lần này, cô giáo dạy nàng rất xinh, hần chỉ bảo:"Cô này nổi tiếng hơn, học nhanh giỏi hơn...", nàng gật đầu...

Nàng ngoan ngoãn chờ thời cơ, đúng ba buổi, mọi việc rất tốt, hần cũng lơ là cảnh giác, giờ giải lao, nàng cầm chiếc bánh làm được, đem ra mời tên tóc vàng...

Nàng có hơi chần chừ...thực sự thì nàng có phần thích cuộc sống này...được học làm bánh, có cơm ăn áo mặc, nhà ở tiện nghi đầy đủ,... hần đối với nàng, trừ chuyện bắt làm gấu ôm, không có gì là không tốt cả...

Nhưng nàng trấn an ngay...chỉ là biển lặng trước bão thôi...nếu nàng không nhân cơ hội mà trốn...sau này chết không kịp ngáp...

Đứng nép vào gốc cây, thấy tên tóc vàng đau bụng tìm nhà vệ sinh, nàng nhanh nhẹn chuồn...trốn...chạy...đã trở thành vận mệnh...tuy không giỏi bằng ai...nhưng khoản này, cũng coi như nàng có tố chất!!!

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 14

14. Chương 14

Chương 14: Chọc giận đại ca

Lúc đàn em nói hần còn tưởng bọn chúng trêu, đang định oánh ổi đũa một trận. Bây giờ nhìn dáng vẻ nàng hốt ha hốt hải, vừa dạy vừa quay đầu, sợ sệt nhìn đằng sau, hần mới hiểu rõ, thế nào là đau ...

Mấy hôm nay, nàng ngoan ngoãn nghe lời, hần tuy có không thích nàng sợ hần, nhưng vẫn nghĩ không sao...miễn là nàng bên hần...Giờ mới biết, trong lòng nàng, chưa bao giờ khuất phục, chỉ là nhẫn nhịn đợi thời cơ...vậy là nàng cũng coi hần như bao kẻ bắt cóc, hành hạ nàng trong quá khứ???

Hần đối với nàng, có gì là không tốt?

Cuộc sống hần cho nàng – ắt hẳn phải sung sướng gấp vạn phần cái cuộc sống trước kia của nàng...

Vậy tại sao?

Tại sao?

Nàng tìm cách bỏ chạy...

Nàng ghét hần – ghét tới vậy ư???

Hần phải làm gì? Thả nàng...rồi tìm cách chinh phục nàng lại từ đầu?

Nói thì dễ, làm thì không phải vậy...

Một là – hần sợ nếu thả, sự thật là xẽnh một giây thôi...rồi để tìm thấy nàng, rất mất công, nàng của hần, chẳng giỏi cái gì...nhưng trốn rất giỏi...Tất nhiên hần không tự ti tới mức hần không thể tìm ra nàng...nhưng cái cảm giác, không biết nàng ở đâu, khiến hần bức bối...

Hai là – hần không kiên nhẫn được tới thế, với thái độ của nàng hiện tại...bao giờ cho nàng chấp nhận hần...có thể là không bao giờ...

Ba là – cảm giác hàng ngày có nàng, đã thành thân thuộc, hẳn không thể thích nghi nổi cái cuộc sống một mình nữa...

Và cuối cùng...hắn thực sự sợ, khi hắn không bên nàng, nàng gấp gáp, trao trái tim cho người khác...vậy thì sau đó, hẳn có chinh phục cũng ích gì??? Cho nên, trước khi hắn chiếm được nàng, tốt nhất, vẫn giam nàng bên mình...để nàng không có cơ hội yêu ai cả...

-”Cô em, định chạy đi đâu...”

-”Tôi...tôi chẳng chạy đi đâu cả...”

-”Bắt lại...cho nó một bài học cho tao...”

Hắn ngồi trong xe, yên lặng theo dõi bọn đàn em...lúc gọi điện, bọn chúng hỏi hắn, có phải đối xử gì đặc biệt với nàng...hắn không nói gì, bọn chúng hiểu như luật thường mà xử, với những người chạy trốn...

Với nàng, hắn không lỡ ra tay, vậy để bọn nó cho nàng một bài học...để nàng đừng bao giờ nghĩ lại những chuyện ngốc nghếch đó nữa...

Hắn tưởng hẳn sẽ hả giận...đời thật trở treu...khi thằng Cẩm vừa giơ tay lên định đánh, lòng hắn lại xót xa...nhanh chóng bước ra khỏi xe.

-”Anh ạ!”

Hắn khê dơ tay ra hiệu, bọn nó biết đường, lặng lẽ lui...còn nàng, người vẫn run cầm cập...Hắn thần nhiên nhìn nàng.

Trong lòng nàng nghĩ đợt này chết chắc, nàng thừa hiểu, cái giá phải trả của những cuộc chạy trốn không thành...

Nàng lăm lét nhìn trộm khuôn mặt hắn...Ánh mắt rất buồn, cả vài phần tức giận...nàng không dám cất lời nói gì cả, nàng đã tính, nhưng nói gì, giờ này cũng thiệt thòi...nàng đợi sự trừng phạt của hắn.

Trước kia là một Việt thân thiện, sau dần là Việt đáng sợ...nhưng hôm nay mới lần đầu tiên chứng kiến Việt lãnh đạm...thái độ thờ ơ, dưng dưng, hắn vác nàng lên xe, không nói một lời, cả đoạn đường, nàng luôn cẩn thận chú ý dò xét nét mặt.

Về tới nhà, đáng vẻ nhỏ bé gầy gò ấy vẫn đi theo hắn.

Hắn vào bếp, mở tủ lạnh, nàng biết điều, lấy nước cho hắn.

Hắn mệt mỏi dựa vào ghế salon ở phòng khách, nàng nhẹ nhàng đắp bớp vai...đầu óc nàng luôn ở trạng thái căng thẳng nhất, phải thôi, trước kia từng bị hành hạ đánh đập, tra tấn các kiểu, nàng trải qua hết, thực sự là nàng rất sợ...khôn khéo nhất thời điểm này, chính là nịnh nọt khiến hắn nguôi giận...

Thái độ chăm sóc của nàng, càng khiến hắn khó chịu...Cái hắn muốn, là nàng gần gũi thực sự...chứ không phải hôm nay ngoan ngoãn, ngày mai tìm đường chạy...

Hắn bực dọc vào phòng ngủ, nàng leo đéo đi theo, tới lúc này thì hắn không thể chịu được, cơn điên trong lòng hắn không thể kìm chế lâu hơn.

Hắn không biết nên làm gì với nàng, thường ngày quần người, làm sai, hắn chỉ có một phản ứng duy nhất, là đập, đánh, tới khi nào hả giận...nhưng nhìn cái dáng người gầy tong teo, hắn không nổi...

Hắn với tay, siết chặt nàng...hôm nay nàng mặc áo sơ mi trắng...

Hắn khê đẩy cổ áo, để lộ vai trần nõn nà. Nàng run, hắn biết vậy, còn không biết trong cái đầu nhỏ bé này toan tính cái gì??? Hắn mặc kệ, dồn toàn bộ ức hận dồn lên bờ vai mảnh mai...hắn cắn, bằng cả tình yêu và tức giận, tới khi hắn đủ tỉnh táo, thì chỗ đó đã rớm máu...

Dù đau tới tái mặt, nàng cũng không hề khóc, nàng tự vạch cổ áo, nói với hắn:

-”Tâm trạng đã khá lên chưa...Còn bên này nữa, đại ca có muốn xả hận tiếp không?”

-”EM CÚT RA NGOÀI...”

Nàng lặng lẽ rời đi, hấn tự nhốt mình trong phòng rất lâu...lần này chỉ có vậy thôi sao? Nàng đã tự tưởng tượng những hình phạt rất hà khắc dành ỉnh, nhưng, chỉ có vết cắn này sao? Chẳng phải lần này là lần nàng được khoan hồng nhất hay sao?

Nhiều chuyện, gương mặt, ánh mắt hấn...khiến nàng suy nghĩ...cũng cảm thấy hấn rất lợi hại, nàng tính, bây giờ không phải thời cơ, có lẽ đợi một thời gian nữa hẵng trốn, tạm thời hấn không làm gì quá đáng cả, nàng ở lại, cũng có lợi, dù sao nàng cũng muốn nốt khóa học làm bánh.

Hấn ở trong phòng rất lâu, tối cũng không xuống.

Nàng ở tầng dưới, ăn tạm bát cơm nguội, xem mấy chương trình linh tinh, nhưng chẳng vào đầu, mắt luôn hướng lên phía tầng trên...Mọi khi những việc này luôn làm với hấn...hôm nay cảm thấy, hơi lẻ loi...

Nàng đi tắm, ngâm mình rất lâu, hấn mua cho nàng đủ loại nước hoa, tinh dầu cao cấp, trước kia nàng chưa từng thấy...

Nhẹ nhàng bước ra, đoán hấn phải xuống dưới nhà rồi...vậy mà không hề thấy???

Hấn làm gì trong đó?

Tại sao nàng thấy bất an?

Tại sao lo lắng?

Kệ hấn, hấn chết đi...thì nàng được tự do...

Nhưng con người, luôn có những lúc không làm theo những gì bộ não mách bảo...sốt ruột, nàng đành mò mẫm lên gác...cửa phòng không hề khóa, nàng rón rén đi vào...

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 15

15. Chương 15

Chương 15: Ra đi...sao khó tới vậy ?

Trên chiếc giường rộng lớn, vẫn theo thói quen, hấn chỉ nằm nép về một bên trái, bên phải vẫn là dành cho nàng...

Hấn đang ngủ, nàng theo phản xạ đưa tay lên trán...hấn không hề sốt, nàng thở phào...khuôn mặt vuông vức, một vẻ điển trai rạng ngời...thảo nào Út Linh có thể vì hấn mà làm bao chuyện xấu xa như vậy...hấn ngủ, rất bình yên, trong một tích tắc nào đó, nàng đã quên mất hấn là đại ca của một băng nhóm xã hội đen...

Nàng đi về phía bên giường của mình, nhẹ nhàng nằm lên, nhẹ nhàng kéo chăn, như sợ hấn tỉnh giấc...

Được một lúc, khi thấy hơi thở của nàng ổn định, hấn thức dậy, nàng đoán chắc hấn đi ăn... không phải, hấn quay lại rất nhanh...

Nàng nhắm mắt nhưng vẫn cảm nhận mùi hương của hấn, càng ngày càng gần, hấn khẽ xoay người nàng, dùng tay lật lớp áo mỏng...sau đó, nàng cảm giác vết thương lúc này hơi ươn ướt....

Nhìn vết răng cắn của mình và vết mau khô khốc, tìm hấn nhói, tưởng nàng đã ngủ, hấn đặt bỏ môi nóng bỏng của mình lên, coi như là chuộc lỗi...Hấn trong trạng thái đó rất lâu, sau đó mới lấy ít thuốc mỡ tra vào, hấn thở dài, thì thào vào tai người con gái:"Anh xin lỗi...", định là chỉ nói cho nhẹ lòng, hấn cũng không ngờ, nàng nghe thấy...

Vẫn là nằm xuống cạnh nàng, vẫn là cái ôm siết chặt như mọi khi...nàng tưởng nàng cảm hận hấn lắm cơ, nhưng giờ phút này, nàng như bị thôi miên, tìm nàng loạn nhịp...đầu óc mông lung...

Sáng hôm sau, nàng dậy sớm nấu thật nhiều món ngon, nàng biết hôm qua hấn không ăn, hấn là rất đói...Hấn cuối cùng cũng rời khỏi căn phòng đó, ngồi xuống bàn ăn, nàng và hấn, trở lại bình thường, chuyện hôm qua như chưa từng xảy ra.

Hằng ngày, hấn vẫn như một người chồng, người tình mẫu mực, đưa nàng đi học.

Bột, trứng, vani, khuôn silicon... nàng cần nguyên liệu gì thực hành, hấn đều không tiếc thời gian, tự mình đưa nàng đi.

Ở cùng nhà, nên hấn cũng là người đầu tiên được thưởng thức bánh của nàng.

Làm bánh, kể cả người có năng khiếu hay không, nướng 10 chiếc thì vẫn có xác suất một chiếc bị hỏng. Nàng không ngoại lệ...nhưng nàng nướng ra cái nào, dù đen dù vàng, hấn đều ăn hết...đều khen ngon...điều đó khích lệ nàng không ít.

Hấn có rất nhiều việc phải xử lí, mối thù với Golden Face, mở rộng thị trường các công ty dưới trướng Đại Bàng Đen, nếu là người bình thường chắc điên đầu, nhưng hấn thì không, luôn luôn dành thời gian ăn với nàng hai bữa cơm, đưa nàng đi mua đồ, tối ngủ ôm nàng chặt.

Mỗi ngày nàng nghĩ về việc bỏ trốn...lại ít đi một tý...nàng cũng không rõ là nàng thích học làm bánh, hay nàng đã quen với cuộc sống này...Hấn và nàng bắt đầu trò chuyện, ngày một nhiều, tuy không bao giờ đề cập tới những vấn đề riêng tư, nhưng cũng là trò chuyện.

-”Thế nào...”

-”Cái này đỡ cháy hơn cái trước, em tiến bộ rồi...”

-”Chuyện, Nghi Lan mà:X...”

*****

-”Ở lớp hôm nay có gì vui?”

-”Ừa, tôi được cô giáo khen...”

-”Lan giỏi lắm...”

Hấn xoa nhẹ đầu ...nàng nhìn hấn...

*****

-”Đại ca hôm nay có gì vui thế?”

-”Đại ca hôm nay câu được mẻ cá lớn cô bé ạ!”

-”Vậy đại ca khao đi...”

-”Được, hôm nay cho em đi ăn nhà hàng sang trọng nhé...”

*****

-”Vịt ơi nhanh lên, sắp tới phim rồi...”

Nàng phấn khích reo lên, quên mất là đã nhỡ lời, vội sửa lại:

-”Đại ca...”

Hấn nheo mày...

-”Lúc này em gọi tôi là gì?”

-”Là...là...Việt...”

-”Khai thật?”

Nàng ...quả này chết chắc...

-”...vịt...”

Trong lúc nàng còn sợ sệt thì hần lại vang lên giọng trầm ấm:

-"Lần sau cứ gọi thế đi..."

Nói rồi hần quay lại xem phim, vẻ mặt lạnh tanh, làm nàng không đoán nổi hần nghĩ gì. Lòng hần khẽ cười, vậy là với hần, nàng đã bỏ đi một chút cảnh giác rồi...từ vệt thoát ra từ miệng nàng...sao mà thân thương thế...

.....

Lần đầu tiên, nàng tan học, mà không thấy xe hần. Điện thoại trong túi kêu.

-"Lan, hôm nay tôi có việc, em đi về với Cẩm nhé! Buổi tối ăn cơm nghỉ ngơi đi ngủ trước, không phải chờ tôi, biết chưa?"

-"Được..."

-"Nhớ ăn uống đàng hoàng nhé, đừng ăn cơm nguội..."

Nàng cúp máy, tên này, hần là gì? Là mẹ nàng chắc???

Về nhà, nàng cứ nghĩ nàng phải sung sướng lắm cơ, lâu lắm mới thoát khỏi hần, tất nhiên trong đầu cũng nghĩ tới việc bỏ trốn, nhưng mấy thằng canh như chó giữ ngoài cổng kia...bỏ đi bằng mắt...

Nàng ăn cơm...không thấy ngon...

Nàng xem phim...hôm nay tới đoạn rất gay cấn, nữ diễn viên chính phát hiện ra mình yêu nam diễn viên chính...nhưng chẳng thấy thú vị...nếu có vệt ở nhà...nàng nghĩ đi đâu vậy???

Tối lên giường đi ngủ, nàng nhận ra cái giường quá rộng...nàng quay người trần trọc...không ngủ nổi...hần đi đâu nhỉ???

Điện thoại một lần nữa vang lên, nàng nhận ra là nàng rất vui mừng, nhưng khi nghe giọng con gái, nàng trở về trạng thái ban đầu...

-"Vẫn còn ý định bỏ trốn chứ?"

-"Tất nhiên..."

-"Vậy thì giờ đi luôn đi..."

-"Cô có tỉnh táo không, ngoài cửa lúc nào chả có người..."

-"Tôi đang nói thì đừng cắt...đây là thời cơ tốt nhất của cô, anh Việt bị thương rất nặng, anh Hai huy động toàn bộ lực lượng ra đó rồi, giờ không ai để ý tới cô đâu...mau chạy đi...vậy nhé!"

Nàng cúp điện thoại, không hiểu đây là cái cảm giác gì nữa...Phải mừng vì có thời cơ thoát khỏi hang chứ...nhưng sao trong đầu nàng toàn hiện lên lời nói của Linh "anh Việt bị thương rất nặng"... "anh Việt bị thương rất nặng"... "anh Việt bị thương rất nặng"...

Nàng lo cho hần ư?

Thật sao?

Càng ngày nàng càng hoảng khi nhận ra điều đó...

Lấy hết sức mình bê áo quần vào túi, phải chạy thôi...giờ là thời cơ tốt nhất...

Nhưng...sao động tác lại chậm chạp thế này...nàng không hiểu chính mình nữa...bây giờ phải làm sao???

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 16

16. Chương 16

Chương 16: Cơ hội mất đi

Một tiếng đồng hồ, túi quần áo cứ đặt lên rồi lại đặt xuống, chưa bao giờ có một quyết định mà lại khó khăn tới vậy...

Lấy hết sức can đảm, cuối cùng nàng cũng xách được túi đồ xuống cầu thang, đi được vài bậc, bỗng dưng nước mắt tràn trề...

Hắn bị thương rất nặng ư?

Liệu hắn có chết không?

Nếu hắn chết nghĩa là từ giờ không ai quấy rầy nàng nữa?

Nếu vậy cũng có nghĩa là không ai ăn cơm với nàng nữa...

Từ giờ sẽ không ai xem phim với nàng...không ai chở nàng đi học...không ai ăn bánh nàng nướng...

Không, nàng nghĩ đi đâu vậy...hắn sẽ không làm sao đâu, chỉ là bị thương thôi sao, nghĩ linh tinh gì cơ chứ? Nếu nàng mà không nhanh, hắn về thì không còn cơ hội nữa đâu...

Hắn bị thương ở đâu? Có đau không? Đã ai đưa hắn đi viện chưa?

Nàng ngồi khụy xuống cầu thang, chân tay run rẩy, lập cập...nàng cũng không hiểu mình làm sao, lấy điện thoại, định gọi Linh hỏi thăm...kết quả là nhận được những tiếng tút...tút...tút...

Tình trạng điện thoại hắn cũng như vậy...

‘Mày làm sao thế??? Đi thôi chứ...’ Nàng cố trấn an...nhưng không thể đứng dậy...òà khóc ...tức tưởi...

Một bàn tay ấm áp đưa lên, vuốt đi những giọt nước mắt...

Người đó liếc túi áo quần bên cạnh nàng, nở nụ cười buồn buồn:

– “Sao lại ngồi đây thế này? Ai bắt nạt cô bé vậy? ”

Nàng lấy lại bình tĩnh, ngược lên nhìn hắn, vẫn vẻ mặt thản nhiên đó...cả người hắn, đâu có giống chỗ nào bị thương...chả nhẽ là Linh lừa nàng, muốn nàng đắc tội với hắn? Trời đất, tý nữa là trúng kế rồi...nàng nhanh nhẹn:

– “Tôi...tôi...lấy quần áo đi giặt...”

– “Ừ, nhanh lên đi ngủ...muộn rồi...”

Hắn không thắc mắc, cũng không tra hỏi...Nàng vội vàng bê áo quần xuống, đổ hết vào máy giặt...nếu không nhanh, hắn nghi ngờ thì khôn.

Xong xuôi, khe khàng nằm xuống bên cạnh hắn...

Không đúng, có gì không đúng...thói quen của hắn là về phải tắm cơ mà...sao hôm nay lại nằm luôn...hắn chưa bao giờ mặc áo quần này đi ngủ...giọng của Linh lúc này, gần như sắp khóc...nàng trần trọc, nghĩ suy miên man...cuối cùng quyết định dậy, bật đèn ngủ...

Lướt qua hắn – mặt mũi, không có gì bất thường...

Cổ dò xét...

Cuối cùng, nàng tò mò lật chăn...nàng chết lặng, cả một mảng đệm nhuộm màu đỏ tươi, hắn ngủ, miên man gọi cũng không được...

Nàng cởi áo sơ mi của hắn, cẩn thận quan sát, vết thương ở ngay gần hông, máu thấm đẫm cả phần gạc trắng...lòng như trăm ngàn lưỡi dao xuyên qua, nàng vội vàng lấy đồ nghề...cố gắng nâng người hắn lên, tháo miếng băng cũ ra, rồi lại cố gắng khe khàng thay băng mới...

Đoạn, nàng vào nhà tắm, sắp nước hơi ấm ấm, lau xung quang bằng một vể trầu mền, đang chăm chú, chợt có một bàn tay nắm lấy tay nàng:

-”Không sao đâu, bác sĩ băng bó rồi...”

-”Bác sĩ? Vậy sao không ở viện, mò về làm gì?”

-”Em nghĩ thử xem tại sao?”

Nàng hơi khựng lại...sợ nàng trốn mất ư?

Hắn không nói thêm, kéo nàng lại, ôm chặt, ép đầu nhỏ bé của nàng vào ngực hắn, chìm vào giấc ngủ...’Ở nơi đâu không có em, tôi cảm thấy...nơi ấy rất khó chịu...’ ...tiếc là câu đó...hắn không đủ can đảm để nói ra...

.....

-”Chẳng phải vừa đi học sao?”

Nói gì với hắn đây? Nói là trong lớp sốt ruột không chịu được phải bảo tên Cẩm đưa về sao? Thật mất mặt mà...

-”Cô giáo ốm, cho nghỉ sớm...”

-”Ừ...”

‘Chứ không phải em thương tôi nên bỏ về...’ Ánh mắt hắn lộ rõ vẻ thất vọng...

-”Tôi nấu cháo để sẵn dưới bàn sao không ăn?”

-”Nhặt miệng...”

Nàng đưa thìa thổi phù phù...

-”Nào, há miệng, cho nhiều muối lắm...không sợ nhạt...”

Vậy mà hắn cũng ngoan ngoãn ăn từng thìa nàng đút, bỗng chốc khiến nàng nhớ lại khi xưa, lúc nàng khổ sở vì quai bị, cũng chính là hắn ở bên chăm sóc...giá kể, giá kể, hắn mãi là Việt của ngày đó, không phải là người cho nàng uống thuốc mê, lợi dụng nàng lúc không tỉnh táo...dối gạt nàng...giá kể...

.....

-”Đại ca...lớp sáng nay vẫn học bình thường...sao tự dưng đại ca lại bảo em điều tra?”

-”Không có gì...”

Hắn gấp điện thoại, bờ môi cong lên, lộ rõ ý cười.

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 17

17. Chương 17

Chương 17: Ai cho anh cả ăn dưa bở ~ Việt ~

Được em chăm sóc...tôi cảm thấy bị thương, rất đáng...có điều vẫn không hiểu, em làm là có chút tình ý với tôi, hay làm vì giúp đỡ người gặp nạn?

Mỗi lần bàn tay bé nhỏ ấy lướt lơ quẩn băng trên bụng ...lòng tôi như đốt đóm lửa...

Chỉ nằm dưỡng thôi mà hai ngày tôi cảm thấy ngứa ngáy khó chịu, khổ nỗi miệng vết thương lần này hơi to, đau nhức dậy cũng khó, giờ mà đi tắm nước vào thì thêm nhơ nhột... cả ngày tôi bứt rứt khôn nguôi...

Em nhìn tôi.

Cái nhìn rất kì quái?

Chả nhẽ em đọc được suy nghĩ trong đầu tôi?

Em cười tủm, vào nhà tắm lát rồi quay ra.

-”Dựa lưng lên một tý!”

Tôi còn đang ngẩn ngơ, chưa hiểu gì, nhưng vẫn làm theo.

Trời đất...gì vậy...kiếp trước tôi ăn ở có đức như thế nào mà kiếp này được đãi ngộ tới thế...

Bàn tay ấy nhẹ nhàng cởi áo sơ mi...rồi xuống chiếc quần đùi...và sau cùng...tôi...trước mặt em...vâng...là tôi...một tôi trần trụi...

Tim đập liên hồi, cả người căng như dây đàn...

Trước đây tôi cũng có đôi chút tự tin về vẻ bề ngoài và sự quyến rũ từ cơ bắp của mình, nhưng từ khi gặp em, tôi...nói thật là có chút thay đổi. Thật không ngờ...tối hôm nay, niềm tin đã được khôi phục hoàn toàn...

Đợi mãi cũng có ngày này...Phải nói mặt tôi bừng như cà chua...Để em bớt thẹn, tôi chủ động ôm em vào lòng, cảm nhận hạnh phúc...

-”Ồ làm gì đấy...tránh ra...”

-”???”

Con bé này, đã táo bạo thế rồi, giờ còn ngượng ngùng cái gì? Chưa kịp để tôi thắc mắc, em cúi xuống chân giường, tôi nghe tiếng nước róc rách...sau đó...ẶC...cái khăn này...cả chậu nhỏ dưới kia...sao lúc em bê vào tôi có thể u mê không nhìn thấy...kết quả là...ăn cả chợ dưa bở...!!!

Khăn bông nhẹ nhàng chà xát người, khá dễ chịu...thực ra, mọi khi băng bó thì em cũng có lau qua rồi nên tôi không cảm thấy ngại gì hết, nhưng tới khi chiếc khăn từ từ xuống dưới...em làm tôi chết đứng mất...vậy mà, cái khuôn mặt kia, chả có biểu hiện gì đặc biệt...tôi chỉ muốn hét thật to ‘Nàng ơi nàng có phải con gái không???’

-”Không phải xấu hổ, mấy việc như thế này tôi làm quen rồi...”

Nói rất thản nhiên, đoạn, kì cọ từng kẽ chân cho tôi...nhưng mà tôi không thấy vui nữa...tôi tức...cực tức rất to...ức hận không thể nuốt trôi...

Quen? Sao mà quen? Em trước kia là lau người cho thằng nào? Là thằng cha nào còn có cái diêm phúc ấy trước cả tôi?

Hận không thể đè em ra...tra hỏi...xả giận...

Lòng tự ái trong tôi dâng cao cuộn cuộn như sóng biển...

-”Thôi, kệ tôi...”

-”Sao không nói từ đầu...”

-”Là em tự nguyện chứ tôi bắt gì...”

Em tức lắm, nếu là em của ngày hai đứa còn ở trọ, tôi đoán sẽ gân cái cổ kia lên mà cãi, mà xía đều à xem...nhưng giờ, nàng sợ tôi...nên ngoan ngoãn vào nhà tắm cất đồ, tắm giặt xong...lại ngoan ngoãn trèo lên giường đi ngủ...

Tôi tuy có không ưa cái ngoan ngoãn giả tạo này nhưng có cái lợi đấy chứ...nếu khác đi một chút, hành động sau đây của tôi chắc bị ăn vãi phát đập rồi...cũng phải cảm ơn cái chức danh đại ca...

Vẫn như thường lệ, tôi vòng tay qua ôm lấy eo nhỏ...đã từ bao giờ, tôi trở thành sống lệ thuộc...cứ phải có con người này, cái mùi hương này...mới ngủ được...trong tâm mắt, cứ phải trông thấy cái vóc dáng gầy gò tong teo này mới an tâm...

-”Nuôi em tốn bao nhiêu cơm mà vẫn không lên được nặng nào...”

Lan không nói gì, đoán em đã ngủ, tôi khẽ áp lòng bàn tay mình vào bụng em, thở dài: “Cái bụng này, chẳng có tí mỡ gì cả...haizzz...nhưng được cái...nhìn tay này...sắp trắng trở lại rồi đó...”

Phải nói ngấm em ngủ cũng khiến tôi thấy hạnh phúc...Bờ môi đỏ mọng ấy...nước da đã bắt đầu tươi tắn, không còn sạm đen như trước...cái dáng ngủ này...

Quả thật...một lần nữa tôi không dám thừa nhận mình là chí nhân quân tử nữa...tôi nín thở...khẽ khàng, đặt môi tôi chạm môi em, đã là lần thứ hai...vậy mà trái tim tôi vẫn không ngừng rộn ràng, một cảm giác tê dại tới điếng người..., để tránh biến mình thành kẻ khốn nạn, cố hết sức...đẩy em ra xa, rồi lấy gối chặn giữa hai chúng tôi...ôii...đến là khổ mà...

.....

Có vẻ là hoang đường, nhưng khi thực lòng để tâm tới một ai đó, kể cả thay đổi nhỏ nhất trên gương mặt người ấy, bạn đều có thể nhìn ra. Tôi với em, cũng là như vậy. Đạo này tôi khá hơn nhiều, nhưng em thì rất lạ.

Em thì vẫn diễn cái bộ dạng nghe lời khuất phục đấy, nhưng sâu trong đôi mắt, tôi cảm nhận sự bất loạn, tâm rạn nứt thường. Có lần, em đang ngồi suy nghĩ, tôi chỉ để nhẹ tay lên vai, em quay lại, trợn tròn mắt lườm...sau đó...em lại xin lỗi rồi rít...nhưng mà...điều đó làm tôi bận tâm...

Hàng đêm đi ngủ, em còn hay gặp ác mộng, dù có ôm chặt, có đánh thức em như thế nào...em cũng hoảng loạn, khi tỉnh dậy luôn là nước mắt đầm đìa...mặt xuống sắc hẳn...người thì chắc cho ra ban công là bay theo gió...quả thật khiến người khác không yên lòng...

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 18

18. Chương 18

Chương 18: Nỗi lo của nàng

Cuộc đời tôi, từ khi sinh ra tới giờ...chưa bao giờ sợ như vậy...

Hôm ấy tôi vừa đánh trứng xong, thì quên khuấy mất mình để công thức làm Macaron trên phòng...đứng trên những bậc cuối cùng của cầu thang, tôi nghe tiếng hấn ...càng gần, từng chữ của cuộc điện thoại ấy càng ám ảnh tôi...

–”Được, lần này thử độc quan trọng, hi sinh con đó cũng không sao, anh sẽ giao nhiệm vụ, chủ nhật tuần sau tiến hành...”

Chân tay rụng rời...tôi vội vã chạy lên sân thượng, tránh để hấn phát hiện...

Vâng, vậy là đối xử tử tế, tốt với tôi, hóa ra là thế...

Hóa ra cho tôi sống mấy ngày tươi đẹp trước khi thay hấn làm cái nhiệm vụ khốn nạn kia???

Tôi rất sợ...

Trước đây tôi từng bị bắt, từng bị hành hạ...nhưng chung quy, bọn đó chỉ trông vào chữ “sắc”...

Còn bây giờ...

Là cả một cái mạng...

Thảo nào...lớp học làm bánh, đồ dùng đều mua cho, đi học đưa tận nơi...hấn thấy có lỗi với tôi sao? Có lỗi vì phải hi sinh con người lương thiện này sao?

Giờ tôi đã hiểu sao hấn cần tôi...tôi...không gia đình, không họ hàng...xảy ra chuyện gì, đào cái hố là xong, làm gì có ai nhớ thương...có ai báo mất tích...mọi chuyện quả là bình yên suôn sẻ...

Tôi sợ...rất sợ...tôi chưa muốn chết...tôi là một con bé không gia đình...nhưng tôi cũng vẫn có ước mơ...

Không được, tôi không được khóc...phải cứng rắn lên...sẽ ổn thôi...

.....

Hôm nào tôi cũng trong trạng thái căng thẳng, cố gắng tìm một kẽ hở, sự sơ xài của hấn mà có cơ trốn chạy...

Tôi gọi cho Linh, nhờ cô ta giúp đỡ, nhận được một tràng...nào là lần trước sao chậm chạp vậy, nào là cơ hội tới mà không phát thì đáng đời thôi...cô ta nói chịu, giờ anh Việt yêu quý của cô ta ngày nào cũng ở nhà, có thách cô ta cũng không dám...

Với thế lực của hấn, liệu Uyên có thể giúp tôi...một đằng là kinh doanh...một đằng là xã hội ngầm...tôi thực không nỡ...cũng không dám mạo hiểm người bạn thân duy nhất của mình...

Tuyệt vọng...u uất...cũng tới lúc rồi...tự tôi phải cứu lấy mình...đợi lúc hấn đi bộ ngoài sân hóng gió, tôi nhanh nhẹn lên phòng...cầm chiếc lọ dung dịch trắng trong suốt...đó là chiếc lọ mà một người bạn cùng cảnh ngộ cho tôi, cho tới bây giờ, tôi cũng không biết thứ dung dịch này tên là gì...chỉ biết, tôi có một kỉ niệm hết sức kinh khủng về nó...

Câu chuyện về lọ dung dịch trắng

Ba năm trước, có một người con gái trẻ bị trói chặt trên giường...cô ấy hoảng loạn, lo sợ tới run rẩy...

Lão già đó, chắc ngoài đời cô phải gọi là bác...

Lão ta gầm rú, nhe nhỡn thích thú, cời trói cho cô...bắt đầu những việc bẩn thỉu...

Cô ra sức giãy giụa...thậm chí, cả món võ học được, là đập thẳng vào chỗ đó...nhưng đều không có tác dụng với tên khốn nạn này...

Hấn dồn cô tới đường cùng...là hấn ép cô...cô cố gắng tươi cười:

-”Anh, thôi được...nếu đã vậy...xong việc phải thưởng em nhé!!!”

Ha, con này, tưởng thanh cao...hóa ra...hấn buông giọng dè già:

-”Được, cô em thích gì anh chiều hết...”

-”Cho em một triệu nhé...”

-”Tưởng gì, đơn giản...”

Đôi mắt hấn đã long sòng sọc đầy dục vọng...

-”Anh này...người em hơi lẩm...em vào tắm nhé...”

-”Đừng có mà dở trò...”

-”Anh thật, nhà tắm ngay đây, em sao chạy được, hóa muối chắt...”

-”Được, nhanh lên đó...”

Cô gái mau chóng vào nhà tắm, vờ xả nước, sau đó lấy một lọ dung dịch nhỏ trong túi quần, từ từ thoa lên cơ thể...

Khi cô vừa ra, truyện ta chỉ đăng trên wattpad, những nơi khác ta không chịu trách nhiệm, mong các nàng thông cảm vì đoạn chèn này, lão già đã không thể chịu nổi, xông tới cắn xé, nhưng lão nào có ngờ...chưa đầy ba phút, chân tay tê cứng, đầu óc quay cuồng...

Cô vội chỉnh lại áo quần, nhìn hấn bằng một nụ cười khinh bỉ...sau đó, cũng nghe nói hấn tới giờ vẫn sống thực vật...nhưng cảm thấy thứ mình có quá kinh khủng, nên từ đó cô đều cố gắng không dùng...

*****

-”Việt...là anh ép tôi trước...”

Hoặc là tôi sống, hoặc hấn sống...tôi thực sự...không có lựa chọn...

Hôm nay đã là thứ bảy...chỉ còn chưa đầy hai tư giờ nữa...nếu không nhanh sẽ không có cơ hội...

Vẫn là công việc quen thuộc...tôi chậm rãi đập trứng, tách lấy lòng trắng...đánh bông, trộn lòng đỏ, bột, vani...nhưng lần này, chiếc bánh của tôi có thêm một nguyên liệu nữa, đó là vài giọt từ chiếc lọ trong tay...

Tôi bật lò...

Nướng bánh...

Chiếc bánh hôm nay nở rất đẹp, rất to...Tôi phủ cho nó một lớp kem láng mịn, xắt lát dâu tây, xếp hình trái tim...rất đẹp...

Còn chưa định mang ra mời thì hấn đã sun xoe tới...

-”Ái chà...đẹp ghê...tiến bộ thế!!!”

-”Tôi ăn nhé...”

Tôi không nói gì, ăn bánh tôi làm là thói quen của hấn rồi, bởi vậy, hấn tự nhiên như ruồi cầm thìa xắn một miếng...

Chỉ cần hấn đưa miếng bánh lên miệng thôi, hấn sẽ nằm trong 3 năm...5 năm...hoặc cả đời...và tôi...sẽ thoát chết...

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 19

19. Chương 19

Chương 19: Phải chăng là em đã...yêu anh ~Lan~

Hấn đưa chiếc thìa lên mũi...ngửi ngửi hít hít...

-”Thơm quá...em bé giỏi ghê...”

Tim tôi đập rất mạnh...Tự nhiên trong lòng tôi dâng lên một cảm giác run sợ...khủng khiếp...

Cảm giác ấy còn đáng sợ hơn tất cả cảm giác tôi phải đối mặt với cái chết cộng lại...

Tôi làm sao thể này...tôi giữ gìn với chính bản thân ...

Lập tức giật lấy chiếc thìa rồi hất cả chiếc bánh xuống đất...tôi cũng không hiểu nổi mình.

Hấn nhìn tôi, gương mặt kinh hoàng...tôi không nói gì, chỉ cúi xuống dọn dẹp...Hấn cúi theo, đầu tay trở lấy một ít bánh phía trên chưa dính đất:

-”Sao tự nhiên lại thế...ngon thế này cơ mà...”

Đoạn, định bỏ vào mồm nếm...tôi phát điên, vội vàng giật tay hấn, lau vào áo mình, bực tức nhìn hấn:

-”BIẾN...ANH BIẾN NGAY RA KIA CHO TÔI...”

Đó là lần đầu tiên tôi dám quát hấn, kể từ khi biết hấn là đại ca. Tôi vội vàng thu dọn chiếc bánh, lau thật sạch sẽ, sau khi vứt vào thùng rác, đổ rất nhiều đồ dơ bẩn lên chốc, tôi mới quay vào, lòng nặng trĩu...

Tầm chiều tối, đợi tới lúc hấn tắm, tôi lên sân thượng hít thở...vậy là ngày mai sắp tới rồi...chỉ còn đêm nay thôi...tôi gọi cho đứa bạn thân nhất...

-”Uyen...”

-”Mày sao vậy Lan?”

-”Không có gì, chỉ là tao mới xem một bộ phim Hàn Quốc, buồn quá...”

-”Dì ơi...đạo này dì rảnh quá ...”

Tôi thở dài...

-”Phim là phim, đời là đời, đừng để ảnh hưởng tới tâm trạng...”

-”Ừ...”

-”Nội dung là gì, mà khiến dì Lan mạnh mẽ như thế cũng phải khóc...dì kể mẹ cháu xem...hihi...”

-”Thì là...nữ diễn viên chính hoặc là phải chết, hoặc là cô ta sẽ phải giết nam diễn viên chính để cứu lấy mình...cô ta đã rút súng rồi, nhưng lại không thể bắn...mày nói xem, cô ta ngu tới mức nào...”

-”Ngốc ạ...đấy không phải là ngu...”

-”Mà là quá ngu???”

-”Con này, tao đang nói nghiêm túc...đó gọi là yêu...cô ta yêu nam diễn viên chính rồi...yêu hơn chính bản thân cô ta...”

-”Không thể nào...”

-”Mày cứ xem tập sau đi, khác rõ...”

Tôi yêu hẳn ư? Là thật sao? Tôi thực sự kinh hoàng...

-”Mày nói xem...nếu mày và Minh rơi vào tình huống như thế, sẽ ra sao?”

-”Tất nhiên là lão sẽ đòi chết rồi...lão ích kỉ lắm...”

-”Tại sao vậy? Chết mà cũng là ích kỉ ? Nhường cho người kia cơ hội sống mà cũng là ích kỉ ?”

-”Mày hâm, khi hai người yêu nhau rất nhiều...một người ra đi, thì người kia ở lại sẽ rất cô đơn, rất khổ...người ra đi, thì có biết gì nữa đâu mà đau lòng...”

-”Ừ, nhưng phim tao xem nam diễn viên chính không yêu nữ diễn viên chính...”

-”Thế càng tốt, nữ diễn viên chính chết đi, anh ta cũng không đau khổ, cô ấy ra đi, sẽ quên mọi chuyện...chỉ tội cô ấy yêu đơn phương thôi...hehe...tao sắp thành đạo diễn rồi cũng nên...thế dì Lan có người yêu chưa?”

-”Xấu đốn như dì ma nó yêu...thế nhé, dì đi vào đây”

Tôi cố nói bằng giọng lạc quan nhất, cười nụ cười sảng khoái nhất, rồi cúp máy...

Trời đã về đêm...trên cao vời vợi, chỉ có duy nhất một vì sao...cô đơn tới nhường nào...

Tôi đã yêu anh rồi ư?

Tôi bắt đầu quan tâm tới anh ấy từ lúc nào?

Anh ấy đã vào cuộc sống của tôi từ bao giờ?

Đã chiếm một phần trong tim tôi...

....

Người ta nói, khi chết đi, sẽ hóa thành vì sao...vậy sau ngày mai, có thể tôi đang ở trên kia?

Cũng chẳng có gì nghiêm trọng cả...như bạn tôi nói...không một ai phải buồn khổ...

Một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai...anh khẽ xoay người tôi:

-”Lạnh không?”

Tôi lắc đầu...

-”Xuống đi ngủ thôi...khuya rồi...”

Tôi gật đầu...

Anh dắt tôi đi...nhưng tôi lại nổi lòng tham...có gì đâu...đằng nào thời gian của tôi cũng chẳng còn bao lâu, tham một tý đã chết ai...

-”Việt...”

-”Sao em?”

-”Bé tôi được không...tôi...đau chân...”

Anh cười, nụ cười tỏa nắng, lòng tôi ấm áp vô cùng, tôi rúc đầu vào ngực, cảm nhận mùi thơm từ anh...khoảnh khắc này...ước gì đừng bao giờ trôi mất...

Đêm đó, Việt vẫn ôm tôi rất chặt...như mọi khi...

Nhưng tôi, không rúc vào lòng anh như trước, lần này, tôi ngước lên...tôi muốn ngắm khuôn mặt này, cho thỏa thích một lần...

Tay tôi bất giác đưa lên....tôi cố rướn người, khẽ đặt môi mình lên trán anh...’Việt, em yêu anh ...ngày mai em sẽ giúp anh uống thứ thuốc đó...hi vọng giúp anh thành công...cảm ơn vì đã cho em biết cảm giác ngọt ngào này...là em tự nguyện...anh phải hạnh phúc nhé...’

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 20

20. Chương 20

Chương 20: Lời yêu chưa thể nói

-”Thế nào, mai định cho nó thử thật ư?”

-”Ừ, anh cả đã quyết rồi...”

-”Ngoài hàng bán đầy ra, sao nhất định phải là nó?”

Linh thở dài, Hai đáp:

-”Vì mình nuôi nó từ bé nên kết quả sẽ chính xác nhất, tất nhiên sẽ quan sát cả phản ứng mấy con khác”

-”Nếu thành công?”

-”Là độc dược đại ca muốn điều chế phòng thân cho Đại Bàng Đen”

-”Thật không ngờ, nó từng là con Hamster anh Việt rất yêu quý...”

Linh trở một ngón tay lên đầu chú chuột, ánh mắt tiếc nuối.

-”Bây giờ đại ca có mối quan tâm mới rồi, làm gì có thời gian mà để ý...”

-”Rồi một ngày số phận của nó sẽ như con chuột này thôi...”

-”Út, không được nghĩ bậy...”

-”Anh có gì phải lo lắng chứ?”

-”Là anh lo cho Út thôi, em trước giờ toan tính với những người con gái bên đại ca, không phải anh không biết, trước tới giờ là người đầu tiên đại ca giữ bên mình, đừng làm liều...”

-”Em biết chứ, em có cách của em...mà anh ý, hôm đó anh bắt nó về, nhanh mẹ lên thì có phải giờ em đỡ một mối lo không...”

Hai chỉ biết cười trừ.

-”Anh cả xuất chúng thì ai cũng công nhận...nhưng đã nói rõ quan điểm rồi mà...tại sao em không nhìn xuống...có biết bao người trong bang, cũng tài giỏi không kém...ví dụ...ví dụ như anh chẳng hạn... “. Giọng Hai nửa thật nửa đùa.

Út Linh cười phá:

-”Anh...haha...trung bình một tháng dẫn mười em về nhà???”

-”Nếu em theo anh, anh đảm bảo là không...”

Cô chững lại, nhưng rất nhanh sau đó nhận ra, chắc Hai đùa thôi, mới cả từ ngày được Việt cứu mạng, cô đã quyết...

-”Đùa đấy...kiếp này em chỉ là người của anh cả...”

*****

-”Cứu, cứu với...đừng giết tôi...CỨU...”

Lại một đêm nữa Lan gặp ác mộng, mồ hôi đầm đìa, liên tục kêu xin, van nài, chân tay run rẩy...

Việt bên cạnh, ôm nàng chặt, dỗ dành nàng, cố đánh thức nàng.

-”Dậy đi, Lan...”

-”Dậy đi, có anh ở đây, đừng sợ...”

Mà nàng dường như vẫn không thoát khỏi cái địa ngục khủng khiếp ấy. Nước mắt giàn giụa, hấn nhìn mà xót xa...

Không còn cách nào, bàn tay hấn đặt lên gò má, bờ môi khổng chế chiếc miệng nhỏ bé đang khổ sở kia...Hấn hôn nàng, lần thứ ba, không nhẹ nhàng, rón rén như hai lần trước, mạnh mẽ, sâu sắc, mùi vị trong mắt của nàng khiến hấn không cách nào dừng được...

Nàng lại gặp ác mộng, nàng biết, nàng mơ thấy rất nhiều kẻ hung hãn, chúng cầm dao đuổi theo, đòi lấy mạng nàng, nhưng lần này, trong giấc mơ khủng khiếp đó, còn có người đó, người ấy chạy tới bên nàng, đánh lại bọn xấu kia, và còn trao nàng, một nụ hôn rất ngọt ngào...

Từ từ tỉnh giấc, ánh đèn ngủ mờ mờ, đập vào mắt nàng là khuôn mặt thân quen này – ‘anh ấy còn thức? Và đang nhìn mình?’

-”Có chuyện gì sao? Đạo này cứ nửa đêm là em lại sợ hãi...”

-”Tôi làm anh tỉnh à?”

-”Cái đó không quan trọng, mai tôi đưa em đi viện, phải khám rồi thuốc thang cho đàng hoàng”

Mai? Mai chẳng phải thử độc gì đó ư? Lắm chuyện thế làm gì?

-”Không cần phức tạp thế đâu???”

-”Cần, tôi nuôi em mà em cứ gầy tong teo mang tiếng...”

-”Đằng nào chả chết, gầy béo quan trọng gì...”

Lan thở dài, Việt giải thích:

-”Con người chứ có phải thần tiên đâu mà chả phải chết, nhưng lúc sống thì cho ra sống chứ...nhìn người cũng phải có tý hồng hào chứ...em nhìn lại mình xem...xanh ngắt từ đầu tới chân...”

Hấn liếc sang, giật mình khi thấy một giọt lệ lặng lẽ rơi từ khóe mắt, lẽ nào hấn đã sai, giữ nàng bên mình, khiến nàng khó chịu tới vậy??? Hấn khẽ xoa mái tóc nâu hạt dẻ:

-”Ai làm cho em buồn, là tôi sao?”

-”Không, anh không cần phải thấy ăn năn, tôi tự nguyện...”

-”Tự nguyện gì? Tự nguyện bên tôi?”

-”Tự nguyện bên anh...tự nguyện thử thuốc cho anh...”

-”HẢ? Em nói cái quái gì thế?”

-”Tôi chỉ có yêu cầu nhỏ, nếu tôi chết, anh đừng chôn, tôi không muốn nằm lạnh lẽo dưới đất, anh có thể ...”

Chưa kịp nói hết câu, nàng đã bị Việt véo má, quát:

-”Em điên à, mơ ngủ chưa tỉnh à?”

-”Không, tôi rất tỉnh táo, tôi đang nói chuyện nghiêm túc...”

-”Nghiêm túc cái đ...gì, đang sống khỏe mạnh sao lại lỗi những chuyện xui xẻo ra nói? Thuốc nào?”

-”Thôi đừng trả vờ nữa, tôi biết hết rồi, tôi đã vô tình nghe thấy, chẳng phải anh có một loại độc cần tôi thử ư? Ngày mai?”

Việt nhìn Lan, ánh mắt rất lạ, sau đó hần phả lên cười, mặc cho nàng ngơ ngác, hần cũng không thể dừng...

-”Cho nên...cho nên...em nghĩ...nghĩ tôi để em thử độc...”

-”Không phải sao?”

Việt lại cười...

-”Đây là lý do khiến thái độ em thất thường vậy sao? Hằng đêm lo sợ...em hăm mẹ nó rồi...”

-”Này, anh ăn nói cẩn thận...kéo tôi lại đổi ý giờ...”

-”Sao không hỏi tôi? Tự để bản thân khổ sở vậy?”

Nói đoạn, hần kéo nàng vào trong lòng ôm chặt:

-”Thử thuốc là cho chuột...em ngu vậy?”

-”Thật không?”

-”Ngốc ạ, nếu thực sự trên đời có tình huống cần người uống thuốc độc thì tôi thà uống chứ không để em uống, yên tâm ngủ ngon đi...”

Nàng khẽ rung người...câu nói vừa rồi...chả nhẽ, Việt cũng có cảm xúc như nàng??? Khẽ ngược lên anh:

-”Tại sao?”

Đại ca mang tiếng to xác, uy lực, mà đối diện với đôi mắt này lại ngần ngại, có chút do dự, anh đành trả lời cho qua:

-”Mẹ tôi dặn đàn ông không nên để phụ nữ chịu thiệt...”

Có thể thôi sao? Vậy là nàng lại suy nghĩ nhiều rồi...

-”Vịt này, nhiệm vụ của anh giao cho tôi là gì thế?”

-”Vẫn chưa nghĩ ra... nhưng sẽ nhẹ nhàng thôi, không phải chết đâu, yên tâm ngủ đi...”

-”Khi nào nghĩ ra thì nói cho tôi biết luôn”

-”Ừ...”

Nàng vẫn ở trong lòng ngực hần, hít thở mùi thơm từ hần, bất giác tim đập rất mạnh, nàng hỏi:

-”Ngủ chưa?”

-”Chưa...em mất ngủ à?”

-”Không...tôi bảo này?”

-”Bảo gì?”

-”Nếu có một người con gái bây giờ tỏ tình với anh, anh thấy sao?”

Hắn hơi thả lỏng nàng, nhồm dẫy nhìn ánh mắt tò mò:

-”Em định tỏ tình với tôi...”

Người nàng cảm thấy nóng rực, mặt mũi phừng phừng, may mà tối nên hắn không phát hiện ra.

-”Không, tất nhiên là không rồi...tôi có điên đâu...”

Cảm giác thất vọng, hắn nằm xuống, đáp:

-”Ừ, tôi sẽ từ chối...”

Câu trả lời khiến nàng cũng thất vọng không kém:

-”Vì sao? Còn chưa biết đối tượng là người như thế nào cơ mà?”

‘Đồ ngốc...em ngốc lắm...chẳng phải vì em hay sao...tim bé thể này...sao chứa nổi người khác ngoài em?’
Nhưng nàng vừa nói gì? Nàng nói điên mới tỏ tình với hắn, chắc hắn giờ nàng cũng nghĩ có điên mới yêu hắn chẳng? Việt sợ, giờ mà nói ra tình cảm của mình chắc dọa nàng sợ thêm, thôi thì, lại một câu lấp liếm:

-”Tôi giờ cần tập trung sự nghiệp...”

Sực nhớ ra một điều gì rất quan trọng, Việt hỏi:

-”Sao em lại tự nguyện...uống thuốc ý...Hả? Nghĩ là chết ...sao còn tự nguyện...?”

Nàng rất sợ hắn hỏi mà, tưởng quên rồi mà lại hỏi...Chẳng biết làm sao ngoài trả vờ ngủ...

.....

-”Dậy rồi à?”

-”Sao anh dậy sớm thế?”

-”Ừ, ăn sáng thôi...”

Nàng không kiêng nể, ăn rất ngon lành, cả tuần nay, vì suy nghĩ mà chẳng ngon miệng, Việt thấy thế cũng vui lây:

-”Ăn đi cho béo...”

-”Anh vỗ béo tôi làm gì?”

-”Thích thì vỗ...”

-”Có lẽ làm anh thất vọng rồi...tôi ý, đáng người từ khi sinh ra đã vậy, dù ăn bao nhiêu cũng không béo, đáng người mẫu đó!”

Nàng hồn nhiên nói, hắn tí sặc cơm, được, đợi xem sau này tôi làm bụng em to ra, xem em có còn ‘đáng người mẫu’ không. Nghĩ vậy, lông mày khẽ nhíu, hắn cười tủm tỉm.

*****

-”Anh! Anh hơi gầy đó...”

-”Em vẫn xinh xắn như ngày nào...Uống gì?”

Việt kéo ghế cho Trâm Anh, lịch sự trả lời.

-”Sữa chua đánh đá đi...Lâu lắm em mới vào Nam, hôm nay nhất định anh Việt phải dẫn em đi chơi...”

Nghĩ mà chán chết, nhưng cũng nhờ cô em này mà hắn có hợp đồng với Bảo Minh, anh trai nó còn đang ở đây chiều mai gặp anh thương lượng thêm vài thứ trong hợp đồng, rồi thăm thú công ty, giờ mà trả lời phũ thì cũng không hay; hắn nhanh nhẹn nở nụ cười đẹp như hoa:

-”Tại hạ với người đẹp lúc nào cũng sẵn lòng...”

....

Chuẩn bị rời đi, hắn lấy điện thoại, ấn số 1:

-”Tý Cẩm tới đón em nhé...tôi có việc...”

-”Này...tôi muốn thương lượng...”

-”Nói.”

-”Hôm nay tôi đi chơi với bạn tỷ được không? Bạn tôi đưa đi...”

Hắn hơi cau mày, nhưng thôi, dạo này nàng căng thẳng, cho đi chơi một tý:

-”Được, nhưng đừng hi vọng nhiều, em biết tôi mà...”

-”Tôi biết...”

Việt cúp máy, còn đang mải suy nghĩ xem tự nhiên lại lời đâu ra bạn thì Trâm Anh gọi với:

-”Anh Việt, đi thôi...”

-”Okie, ...”

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 21

21. Chương 21

Chương 21: Ghen – là thế này sao ?

-”Đẹp lắm”

-”Cảm ơn bạn...”

Lan vẫn chăm chú làm, một lúc, phát hiện người khen mình không hề rời đi mới ngẩng đầu...

-”Lân, anh làm gì ở đây?”

-”Anh tới học làm bánh...”

-”Anh cũng có niềm đam mê này ư?”

-”Không, đùa đấy, anh có việc nên qua thăm em”

-”Chắc Uyên nói à?”

-”Ừ, anh phải năn nỉ chị dâu mãi đấy, nghe bảo dạo này em công việc tốt, còn có thời gian đi học làm bánh nữa ...”

-”Vâng...cũng coi là tốt...Uyên khỏe không? Chắc tháng nữa là đẻ rồi nhỉ?”

-”Chị khỏe, em bé khỏe, anh Minh vì lo cho vợ nên đợt này anh vào đây thay...Tý mình đi đâu uống nước nhé, cũng lâu không gặp...”

-”Em không biết, để em hỏi...”

.....

-”Đi thôi anh!”

-”Người yêu đồng ý rồi à?”

Lân dò hỏi.

-”Không, là ông chủ của em thôi...”

Nghe vậy, lòng anh thấy vui.

-”Em muốn đi đâu?”

-”Đâu cũng được ạ...”

Điện thoại kêu, Lân nghe máy, sau đó khuôn mặt sáng ngời:

-”Hay quá, em gái anh và người trong mộng của nó đang ở Thủy Long, rủ mình ra đây...anh đưa em đi ăn nhẹ rồi tới đó chơi nhé...”

-”Vậy cũng được”

Chiếc Ferrari lao thẳng, nàng nhìn qua gương chiếu hậu, phát hiện có xe đen luôn đi theo, xem ra Việt rất cẩn thận...

*****

-” Hai, đi Thủy Long chơi không? Nóng nực quá...”

Hai cười mỉm.

-”Được, em thừa nhận, anh cả còn không thèm đi đón con Lan để đưa nó đi chơi, nghe nói là con gái rượu của chủ tịch tập đoàn Bảo Minh, em muốn đi xem như nào...đi nhé...”

-”Không phải nói nhiều...Út thích thì anh chiều...”

-”Hí, Hai là nhất...”

*****

-”Ặc, Thủy Long là công viên nước hả anh?”

-”Ừ...”

-”Em không có quần áo bơi...”

-”Không sao, anh cũng đâu có...”

Nói đoạn, Lân nhanh chóng đưa Lan tới quầy bán hàng:

-”Chị ơi bán tôi một bộ bikini nữ và một quần bơi...”, quay sang hỏi Lan:

-”Em thích màu gì? Mà em dùng dầu gội, sữa tắm gì?”

-”Gì cũng được anh...”

-”Thế chị lấy giùm tôi bộ đồ kia đi, một chai X-men, Enchanteur một dầu gội và một sữa tắm...”

Lân nhận đồ từ tay Lân, mới gặp cũng biết, anh là mẫu đàn ông cực chu đáo. Đoạn, nàng vào nhà tắm, bộ bikini anh mua quả khéo, nàng ngắm mình trong gương, suýt không nhận ra chính mình? Làn da này, từ bao giờ không còn rạm nắng nữa...chợt nhớ tới Việt...

Nàng ngượng ngùng bước ra, từ thừa bé lần đầu tiên mặc bikini, tất nhiên có chút ngại, nhất là bộ đồ Lân mua, chỉ kín những chỗ cần thiết, còn lại...

-”Em đẹp lắm!”

Ít khi được khen ngợi, hơn nữa lại là lời nói của thiếu gia con nhà quyền quý, từng ngắm biết bao em, mặt nàng đỏ bừng...Anh khẽ đặt tay lên vai, ân cần dẫn nàng vào.

Ở cách đó không bao xa, một đôi nam nữ đang chơi trượt ống đôi, người con gái yếu đuối hét lên những tiếng lo sợ, e lệ dựa vào người phía sau, người con trai dù trong lòng ngán ngấm nhưng vẫn vô cùng lịch thiệp, cô thích chơi bao lâu, hắn cũng chiều!

-”Đi vòng nữa đi anh, lần này đi ống đen đi...”

-”Okie...”

Hắn là chúa ghét mấy trò trẻ con vớ vẩn này, bảo cảm giác mạnh, mà chẳng thấy cảm giác gì cả? Nhìn những cặp đôi bên trên, sao họ có thể vui vẻ với thứ ấu trĩ này tới thế? Hắn thở dài...

-”Ồ, anh Lân, em ở đây...”

Trâm Anh thích thú vậy, hắn bắt giác nhìn theo, ngây người...tất nhiên không phải vì vẻ đẹp rạng ngời của anh trai Trâm Anh, mà của cô bé bên cạnh Lân...em làm gì ở đây?

Bé con gầy nhưng lại được cái, người chỗ nào ra chỗ nấy, so với con gái thì em khá cao, bộ bikini đỏ tôn lên nước da trắng ngần...em đi cùng tên đó, chẳng khác nào chân dài đi với đại gia...ý nghĩ đó khiến lòng hắn cảm thấy khó chịu.

-”Em làm gì ở đây...”

-”Hai người quen nhau à?”

Trâm Anh và Lân đồng thanh. Lân áp ứng:

-”Ừ, người này là ông chủ của em...”, đoạn quay sang Việt:

-”Đây là bạn tôi”

-”Biết nhau hết rồi thì tốt quá...Thôi, bọn anh cũng chơi đây, không làm phiền hai người...”

Lân vui vẻ, nháy mắt Trâm Anh đầy ẩn ý. Lân bước theo, thì ra người trong mộng của Trâm Anh là Việt sao? Được một người con gái như Trâm Anh thích, chẳng có chàng trai nào lại nở nói không cả? Nàng tự nhìn lại bản thân mình, so với Trâm Anh, quả thật cái gì nàng cũng không có...thảo nào, hôm nay Việt không tới đón nàng, mà tất nhiên rồi, một cô nương xinh xắn danh giá thế kia, đi chơi với cô ấy hẳn rất thú vị...ánh mắt Lân thoáng buồn.

Thật may là anh chàng Lân vui tính kéo nàng đi trượt ống, nàng lần đầu tiếp xúc với mấy thứ này.... Chiếc ống hun hút kéo về, tiếng la inh ỏi, nàng lại cảm thấy rất khoái, nhắm mắt, cảm nhận từng tia nước bắn vào mặt...thật thích thú...

Mỗi lần xuống trước với Trâm Anh, Việt đều cố tình đi lên rất chậm, hắn nhìn đôi trai gái xuống sau thật ngứa mắt...Ánh mắt vui vẻ kia, hiếm khi nào hắn thấy... Lúc xuống, hai đứa còn vẩy nước nhau, rồi tên đó kể kể cái gì, nàng cười ngất...Hắn cảm thấy bọn họ thật trẻ con, hắn bực.

-”Em chán rồi, ra nhảy sóng đi...”. Trâm Anh nũng nịu.

-”Thế rủ bọn họ đi luôn...”

-”Anh ấy vừa mới tới mà, để anh ấy chơi trò đó thêm lúc nữa...”

-”Đã chơi thì đi cùng nhau chứ, cho đỡ lạc...”

Cô gái cũng không nhận ra thâm ý trong câu nói của chàng trai trước mặt, vậy anh trai:

-”Anh ơi đi nhảy sóng đi...”

Lân mãi vẫy tay em gái, không để ý đoạn của lúc xuống có một đôi nữa chưa rời kịp, thành ra phao lật, Việt bên trên, trong giây phút đứng cả tim, cũng may Lân rất nhanh, vội vàng đỡ Lân dậy.

-”Sao không, anh xin lỗi...”

Nàng chỉ ho mấy cái rồi mỉm cười không sao, cả Việt và Lân đều thở phào. Tuy nhiên, hành động đôi bàn tay Lân vuốt lên mái tóc, rồi trên má, vỗ về nàng khiến Việt không thoải mái lắm. Con bé con đó, nó phải tránh chứ? Đúng là dễ dãi mà...

Trâm Anh thấy anh trai lên, bắt đầu khoác tay Việt, rất tự nhiên, Việt cũng sẵn máu điên, vòng tay qua eo cô, rất tình tứ, thỉnh thoảng chọc cô cười...

Hành động cố tình của hắn đúng là khiến một người ghen, tiếc là nhầm đối tượng, ở cách đó không xa, Út Linh găm gừ:

-”Hai, em chỉ muốn ra đim con đó...con ranh đó...”

-”Bình tĩnh đi...”

-”Hai, nói xem, có phải anh cả thích nó không? Thấy nói cười vui vẻ quá...”

Hai nhìn lại đại ca, trước kia tưởng đại ca khác mình, ai ngờ, đàn ông như nhau cả thôi, mới hôm trước còn lo lắng cho em Lan, giờ đi cùng em Trâm Anh, lại vui vẻ thế, Hai cười đầy ẩn ý.

Trong khi đó, những câu chuyện Lân kể khiến Lan cười lăn cười bò. Anh quả có khiếu hài hước thấy. Việt quay lại mong tìm kiếm vài tia ghen tỵ trong ánh mắt nàng, kết cục khiến hắn thất vọng tràn trề!!!

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 22

22. Chương 22

Chương 22: Gậy ông đập lưng ông

Ra chỗ nhảy sóng một lúc lâu rồi mà không thấy tên đó và nàng xuất hiện, hắn rất nóng lòng. Cố gắng ngó quanh mà bóng dáng nhỏ bé đó vẫn không lọt vào tầm mắt, Việt đành rủ rê Trâm Anh đi thử nghiệm – ấy chính là tất cả các trò, mỗi trò chỉ chơi một lần, cô phần khích đi theo, không hề biết rằng, mục đích của hắn, là muốn tìm một người con gái khác!

Được năm sáu trò thì hắn phát hiện ra đối tượng cần tìm...

-”Đau không?”

-”Là vết xước nhỏ thôi mà...anh cứ nghiêm trọng quá...”

-”Nhỏ gì mà nhỏ...Không cần thận là nhiễm trùng đấy...”

Lân cúi người, tỉ mỉ chấm thuốc rồi dán băng. Nàng nhìn anh, trước giờ từng bị thương nặng hơn nhiều mà cũng chẳng cần chăm sóc, kệ nó, khắc tự khỏi, vậy mà người này bị cái vết xước bé tý chạy đi chạy lại mua thuốc, quả thật có chút cảm kích!

Lúc Lân ngước đầu lên, anh mỉm cười, anh có nụ cười rất hiền từ, đem lại cảm giác ấm áp, trước đây, Việt cũng vậy, nhưng từ ngày biết hắn là đại ca, nàng luôn lo sợ nên không có thời gian mà cảm nhận...Bỗng, nàng tự trách mình, sao lúc nào cũng có thể liên tưởng tới Việt, là sao???

-”Chúng ta ra nhà Gấu chơi...”.

-”Nhà Gấu?”

-”Ừ, em ngồi dưới nhà, đồng hồ kêu tích tắc, tới thời điểm, nhạc vang lên, sẽ có bất ngờ...”

-”Thật á?”

Nàng vừa chạy theo vừa háo hức, đoạn xuống nhà Gấu phải qua mấy bậc gỗ rất bé, sợ nàng đi không quen, anh liền đưa tay ra bế, thực ra cũng chỉ là mấy bậc thôi, nhưng khiến người nào đó tức tối, mặt phùng phùng giận giữ...Trâm Anh vốn hồn nhiên, vui vẻ rủ Việt xuống nhà Gấu chơi cùng anh trai.

“Oaaaa.....”

Cả Trâm Anh và Lan reo lên thích thú. Nước từ thùng lớn nhất dội xuống cùng tiếng nhạc, nước rất nhiều, cảm giác cùng lúc dội xuống người đến là sướng!

Lúc nàng còn đang tận hưởng, bàn tay bỗng bị một ai đó siết rất mạnh, rất đau...khi nước dừng, nàng mới có thể ngó quanh, Lân thì nhìn nàng cười triu mến...không thể là anh được...Việt thì đang vui vẻ chuyện trò với Trâm Anh...vậy ai? Ai là người đã chơi ác...

-”Lan, tay em...”

Lân cuống quýt...

-”Sao lại chảy máu rồi? Anh xin lỗi, thôi, đừng chơi nữa, chúng ta lên nghỉ...”

-”Không sao đâu...”

Lan vẫn cười vui vẻ, Việt bỗng giật mình, ánh mắt có nét hồi hận. Lân dứt khoát ngừng chơi, đưa nàng lên bờ.

Nói Thủy Long là công viên nước hàng đầu quả không sai, ngoài nhiều trò chơi hoành tráng, bên trên lại là một chuỗi nhà hàng cao cấp, khách mệt có thể lên bờ đánh chén, no nê rồi lại ra chơi, thái độ phục vụ, không nơi đâu tốt bằng ở đây!

Lân thay băng rồi lấy một chiếc khăn bông to quàng lên người nàng, nụ cười triu mến:

-”Vào kia ăn chút gì đã...”

-”Vâng...”

-”Đi chung đi, tôi cũng đói rồi...”. Việt đề nghị.

-”Đúng rồi, em cũng đói quá...”

-”Được, cùng đi cho vui...”

Tất nhiên Trâm Anh ngồi cùng Việt, Lân và Lan hẳn ngồi cùng nhau, nhìn cách Trâm Anh quàng vai bá cổ, nói nói cười cười, Út Linh từ xa ỨC NHẸN cả người. Việt vẫn trả lời rất đều những câu hỏi của người ngồi cạnh, nhưng mắt hần không rời khỏi bàn tay ai đó, thực sự chưa bao giờ hần khao khát trời tối nhanh thế này, để được cầm đôi bàn tay gầy guộc ấy, xoa xoa...để được ôm người con gái đó vào lòng...ngày hôm nay, đối với hần, thật bất an.

Cảnh tượng thật tức cười, khi Trâm Anh lấy dưa bắp thức ăn đưa vào miệng Việt thì cùng lúc Việt và Lân đều gấp vào bát Lan. Tuy vậy, Việt cũng phản xạ rất nhanh:

-”Tôi sợ cô ấy tay đau không gấp được”

Đoạn, quay sang nhìn Trâm Anh cười triu mến, vui vẻ ăn đồ trên chiếc đĩa của cô, mặt quay lại nhìn người đối diện, biểu cảm thần nhiên của nàng khiến hần như có kiến đốt trong lòng.

Nàng bị đau tay, người ngồi cạnh chăm sóc hết sức nhiệt tình, người đối diện mắt rực lửa, chỉ vì vướng chuyện công việc, nếu không hần nghĩ hần đã ném cả đĩa thức ăn này vào mặt tên đó cũng nên...cố gắng kìm nén...kìm nén...

Ăn xong, Lân cảm thấy còn ít thời gian ở đây, nên muốn đưa Lan đi chơi chỗ khác, ý định thực chất cũng là muốn có thời gian riêng tư bên nàng.

Lan hiển nhiên đồng ý, nàng cũng không muốn ở lại chứng kiến cảnh tượng yêu đương nồng thắm của họ...Việt thấy thế lòng càng nóng, bỗng chốc quên đi phép lịch sự, mắt chỉ dán vào cặp đôi trước mắt, Trâm Anh thấy anh không để ý tới mình thì ra điều dối hờn. Cuối cùng để thu hút sự chú ý, cô trả vờ trượt chân ngã vào bể nhảy cầu gần đó:

-”AAAAAAAAAAAAAAAA...Cứu em, anh Việt”

Tất nhiên với một người nhiều năm liền đạt giải bơi lội như cô thì chẳng có gì là nguy hiểm, cô chỉ định xuống rồi giả vờ vùng vẫy thôi, ai ngờ, chân cô bị bàn tay ai đó nắm chặt, nhất định không cho lên.

Lân lúc đầu còn cười cười tưởng đùa vì Trâm Anh bơi rất giỏi, nhưng một lúc, mọi người sốt ruột tiến lại, Việt lập tức xuống bể, lúc lên bờ thì Trâm Anh đã bất tỉnh, Lân lo lắng gọi cấp cứu.

*****

-”Ha ha, đã quá...”

-”Đại ca mà biết thì em chết chắc...”

-”Yên tâm, anh cả không biết đâu...về thôi”

-”Về gì, ở lại chơi tý đi”

-”Được, vì Hai đã đồng hành với em, em chiều Hai vậy...”

Út Linh cười sung sướng.

*****

-”Không sao chứ?”

-”Không sao, em ấy chỉ bị sợ hãi và sắc nước thôi, mọi người đừng lo lắng...”

-”Tôi ở đây với Trâm Anh, phiền Việt đưa Lan về giúp tôi nhé...”

Lân ngây thơ dăn dò mà không hề biết, thực ra họ sống chung một nhà.

-”Không cần phải nhắc...”

Việt như chim sổ lồng, lập tức kéo Lan đi về. Nàng quan sát Việt, khí sắc của hắn bây giờ rất xấu, mặt mũi hầm hầm, không hiểu hôm nay đã có ai chọc giận hắn.

Hắn nổ xe, vút thẳng, lao với tốc độ chóng mặt...nàng có dự cảm chẳng lành chút nào...

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi!– Chương 23

23. Chương 23

Chương 23: Anh...vì sao mà tức

Từ khi quen Việt, hiếm khi nàng thấy hắn bức bối như vậy, về tới nhà, gặp cái gì trên đường đi là đập, là đá, chả nhẽ vì Trâm Anh gặp nạn khiến hắn đau như thế?

-”Lo cho người đẹp thì sao không ở đây? Ở nhà đá thúng đựng nĩa?”

-”Đúng, quả thật cô ấy rất đẹp, gương mặt thì khả ái, con người thanh tao, đáng yêu vô cùng...nhưng em thử nói xem, vì sao tôi chẳng thấy lo lắng chút nào...em thử đoán xem, hôm nay vì sao tôi bức?”

Việt gằn giọng.

Xinh đẹp, khả ái, thanh tao? Mấy từ này đúng là toàn nói thật, nhưng từ chính miệng hắn – dùng để miêu tả một người con gái khác...hắn thực sự thích cô ấy? Tim nàng nhói...Cũng từ ngày phát hiện ra yêu hắn, sẵn sàng chết vì hắn, đâm ra nàng cũng bất cần, chẳng còn biết sợ là gì:

-”Chỉ có thể kết luận là anh rất xấu tính!”

Hắn cười phá lên:

-”Haha, tôi xấu tính, tên Lân kia của em thì tốt tính?”

-”Ừ, anh ấy đẹp trai, phong độ, ân cần, chu đáo...anh so với anh ấy thì chẳng bằng nước gì cả...”

Nàng trả đũa.

Cảm giác bị người con gái mình yêu thương nhất so sánh với một thằng đàn ông khác, lại còn đặt mình ở vế dưới, thật chẳng dễ chịu chút nào. Cảm giác có thể cô ấy đã thích người kia, đau khổ biết bao...

Lửa giận lên tới đỉnh đầu, nàng bị hắn dồn vào góc tường, cơ thể to lớn của hắn ép chặt thân hình gầy gò của nàng, tay hắn bóp nhẹ cằm nàng.

-”Nói, em thích Lân, phải không?”

Nàng cứng đầu không nói gì...

-”Nói mau...”

Hắn càng ngày càng mất bình tĩnh.

-”Tôi thích ai chả liên quan tới anh...”

-”Em nói, hay tôi bán em sang Trung Quốc, cho em chọn?”

Nàng bắt đầu thấy sợ, chết không sợ, nhưng nếu bị bán đi làm gái, quả thật rất sợ...đành trả lời bừa:

-”Thích chứ sao không thích, người như anh ấy, ai chả thích...”

Đôi mắt hắn, lúc ấy rất buồn, cánh tay từ từ rời khỏi nàng, như bị mất lực, hắn trở nên trầm lặng.

Đêm đó hắn không ôm nàng như mọi khi mà nằm gọn vào một góc. Chưa bao giờ hắn thấy chán nản và tổn thương tới vậy...Hắn suy nghĩ rất nhiều, nàng thích tên đó, liệu hắn có nên giải phóng rồi chúc phúc cho hai người? Liệu hắn có quá ích kỉ khi giữ nàng lại?

Nghĩ về nụ cười của nàng lúc ở công viên nước...lòng hắn thấy xót xa...

Nhưng cái cảm giác không còn nàng bên cạnh, quả thật rất kinh khủng...hắn thực sự chưa đủ can đảm để đối mặt...

“Tít...tít...”

Nàng mở tin nhắn, ...dù hắn có quay lưng vào nàng thì vẫn có thể cảm nhận được nàng đang cười tủm...

Không rõ hắn đã ngủ chưa, nhưng nghĩ sợ hãi lo, liền đánh tiếng:

-”Trâm Anh tỉnh rồi nhé...khỏe rồi, yên tâm nhé!”

Tất nhiên là hắn nghe thấy.

Nhưng cái đó chẳng quan trọng, chả liên quan...

Điều làm hắn khó chịu bây giờ là chiếc điện thoại kia cứ “Tít...tít...tít...tít...” liên hồi.

Nàng nhắn tin với ai?

Có ngu mới không biết, chính là tên đó...Trâm Anh và nàng- hai đứa con gái sao có thể nhắn tin nhiều thế, cười sượng thế?

-”NHỨC ĐẦU QUÁ...”

Hắn kêu.

-”Sao vậy?”

-”Tiếng điện thoại cứ tít tít ai mà ngủ được?”

Hắn nằm thẳng, để một tay lên trán, vờ nói băng quơ như hiện tại chỉ quan tâm tới giấc ngủ của mình...

-”Ừ, tôi xin lỗi nhé, ngủ đi...”

Một lúc sau, không thấy có tiếng tít tít đáng ghét đó...hắn hơi hả dạ...nhưng vẫn cảm thấy người nàng đang rung lên...rõ ràng là đang cười...

Hắn từ từ hé mắt nhìn trộm...điên...mẹ nhà nó...hóa ra con bé này tắt chuông, nhưng tay nó thì vẫn cứ liên hồi...

Hắn quay người sang trái, quay người sang phải...vào nhà vệ sinh...đi ra...lượn đi lượn lại...rốt cuộc nàng cũng chẳng để ý gì cả...chưa bao giờ hắn thấy cục ứ nó to đến thế...

Cuối cùng...hắn tự nói với mình, tác giả chỉ đăng và cập nhật truyện nhanh nhất trên wattpad, ta rất xin lỗi các nàng nhưng một vài đối tượng lấy truyện đăng không xin phép ta đã cho qua, cũng chẳng sao, bực là ta vào trả lời thắc mắc của độc giả họ lại xóa đi, ta không còn cách nào khác, mời đọc tiếp, hắn không cần phải làm quân tử làm quái gì cả...

Nằm xuống, vươn người qua bên nàng, dứt khoát giật chiếc điện thoại, để lại nàng ngạc nhiên sững sờ.

-”Tôi mượn...”

-”Tôi đang dở việc mà...”. Nàng thắc mắc.

-”Dở việc cũng kệ cô, điện thoại tôi mua, tôi có quyền dùng trước...”

-”Anh cũng có điện thoại mà...”

-”Cái đó không hiện đại bằng cái này...”

Nói đoạn, hần mặc xác nàng, mở Temple Run ra chạy...Nàng nhìn hần...bó tay với ông tướng...rồi quay người lại ngủ...

Một lúc thấy nhịp thở của nàng đều đều...tim hần đập hơi nhanh...làm việc xấu tất nhiên là tim đập nhanh rồi!!! Hần tắt game, từ lúc này tới giờ tin nhắn cứ đến ầm ầm hần đã sốt ruột lắm rồi...ấn vào thư mục Bao Lan...

.....

Lân: “Trâm Anh cứ khẳng định có người giữ nó...anh chẳng biết nên tin?”

Lan: “Anh phải tin em gái mình chứ...”

Lân :”Tính nó không nhẽo mà”

Lan: “Có anh trai tuyệt như anh, không nhẽo cũng chẳng sao...”

Lân: “Anh tuyệt ư? ”

Lân:”Ừ, là anh trai rất tuyệt vời...chu đáo, cẩn thận, tốt tính...”

Trong đầu Việt:’tuyệt cái c...’...cổ bình tĩnh kéo xuống tiếp...

Lân: “Nếu là người yêu anh còn thấy anh tuyệt vời hơn nhiều...”

Lân: “Cũng có thể, chị nào yêu được anh là có phúc”

Lân: “Em có muốn hưởng phúc?”

Việt:’thằng này...’

Lân:”Em thấy kiếp trước mình chưa tích đủ đức đâu...”

Lân:”Anh nên hiểu là như thế nào đây? Để anh kể em truyện cười nhé...”

.....

....

....

Việt kéo một hồi...hần thấy truyện tên Lân kể, nhạt thêch, thê mà nàng cũng khen hay mới lạ...xem nào...bọn này...mới có hai tiếng mà gửi nhau gần 150 tin nhắn...khỏi bốc nghi ngút trên đầu hần...cổ kéo đọc những tin gần nhất

Lân:”Hôm nào Lan làm bánh cho anh ăn nhé...em rất có năng khiếu...”

Lân:”Sao? Từ chối hả? ”

Lân:”Đi đâu rồi?”

Lân:”Em ngủ rồi hả?”

Lân:”Chắc ngủ rồi. Ngủ ngon nhé cô bé...”

Hần cầm điện thoại hồi lâu, nghĩ suy, tay soạn tin:”Anh Lân, em nói thật cho anh biết, truyện anh kể nhạt như nước ốc, con người anh thì xấu tính xấu nết, em cũng có người yêu rồi, lần sau anh nên tìm đối tượng khác mà nhắn tin, đừng phá hoại tình cảm của em và người yêu...”...chân chữ...nhưng tới khi định ấn nút

gửi lòng hấn lại ngăn lại...hành động của hấn là gì thế này??? Sao có thể trở nên mất mặt như vậy??? Đặt chiếc điện thoại xuống, hấn thở dài, cố ngủ...

Nửa đêm, không thể chợp mắt, hấn định qua ôm... hấn rất nhớ...rất nhớ nàng...

Hấn không biết rằng, nàng nằm mãi, cảm thấy người bên cạnh đã không chơi game một lúc lâu, cũng muốn xích lại gần một chút, xa hấn, quả thật khó chịu.

Hai con người vụng trộm trong đêm bất gặp nhau, nhìn nhau đầy kinh ngạc dưới ánh đèn mờ. Hấn nhanh nhẹn lên tiếng trước:

-”Sao, định ôm trộm người ta hả?”

Nàng ngượng thối mặt, vội vàng bào chữa:

-”Điên à, ngủ mơ chẳng may quay ra thôi...”

Đoạn, nàng định quay người lại thì một bàn tay rắn rỏi đã vươn ra, kéo nàng vào lòng hấn, siết chặt hết sức có thể, chân hấn còn bấu bả vào giữa...tim nàng đập rất mạnh, cả người như muốn tan chảy, cố nói bằng giọng xòa tan không khí u mê.

-”Thích con gái nhà người ta mà đêm lại nằm ôm người khác?”

-”Ai bảo em là tôi thích?”

-”Nhìn là biết...”

-”Tôi đâu như em, mới gặp có tý mà đã bị đánh gục...”

Nàng cố lấy can đảm, hỏi thẳng:

-”Anh coi tôi là gì?”

-”Sáng nay em nói với người ta tôi là gì?”

-”Là ông chủ, chẳng phải thế sao?”

-”Ừ, đã biết thế thì hỏi làm gì?”

Nàng bực mình, vùng vằng định nhào ra khỏi, mà đầu có dễ thế, dù nàng cố sức cũng chẳng ăn thua, hấn thì thầm:

-”Ngoan hay đi Trung Quốc nào? Chẳng qua là giúp tôi khỏi mất ngủ thôi, không cần nghĩ nhiều...”

Đoạn, hấn đưa rằng, nhẹ cắn vành tai nhỏ coi như trừng phạt, rồi cầm hấn dựa vào đầu nàng, thoải mái mà ngủ...

Vài sợi râu ngắn thỉnh thoảng cựa trên trán...tim nàng như muốn nhảy ra ngoài...nổi bực cũng nhanh chóng mà biến mất, thật xấu hổ khi phải thừa nhận rằng, nằm bên hấn, rất yên bình, rất thoải mái...Nàng đã thích hấn nhiều lắm rồi...mà xung quanh hấn bao người con gái đẹp, gia thế tốt, nàng đâu là gì? Sao có thể nói ra được? Chỉ tổ bẽ mặt...

*****

-”Ba...”

-”Không sao là tốt rồi...”

-”Ba, con không muốn đi du học...”

Ông Việt Đức tròn tròn nhìn con gái, nghe tin nó vào viện, vội vã bay vào đây, còn chưa kịp ăn cơm tối, giờ nó lại thông báo tin sốc...

-”Sao? Nói lại xem...”

-”Ba, chẳng phải ba mẹ có mối tình rất đẹp sao? Giờ con cũng yêu, con muốn được ở bên người đó...”

-”Là thằng nào?”

-”Ba nhớ người gặp ở lễ cưới anh Minh không?”

Ông loáng thoáng mơ hồ, nhưng vì là con gái yêu, nên vẫn nịnh nọt cưng chiều:

-”Được rồi, ngủ đi...”

-”Ba, ba là nhất!!!”

*****

Quán cà phê yên ắng lạ thường, một người đàn ông tóc hoa râm vẫy tay cậu thanh niên trẻ. Khi cậu ta bước vào, tuy đã từng gặp, nhưng lần này ông nhìn cậu rất kĩ, bây giờ cũng hiểu, vì sao con gái ông lại mê một cậu ta tới vậy.

-”Chủ tịch!”

Hai người bắt tay nhau rất thân thiện. Ông Đức khá tự tin, cũng một phần do Việt giấu thân phận rất giỏi, nên trong mắt ông, Việt cũng chỉ là người đại diện của mấy công ty nhỏ lẻ này, cuộc thương lượng ông cầm chắc chín phần thắng.

-”Tôi đi thẳng vấn đề nhé!”

-”Vâng, bác cứ nói.”

-”Chuyện làm ăn thì cậu và Lâm giải quyết với nhau, hôm nay tôi tới là có chút việc riêng...”

-”Dạ”

-”Là thế này, con bé Trâm Anh là con gái duy nhất, và là út, trước giờ tôi đều rất cưng chiều...”

-”Vâng ạ”

-”Tự dưng nó muốn bỏ đi du học, mà việc học là rất quan trọng, cậu biết tại sao không?”

-”Dạ?”

-”Nó nói với tôi là nó thích cậu, muốn ở lại...cho nên, tôi đã nghĩ cách vạy cả đôi đường...Cậu hãy ra nước ngoài với nó đi, nhân tiện học thêm cái gì thì học, không thì cậu chỉ cần đi theo động viên nó là được...tất nhiên, tôi chưa chấp nhận cậu là con rể, nhưng nếu cậu chịu đi cùng khi nào Trâm Anh tốt nghiệp đại học, tôi sẽ cho cậu 3% cổ phần của công ty”.

Ông nhấp ngụm cà phê, chờ đợi sự cảm ơn rồi rút từ người đối diện. Hắn lặng thinh, đúng là tình huống khó xử, 3% cổ phần của Bảo Minh, con số này cộng những gì hắn tích lũy, là cơ hội lớn để danh chính ngôn thuận đấu với Golden Face, giấc mơ trả thù cũng hoàn thành, vả lại, nếu như bây giờ mà từ chối, có khi nào ông ấy nghĩ hắn khinh gia đình ông ấy, đôi bên còn hợp tác lâu dài...còn nhận lời...ước gì lời đề nghị này xuất hiện trước khi nàng bước vào cuộc đời hắn?

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 24

24. Chương 24

Chương 24: Một trái tim...bị tổn thương

Hắn trầm ngâm, ông Đức lên tiếng:

-”Sao? Chê ít?”

-”Không, đó là con số quá lớn thưa bác!”

-”Vậy câu trả lời của cậu là...”

-”Cháu quả là may mắn khi nhận được lời đề nghị...tuy nhiên, Trâm Anh là cô gái xuất sắc về mọi mặt, lại có chỗ dựa rất lớn về gia đình...chắc chắn sẽ có rất nhiều đối tượng khác thích hợp...”

-”Cậu từ chối...”

-”Dạ...”

Ông cười mỉm, một điều kiện tốt như vậy, mà chàng trai trước mặt lại quyết định quá nhanh, tất nhiên người từng trải như ông có thể đoán lờ mờ ra lý do...

-”Là cô gái xuất chúng nào vậy?”

Việt hơi giật mình, quả không hổ danh người sáng lập Bảo Minh, đầu óc rất nhạy bén.

-”Là một người...không có gì đặc biệt...nhưng khiến cháu thấy sống rất đáng!”

Quả đúng, bao nhiêu năm sinh tồn, mục đích duy nhất của Việt là báo thù ẹ hần...nhưng từ khi nàng xuất hiện...mọi thứ dần thay đổi...hần nói ra câu đó, rất ngập ngừng...

Đôi mắt ông hơi nheo lại, người con trai ngồi đối diện quả xứng danh là nam tử hán, nếu cô gái trong lòng hần là con gái ông thì tốt biết bao, ông sẽ yên tâm mà giao cả đời nó cho anh ta.

-”Được, tôi rất thích những người thẳng thắn như cậu...”

-”Về chuyện làm ăn, nếu bác thấy không thoải mái...”

-”Không, làm ăn là làm ăn, việc đó không liên quan, tôi chỉ muốn nhờ cậu một việc...”

-”Dạ...”

-”Con bé Trâm Anh, tôi rất lo, nếu cậu đã như vậy, mong cậu có thể nói rõ ràng với nó, để nó biết đường lui mà quay lại chú tâm học hành...”

-”Cháu hiểu...”

*****

-”Việt?”

-”Sao?”

-”Bạn tôi sắp rời Nam, hôm nay hẹn tôi ăn trưa, có được không? Anh không cần tới đón...”

Việt hơi cau mày, ánh mắt để rõ vẻ khó chịu, bạn nào cơ chứ? Nàng thì làm gì có bạn nào ngoài tên đó...Tình cảm ghê gớm quá nhỉ? Còn đi ăn chia tay...Hần phải làm sao, cấm, không cho đi? Thế hần liệu có nhỏ mọn...cấm nàng đi liệu có khiến nàng càng nhớ tên đó mà xao xuyến...

Bỗng nghĩ ra điều gì, hần cười nhạt, giọng bình thản:

-”Ok, tôi cũng đang định gọi điện, tôi cũng có hẹn đi chơi với Trâm Anh nên không tới đón em được.”

Hần cúp máy, rất nhanh, liệu nàng có để tâm???

Nàng còn tưởng hần bực mình, rồi làm khó...Xem ra nàng tự đánh giá cao bản thân mình rồi. Hần còn mãi đi chơi với ai kia xinh đẹp thanh tao, khả ái thì làm gì có thời gian mà để ý...Khẽ thở dài, nàng bắt nốt những bông kem cuối cùng...

*****

-”Hai, có chuyện gì vậy?”

-”Đang khó hiểu...”

-”Khó hiểu gì cơ?”

-”Khó hiểu đại ca...”

Nhắc tới đại ca là út Linh luôn không giữ được vẻ tò mò, phần khích:

- "Đại ca? Đại ca làm sao???"

- "Cũng chẳng có gì..."

- "Nói đi mà Hai...đi mà..."

- "Không..."

- "Đi mà, xin Hai đấy..."

Linh làm bộ mặt dễ thương năn nỉ, Hai chịu thua:

- "Được, nhưng cấm hể răng, đại ca mà biết chúng ta hóng hớt thì đừng trách..."

- "Ok, em thề..."

- "Ông Đức đề nghị cho ta cổ phần của Bảo Minh, nếu đại ca đồng ý đi du học với con bé đó, tới khi nào nó tốt nghiệp"

Việc tốt như vậy, anh cả trước giờ để đạt mục đích đều không từ thủ đoạn, bàn tay run run, giọng Linh ấp úng:

- "Anh cả...đại ca....đồng..."

Hai nhìn Út:

- "Từ chối...mẹ, thế mới điên, chả hiểu đại ca nghĩ cái éo gì...trước giờ biết đại ca dù mưu mô nham hiểm thì cũng không lợi dụng phụ nữ...nhưng mà..."

Linh thở phào:

- "Nhưng mà sao?"

- "Anh tưởng anh cả thích Trâm Anh, hôm nọ đi cũng thấy khá thân....mà đây là giúp đỡ gia đình họ, có qua có lại...đâu phải lợi dụng..."

Lúc này Linh mới có thể cười tươi:

- "Giữ phép lịch sự thôi...thích gì..."

- "Lịch sự gì, thấy hôm nay còn đi chơi với nó đấy...đ...thể hiểu...mẹ kiếp"

- "CÁI GÌ?"

- "Bình tĩnh đi Út, anh cả cũng là đàn ông...đi chơi với một người phụ nữ là hết sức bình thường mà..."

- "Đưa em địa chỉ..."

- "Hâm à...đừng phá đám..."

- "Không....em chỉ xem thôi, ở nhà em nóng ruột lắm...anh biết mà...đi...Hai..."

Phóng vội tới địa điểm được Hai tiết lộ, nhìn thấy đứa con gái khóc lóc tức tưởi chạy khỏi, lòng Linh như nổ trăm đóa hoa...Xa xa, người đàn ông trong lòng cô bước ra, anh lúc nào cũng phong độ rạng ngời như vậy, chẳng trách cô yêu anh nhiều tới thế...

Cô định lao ra gọi, nhưng lại thấy anh cả vội vàng đi lấy xe, theo phản xạ, cô cứ thế đi theo anh...

Chiếc McLaren của anh dừng chậm chậm đối diện cơ sở đào tạo làm bánh, cô cẩn thận dừng cách xe anh một đoạn không quá gần, nhưng cũng đủ quan sát tình hình...Anh ngồi trong xe, rất lâu cũng không ra...Việc gì khiến người ấy kiên nhẫn tới thế? Cô không thể hiểu? Cô cũng nóng lòng muốn biết...

Tầm một tiếng sau, học viên làm bánh từ từ đi xuống, không khó khăn cho cô nhận ra Lan, anh cả đi đón nó sao? Coi trọng nó tới vậy? Cô thực sự bức mình...cái nhiệm vụ chó má gì mà chỉ có nó mới làm được...

Nhưng không? Một chiếc Ferrari sang trọng tới đón con đó...sau ấy một lát, anh cả của cô cũng từ từ phóng theo...

Xe Ferrari dừng ở một nhà hàng sang trọng, hai người trong xe chọn chiếc bàn tầng hai...ngay cạnh cửa sổ lớn...tất nhiên đây cũng là điểm đến của anh cả...

Nhưng người ấy của cô không hề vào dùng cơm...Anh lặng lẽ đứng dựa vào xe, mắt nhìn phía trên, ánh nắng mặt trời phản chiếu những hào quang trên khuôn mặt, nhưng ánh mắt anh...cô có thể cảm nhận sự trống trải, buồn bã trong đó...

Một giọt nước mắt rơi trên khuôn mặt...cô nhanh chóng lau đi...Sau đó, không thể kiềm chế, cô đã khóc, khóc thật to...Tới bây giờ cô mới nhận ra, đã quá muộn...

Người mà cô tin tưởng rằng, cả đời, cô sẽ là người phụ nữ của anh...trái tim anh, đã bị đối phương, đánh chiếm hoàn toàn...

Đau đớn, giận dữ...thất vọng...

Mười năm quen anh...ánh mắt đó...thái độ đó...chính là lần đầu...

Sao cô có thể ngu ngốc tới vậy? Sao lại không đề phòng? Một người đàn ông giữ một người phụ nữ bên mình... ngoài rất sủng ra...còn có thể là gì...

Quay đầu xe, cô lao với tốc độ điên cuồng...thậm chí, cô đã từng nghĩ, ước gì...có một cái xe nào đâm vào mình...liệu có vì thế mà anh để ý tới cô???

Cô dừng lại trước biệt thự nhà anh lúc nào không hay...Căn biệt thự kia, cô theo anh ngọt ngào chục năm...vẫn không thể là chủ nhân...vậy mà nó...chỉ vài tháng...

Trái tim cô...như muốn vỡ ra làm trăm mảnh...

Cô chậm rãi về đại bản doanh chung...nhưng cứ ở trong xe, tâm trạng tồi tệ tới nỗi không thể mở cửa...

....

-”Chị Linh...chị Linh...”

Linh vội lau nước mắt, thì ra là Tùng, đàn em cấp đầu của anh, chỉ có bốn người, cô là Út, tuy Tùng bằng tuổi nhưng là cấp dưới nên hay gọi là chị...

-”Làm gì ở đây?”

-”Em tìm anh Hai...”

-”Ừ...”

-”Nhưng anh Hai không có ở đây...”

-”Có chuyện gì sao?” Linh liếc nhìn chiếc lọ được bọc cẩn thận trong hộp bóng kính: “Độc sao? Thành công không?”

-”Mãi mãi luôn chị ạ...”

-”Lắm chuyện...ngoài kia đầy thuốc độc, sao phải tự chế làm gì...”

-”Ồi chị nhầm rồi, cái này anh Hai ra lệnh là có ý của anh...”

Tất nhiên ngoài bốn người bên cạnh Việt thì mọi người đều nghĩ Hai là thủ lĩnh, cũng chẳng quan trọng, cô tò mò:

-”Ý gì...Mà con Hamster đặc biệt đưa tới cho chú sao rồi, sống nổi không?”

-”Tất nhiên là không rồi...nếu thế thì gọi gì là độc...”

Tùng hào hứng kể:

-”Sau 5 ngày cho uống, nó bất tỉnh, sau đó nằm 9 ngày thì chết...”

-”Nếu là người?”

-”Số ngày hoạt động bình thường và số ngày bất tỉnh có thể dài hơn chuột, nhưng nói chung không thể thoát chết...”

Linh cười khẩy, đại ca – là hiểm ở chỗ này.

-”Thế nên khi ta ra tay, đối phương chết cũng không biết lý do...ta cũng vô tội...”

-”Vâng, đúng thế, anh Hai quả lợi hại...”

-”Thôi được, Hai không có nhà đưa Linh cầm cho, rồi tý nữa chị đưa cho anh...”

-”Vâng, thế thì tốt quá ạ...”

Cầm chiếc lọ, mắt cô rực sáng, tay chân run rẩy...

*****

13h00

Lan mở cửa phòng, một nhóc bước vào....Hôm nay là ngày cuối cùng Bảo Lân ở Nam nên hai người đi loanh quanh nhiều nơi...

Nàng cầm chiếc hộp quà rực rỡ, cẩn thận bóc...

-”Oa!!!”

Đó là một con gấu bông trắng đốm tím...đây là lần đầu tiên từ khi sinh ra nàng được tặng gấu bông...hơn nữa còn rất to...

Nàng rất thích! Bỗng nhìn xuống trước con gấu có trái tim thêu hai chữ :”Lân Lan” rất đẹp, trong đầu hiện vài suy nghĩ nghi hoặc, nhưng nàng gạt đi ngay, anh ấy đẹp trai, con nhà giàu, sao có thể... chắc vì nàng thân với chị dâu anh nên có chút quà nhỏ thôi...chắc không có ý gì khác...

Sung sướng ôm gấu, nó rất mềm, rất mịn, cảm giác gục mặt vào thật là thích, đang định làm một giấc trưa nho nhỏ thì ngẩng lên gặp ánh mắt ai như dao găm...Hắn biến thành ma từ lúc nào vậy cơ chứ? Về từ bao giờ mà nàng không biết??? Nàng tự nhiên mất vui...là ai chọc giận hắn rồi? Quà này kiểu gì cũng có chuyện...hix...

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 25

25. Chương 25

Chương 25: Đại ca xấu tính ~ Việt ~

Vừa bước vào cửa, tôi đã có cảm giác cực kì chướng mắt với con gấu đó...Tất nhiên là tâm trạng không dễ chịu rồi...sao có thể dễ chịu nổi...Em còn giương đôi mắt to tròn ngây thơ nhìn tôi như trách cứ...gì chứ? Tôi đã giữ bình tĩnh không nói gì đã là kì tích rồi...

-”Dạo này mặt lúc nào căng ra thế...”

Em gọi với.

-”Căng hay trùng kệ tôi...”

-”Thôi vậy...dù sao cũng chả liên quan...”

-”Ừ, đi ăn ngon thế, quà to thế, còn biết quan tâm tới ai nữa...”

Em cau mày, gân cổ:

-”Anh thì không đi chơi chắc...”

Tôi không nói gì, chẳng hiểu sao lại thấy chán...tắm nước lạnh xong, cũng muốn làm một giấc trưa...Mẹ nhà nó, thằng mất dạy, mua con gấu to chắn nửa cái giường, chả nhẽ giờ lại thái độ, lần trước cướp điện thoại còn lấy cơ điện thoại mình mua, lần này, gấu đâu phải tôi mua...haizzz...

-”Anh...anh...thích...Trâm Anh...?”

Giọng em lí nhí, nhẹ nhàng, pha chút ngại ngùng trong đó...một tay vẫn ôm con gấu...Tất nhiên, tôi đâu có ngu mà phủ nhận ngay, tôi phải nhân cơ hội vừa trả đũa, vừa là để xem xét thái độ em chứ...

-”Sao em biết...”

-”Tôi cái gì chả biết...”

-”Thử nói xem?”

-”Thì hôm Trâm Anh bị ngã, anh rất buồn, hôm nay đi gặp cô ấy về, anh cũng khó chịu, tôi đoán là do cô ấy phải ra Bắc...”

-”Em hiểu tôi ghê cơ!”

Tôi cố dò xét, nhưng ánh mắt ấy ngoài vẻ xa xăm ra thì thực sự rất khó đoán...

-”Tôi chả quá hiểu...”

-”Nói tiếp đi!”

-”Nói gì?”

-”Những gì em biết...em hiểu về tôi...”

-”Nói thì được gì?”

-”Nếu đúng 10 điều sẽ có thưởng...”

-”Thật không?”

-”Tôi đã nuốt lời bao giờ chưa?”

-”Tôi muốn mở cửa hiệu bán bánh ngọt...”

-”Đơn giản...Duyệt! Nhưng nếu em thua?”

-”Anh thích gì?”

-”Tạm thời chưa nghĩ ra, nhưng em phải chiều theo tôi 1 lần...”

-”Được, chuyện nhỏ, đằng nào tôi chả là cá trong nồi...thứ nhất, anh là đại ca của Đại Bàng Đen...”

Tôi hơi giật mình, cái này em luôn ở bên tôi, có thể đoán được, nhưng điều tôi lo ngại là chuyện khác...

-”Cái này là cơ mật...em chưa nói...”

-”Yên tâm, không nói cho ai cả...”

-”Được, một điều...”

-”Anh là người Bắc!”

-”Em ăn gian, tôi nói giọng Bắc tất nhiên em biết rồi...Thôi được, hai...”

Nhìn mặt em có vẻ sung sướng lắm, em tuôn một tràng:

-”Băng nhóm của anh có Út Linh, điều thứ 3; điều thứ 4, anh có một người em rất tin tưởng, tên là Hai, tôi chưa nhìn thấy mặt nhưng nghe anh gọi điện nên đừng chối, thứ 5, người em thứ ba tên Cẩm, thứ 6, anh đi xe McLaren, thứ 7, anh có một căn biệt thự rất to, nơi tôi và anh đang ở, thứ 8...”

-”Ặc...toàn điều hiển nhiên....chơi thế này em lợi quá...”

-”Anh rõ là bảo chỉ cần đúng mà...”

Biết mình đã bị dắt mũi, tôi đành chịu:

-”Được, thế thứ 8 là gì, không nói được à, chịu thua đi...”

Cái vẻ nhăn nhó nghĩ ngợi đáng yêu biết bao, cuối cùng em cười tinh ranh:

-”Thứ 8, anh nấu ăn rất ngon, thứ 9, anh rất đẹp trai...”

Đất trời ả, con bé ranh này...sao tôi có thể phủ nhận những điều này...rõ là đều...

-”Thứ 10, anh thích Trâm Anh. Hoàn...chuẩn bị tiền đi...”

-”Haha...Sai điều thứ 10, em thua...”

-”Không thể thế...anh đừng chơi bẩn...”

-”Tôi dám thề trên danh dự điều thứ 10 là sai...”

-”Được, thế tôi nói lại...”

-”Ai cho như thế, sai là sai...em thua rồi, đừng giở trò...”

Tất nhiên lúc đầu em không chịu, nhưng sau một hồi tôi thuyết giảng, luật chơi là luật chơi, làm người phải có nguyên tắc...vv...em cuối cùng nợ tôi một việc.

Cảm giác chiến thắng...sao mà hạnh phúc tới vậy...

*****

Cuộc sống của chúng tôi, từ hôm sau, lại diễn ra bình thường như xưa, cơm ăn ba bữa, hàng ngày tôi chở em đi học...

Em chẳng bao giờ thắc mắc, vì sao tên Lân đó không bao giờ nhắn tin hay gọi điện cho em...tôi vì thế cũng nguôi ngoai, xem ra trong lòng em, hân cũng không mấy quan trọng...tuy vậy tôi vẫn có chút xấu hổ...đường đường là một đại ca...mà lại phải làm cái việc hèn mọn như thế...vâng, tôi thừa nhận, tôi đã lên lấy máy em chặn số hân...

Tôi cũng thừa nhận, tôi không chỉ làm một việc mất mặt...

Lần này, thì em phát hiện, chắc chắn là em phát hiện rồi, không mới là lạ...

-”VỊT...”

Giọng rất hầm hờ, mang con gấu ném ngay vào tôi đang nằm tròng kỉ xem tivi...

-”Sao?”

-”Sao anh còn hỏi...”

-”Em nói bố ai mà hiểu được...tránh ra tôi đang xem...”

-”Anh nhìn con gấu đi...”...Em tỏ vẻ rất chi là ầm ục.

Tôi vờ nhìn vờ sờ một lượt, lên tiếng:

-”Tôi chẳng thấy nó làm sao cả...đâu...đâu...chỗ nào em phải nói chứ...”

-”Rõ ràng thế còn không thấy, đừng trả vờ...”

Tôi vẫn cố, căn bản là tôi thích ép em nói:

-”Trả vờ gì...gấu vẫn lành lặn đẹp đẽ thế mà...”

Em không giữ được bình tĩnh nữa, quát – dạo này tôi cũng thấy lạ, thái độ em rất khác, hay là vì được tên Lân đó thích mà về không coi tôi ra gì, dám lên mặt:

-”Anh xem...chữ Lân Lan trên hình trái tim...sao lại biến thành...”

-”Biến thành gì?”

-”Anh đọc mà không rõ à?”

-”Không...”

Tôi cố thách thức, em gào lên:

-”SAO LẠI BIẾN THÀNH “VỊT NGAN”??? ”

-”Ồi...hay nhỉ...haha...hóa ra con gấu này có phép thuật đấy...em sướng nhé!”

-”Thôi đi, thừa nhận đi...”

-”Thừa nhận gì???”

-”Mau mà đi...chịu được...anh ko làm thì ai làm....nói, con gấu cũ của tôi đâu?”

Chả nhẽ bảo tôi sai thằng Cẩm vút càng xa càng tốt ư? Không được, không đại...

-”Em nói phải có sách, mách phải có chứng cứ, chứng cứ đâu...em đừng có đổ oan...”

-”Tôi không đổ oan...anh không làm có sao có chữ Vịt ở đây?”

-”Ai mà biết, em hỏi con gấu ý...đi lên cho tôi xem phim, con ngan già lắm mồm...”. Nói xong tôi mới thấy hối hận.

-”Á...Ngan à, ngan vịt đấy còn gì...ĐỒ HÈN...Nói đi, đây là ý gì...”

Sao em có thể vì con gấu của tên đó mà nổi khùng lên chứ? Thật bực mình, còn dám chửi tôi...

-”Được, tôi làm đấy, là tôi ghét tên đó, không thích đồ của hắn ở trong nhà tôi...”

-”Chỉ có vậy thôi sao?”

-”Có thể thôi...”...Em còn mong là như nào nữa, muốn tôi thừa nhận mình xấu tính ích kỉ hả...

-”Thật không?”

-”Thật...”

-”Thề đi...”

-”Việc gì phải thề, em lắm chuyện quá, đi lên đi, mất cả hứng...”

Một phần vì tôi không thể chịu được cái thái độ em vì quà tặng của hắn mà nổi cáu với tôi...một phần cũng tự xấu hổ với hành động của mình, không còn cách nào, đành nói thế...

Sau câu nói đó, em không hề cần nhắc, bỏ lên gác...tối đó cũng không thèm xuống ăn cơm...tôi định mặc kệ, đối tự khắc xuống, mà bản thân cũng chẳng nhuốt nổi, nghĩ đi nghĩ lại sốt ruột...tôi đành mò lên phòng...

Em vẫn nằm đó, ôm con gấu, nhưng nó là con gấu của tôi, nên tôi thấy sung sướng... tôi đi vào, khẽ lay, nhưng em rất bướng, một lúc tôi mới gỡ được tay em khỏi nó, tôi sưng sờ...

Tôi đau lòng...

Em khóc, khiến tôi đau lòng rồi...Em khóc, vì một người đàn ông khác, vì món quà của hắn...tôi đau gấp mười...và tôi...là nguyên nhân khiến điều đó xảy ra...quả thực...đau gấp một trăm...

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 26

26. Chương 26

Chương 26: Lạt mềm buộc chặt tim em ~ Lan ~

Một điều đáng xấu hổ là khi nhìn thấy con gấu đó...con gấu gắn chữ Vịt Ngan...tôi đã tưởng bỏ...

Không nghĩ thế sao được? Thêu chữ vịt to tướng vậy cơ mà...

Lại còn ngan...ngan là ai...ngan...ngan...ngan...lan...

Đúng rồi, tên tôi...có thể đọc lái đi...

Lẽ nào...là quà hân tặng???

Tôi thấy rất hạnh phúc, con gấu này, so với con gấu hôm qua, giống hệt nhau, nhưng sao tôi ôm con này, lại thấy ấm áp hơn rất nhiều???

Nhắc mới nhớ, tôi đi tìm con gấu hôm qua, không thấy...

Tôi lại thêm một lần tưởng bỏ...tôi nghĩ, lẽ nào hân thích tôi, nên mới ghen tỵ, và vứt con gấu kia đi...lần trước tôi đang nhắn tin, hân cũng giật máy...lẽ nào...

Nghĩ tới đây thôi mà tim tôi đã muốn nhảy nhót...mặt nóng bừng...xuống gặp hân...nhưng tôi không biết bắt đầu từ đâu, cũng không thể nhỏ nhẹ hỏi...ngại chết...

Tôi bắt đầu làm bộ hung dữ, tức giận vì mất con gấu cũ, lòng tôi cũng chỉ là muốn, hân thừa nhận...

....

Lại là tôi đã tự đề cao bản thân rồi...

Tự mua dưa bở về ăn...

Hân phủ nhận...tôi tất nhiên thất vọng và buồn...

Nhưng còn nổi cáu, đuổi tôi đi...

Tự nhiên tôi thấy tủi thân...tủi thân ghê gớm...

Tôi cũng không hiểu nổi tôi nữa??? Con người vốn mạnh mẽ và ít cảm xúc...tôi khóc ư? Vì chuyện nhỏ thế này mà khóc...

Cũng khó lý giải, tôi chỉ cảm thấy khóc rất thoải mái...khóc một chút...lòng nhẹ đi một chút...

Mùi hương quen thuộc ấy...hân là tên khốn khiếp, cho tôi ở đây, cho tôi ăn sung mặc sướng...lúc đầu tôi nghĩ thế cũng tốt...giờ mới thấy khổ...

Kể ra cứ như trước kia, vô lo vô nghĩ thích hơn gấp vạn cái cảm giác để ý, quan tâm tới một người...còn là đơn phương nữa chứ...

Hân nhất định kéo tay tôi...mà tôi thì không muốn trưng ra cái bộ mặt ê chề này...nhưng dù sao, hân vẫn khỏe hơn tôi...

Ánh mắt hân rất buồn...

Hân vào nhà tắm, cầm ra một chiếc khăn ướt, nhẹ lau mặt cho tôi, đoạn nói ân cần:

-”Xuống ăn cơm thôi...”

Sao hân cứ phải thế, từ đầu tiên, muốn lợi dụng tôi...thì cứ ra lệnh là được...cứ cái kiểu lạt mềm này...hân đã thành công – đã vô tình buộc tim tôi...rất rất chặt rồi...

Tự nhiên tôi rơi nước mắt...tôi biết, khi khóc, giọng nói ra sẽ rất méo mó, vì vậy chỉ lặc đầu.

Hân không ép, đi xuống nhà.

Một lúc sau mang lên một khay nhỏ. Có cơm, thịt quay, trứng rán và canh chua. Hân không nói gì, chỉ là đỡ tôi dậy...

Sau đó cầm thìa xúc, thổi...rồi đưa trước miệng, nói nhẹ nhàng:

-”Ăn đi...”

Lúc đó tôi không nghĩ được nhiều...không nghĩ tới cái công hẩn nấu, rồi tử tế mang lên...tôi chỉ rất đói...không đói sao được...hắn càng làm vậy, càng khiến tôi thích hắn nhiều hơn...càng làm tôi sống rất khổ...

Tôi đã...làm một hành động, không thể chấp nhận được, đó là hất đổ cả khay cơm...

Hắn không giữ nổi bình tĩnh, quát:

-”CHỈ VÌ MỘT CON GẤU? Có đáng không?”

Hắn làm vậy, khiến tôi hiểu nhầm, cho tôi ăn dưa bở...bực, tôi quát lại:

-”ĐÁNG! RẤT ĐÁNG!”

Giọng hắn nhỏ hơn lúc trước:

-”Em thích người tặng gấu...nhiều tới vậy sao?”

-”Thế anh thì sao?”

-”Tôi không dễ siêu lòng như em...”

Ha? Hỏi tôi có thích hắn không, tôi hỏi lại thì hắn phủ nhận, thế còn muốn gì nữa...muốn tôi cứ đơn phương chạy theo hắn à...Thật bực mà...

Tôi không nói nữa, chỉ rúc đầu vào gấu...tôi nghe mấy tiếng lạch cạch, có lẽ đang dọn dẹp...hắn cũng thật kiên nhẫn...nếu đúng ra, một đại ca ghê gớm rơi vào tình huống này, chắc tôi bị ném ra ngoài cửa sổ rồi...nhưng chẳng hiểu...không biết hắn là đại ca sịn hay rởm nữa???

Đêm, hắn nhẹ nhàng bỏ con gấu xuống đất, sau đó kéo tôi vào lòng...tôi còn thức...nhưng lại chẳng thể phản kháng, hắn quả thật, là một thứ thuốc độc...biết là độc mà con người ta vẫn không thể kháng cự!!!

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 27

27. Chương 27

Chương 27: Em ở đâu...tôi muốn tới nơi đó

Bực tức, giận hờn, khó chịu...chỉ cần ôm nàng trong lòng...mọi thứ đều tan biến. Lúc nàng ngủ, thật bình yên...thật đáng yêu...

Nhìn nàng, tim hắn thổn thức...giá kể, người nàng yêu là hắn...tốt biết bao...

Hắn luôn có thói quen rất xấu...đó là đợi nàng ngủ, nằm ngắm trộm...

Hắn tỉ mỉ xem xét từng chút, dùng cả bàn tay to lớn áp lên mặt nàng...là hắn muốn cảm nhận...nàng có tăng cân không...

Cảm giác bàn tay hơi đầy, gò má nàng bắt đầu phúng phính, có da có thịt, lòng hắn hạnh phúc vô cùng...

Nhưng chân tay nàng thì vẫn vậy, ăn bao nhiêu vẫn chỉ thế...

Hắn đã xem bàn tay này bao lần, mà mỗi lần cầm vào, cảm xúc đều giữ nguyên...Nàng, có tới chín hoa tay, dưới ánh đèn ngủ, hắn nhìn rõ vân đường đời...cắt làm nhiều khúc, loằng ngoằng...hắn có biết qua một chút ít về xem tướng...nhìn này biết số nàng khổ, nhưng không sao, từ giờ đã có hắn, tuyệt nhiên không bao giờ để chuyện đó xảy ra...

Bất chợt, hắn đưa bàn tay nàng lên miệng, đặt một nụ hôn ấm áp...Nụ hôn ấy không chỉ khiến hắn xao xuyến, mà nàng, cũng thốt thức khôn nguôi...Nàng khẽ mở mắt, nhìn hắn...

Hắn vụng trộm, thấy nàng tỉnh, đôi mắt nàng rất dịu dàng, đầy mê hoặc...hắn say đắm trong đôi mắt ấy...

Căn phòng tĩnh lặng...tay trong tay, họ chỉ nằm đó, chăm chú nhìn nhau, không ai nói một lời...không biết vì họ ngại, hay họ đang thực sự bị say...trong ái tình nồng thắm...

Đêm đó, họ đã thức rất khuya..., sáng hôm sau, tỉnh dậy, hắn theo thói quen, sờ về một bên, khoảng trống khiến hắn đôi phần thất vọng...

Vội vã chạy xuống nhà, thở phào khi thấy nàng đang làm đồ ăn sáng...

-”Đánh răng rửa mặt đi...”

-”Ừ...”

Không khí tràn đầy sự ngỡ ngàng...

Hắn húp tý nước phở, xuyết xoa:

-”Ngon lắm...”

-”Cảm ơn, ăn nhiều vào...”

Vàng mắt nàng thâm quầng, nàng thực sự muốn hỏi hắn, rốt cuộc hắn coi nàng là gì, hoặc hắn có thích nàng không...tình trạng bây giờ là như thế nào...nhưng lần trước cũng hỏi rồi, kết quả ...

Nàng đứng trầm ngâm...có nên nói với hắn, cảm xúc của nàng, rồi muốn ra sao thì ra...

Hắn nhìn lên, nàng vẫn đứng đó...khuôn mặt đầy những suy tư...hắn đã bao lần khát khao, mỗi lần ngồi ăn, sẽ được kéo nàng vào lòng...

Cảm nhận có cái gì đó khác lạ so với mọi ngày...liệu nàng có chút cảm xúc gì với hắn không??? Nếu không, tôi qua...ánh mắt đó là ý gì...một là giờ hắn thổ lộ, thành công tốt đẹp...hai là hắn làm nàng sợ chạy mất dép...

-”Tôi có chuyện muốn nói!!!” -”Tôi có chuyện muốn nói!!!”

Hai con người quá đỗi ngây ngô cùng nhau lên tiếng...

-”Em nói trước đi...”

-”Anh nói trước đi...”

Họ cứ dùn đẩy tới khi chuông điện thoại của hắn reo...

Hắn lại đưa nàng đi học. Trong xe, hắn mặc dù rất quan tâm nhưng giọng vẫn cố bình thản:

-”Em muốn nói chuyện gì...”

Giờ tính sao??? Chẳng đủ gan, nàng đành bịa chuyện, mục đích là muốn hắn nói chuyện của hắn trước, nhờ đâu đã có kế hoạch cho nàng:

-”Con gấu cũ của tôi đâu?”

Lửa giận sôi sùng sục...Lại là con gấu, quan tâm tới gấu là phụ, chủ yếu là tình với người mua gấu thôi...Kiểu này tỏ tình chỉ tổ bê mặt, nàng sẽ nói sao? Tôi không yêu anh, Việt ạ...Người tôi thực sự yêu là...

Không kiềm chế nổi, hắn phanh gấp, giọng nói đáng sợ:

-”Vút rồi, lần sau đừng hỏi...”

-”Thế chuyện anh muốn nói là gì?”

-”Biết làm quái gì...”

Thái độ hắn lại cau có hẳn...

*****

Một ngày, hần đang xem chương trình thể thao, nàng lân la tới hỏi chuyện:

-”Vịt, vay ít tiền được không...”

Hần quá quan tâm tới nàng, vậy mà điểm này lại quên bém, trước giờ đưa đón chăm sóc nhưng lại không đưa nàng tiền tiêu vặt...

Hần mở ví, rút một chiếc thẻ:

-”Cầm lấy, mật khẩu là 140283 .

-”Thôi, không cần đâu, tôi vay hai triệu thôi...”

-”Cứ cầm lấy, vay bao nhiêu rút ngần đó...”

Nàng không còn cách nào, đành nhận, sau đó mới chậm rãi nói:

-”Tôi ra Bắc nhé...”

Mắt hần tròn tròn, mẹ kiếp, ra Bắc mà nói như đi chợ vậy, nàng định bỏ hần, tới với tình yêu đích thực sao? Hần hối hận vô cùng, biết thế đã không đưa nàng cái thẻ...hần phải làm sao? Khóa thẻ ư???

-”Nhớ chàng rồi hả?”

-”Anh nói linh tinh gì vậy...”

-”Không phải sao...”

-”Hâm à...”

Hần có phần hạ hỏa:

-”Đang yên đang lành ra ngoài đó làm gì, tôi nhớ không nhầm thì em đâu có họ hàng gì?”

-”Chị em tốt nhất của tôi sinh bé trai...”

-”Chỉ là để thôi mà, người ta còn mệt, làm gì có thời gian mà tiếp em...”

-”Nói thế nào thì nhất định hôm nay tôi phải đi...không nói nhiều nữa, tôi phải ra mua vé tàu đây...”

Nàng rất quả quyết, xem ra đúng là chị em tốt thật...bỏ cả hần mà đi, biết chẳng ngăn nổi, hần gọi với:

-”Cho em hai ngày...”

-”Được!”

-”Nên nhớ là em không trốn được...đừng mất công...”

-”Tôi biết...”

-”ĐỪNG LẠI...”

Nàng lo sợ hần đổi ý, mà dù hần đổi ý, nàng cũng vẫn đi, chẳng qua là phiền phức...nhưng không, hần từ tốn:

-”Tôi đưa em ra bến xe...”

Nàng không chối...Cả đường đi hần không nói gì...Lúc tới nơi mới biết hần đưa nàng ra sân bay, tên Cẩm chờ hai người sẵn, lấy vé đưa nàng, hần dặn dò:

-”Nhớ đi ngủ sớm, ăn uống điều độ, cả thuốc này, nếu không quen đi máy bay thì uống trước khi lên...Đưa tôi địa chỉ nhà bạn em ngoài Bắc, tôi cho người tới đón...đi lại cho an toàn...”

Mũi nàng cảm thấy cay, hần đã quên mất nàng là đứa đầu đường xó chợ, vứt đầu cũng sống được ư? Chính nàng lâu nay trong vòng tay hần cũng dần quên mất rồi...càng ngày càng yếu đuối, nhạy cảm...

Nàng ngoan ngoãn đọc địa chỉ rồi tạm biệt...

Họ nhìn nhau, bóng đối phương xa dần...tự nhiên trong hai người đều có một cảm giác rất trống trải...

Hắn đưa địa chỉ cho đàn em, chúng ngạc nhiên nhắc hắn...Lúc đó hắn mới biết, đúng rồi, nàng chính là phù dâu trong đám cưới, bạn nàng không ai khác là phu nhân của Bảo Minh...vậy là lần này, nàng ra đó, hội ngộ tên đó...

Lòng hắn thao thức, bồn chồn không yên...

*****

-”Uyên!”

-” Lan!”

Ánh mắt Uyên rơm rớm, cũng không ngờ...con bạn này, tuy bình thường ít liên lạc, nhưng tới thời khắc quan trọng, nó chưa bao giờ là không tới với cô.

-”Dì Lan, dì bế cháu đi...”

-”Ừ, ra dì bế nào...ôi trời...mắt, mũi, miệng...tất cả đều là của ba Minh rồi...mẹ Uyên nhà mày để thuê rồi...”

Uyên mỉm cười sung sướng...phụ nữ là thế, thích để con giống chồng hơn cả giống mình...

Hai người gặp nhau, như cá với nước, tâm sự đủ chuyện...người làm mẹ, người cũng sắp ghé tới tuổi lấy chồng mà riu rít như chim non...

-”Lan...”

-”Anh Lân? Anh khỏe không...lên chức chú sướng nhé...”

-”Ừ, vui lém...thằng này...em nhìn nó giống anh không??? Hehe...”

Lân bế cháu lên, thơm vài phát mới tha, sau đó quay sang trách móc ai đó:

-”Sao em chặn số anh?”

-”Chặn...chặn gì cơ ạ?”

-”Mày sao vậy, ngại thì cứ nói ra...”. Uyên thêm.

-”Hả, mọi người nói gì tao không hiểu?”

-”Ừ, thì mày vẫn liên lạc được với tao, nhưng em chồng tao gọi ày thì máy lại không liên lạc được...”

-”Nếu em không thích có thể nói mà...”

-”Không...không...tao chẳng biết gì hết...hay là do điện thoại nhỉ, tao gà mờ mấy đồ công nghệ này lắm...”

-”Em thật không làm gì?”

-”Thề...”

-”Được...”

Lân lấy điện thoại của Lan, bấm bấm một lúc, khi gọi thử thấy tín hiệu mới đưa trả...

-”Thôi, thế là chú em không buồn bức ầm ức nữa nhé...”. Đoạn Uyên kéo tay Lan: “Ra ngoài ăn tiệc mừng cháu đi dì...”

*****

Tâm trạng Trâm Anh hôm nay, phải nói như có đá đè...sự thật khủng khiếp ấy...ước gì cô chứng từng biết...ước gì không bao giờ nghe thấy cuộc nói chuyện đó...

-”Mẹ, nhân dịp để con cùng em đi khám sức khỏe tổng thể trước khi đi du học...”

Bà Lan Anh hơi tái mặt...trước giờ Trâm Anh khám sức khỏe đều là bà đưa đi:

-”Ừ, em bình thường chứ...”

-”Vâng, chỉ có điều...nhóm máu của em là AB...con đã cho làm lại hai lần, vẫn vậy...”

Giọng bà bắt đầu run:

-”Con...con nói linh tinh gì thế...”

-”Mẹ, nếu mẹ không nói thì con hỏi ba vậy...”

-”Đứng lại...Chuyện này, chỉ mẹ con mình biết, đừng nói cho ai...”

Rồi bà từ từ giải bày...đồng thời van xin Lân trước khi tìm ra em gái thì đừng lộ chuyện này...

Dù mẹ có nói...cô mãi là con của ba mẹ...nhưng làm sao mà con nuôi bằng được con đẻ...nếu một ngày, đứa con đẻ kia xuất hiện, chẳng phải cô sẽ mất tất cả...

Trốn mọi người, cô chỉ biết thu lu một chỗ, khóc lóc, buồn tủi...cú sốc này quá lớn...trước giờ ba cưng cô như ông trời...nếu ba biết...ba sẽ chẳng còn là ba của cô, anh cũng không phải là anh của cô...mẹ cũng vậy...tất cả...tất cả mọi thứ...là cô được hưởng phúc từ một người khác...

Còn mẹ đẻ của cô...sao không cần cô...sao nỡ vứt bỏ...

Trong lúc tâm trạng nặng nề thì một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai, cô ngược lên nhìn, là Việt, sao anh lại xuất hiện ở đây? Trong lòng anh, có người con gái khác...sao còn để tâm tới cô làm gì???

-”Sao thế cô bé?”

-”Không có gì? Anh sao ở đây?”

-”Thì chúc mừng chị dâu em chứ sao...”

Hai người ngồi một lúc bên ngoài, cho tới khi cô bình tâm mới đi vào nhà.

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 28

28. Chương 28

Chương 28: Ba của con...ba đang ở nơi đâu ?

Không biết là tiệc mừng cháu bé ra đời hay là người lớn nhân cơ hội ăn chơi nữa??? Đã là bữa cơm thứ ba rồi mà khách khứa ra vào không ngớt...Tất nhiên người cùng nhà thì luôn ngồi cùng mâm...

-”Mâm này thì ai cũng quen thân rồi, chỉ có mỗi một người...Trâm Anh giới thiệu đi chứ nhỉ?”

-”Anh Minh, trí nhớ anh kém quá...”

-”Trí nhớ anh không kém...”.

Anh nháy mắt cô em gái, Trâm Anh hiểu ý, lòng muốn được như anh hiểu nhầm lắm, cơ mà khổ nỗi, cô không muốn trong mắt Việt, mình là người vô lí:

-”Chỉ là bạn em thôi...”

-”À thế à...”

Nhìn vẻ mặt ngượng ngùng của nó, Minh cũng không hỏi gì thêm, sau khi nâng ly, cảm ơn mọi người nể mặt tới mừng con trai, anh quay sang hỏi thăm cô bạn thân nhất của vợ mình:

-”Thế nào em, mọi chuyện trong Nam ổn chứ...”

-”Vâng, công việc mọi thứ đều tốt...”

-”Đã bắt cóc được anh nào chưa?”

Uyên nghe vậy liền cướp lời bạn, khoe với chồng:

-”Ngay chiếc bàn này này có người thích nàng ý say đắm...mà nàng còn ngây ngô lắm...”

Một câu nói mà khiến cả hai người giật mình...

-”Mày nói linh tinh gì vậy?”

Lan xấu hổ, tự dưng mọi người cùng nhìn vào mình...

Trâm Anh biết thừa ý chị dâu, được thể khiêu khích:

-”Chưa chắc đã phải do Lan ngây ngô, mà do anh trai...đần đần không biết tán gái...”

Lân này là Lân, tai mặt đỏ bừng...con bé này...anh trai nó còn chưa có cơ hội tỏ tình mà nó đã loa loa ra như thế...

-”Nào, mọi người ăn nào...”

Anh nhanh nhẹn chữa ngược bằng cách gấp ổi người một miếng nem hải sản...

Sự đời đâu có dễ như thế...cả bữa ăn, Lân Lan luôn bị trêu, gán ghép...Uyên Minh thì tỏ ra khá phần khích...không phần khích sao được, nhất là với Uyên, người bạn thân nhất rất có khả năng sẽ thành người một nhà, theo đúng nghĩa đen...

Xuyên suốt...chỉ có một người không nói lời nào...ánh mắt hắn luôn dừng ở nàng...nàng vui chứ? Được công tử của gia đình danh gia vọng tộc để mắt tới...anh chị em thì ủng hộ nhiệt tình...xem ra con đường làm dâu nhà giàu trải sẵn hoa hồng??? Có cô gái nào là không hạnh phúc???

*****

Lân dẫn nàng đi dạo loanh quanh, phải nói nhà anh rất đẹp, không kém gì nhà nàng đang ở...Họ dừng lại bên chiếc hồ ...anh nói đây ẩn ý:

-”Mấy con cá này, có đôi có cặp...thật thích...”

-”Vâng...”

-”Lúc này mọi người...”

Nàng tinh ý, thẳng thắn đáp:

-”Em biết mọi người trêu mà, anh không cần phải thấy khó xử đâu...”

Chợt, anh mạnh dạn cầm tay nàng:

-”Nếu đó không phải là trêu...em thấy sao...”

-”???”

-”Thực ra từ lần đầu gặp em ở lễ cưới, anh đã có cảm giác rất lạ...từ hôm vào Nam về tới giờ...anh không lúc nào là không nhớ tới em, tưởng em chặn sổ, anh đã rất buồn...”

-”Em...”

-”Anh biết, mình quen nhau chưa lâu, nói ra thì thực sự có phần đường đột...nhưng mình có thể tìm hiểu nhau...được không em?”

Ánh mắt anh đầy mong chờ...

-”Em...em...”

Nàng rất bối rối, Lân cố để ý, gương mặt người con gái này không có chút biểu hiện vui mừng hay phần khởi nào cả...thực sự anh sợ, sợ bị từ chối, liền cướp lời:

-”Đừng! Em đừng nói gì cả...hãy suy nghĩ về nó nhé, một tuần, một tháng...hay hai tháng...lúc nào nghĩ kĩ hãy cho anh câu trả lời...”

Đối với nàng, sự việc này có chút bất ngờ.

- "Cậu Lân, cậu Minh gọi cậu..."

- "Tôi biết rồi..."

Lân còn do dự, nhưng Lan đã nhanh quyết định thay anh:

- "Anh đi trước đi, em muốn ở lại ngắm cảnh một tý..."

- "Ừ..."

Thở dài nhìn đàn cá...lòng nàng có phần trĩu nặng...ước chi vừa nãy là Vịt thì tốt biết mấy...đó là em chồng của Uyên, nàng giờ phải nghĩ cách từ chối thật khéo...

Còn đang ngẩn ngơ thì một bóng người đã tiến đến...một mùi hương rất quen thuộc:

- "Vịt..."

- "Em còn nhớ, em từng thua cá cược..."

- "Nhớ..."

- "Và em phải làm một việc theo ý tôi, bây giờ là lúc..."

- "Việc gì?"

Hắn nhìn nàng đầy ẩn ý, bàn tay đỡ sau gáy, khoe môi nhanh chóng hành động...Hắn hôn nàng, một nụ hôn đầy mạnh mẽ...chất chứa cả khát khao lẫn ghen tuông...

Nàng biết, đây đơn giản chỉ là trả nợ một lần thua cược, nàng cũng biết hắn có ý đồ gì đó...nhưng nàng không thể kháng cự...

Người nàng như bị rút toàn bộ sức lực, mềm nhũn dựa nơi hắn, họ trao nhau nụ hôn nóng bỏng, ngọt ngào...Dường như hắn muốn cắn nát đôi môi bé nhỏ...

Khát vọng khiến hắn trở nên tham lam không có điểm dừng...sau một hồi lâu dây dưa, hắn mới chịu buông...

Không khí giữa hai người ngưng ngập vô cùng, nàng lên tiếng cố xóa tan nó:

- "Hết nợ nhé..."

Hắn đau lòng...Với nàng, thứ ngọt ngào thuần khiết kia...chỉ là một món nợ nàng trả hắn...không hề có xúc cảm???

Hắn bực mình bỏ đi...nàng ngồi lại, hôm nay không hiểu là ngày gì nữa, Trâm Anh từ xa đi tới, giọng bực mình:

- "Tao không ngờ mày là loại vậy..."

- "???"

- "Đừng giả đồ nữa, tao trông thấy hết rồi...cả anh Việt và anh Lân, đều bị mày vờn..."

- "Này, nói cho tử tế..."

Cơn giận của Trâm Anh, không chỉ vì việc phát hiện cô gái trong lòng Việt là một đứa kém hơn cả bình thường...mà còn là những đề nén từ khi biết thân thế của mình...tất cả dồn hết lên cái tát trời giáng dành cho Lan...

Nể mặt bạn mình còn làm dâu nhà nó, Lan thẳng thắn:

- "Có gì từ từ nói, động chân động tay là không hay..."

- "Tao không có gì để nói với mày cả...loại gái trơ trên...loại điểm..."

Trâm Anh dơ tay...Bốp...Một phát nữa...

- "Loại không cha không mẹ...đầu đường xó chợ...bẩn thỉu..."

Diên...phải nói bây giờ thì không cần biết người trước mặt là con nhà ai, liên quan tới ai...ngay lúc cô ta vung tay ra nàng đã kịp giữ lại, sau đó cũng đáp trả cô ta một cái...

Trâm Anh trước giờ được cưng như trứng nước, tất nhiên gặp chuyện vừa rồi, trong lòng không tránh khỏi uất hận...

-”Sao? Chị là nể em còn là em chồng của bạn thân nhất của chị nhé...nếu không...hôm nay em không xong rồi...”

Không ngờ Lan lại mạnh mẽ tới thế, khác hẳn bà chị dâu nhu mì của mình, cô cứng họng...trở nên yếu thế...may thay, liếc thấy ba từ xa, nhếch mép cười rồi nói thầm với Lan:

-”Con điểm...cha mẹ mày đều là chó nên đẻ ra loại như mày...”

-”Cô...”

-”Sao...cả họ tộc nhà mày đều là loại không ra gì...tao đố...mày là cái con bán l...cho thiên hạ, lợi dụng trai...? Dám nữa không, tao thách...”

-”Im miệng!”

BỐP...

Tiếc là nàng rơi vào bẫy quỷ! Đứa con gái đang lảo toét tự dưng hiền lành, khóc lóc:

-”Em xin chị, có gì từ từ nói...em xin lỗi, là em sai...”

Ba cô bé đi tới, bộ mặt tức giận hầm hầm...chỉ thẳng vào Lan:

-”Này cô, có gì thì những người văn hóa với nhau đừng động chân động tay...”

-”Bác nên hỏi con gái bác trước...”

-”Ba, là con sai, ba ạ, con khiến chị tức giận...ba đừng đổ lỗi cho chị...”

-”Nó bị đánh nó còn xin lỗi cô, còn cô...tôi nghĩ cô nên xin lỗi con gái tôi...ngay lập tức...nếu không?”

-”Nếu không thì sao?”

Dưới sự đe dọa của ông, cô gái vẫn điềm tĩnh, đôi mắt mở to không có gì là sợ hãi...

-”Cô quả thật...không biết phải trái...”

-”Ba, thôi mà, mình vào nhà đi...đừng làm to chuyện...”

Trâm Anh khẽ thơm lên cổ ba, ông Đức cười hiền từ...Vừa đi, cô vừa ngược nhìn ba...

-”Ba, công con...”

-”Được, con gái rệu...lên đây...”

Sống mũi cô thấy cay...ba là tuyệt nhất...Trâm Anh thương ba nhất trên đời...nhưng ...nếu ba biết...ba biết cô không là con gái ba...thì sẽ ra sao...

-”Ba à?”

-”Sao tiểu công chúa?”

-”Ba sẽ luôn làm ba của con chứ?”

-”Hỏi hăm, ba không là ba của con thì ai là ba của con?”

-”Ba thương con nhất không?”

-”Biết rồi còn hỏi?”

-”Ba sẽ thương con mãi mãi chứ...”

-”Mãi mãi...”

-”Thật nhé!”

-”Thật!”

-”Ba thề đi...”

-”Ba thề...”

Một cảm giác bình an lan tỏa...cô ngủ trên lưng ba...giống như con mèo lười...lưng ba, thật rộng lớn, thật vững chãi...

Xa xa, có một người con gái chứng kiến cảnh tượng ấy...quả là cảm động tới lòng người...một giọt lệ khê lăn dài...Ba? Ba của con...thực sự ba đang ở đâu? Ba có còn trên thế gian này không? Nếu có, ba sẽ thương con như ông ấy thương con gái chứ???Ba à...con nhớ ba lắm...cả mẹ nữa...hai người có nhớ con không?? Hai người là lạc mất con, hay là không cần con nữa...

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 29

29. Chương 29

Chương 29: Tôi là...rất...rất...rất...thích em

-”Anh...em muốn gặp anh chút...”

-”Được!”

-”Chuyện vừa nãy anh có nói...”

-”Không cần gấp gáp...em cứ từ từ suy nghĩ...”

-”Có nghĩ thêm thì cũng vậy...em xin lỗi...”

Gương mặt Lâm trùng xuống, cô hỏi:

-”Anh, có điểm nào không tốt?”

-”Không, anh rất hoàn hảo, rất tuyệt vời...chỉ có điều...”

-”???”

-”Thực sự...có một người...em...em...rất thích!!!”

Anh nhìn nàng, quả thật là một người con gái rất thẳng thắn...Ước chi cái người đó là anh...Tất nhiên, anh không phải là người không hiểu chuyện:

-”Anh biết rồi...nhưng nếu em thay đổi ý định...có thể liên lạc cho anh bất cứ lúc nào...”

-”Phải xem lúc đó anh có người yêu chưa chứ?”

Nàng đùa...

-”Ừ...”

Lúc nàng quay người bước đi, anh gọi với:

-”Lan này...”

-”Sao anh?”

-”Tặng anh một món quà được không?”

-”Cũng được, nếu em có khả năng...”

-”Em thừa khả năng...”

Nói rồi, anh khẽ tiến tới, ôm nàng thật chặt, sau đó vội vàng bỏ ra, giải thích:

-”Đừng bực nhé, lần duy nhất đó, anh hứa...”

Nàng có hơi bất ngờ, nhưng cũng mỉm cười dịu hiền...

Nếu Việt được chứng kiến tường tận cảnh này, có lẽ hẳn đã sướng phát điên, tuy nhiên, ở tầm nhìn của hắn, chỉ thấy hình mà không thấy tiếng, nàng trông chả có vẻ gì là đau khổ khó chịu cả...Hắn bực...

Lúc Lân đi ra, hắn có hỏi băng quơ:

-”Thành công rồi hả?”

-”Theo ông thì sao...”

Câu nói lửng lơ của tên đó khiến Việt rối, đứng ngồi không yên...nhưng theo sự quan sát của hắn,...ôm nhau tình tứ thế kia...thì tới 99.99% là...nàng đã nhận lời...

Ý nghĩ đó khiến hắn đau lòng...buồn...

Hai tiếng ngồi máy bay...

Một tiếng ngồi xe...

Nàng và hắn, không nói với nhau câu nào...

Là hắn ép nàng về luôn...Một ngày di chuyển nhiều như vậy...nàng ngủ từ lúc nào...

Khẽ khàng tháo dây bảo hiểm, bế nàng lên phòng...

Tới giường, hắn lại không nở...không nở để nàng rời vòng tay hắn...

Hắn ngồi đó, cứ thế ôm chặt người con gái mà mình rất mực thương yêu vào lòng...hắn cảm thấy ấm áp...nhưng cũng cảm thấy bất an...lẽ nào...trái tim nàng, đã hoàn toàn thuộc về người khác...

Tiếng chuông điện thoại phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng...

Nàng mở mắt, mơ màng nhìn hắn...ánh mắt hắn, rất sáng, rất triu mến...khuôn mặt này- mang một vẻ nam tính ghê người...Bất chợt nàng đưa tay lên, chạm nhẹ vào bờ môi người ấy...

Cử chỉ đơn giản là vậy, cũng khiến hắn cảm xúc dâng trào...hắn mạnh mẽ cầm chặt bàn tay xinh, thơm nhẹ lên từng đầu ngón tay...những nụ hôn cứ nhiều dần...mãnh liệt dần...

Tiếng điện thoại reo không ngừng...sau vài phút, nàng mới lấy lại tỉnh táo, bò ra khỏi lòng hắn, mở máy...

-”Vâng, anh Lân ạ..”

Giọng nàng nhỏ nhẹ, hắn trợn tròn ngạc nhiên...rõ ràng hắn đã...sao có thể...

-”Vâng, em về tới nhà rồi, em vẫn khỏe...”

Nàng thấy người rất bí bách, có lẽ do đi cả một ngày, muốn vào nhà tắm cho thoải mái, cũng quên mất tay vẫn cầm điện thoại...hành động ấy, trong mắt hắn lại biến thành cuộc nói chuyện với ai kia tình cảm bí mật...cần phải che giấu...

Lúc nàng bước ra, cảm thấy trong phòng có một mùi rất khác...

Hắn đang ngồi trên bàn, nốc từng ly, chai rượu vang đã hết hơn nửa...nhìn qua là biết, lại tâm trạng xấu...

Nàng tự thắc mắc, sao con người có thể thay đổi tâm trạng nhanh tới vậy? Lẽ nào chuyện làm ăn của hắn có vấn đề gì?

Hết chai thứ nhất...hắn lặng lẽ lấy chai thứ hai...

Nàng chỉ cầm điện thoại làm có, thực chất là mắt luôn để tâm tới hắn...trông hắn lúc này, rất chi là chán đời...

Không chán đời sao được, nàng ở cùng hắn, tay còn nhoay nháy nhắn tin với tên đó...???

Hết chai thứ hai...hắn định lấy tiếp chai thứ ba, nàng không thể chịu được, đứng dậy, nhẹ nhàng cầm tay hắn:

-”Đủ rồi, Vịt...”

-”Em bỏ ra...”

Nàng cương nghị không bỏ.

-”Tôi muốn uống...em là cái gì mà ngăn cản...”

-”TÔI NÓI LÀ ĐỦ RỒI!!!”

Nàng cũng không hiểu sao bản thân lại khẩu khí tới vậy...Dự trù là quả này có khi hắn điên đập tan chiếc ly vào mặt mình cũng nên...

Nhưng không, hắn nhắc bỗng nàng lên, thì thầm:

-”Em cũng lớn mật phết nhỉ?”

Mặt hắn ghé tai nàng, thấy ướt...nhìn xuống, cả lưng của nàng đều ướt sạch...nàng chuyên trị, lười như vậy, theo cái lí do củ chuối nàng đưa ra, nhờ lực hút trái đất, kiểu gì cũng khô, không cần mất công...

Hắn thở dài, ngồi xuống giường, đặt nàng lên đùi mình, cầm khăn lau qua tóc, sau đó khéo léo dùng máy sấy...

Hắn làm việc rất tập trung, thi thoảng những ngón tay vô tình chạm cổ, tim nàng đập rất mạnh...

-”Vịt, có chuyện gì buồn à...”

Nàng hỏi rất nhẹ.

Hắn không nói gì, chỉ thở dài...

-”Có gì có thể chia sẻ với tôi...”

Hắn vẫn tập trung vào công việc.

Một lúc nàng lại hỏi:

-”Vịt chặn số của anh Lân à?”

Nàng như nắm trúng huyết, hắn không thể yên lặng thêm, lần này hắn cũng chẳng có tâm trạng trốn tránh:

-”Là tôi làm...”

-”Vì sao?”

-”Thích thì làm...sao em cần biết lý do...”

-”Anh không muốn nói thì thôi vậy...”

-”Lân...”

-”Ừ...”

Cuối cùng hắn cũng hỏi:

-”Em thích tên đó lắm hả? Nhận lời rồi sao?”

Lan quay lại, nhưng tay hắn vẫn đang chăm chỉ sấy từng lọn tóc, mặt hắn giấu sau lưng nàng, không thể đoán được hắn nghĩ gì cả, nàng đành băng quơ:

-”Có gì là không tốt... tôi là cô nhi, nghèo kiết xác, anh ấy lại có điều kiện tới vậy...”

-”Chỉ thế thôi sao...tôi cũng có thể cho em những gì hắn có thể cho...”

Nàng lặng người, câu này ý là sao?

-”Nhưng anh khác anh ấy...”

-”Khác chỗ nào??? Trong mắt em, tôi có điểm nào không bằng? Là gia thế sao, hần có gia đình danh giá, còn tôi không cha mẹ? Hay em thích kiểu đẹp trai trắng nõn như mấy thằng Hàn Quốc??? Hay...”

-”Đều không phải...”

-”VẬY TẠI SAO?”

Giọng hần trầm ngâm nhưng nhấn rất mạnh.

-”Anh ấy...anh ấy thích tôi...còn anh thì...không...”

-”Xong rồi...thơm quá...”

Hần bỏ máy sấy, khẽ ngửi lên tóc, sau đó quay người nàng lại, hai bên mắt đối mắt, hần là cố ý đặt chân nàng ra sau lưng mình, dùng tay ôm chặt eo, tư thế gần gũi khiến nàng phát ngượng, ánh mắt hần như xuyên thấu, từ tốn hỏi:

-”Sao em biết tôi không thích em?”

-”Nhìn là biết...”

Hần hơi nhếch mép...

-”Nhìn chỗ nào? Điểm nào...”

Nàng cứng họng, quả thật từ trước tới nay, hành động của hần đều hết mực quan tâm, cũng không chỉ được điểm nào là hần lơ là với nàng cả...

-”Vậy anh thích tôi?”

Hần cắn hờ lên bả vai nàng, giọng chế giễu:

-”Em là con ngu...”

Nàng giật mình, vậy ý hần là sao, cái tên này???

-”Thế là tôi đoán sai? Anh không thích tôi...”

-”Dùng từ ngu vẫn chưa diễn tả hết được bộ não của em...”

-”Vậy rốt cuộc là sao...”

Nàng sốt ruột, vẻ mặt bùng lên vô cùng đáng yêu, đôi môi đỏ rực như thách thức...giữ nàng thật chặt vào thân thể cường tráng, bá đạo cúi đầu, thỏa thích cướp đoạt, xâm lược tới từng ngõ ngách khắp đôi môi nàng...

Nàng còn đang thất thần, hần lên tiếng:

-”Đủ trả lời rồi chứ...”

Ánh mắt nàng tỏ vẻ chưa thỏa mãn, trêu đùa nàng??? Hần tiếp tục:

-”Em thật đúng là tiểu yêu tinh...tôi quả thật...rất...rất...rất...thích em...”

Người nàng run lên...cảm giác là như vậy sao? Cái cảm giác người mình yêu đơn phương trong bao lâu nói thích mình là như thế sao? Nàng cẩn thận hỏi lại:

-”Vít, một cộng một bằng mấy?”

Hần chết sốc...

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 30

30. Chương 30

Chương 30: Tôi ngu thì anh đàn

Tất nhiên, sau đó hắn cũng đủ tinh tế để nhận ra ý tứ của nàng, hơi mỉm cười, giả giọng lải nhải...gục mặt vào vai nàng, hắn cố ý trêu đùa:

-”Một cộng một...mấy nhĩ...đau đầu quá...á...ba...bằng ba...”

Nàng diên...đôi môi nhỏ mím lại...đánh vào người hắn:

-”Bỏ tôi ra...tôi mệt rồi...”

Nào có được tha dễ thế, hắn cố ý ngã về đằng sau, cả người nàng bắt giắc bên trên hắn, đặt tay lên gò má hồng, hắn chậm rãi nói:

-”Một cộng một là hai...tên Việt, năm nay gần 31, đẹp trai cao ráo sáng sủa... thích cô bé ở cùng nhà, làm bánh rất ngon, cũng rất xinh đẹp, đáng yêu....em nghĩ hai chai rượu đủ làm tôi say ư?”

Nói đoạn hắn bẹo má nàng, sau đó đặt tay nhỏ lên lồng ngực bên trái:

-”Không chỉ đơn giản là thích đâu...mà là điều kiện sống tất yếu rồi...”

-”Gì chứ?” Nàng thắc mắc.

-”Ừ, ví như chúng ta không thể sống nếu không có nước...tôi cũng vậy, tôi cảm thấy mình không thể sống nếu không có em...”

Hắn chưa hề nói từ yêu...nhưng bấy nhiêu cũng đủ làm nàng cảm động chảy cả nước mắt...

Hắn lập tức xoay người lại, thân thể nhỏ bé của nàng run rẩy nằm dưới, hôn lên giọt nước đang chảy nơi gò má, nói buồn buồn:

-”Tôi biết, người trong lòng em không phải là tôi...nhưng em...có thể nào...cho tôi một cơ hội...”

Nàng mỉm cười...hắn tiếp tục:

-”Tôi sẽ dùng sự chân thành của mình để khiến em yêu tôi...hãy cho tôi thời gian đi...tôi sẽ cố gắng...em thích gì, tôi sẽ làm theo...”

-”Bảo em quên đi người đó là hơi khó, cũng ích kỉ...nhưng tôi thực sự không thể nào tưởng tượng nếu không có em, tôi sẽ ra sao ...tôi...thực sự xin lỗi...”

Đôi mắt hắn hơi rủ xuống...nàng cười rất tươi:

-”Mẹ...thế mà còn chửi tôi ngu...vậy anh là thằng đàn...mà không phải...là cụ tổ của thằng đàn mới đúng...”

Hắn trợn mắt...

-”Cái anh nói...trong thời gian tới, anh sẽ dùng sự chân thành của mình để khiến tôi yêu anh phải không? Tôi nghĩ không cần thiết!”

Hắn tự nhiên buồn hẳn:

-”Không thể cho tôi cơ hội sao?”

-”Không cần, tôi nói không cần đâu...”

Nàng quả quyết...Tự tin dần mất sạch...chả nhẽ nàng yêu tên đó tới thế, không muốn mở lòng cho ai khác???

Hắn thở dài...ừ một tiếng rất nhỏ, đau lòng buông nàng:

-”Ngủ đi...hôm nay em cũng mệt rồi..”

Nói đoạn, hay quay lưng lại, cố gắng nhắm mắt...

-”Này, đang nói chuyện mà...”. Nàng hỏi.

-”Có gì mai nói tiếp...”

Lòng nàng thấy vui vui, tên này, chưa gì đã...trẻ con thật...

Bàn tay thon dài luồn qua, ôm lấy người trước mặt...môi đỏ thì thắm nơi tai:

-”Em nói không cần anh phải làm thế...bởi vì em đã yêu anh...từ lâu rồi...”

Hơi thở gấp gáp, nụ hôn nhẹ được đặt trên gáy, tim hần như muốn rụng rời...lập tức quay người, ghì chặt nàng trong lòng, rửa thắm:

-”Đồ quý...”

Ngước lên nhìn, mắt hần đỏ hoe...nàng nhanh trí cù vào nách, nhưng không ăn thua:

-”Yên nào cô bé...”

-”Làm sao đây...”

Chân nàng cố với lòng bàn chân hần...muốn cho hần cười...rốt cuộc bị hần kẹp ngày càng chặt:

-”Ngoan nào...”

Ở trong lồng ngực hần, quả là dễ chịu...

Mất một lúc, sau khi lấy được bình tĩnh, hần mới nói lỏng nàng, mũi đôi bạn trẻ cùng đỏ au:

-”Em ngốc!”

-”Anh đàn thì có!”

-”Ừ...thế nên chúng ta mới xứng đôi...”

Hần nhường nhịn, bờ môi lượn lờ khắp khuôn mặt xinh, trán, mắt, mũi, má...không một chỗ nào được tha...khi gần tới miệng, nàng chợt nhớ ra chuyện gì đó, lập tức đổi thái độ:

-”Anh là thằng khốn nạn...”

-”Hả, sao vậy...”

-”Đừng tưởng tôi không nhớ...anh...đồ khốn...cướp đi sự trong trắng của tôi...”

Hần sững người...

-”Đừng tưởng tôi không nhớ...anh sai người cho tôi uống nước cam...sau đó...ngay tại căn phòng này...”

Nàng ôm mặt khóc hu hu như đứa trẻ, bao lâu thì chẳng sao...đúng là tìm được người ăn vạ...

Hần nhớ ra, bình tĩnh ôm nàng vào lòng:

-”Em hiểu lầm rồi...”

Sau đó giải thích hết nước hết cái...

-”Nếu em không tin...mai cho thằng Hai tới làm chứng...”

-”Trời, nó là thuộc hạ của anh, tất nhiên nói theo anh rồi...Nói như vậy tôi phải cảm ơn vì anh cứu tôi hả?”

Hần bắt lặc:

-”Được, còn cách khác đây, em khẳng định mình bị tôi làm ô nhục phải không...sao chúng ta không thử ngay đi...xem kết quả như thế nào...”

Hần quả quyết làm nàng dần dần hết nghi hoặc:

-”Không cần...Thôi đi ngủ...”

Nàng tất nhiên chưa hết giận, sau pha tình cảm lãng mạn vẫn quay lưng lại phũ phàng...hần không ép, chỉ là tấm thân rộng lớn ấy vẫn ôm nàng từ phía sau, nhẹ nhàng đáp trả nụ hôn nơi gáy...

Nàng khẽ run, cảm giác ấm áp ngọt ngào...đêm đó nàng đã ngủ rất ngon!!!

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 31

31. Chương 31

Chương 31: Một ngày cả chúng tôi ~ Lan ~

Buổi sáng, lúc tôi thức giấc, đã không thấy anh bên cạnh...tôi cảm thấy hơi trống trải, nhẹ bước xuống nhà.

Mùi thức ăn thơm tới nhức mũi, tôi đứng dựa vào một góc bếp, chăm chú ngắm anh...quả thật, người tôi yêu, rất là đẹp trai...kiểu này có khi tôi phải nghiên cứu các phương pháp làm đẹp gấp...không có ngày mất như chơi!!!

Anh nhìn thấy tôi, người vẫn còn mặc tạp dề, tay cầm chảo, anh đảo qua, trao tôi nụ hôn phớt, chỉ vài giây thôi, mà tôi cảm giác cả thế gian như đang dừng lại!

Tôi vào nhà tắm.

Lúc ra, đã thấy bàn ăn bày biện đủ món. Thực ra trước kia, chúng tôi đều rất lơ là, nhưng không hiểu sao, từ khi quen nhau, bữa sáng lại trở thành bữa chính.

Tôi kéo ghế ngồi, tay nhón miếng khoai tây chiên, giòn và thơm quá. Anh nhìn tôi, lườm:

-”Không phải thế này...”

-”Sao? Ăn vụng một chút cũng không được à?”

-”Không phải cái đó...”

Anh nói dứt khoát, sau đó kéo tôi về phía mình, về sau mỗi bữa ăn đều là như thế, nhà thì nội thất đầy đủ, nhưng người đàn ông này, tự định ra điều luật, chúng tôi chỉ được sử dụng một chiếc ghế!

Anh bảo, đây là việc anh đã muốn được làm, từ rất lâu rồi...Tôi tất nhiên bị câu nói đó làm cho cảm động!

Tôi ngồi trong lòng, anh thì một tay ôm tôi, một tay gấp thức ăn...

-”Vịt...”

-”Hử?”

-”Như thế không thấy khó chịu à?”

-”Em khó chịu?”

Tôi được dùng cả hai tay nên chẳng có gì là không thoải mái cả...

-”Không...anh ý...có nhìn rõ thức ăn không?”

-”Sao? Lo cho anh à?”

Tôi ngượng...dù sao cũng mới công khai yêu nhau, chưa đầy 24 giờ đồng hồ...vâng, mới chỉ thế thôi...tại sao có thể tình cảm được như vậy cơ chứ???

Tôi gấp một miếng bò, dứt cho anh, Vịt rất ngoan, cái gì tôi dứt, anh đều mở mồm rất to, sau đó ăn một cách ngon lành!

Việc dọn dẹp nhà cửa hay rửa bát chén không có gì thay đổi so với trước kia, anh không phải mẫu đàn ông gia trưởng, tôi cũng không ngại mấy việc đấy, cho nên là, ai làm cũng được...

Ăn xong, anh vẫn đưa tôi đi học như thường lệ.

Có phải là tôi quá quỵên rũ hay chẳng? Người đàn ông này ngay cả lúc lái xe cũng phải nắm tay mình, rất chặt. Mỗi lần vào lớp, tôi đều cảm nhận được sự chần chừ của anh, khi thì một nụ hôn nồng ấm, lúc thì cắn nhẹ vào tai, mân mê đôi bàn tay- vâng, cứ như sắp chia xa cả thế kỉ ý...thành ra tôi cứ ra khỏi nhà sớm, nhưng lại luôn là người đi học muộn...

Lúc trong xe, anh là người lưu luyến, ra khỏi xe, anh thường bye bye tới mấy lần, tôi vui và thản nhiên...nhưng khi chiếc gương ở cửa xe dần kéo lên, tôi cũng thấy hơi hụt hẫng...nhìn bóng mình phản chiếu trên gương, nhìn chiếc xe đi dần...tự nhiên tôi cảm thấy, mình không phải quỵên rũ...mà là mình trúng số!!!

Ra khỏi lớp, luôn thấy anh chờ sẵn...tôi cũng cảm giác mình trẻ con đi rất nhiều, thấy gương mặt anh là tìm lại rộn ràng, kể lể đủ thứ chuyện, anh đều lắng nghe rất chăm chú, thi thoảng anh cũng kể vài việc làm ăn, tôi có nghe, nhưng căn bản chắc do ngu dốt, cũng không hiểu lắm...

Một ngày, đang trong giờ học, tự dưng tôi cảm thấy có một mùi hương rất quen, chẳng nhẽ tôi bị tẩu hỏa nhập ma rồi hay sao??? Bị anh làm cho lú lẫn, lúc nào cũng có thể nhớ tới...

-”Khá lắm!”

Tôi chết sững.

-”Vịt??? Làm gì ở đây???”

-”Làm gì nữa, tất nhiên là tới học làm bánh rồi!!!”

Đất trời, lớp học của tôi, diễn ra mấy tháng, cũng còn có vài buổi nữa là kết thúc, bạn học nào giờ cũng cao thủ rồi...nhìn bộ dạng anh, cầm chiếc bát bột mì trộn lên trộn xuống, tôi không nhịn được cười...chẳng hiểu sao cô giáo lại cho ông tướng này vào học nữa...

Tôi bất đắc dĩ giúp đỡ bạn Vịt, nói cho bạn biết quy trình làm gato cơ bản, nói chung là bạn cũng khá thông minh, hôm đó nướng được chiếc bánh, bạn nhờ tôi bắt kem, sau đó gọi đàn em mang tới đại bản doanh chung ấy đứa, dặn dò phải nói bánh anh cả đích thân làm...bạn có vẻ tự hào lắm...

Trên đường về, bạn ngân nga huyết sao, sau đó gọi tôi:

-”Ngan...”

-”Hử, Vịt có việc gì gọi?”

-”Nói cho Ngan biết một bí mật nhé...”

-”Ừ, bí mật gì???”

-”Nhưng Ngan đừng nói cho ai...”

-”Vâng, thề...”

-”Hôm nay anh tới thực chất không phải để học đâu...mà là nhớ con Ngan già của anh quá...”

Tôi bật cười, bí mật to lớn khủng khiếp quá...

-”Được, em sẽ giữ kín...có ai dỉ dao vào cổ em cũng không tiết lộ!”

Anh cũng cười...

Cuộc sống, thật bình dị!!!

Sau bữa cơm chiều, chúng tôi thường cùng nhau xem tivi, tôi thích xem phim, nhất là phim cổ trang Trung Quốc, cứ phim nào có vua đẹp trai, hoàng hậu, phi tần tranh đấu là tôi phát cuồng...

Anh trước đây ghét, nhưng vẫn xem với tôi, thực ra anh đã cùng tôi xem từ khi chúng tôi còn chưa chính thức...chỉ có điều, từ ngày nhận lời yêu, tư thế xem phim của chúng tôi hơi khác...Là anh ngồi, còn tôi thì gối đầu trong lòng anh, nằm thướt trên tràng kỉ...đó là tư thế xem phim tôi rất ưa thích...

Có lần tôi chỉ bằng quơ nói thôi, là sao anh giàu thế mà phòng khách lại bày tràng kỉ, sao không dùng sofa như các nhà khác, có phải em ái lịch sự không...anh ậm ừ...tôi tưởng anh không để ý, ai dè hôm sau, anh đổi thành sofa thật...

Cũng do tình cờ, tên Cẩm nói cho tôi biết, bộ tràng kỉ này là làm từ loại gỗ rất quý, anh cực thích...phải đầu giá hết kha khá mới giành được về...vì tôi mà...

Tôi cảm động! Bảo với anh, ngồi tràng kỉ quen, giờ lại ghét sofa rồi, bộ tràng kỉ lại trở về phòng khách của chúng tôi, ánh mắt anh có phần vui vẻ, tôi cũng vui lây!

Sau đó tầm 10h thì chúng tôi đi ngủ, tất nhiên tôi cảm nhận được sự khát khao từ đôi mắt anh, nhưng quả thật tôi vẫn chưa sẵn sàng...anh tuyệt nhiên không đòi hỏi, chỉ đùa, chúng tôi sống và sinh hoạt như vợ chồng già sáu mươi vậy...tôi thấy cũng đúng...

Chúng tôi thường nói chuyện rất nhiều, nên tầm 1 giờ sáng mới đi ngủ...

-”Lan...”

-”Sao anh?”

Tôi rúc trong lòng anh, lười lười trả lời...

-”Ngày xưa ý, em bảo em thích tên Lan là sao?”

-”Ừ, thì thích...”

-”Thật không?”

Định trêu thêm nhưng giọng anh có phần tự ái, buồn buồn...tôi vội vàng nịnh nọt:

-”Đùa đấy, ai mà thích, người ta từ lâu trong lòng chỉ có anh thôi...”

Mặt anh không giấu nổi nét rạng rỡ, sau đó thì cười túm má không thôi...tên ranh ma đó còn nhân cơ hội cắn một phát vào tai tôi, ra điều ba hoa:

-”Thưởng cho em đấy...hehe...”

***

-”Lan...”

-”Gì ...”

-”Thế còn chuyện hồi anh bị thương ý...em nhớ không...”

-”Ừ, sao?”

-”Xong em lau người cho anh ý...em bảo em quen làm việc đó rồi...là thật hả...”

-”Thật.”

Tôi ngái ngủ.

-”Là ai vậy, người yêu cũ của em à?”

Lúc đó tôi không nghe rõ lắm, nên mới ậm ừ...tự nhiên thấy mình bị lay rất mạnh, anh hỏi dồn dập:

-”Là ai, tên gì, kể đi...cao bao nhiêu, nặng bao nhiêu, đẹp trai bằng anh không??? Em còn yêu không? Lý do gì mà lại chia tay?”

Tôi mơ màng tỉnh giấc:

-”Cái gì cơ?”

-”Anh hỏi người yêu cũ của em...”

Ặc, cái tên này, tưởng tượng gì vậy, nhìn bộ dạng của hấn ta, tự nhiên tôi muốn trêu:

-”Cao hơn anh, đẹp trai lắm, chia tay vì một hiểu lầm nhỏ, còn yêu rất nhiều...”

Sau đó tôi vờ không quan tâm, đi ngủ.

Sáng hôm sau, tưởng anh đã quên, không ngờ mặt mũi lại hầm hầm như thế, ăn cơm cũng không như mọi khi, mặc xác tôi ngồi một chỗ...

Nhưng mà tôi không thấy bực...tên này...đáng yêu chết mất...

-”Ngon quá...”

-”Làm sao mà ngon bằng người em yêu nấu được...”

Dỗi dấy...haha...

Tôi im lặng không nói gì. Anh không chịu được, hỏi:

-”Em yêu ai nhiều hơn?”

Muốn cười lắm rồi mà phải nhịn...

-”Em cũng không biết...”

Anh đứng dậy, đôi mắt trừng lên, sau đó bỏ bữa...tên này, sao lại chơi không đẹp thế chứ, biết rõ tôi lo cho cái dạ dày hắc cơ mà...

Đành xúc bát cơm, đi ra phòng khách...

-”Nào, em dứt nào...”

-”Không ăn...cô ra đi...”

-”Thôi mà, không ăn đói chết à...”

-”Tôi đói kệ tôi...cô yêu ai cô cũng không biết, quan tâm làm gì...”

-”Được, mặc xác anh, đã thế tôi bỏ anh quay lại với anh ấy!!!”

Thực ra nói xong tôi cũng hơi hối hận vì đùa dai...Vịt tức lắm, phần nộ lắm...

-”Được, cô đi đi...đi thì đừng về nữa, tới đây mà vui vẻ đi...”

-”Được, anh đừng có thách...”

Thực ra thú vị mà...tôi quay người, trả vờ đi...

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 32

32. Chương 32

Chương 32: Chúng ta sẽ là một đại gia đình, em nhé !!!

Không thể chịu nổi cái tính bướng bỉnh của em...Biết rõ là tôi giận...vậy mà...người yêu cũ thì sao? Trước mặt tôi, em không biết nói dối đi một chút ư?

Đó có thể tính là một vụ cãi nhau nhỏ...em quay người bước đi, rất vô tình...được cứ đợi đấy, lần sau em đổi, đừng hòng tôi dễ...

Chẳng còn biết làm cách nào, tôi đành trả vờ làm rơi cái chén trong tay, sau đó ôm lấy bụng...

Tất nhiên là thành công!

Em quay lại, gương mặt hốt hoảng lo âu...

-”Vịt, sao đấy Vịt...”

-”Không cần cô lo...cô đi về với người yêu cũ đi...”

Sau đó, tôi vờ nhắm chặt mắt, gương mặt nhăn nhó tỏ vẻ rất đau đớn...Nhìn em cuống quýt, tôi cũng có phần hả dạ...

- "Vịt ơi sao đấy, nói đi em xem nào...em xin đấy..."

- "Không cần mà..."

- "Đi bác sĩ đi..."

- "Không sao đâu...em đừng lo..."

Em cố đỡ tôi, lấy một cái gối dựa, nhẹ nhàng đặt tôi xuống tràng kỉ:

- "Bụng đau lắm à...em xoa nhé..."

- "Không đau..."

Tôi cũng tự thấy phục mình, có khi tôi nên đi làm diễn viên...

Đôi bàn tay nhỏ bé xoa lên bụng tôi không ngừng, nhưng có lẽ nhìn nét mặt tôi, em nghĩ tôi còn đau lắm...em khóc...em vì tôi mà khóc...tất nhiên tôi thương, nhưng cũng có phần sượng...

- "Vịt ơi...đi viện nhé, thế này làm sao thì chết..."

- "Em có cơ hội quay lại với người yêu cũ chứ sao..."

- "Thôi, em xin...em biết lỗi rồi...em làm gì có người yêu cũ nào chứ...anh là mối tình đầu của em...em trêu anh thôi...đi viện nhé..."

- "Ai mà tin được..."

- "Em thề mà...anh là người em yêu nhất trên đời...anh mà làm sao em không sống nổi đâu...em xin đấy, đừng bướng nữa..."

Em meo máo...tôi như trút được gánh nặng...cổ kiết hởi thêm:

- "Lau người cho thẳng nào?"

- "À, ngày xưa em từng đi chăm sóc thuê?"

- "Chăm sóc thuê? Còn có nghề này nữa ư?"

- "Những người họ giàu nhưng không có người thân ý, khi ốm đau phải có những người chăm sóc thuê như em, phục vụ hằng ngày, y tá bệnh viện không thể làm hết mấy công việc ấy được..."

Tôi nhìn em...tự nhiên thấy thương quá...tĩnh dậy cười hề hề, véo má em...

- "Đừng lo, anh cũng trêu đấy, anh không sao..."

- "Anh...anh...thằng khốn nạn..."

Không hiểu sao em lại tức tới vậy, em trêu tôi, tôi trêu em...thế là hòa...em lên phòng, khóa trái cửa, tôi gọi như nào cũng không cho vào.

Đợi nửa ngày cũng không xuống.

3h chiều, con bé này, đúng là bướng thật...tôi chịu thua...không thể đấu được với em, đành cho đàn em lên mở khóa...

Em đang ôm con gấu mà tôi tặng, gọi thế nào cũng không chịu dậy...

- "Thôi, anh xin lỗi...anh sai rồi..."

- "Dậy ăn cơm đi không đói..."

Vẫn cương quyết không nói gì!

- "Thôi mà..."

Năn nỉ hồi lâu, tôi cầm tay em, vỗ lên má mình...

- "Thôi, anh đây... có gì đánh chết anh đi này... tát anh đi này..."

Em giật tay, tát vào mặt mình, không thể ngờ em làm như vậy, thà rằng cứ đánh tôi còn hơn, em đúng là cao tay...

Bất lực, tôi bế em dậy, buộc em phải nhìn mình... khuôn mặt ửng đỏ...

- "Anh sai rồi... tha thứ cho anh..."

- "Biết là em lo sợ như nào không?"

- "Anh xin..."

- "Anh biết không, nếu không có em, anh còn cả băng nhóm, còn anh em... nhưng không có anh, em chỉ có một mình... em rất sợ, em sợ lắm... em không muốn..."

Lúc này chỉ là dỗ em, nhưng giờ, tôi thực sự thấy mình rất quá đáng, khẽ hôn lên gương mặt bé bỏng, tôi trấn an em:

- "Không sao đâu, anh hứa, dù có chuyện gì... anh cũng luôn bên em... anh sẽ là người rời thế gian này sau em..."

- "Nói được thì phải làm được..."

- "Ừ, làm được chứ... nhưng em biết không... nếu không có em, đối với anh cũng chẳng có gì cả... nếu một ngày em bỏ đi trước, những ngày còn lại của anh... sẽ rất cô đơn..."

Em khẽ chớp mắt... suy nghĩ...

- "Vịt, chúng ta sẽ rời thế gian này cùng ngày..."

- "Nhất định thế!!!"

Tôi ôm em vào lòng, cảm giác thật ấm áp, hạnh phúc.

- "Vịt... đói không?"

- "Ăn gì anh nấu nhé..."

- "Thôi, gọi đồ ăn đi, ở đây với em..."

- "Ừ... gọi nhé..."

Có những lúc chúng tôi đã như thế, cả ngày chẳng ra khỏi phòng ngủ, gọi đồ ăn nhanh tới, ăn xong lại nằm nói chuyện, ôm nhau, có khi xem phim...

Em kết thúc khóa học làm bánh đã lâu, tôi vẫn bí mật cho trang hoàng cửa tiệm để bán bánh... tôi biết em thích... nhưng gần tới ngày hoàn thiện, tôi lại không muốn nói ra, đơn giản, tôi sợ em bận bịu mà quên mất tôi...

Buổi tối, là lúc chúng tôi "tâm sự" rất nhiều, có khi những vấn đề nhỏ của xã hội thôi, chúng tôi cũng nói không chán, cũng là do tôi và em rất hay đồng quan điểm, có lẽ là do hoàn cảnh xuất thân như nhau...

- "Vịt..."

- "Hử..."

- "Đoán xem ngày mai nhân vật nữ chính có chết không?"

- "Chết thế nào được..."

- "Ừ, nghĩ giống em... em bảo nhé... bla... bla..."

- "Ừ, anh cũng thấy thế..."

.....

-”Ngan ơi...mát tơ chép nè...”

-”Ừ, đoán xem ai là vua đầu bếp năm nay...”

-”Anh thì thừa sức biết rồi...”

-”Em cũng thế, hehe”

-”Mình cùng viết ra giấy xem có trùng ý nhau không đề...”

-”Okie...”

Hai phút sau, hai tờ giấy cùng tên “MINH NHẬT”...hai chúng tôi đúng là tinh thần tương thông...

-”Sao em lại nghĩ vậy...”

-”Ôi trời, bạn ý để status cảm ơn trên face suốt, nhìn là biết, người thua cuộc làm gì có tâm trạng...mà bạn ý xinh nhỉ, trẻ nữa, em ngưỡng mộ chết đi được...”

-”Ừ, anh cũng ngưỡng mộ chết đi được...”

Tôi cười cười trêu, vậy mà con bé không có phản ứng, thế mới điên. Tôi ngưỡng mộ một người con gái khác mà em trả lời, nguyên văn là như này đây:

-”Đúng, em con gái còn ngưỡng mộ nữa là anh...hay chúng mình lập club những người hâm mộ Minh Nhật đi...”

Nói thật chứ tôi cứ lắp cờ liếc đéch gì...trong mắt tôi, em là số một, là vua đầu bếp duy nhất trong lòng tôi...

.....

-”Vịt này...”

-”Ừ, Ngan già gọi gì anh cơ???”

-”Vâng, ông thì trẻ lắm ý mà ngan già...”

-”Thế cô bao nhiêu tuổi?”

Tôi không ngờ đó lại là một câu nói thực sự vô ý...Mặt em thoáng buồn...

-”Em không biết...”

Tuy nhiên người khóc lúc đó lại là tôi...nghe em kể, tôi cảm thấy thực sự rất nhói...người con gái tôi yêu, em còn chẳng biết mình sinh ngày bao nhiêu, ba mẹ mình là ai, còn sống hay đã mất, rốt cuộc những năm tháng đó...vì sao em có thể tồn tại được? Ôm chặt cô bé, lòng tôi cứ thấy nôn nao...

-”Thực ra tên của em ý...cũng không hẳn là em tự đặt...”

-”Thế ai đặt cho em?”

-”Hồi nhỏ em có một chiếc vòng, lúc đó em chưa biết chữ, có hỏi một người đi đường nhờ xem hộ thì ông ấy nói trên đó khắc chữ Nghi Lan, sau đó lưu lạc người ta cứ hỏi tên là gì, em nói là thế luôn...”

-”Còn giữ không...”

-”Còn, nhưng đứt rồi...mà bé lắm rồi...”

Tôi cầm lấy chiếc vòng từ tay em...lẽ nào đây là manh mối tìm ra người thân, nhưng tôi không dám nói, sợ em hi vọng rồi lại thất vọng, bảo để tôi giữ hộ cái vòng, tất nhiên em vui vẻ đồng ý.

-”Thế ba mẹ anh mất lâu chưa?”

Tôi hơi bồi hồi...

-”Thực ra, mẹ anh mất rồi, anh còn có ba, nhưng xem như không có...vì ông ấy nên mẹ anh mới mất...”

-”Sao vậy?”

-”Em đã từng nghe nói tới Golden Face chưa?”

-”Tên cái tòa nhà to to ở trung tâm thành phố hả anh?”

-”Ừ, đó còn là tên một tập đoàn rất mạnh nữa...đó là tập đoàn của ông già đó, hiện tại giao cho con trai của ông ta quản lí ...ngày đó, ông ta và mẹ anh hẹn ước trăm năm, nhưng rồi ông ta hám của, phản bội mẹ, rồi bỏ vào Nam với người đàn bà giàu có khác...mẹ anh không biết, tưởng ông ta đi làm ăn, lúc mang thai anh năm tháng, khăn gói vào Nam tìm, ai ngờ ông ta phũ phàng nói không quen biết...”

Em ôm chặt lấy tôi, mắt đã nhòe từ bao giờ...tôi chậm rãi kể tiếp...

-”Mẹ anh lòng tự tôn rất lớn, bà đã ra Bắc ngay, sau đó nghe dì anh kể lại, mẹ anh tuy gặp cú sốc, nhưng vẫn rất kiên cường, vậy mà... ngày anh ra đời, cũng là ngày mẹ mất...lúc anh còn bé, dì đã kể chuyện bằng ánh mắt rất oán hận, nói rằng trước đó không lâu, mẹ đã gặp người đàn bà kia của ông ta...lúc mẹ ra đi, chỉ kịp dặn dì nói với anh, cuộc sống sau này, dù như thế nào, cũng phải tôn trọng và bảo vệ phụ nữ...”

-”Giờ dì anh còn khỏe chứ...”

-”Không, dì mất năm anh 4 tuổi, mẹ chỉ có dì là người thân duy nhất, nên từ đó, anh cũng thành trẻ vô gia cư...sau đó gặp thằng Hai...”

....

Đêm đó, chúng tôi đã ôm nhau, cùng khóc, chúng tôi hứa rằng, đó sẽ là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng, nhắc tới những chuyện không vui, em bảo, từ giờ, tôi đã có em, em có tôi, chúng tôi hai kẻ không gia đình, từ nay đã chính thức có người thân...Em còn nói, chúng tôi sẽ phải sinh thật nhiều con, mai sau sẽ là một đại gia đình...Tôi, ba mươi năm trên đời, tới nay mới thấm thía, cái gì gọi ngọt ngào, cảm ơn trời đất đã mang em tới!!!

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 33

33. Chương 33

Chương 33: Chỉ vì quá yêu

Đợt đó, hàng hóa nhập về khá lớn, lại bao cơ hội làm ăn ập tới, Hai không thể tự mình giải quyết nên Việt ít có thời gian ở nhà. Có lúc, hấn tranh thủ nửa tiếng nghỉ ngơi của anh em, lao về ăn cơm, Lan trông thấy hấn mồ hôi mồ kê nhễ nhại, ăn tý lại phải đi thì sốt ruột, sau đó cấm không cho về nữa.

Nàng ở nhà, chăm chỉ lên mạng học hỏi thêm, làm hết loại bánh này tới loại bánh kia, tay nghề giờ cũng có thể nói khá là cao thủ...tôi hấn thường về muộn lắm, nhưng nàng không bao giờ ăn trước, nhất định phải đợi hấn về.

Có lần, hấn vừa mới xuống xe, đập vào mắt là hình ảnh nàng ngồi thu lu, dựa vào cái cột trước nhà, ngủ lúc nào không hay, trầm lặng tới bề nàng, trên tay hấn, sao nhẹ tới vậy...hấn xót...

Lúc nàng tỉnh, đã thấy hấn nhìn mình, bằng một ánh mắt sắc lạnh...

-”Việt...”

Hấn không nói gì...

-”Sao mặt khó coi thế...mọi việc không ổn à...”

-”Không, rất tốt...”

-”Vậy sao???”

Hấn bực, lớn tiếng quát:

-”ĐÃ BẢO LÀ ĂN TRƯỚC RỒI MÀ...”

-”Trước sau thì cũng là ăn mà...”

-”Tôi bảo em ăn trước!”

-”Anh không thích ăn cùng em? Người ta đợi anh, không thấy mình quá đáng à???”

Giải thích bao nhiêu lần mà nàng ương bướng đầu có chịu hiểu, hấn bó tay, đành phũ:

-”Đúng, ăn với cô chán ngắt, lần sau ở nhà cô ăn trước đi, tôi ăn với bọn thằng Hai...”

-”Chính anh nói nhé, kệ mẹ nhà anh...”

-”Tôi thì ở yên trong nhà, đừng ra ngoài hiên ngồi làm gì...”

Nàng không nói gì, cố gắng kiềm nén...hấn đang công việc bận rộn, nàng không muốn làm hấn thêm mệt, nhưng buổi sáng hôm sau, nàng đã khóc tới sưng húp cả mắt, Vịt không yêu nàng nữa sao? Không cần nàng nữa rồi...cả ngày, cũng chẳng còn tâm trạng mà làm bánh trái gì cả, cứ ngồi thu thu trong phòng...

Việt sợ nàng cứ đợi đêm, nên báo là hấn không về, một phần, hấn định đêm nay sẽ thức trắng giải quyết hết công việc, muộn lắm là chiều mai hấn có thể về nhà với nàng, dành thời gian cho nàng...

Nàng ở nhà, nghe được điện thoại, lòng càng thêm chắc nghi vấn của mình...đêm còn chẳng thêm về...người ta nói, đàn ông dù yêu nhiều thế nào vẫn là đàn ông, hấn gìn giữ, tôn trọng nàng, nhưng ắt hấn cũng có nhu cầu, lẽ nào, ...suy nghĩ đủ điều...nàng buồn...con người cứng rắn như nàng, chưa bao giờ thấy buồn tới vậy...

Con người nàng, kém nhất là khoản chịu đói, vậy mà cả ngày, tinh thần chán chường, không thềm ra khỏi phòng ngủ...

Nàng nằm đó bao lâu, cũng không biết...chỉ biết, nghe thấy tiếng xe hấn dưới nhà, nàng nhất định dậy, nàng muốn hỏi hấn cho ra nhẽ, xem hấn có cần tình yêu này không???

Đi về phía cầu thang, chân nàng bắt đầu lệch hướng, đầu óc lơ mơ...

Hấn làm xuyên đêm, tới 2h chiều thì xong...Hấn vui vẻ mở cốp xe...Hấn mua rất nhiều đồ, hôm nay nhất định tự thân xuống bếp, bù đắp cho nàng...

Vậy mà, khi bước vào nhà, nụ cười trên khuôn mặt tắt ngấm, nàng của hấn, nằm bất động dưới chân cầu thang, trán rỉ một dòng máu đỏ...Mặt hấn tái mét, ôm nàng gào thét...

-”Là anh sai rồi...nhỡ ra tối qua anh phải về nhà...”

-”Lẽ ra anh phải về sớm...mà không đáng nhẽ anh phải mang em theo anh...”

Ngồi phòng chờ mà hấn hoảng loạn, Út và thằng Hai nghe đứa gác ngoài cổng nhà đại ca nói cũng vội vàng chạy tới. Chưa bao giờ hấn thấy anh cả rối loạn, khủng hoảng tới thế...có thể cảm nhận, hơi thở rất nặng nề...

-”Đại ca, bình tĩnh đi, không sao đâu...”

Hấn vẫn không nói gì...

Út Linh thấy vậy, trên má khẽ rơi một giọt nước mắt...’Anh...sao không thể là em...’

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 34

34. Chương 34

Chương 34: Giận quá mất khôn

-”Không sao, vết thương trên trán chỉ là ngoài da...chẳng qua là dói quá mệt nên ngất thôi...đợi bệnh nhân tỉnh có thể cho về nhà...”

Út Linh nhìn anh Cả, ánh mắt anh sáng ngời...lúc vào phòng bệnh, anh nắm tay nó rất chặt, cả khuôn mặt anh áp lên người nó...từng hành động...từng cử chỉ như từng nhát dao cứa vào tim cô...cô thực sự không thể...không thể chứng kiến tình trạng đó tiếp tục...Anh cả, anh cả không là của cô thì cũng không là của ai cả...cô từ từ rời bệnh viện, càng ngày, ý nghĩ xấu ấy càng thúc đẩy trong đầu...

Nàng tỉnh, cả phòng trắng xóa...hắn đang nắm tay nàng rất chặt, đầu nàng tự nhiên đau nhức...đúng rồi, nàng đang xuống cầu thang đón hắn...sao tự nhiên lại ở đây...

-”Tỉnh rồi hả?”

Hắn bỗng bỏ tay nàng ra, giọng rất lạnh lùng...một mình rời khỏi phòng bệnh, là hắn thực sự không cần nàng nữa sao??? Một giọt nước rơi ra từ khóe mắt...nàng cảm thấy bất an hơn bao giờ hết...

Một lúc sau, hắn quay lại, đợi chai truyền hết, nhẹ nhàng bế nàng ra xe...

Về tới nhà, đặt nàng trên giường kỉ, hắn ngồi ghé đối diện, sự phẫn nộ ngày càng rõ ràng...

Nàng ngày càng buồn, khuôn mặt đẹp như hoa như lệ ủ rũ...

-”Sao cả ngày hôm qua và hôm nay không ăn gì?”

Chán nàng, muốn chia tay thì nói xừ ra, hỏi han làm quái gì...nàng cũng dùng giọng lạnh lùng đáp lại:

-”Không muốn...”

-”Cô biết cô bao nhiêu tuổi rồi không? ”

Nói xong hắn mới giật mình nhờ lời...

-”TÔI KHÔNG BIẾT!”

-”Cũng lớn bằng từng đấy rồi...bữa ăn của mình, đã biết không thể chịu đói...mà còn NGU thế...”

-”Ừ, tôi là ngu đấy, chỉ có anh là khôn thôi”

-”Cô bướng như ranh ấy!”

-”Ha, lý do là bướng hả? Muốn chia tay thì nói mẹ ra đi...tôi đây không cần nhé...”

Nàng điên...hắn nghe được xong cũng sốc...

-”Muốn chia tay?”

-”Không phải tôi, mà là anh...cả đêm qua đi với con nào không thèm về...đúng là có mới thì chửi cũ mà...”

Hắn tròn tròn, nhìn nàng rồi bỏ vào bếp...

Lúc sau bê ra một bát cháo, ngồi cạnh nàng, đưa thìa lên, nàng bướng nhất định không ăn...

-”Tôi không thích...”

-”Không thích là được hả?”

Hắn bực, lấy tay bóp cằm, thừa cơ đưa thìa cháo vào miệng, nàng bướng bình phun cả cháo ra mặt hắn...Hắn vẫn kiên nhẫn, lần thứ hai lặp lại động tác, nhưng giữ miệng nàng lâu hơn, không cho cơ hội nhổ ra ngoài...

Chật vật mãi mới cho con tiểu yêu ăn hết bát cháo, hắn lặng lẽ bỏ lên gác...

-”ANH ÉP NGƯỜI QUÁ ĐÁNG!!!”

Nàng với theo chửi bới...Hắn chẳng thèm chấp...

Nàng ở dưới, tức...giận...hận...

Tiếng chuông kêu...thì ra hắn bỏ quên điện thoại dưới này...là số lạ...nàng tò mò ấn nghe...là em nào? Em nào gọi cho anh Việt thế này??? Đợt này bà mày bắt quả tang thì có chối đàng trời...

-”Anh cả...là em đây, điện thoại em hết pin, kết quả xét nghiệm của Lan có đủ cả rồi, tất cả bình thường, anh đừng lo lắng quá...anh cũng ăn chút gì đi, mấy ngày làm vất vả...hôm qua lại làm thâu đêm nữa...”

Tay nàng cứng đờ...điện thoại rơi...nước mắt cũng rơi...

Sao nàng có thể trở nên hoang đường ngu xuẩn tới thế?

Anh bên ngoài, lo đủ thứ việc...nàng ở nhà, chỉ có mỗi chăm sóc bản thân mình, vậy mà còn không làm nổi?

Nàng nhớ lại, anh bảo nàng ăn cơm trước, không ngồi đợi, chẳng phải là lo cho nàng...sao bản thân có thể suy diễn...

Hôm nay, anh nổi nóng, cũng chỉ vì...

Thái củ cà rốt thôi mà tay nàng run rẩy, nàng nức nở...còn thảm thiết hơn hôm qua...

Khẽ mở cửa phòng, hần đang ngủ, quần áo còn chưa thềm thay...Nàng đặt khay cơm trên bàn, nhẹ nhàng tiến tới...

Hần quả thật...rất đẹp...

Khuôn mặt anh tuần rạng ngời...nàng khẽ đưa tay, vuốt ve từng đường nét...sau đó, như bị mê hoặc, cánh môi nhẹ nhàng đặt xuống, hôn trộm hần...Lúc đầu, nàng chỉ định lướt qua thôi, nhưng cái vị ngọt ngào quyến rũ ấy, khiến nàng không thể rời...càng lúc càng đắm say...lúc ngẩng đầu lên thì thấy hần đang nhìn nàng cười tinh ranh...

Nàng xấu hổ, lấy tay che mặt...

-”Thằng đểu nhà anh...”

-”Cái gì...ai mới là người đểu? Ai là người “bị hại” ở đây hả cô này?”

Nàng không cãi, chợt nhớ chuyện lúc trước, ôm mặt khóc òa lên như đứa trẻ, méo máo:

-”Vịt...vịt ...vịt ơi...em ...em...xin..lỗi...”

Hần thực đã hết giận từ khi nãy rồi...kéo nàng bên mình, người khẽ nhồm dậy, trao nàng nụ hôn nóng bỏng, lưỡi hần khẽ tách hàm răng trắng xinh, treu đùa lưỡi nàng...

Một loại cảm xúc mãnh liệt dâng tới, tay hần theo vô thức, khẽ búng chiếc cúc áo, nhẹ nhàng luồn qua, chạm nơi đầy đặn...Nụ hôn đi từ cằm, cổ, xuống xương quai xanh, rồi dần dần dừng lại nơi diễm lệ căng mọng...

Tim nàng thổn thức, hơi thở gấp gáp, một lúc...ý thức được sự việc...

-”Vịt...em..em sợ...”

Nhìn sự hoảng hốt trên khuôn mặt, hần bình tĩnh ra khỏi vùng đất đam mê, lấy tay xoa nhẹ lên mái tóc...

-”Em xin lỗi...”

-”Không sao..., cơm kia à, mang đây anh ăn nào...đói quá...”

Nàng nhanh nhẹn ra lấy cơm, nhìn hần với ánh mắt đầy cảm kích...

Trước khi ăn, hần không quên sờ nhẹ lên chỗ gạc băng trên trán, hỏi đầy trù mến:

-”Còn đau không...anh cũng xin lỗi Ngan nhé...”

-”Hihi, không đau...anh ăn đi nè...cần em đút không...”

Họ nhìn nhau, cười!!!

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 35

35. Chương 35

Chương 35: Vị ngọt của canh hầm

Vừa mới ngáp ngáp dài bước xuống cầu thang đã bị hấn bẻ phồng vào bếp, đặt nạng lên ghế, tỳ mần lấy cuộn thước dây đo cổ tay, bắp tay...sau đó tới cổ chân...rồi vén váy...

-”Vịt...làm gì thế...”

-”Yên nào...”

Hấn đo nốt bắp chân, đùi, vòng một, hai, ba.. ghi ghi chép chép...sau đó nhìn nạng, mặt xa mày xảm:

-”Cô nhìn xem...chân tay gì mà được mấy centimet thế, cô là người hay vượt thế này...”

-”Ui trời...em đã bảo dáng em người mẫu rồi mà...”

-”Người mẫu con khỉ...nhìn mặt kìa, bao nhiêu công sức của tôi giờ lại tóe hết cả vào rồi...”

-”Đâu, anh xem lại đi...xem lại này, vòng hai 58, vòng một vòng ba đều chuẩn thế này còn gì...anh phải tự hào chứ”

-”Vâng, cô nhìn lại đi, chân tay có giống cái cành củi khô không??? Người như xác ướp Ai Cập...”

-”Thôi mà...ngươi giận, ngươi giận, em hứa từ giờ sẽ ăn uống đầy đủ...”

-”Chính cô nói đấy nhé!”

Hấn có vẻ vui hơn, đặt nạng trong lòng, múc bát canh hầm...

-”Chim bồ câu hả?”

-”Ừ, phải cho người về quê bắt đấy...ăn đi cho bổ...”

-”Vịt ăn với em...”

-”Em vừa bảo ăn uống tử tế cơ mà? Húp hết bát này đi...”

-”Được được...người yêu đừng nóng, em ăn ngay đây ạ...”

-”Ngọt quá, ngon quá...người yêu nấu giỏi thế chứ nị...”

-”Cô không cần nịnh...sự thật hiển nhiên rồi!!!”

Từ hôm đó, ngày ba bữa, chỉ luân phiên: chim hầm, móng giò hầm, gà hầm...

Lan xưa nay là loại thấy đồ ăn mất sáng như sao, vậy mà nạng không ngờ đời mình cũng có ngày nhìn thấy bát canh trên tay anh là sợ tới toát cả mồ hôi...nhiều lúc tự rửa, không biết thằng cha nào mách lẻo với bố Việt để bố ấy ngày nào cũng hầm,..hầm,...hầm...

Rón rén bước vào bếp...thấy anh đang múc gà ra bát...nạng xoắn hết cả quẩy...giả đồ nhảy múa...

-”Eo, dạo này mình thấy là cơ thể của mình khỏe ghê quá...hây za...một...hai...ba...hít thở...hít thở...”

Cổ tung vài chương mà mặt lão vẫn lạnh tanh...

-”Chuẩn bị ăn đi, em hứa rồi...”

Nằm sun xoe:

-”Vịt ơi...vịt đại nhân đại từ đại bi...tha cho dân nữ...dân nữ không thể nuốt được đâu...”

-”Đại nhân ta là chỉ quan tâm tới dân nữ nhà người thôi...ngồi xuống ăn...NGAY”

-”Dân nữ biết chứ, dân nữ biết...nhưng mà dân nữ chịu luôn rồi đó, ngửi thấy mùi là buồn nôn...dân nữ béo lắm rồi”

-”Không nói nhiều...gây dơ xương ý...”

Nàng thở dài bất lực.

Hắn đang định dứt thìa canh vào miệng con tiểu yêu lắm lời thì nó đã nhanh nhẹn nhảy phắt lên người hắn, dùng tay vòng qua cổ, sau đó môi nhỏ gấp gáp rà soát khắp mặt hắn...chủ động hôn tới tấp...

Bị dân nữ tấn công bất ngờ, tất nhiên đại nhân không đủ bản lĩnh để tránh, đành dây dưa hồi lâu...

Dây áo ngủ của nàng vô thức tuột, lộ ra vẻ thanh xuân nức nủ...dục vọng không thể kiềm chế, hắn mạnh mẽ thưởng thức mật ngọt...tiểu yêu nhìn xuống, ngại ngùng nói:

-"Đã biết em béo như nào chưa? Chẳng qua là chân tay em không to ra được thôi, nó là đáng người rồi...nói anh chả tin..."

Hắn bình tĩnh, quan sát nơi đầy đà, có vẻ lời nàng nói cũng không sai...cẩn thêm một phát rồi mới trách yêu:

-"Cô là rất ranh đấy nhé!!!"

-"Tất nhiên rồi, không thể thì làm sao tán đổ anh Vịt..."

-"Gớm, là ai tán ai..."

Đôi trẻ cười rúc rích...từ đó, nàng thoát ăn đồ hầm...

Nàng nghĩ cả đời cũng không ăn đồ hầm...vậy mà...cho tới một ngày có bầu...nàng tự thân một mình xuống bếp nấu một bát gà hầm, đưa thìa canh lên miệng, mùi vị thật đắng ngắt chứ không ngọt ngào như trước...hàng lệ khẽ lăn dài trên khuôn mặt...

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 36

36. Chương 36

Chương 36: Anh em tụ tập ~ Lan ~

23 Tết.

Việt mua cho tôi hẳn 3 con cá chép, to bự. Sau khi cúng bái và ăn uống xong chúng tôi ra con sông nhỏ sau nhà thả cá. Tôi bắt đầu khẩn khẩn cầu cầu – phải tranh thủ chứ, lần đầu tiên trong đời tôi thả cá chép mà nị...

Anh bên cạnh, nhìn tôi cười, tôi biết anh không tin mấy thứ này, chẳng qua là chiều người yêu thôi, nhưng kệ chứ, tôi huých tay anh, ra điều có cầu gì khẩn gì xin gì thì nhanh lên, anh lắm bầm rất nhỏ:"Chỉ cần có em là đủ...", trời ơi tôi cảm động!

Sau đó thế nào mà anh cũng ngoan ngoãn chấp tay vái:

-"Cầu trời phù hộ cho con bé đứng bên cạnh con mạnh khỏe an lành!!!"

Tôi ghen ngào!

Đêm, anh vẫn ôm tôi như vậy...người đàn ông này rất xấu tính, đâm ra tư thế ngủ của tôi luôn là co theo vòng ôm của anh, lúc đầu có hơi khó chịu, giờ thì quen rồi, thiếu lại khó ngủ ...

Tôi biết nam nữ yêu nhau sống chung, ngủ chung...chẳng dễ dàng gì...hình như có lần lâu lâu tôi nhớ mồm cao hứng nói với Việt, tôi muốn dành trọn cho chồng tôi, vào đêm tân hôn của chúng tôi...có lẽ Việt nhớ nên luôn gìn giữ cho tôi, thực ra giờ nghĩ lại...suy nghĩ đó thật ấu trĩ, anh bây giờ đã là một phần máu thịt của tôi, chuyện đó đâm ra chẳng quan trọng nữa, nhưng tôi là con gái, ngưỡng chết...nên thôi, cứ thuận theo tự nhiên vậy!!!

-"Lan, nghĩ gì thế? Tỉnh giấc à?"

-”Có gì đâu anh...”

Anh dơ tay, siết chặt tôi hơn:

-”Ngủ đi, mai tha hồ mà mệt đấy...”

-”Có việc gì thế?”

-”Ngủ đi, mai sẽ biết!!!”

24 Tết

Buổi sáng, chúng tôi ngủ dậy muộn, ăn trưa xong thì anh bảo tôi thay đồ ngủ, hôm nay nhà có khách.

Quả đúng như anh dự liệu, tầm một tiếng sau, 4 chiếc xe thể thao lần lượt đậu ở sân nhà. Út Linh, Cẩm, Hai, và người còn lại chắc là Tư. Chắc là đến chúc Tết đây, bằng đẳng này, sớm thật.

Tuy nhiên, mọi việc ngoài dự liệu của tôi...

-”Đại ca, chúc mừng sinh nhật!!!”

Tay Út Linh lôi ra chiếc bánh gato to 4 tầng.

-”Mừng sinh nhật đại ca nhé...”

-”Đại ca sang tuổi mới thuận buồm xuôi gió...chào chị dâu ạ...”

-”Đại ca...năm nay thì ăn Tết có hai mình rồi...”

Ba người đàn ông to cao hằm hồ còn lại, xách từ cốp xe nào gà đồi, lợn rừng, rau cỏ,...Xem ra hôm nay có tiệc lớn...

Lòng tôi hơi sững, chạy thật nhanh vào xem lịch, ngày dương 14/02. Đất trời, tôi quên xừ mất, chính là mật khẩu trên chiếc thẻ anh đưa...mà tôi còn đăng trí tới mức quên cả hôm nay cũng là ngày lễ tình nhân, tôi không có quà gì cho anh cả...chết mất...đầu óc luống cuống, tôi cũng không biết mua cái gì???Mà giờ lấy có gì ra khỏi nhà...

Cố gắng trấn tĩnh, tôi dự định sau khi khách về sẽ đi mua quà, thực ra tôi có thể làm bánh gato đấy, nhưng bánh của Linh mang, 4 tầng, tôi còn làm gì cho thừa thãi...đau lòng!!!

Mấy người đàn ông phụ trách mổ gà lợn bên ngoài, bên trong tôi và Út Linh nhặt rau và vài việc lật vớt, không khí thật ấm cúng, giống như đại gia đình vậy, thật là hạnh phúc!

Việt vốn thoải mái, đâm ra thi thoảng vào bếp lấy đồ nghề, anh lúc thì bẹo má, lúc thì cắn tai, khi thì phải ôm chặt một cái...tôi ngượng chỉ muốn độn thổ...lại còn có Linh ở đó...tuy nhiên, có lẽ cô ấy đã nghĩ thông, đùa tôi:

-”Anh chị hạnh phúc quá, làm người ta phải ghen tỵ đó...”

Tôi thở phào, chúng tôi cùng nhau tán gẫu, rất vui vẻ, kiểu như chị dâu em chồng vậy! Tôi biết thêm được rất nhiều chuyện, thì ra, họ cũng không gia đình như tôi vậy, ba người đó đi theo anh Việt gần hai chục năm, là cùng nhau từ Bắc chuyển vào Nam làm ăn, có Út Linh gọi là bé nhất nhưng cũng theo anh mười năm, cùng trải qua bao chuyện như vậy, có lẽ tình cảm của họ giờ còn hơn tình thân.

Linh ra ngoài, sau đó quay lại, trên tay đã cầm hai ly rượu:

-”Chị dâu, em kính chị một ly, từ giờ chúng ta là người một nhà rồi...”

Tôi ít khi uống, cũng không thích, nhưng nghĩ khó khăn lắm cô ấy mới chấp nhận mình, đành tươi cười làm một hơi.

Tối, sau khi anh thổi nến thì bốn đứa em lần lượt tặng quà, rồi quay sang nhìn tôi...may mà thằng Hai lên tiếng:

-”Chị dâu lại chẳng “chiều” anh Việt từ sáng ý chứ...”

Mọi người nhìn nhau cười đầy ẩn ý...

Anh em quây tưng bừng, hơn mười một giờ mới giải tán, tầm này thì cửa hàng cũng đóng hết rồi...tôi biết làm sao, làm sao đây? Lão người yêu ngang bướng đòi ở dưới bếp dọn dẹp cùng, tôi phải quát mắng nịnh nọt, giữ đủ trò lão mới yên phận lên nhà trước...

Còn 30 phút...chỉ 30 phút nữa là qua sinh nhật anh...qua luôn cả ngày lễ tình nhân đầu tiên của chúng tôi...

Cuối cùng, tôi quyết định làm một cái cheesecake dâu tây nhỏ, vì thời gian không cho phép nên tôi đành đổ đế, lõi và lớp gelatin lên ngay chứ không để từ từ từng bước một, chưa bao giờ làm bánh mà tôi lóng ngóng như thế này...

11h57...

Tôi mở tủ lạnh, dỡ khuôn lấy bánh, sao tôi lại phạm một sai lầm nghiêm trọng tới vậy...làm sao mà nó đã đông được? Chiếc bánh của tôi, giờ thành một thứ dung dịch lỏng lỏng chảy trên đĩa...

Và rồi cũng sang ngày 15/02...

Thật sự là tôi rất rất rất buồn...

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 37

37. Chương 37

Chương 37: Tết

Đợi mãi mà không thấy người yêu lên, hấn sốt ruột xuống bếp...

Gì vậy chứ, con bé đang ngồi thu lu một góc cạnh chiếc tủ lạnh, mặt thì úp vào đầu gối, ngủ quên dưới đây chắc, Việt khẽ mỉm cười.

Tới gần, thấy người rung nhẹ khác thường, hấn bật đèn lớn, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt diễm lệ...

-"Trời, ai bắt nạt bé con đây?"

Nàng vẫn khóc, tức tưởi nước mắt...khiến cho hấn, lòng dạ đau xót...

-"Nói đi, đứa nào làm gì Ngan, anh cho nó một trận..."

Một lúc sau, nàng mới cất lời, giọng lạc đi:

-"Việt...em xin lỗi..."

-"Có chuyện gì cứ bình tĩnh nói anh nghe xem nào..."

-"Em thật đáng chết, em thật không tốt...em là người yêu tồi..."

Bé tiểu yêu vào lòng, ngồi lên chiếc ghế cạnh đó, bàn tay dịu dàng gỡ những sợi tóc bám dính trên mặt, mũi, anh nựng:

-"Làm sao mà bé con là người yêu tồi được chứ..."

-"Anh không biết đâu...em...em...quên sinh nhật anh...em...em...còn không...có quà tặng anh..."

Nàng nước mắt, hấn thì thở phào, hấn lại tưởng chuyện gì nghiêm trọng...

-"Lỗi của anh chứ, tại anh không nói cho em biết sinh nhật của anh...anh thật đáng chết..."

-"Thôi đi..."

Nàng vẫn khờ nguôi, liếc thấy đĩa trên bàn, hấn đoán ra phần nào, một tay bế nàng, tay kia với thìa:

-"Đừng ăn..."

Hắn không nghe nàng nói, làm một mạch hết thứ dung dịch trắng trắng đỏ đỏ:

-”Ngon lắm, anh nhận quà rồi nhé...ôi có người yêu biết làm bánh sừng thật...”

Thấy nàng buồn thiu, hắn nịnh nọt:

-”Hôm nay cũng là Valentine mà, anh cũng đâu có quà gì cho Lan, hòa nhé...”

-”Em xin lỗi...”

-”Ừ, thôi nào...lên ngủ thôi...”

....

Từ phòng tắm bước ra, nàng không mặc áo ngủ giống mọi khi, trên người chỉ cuộn chiếc khăn, hắn tất nhiên...không thể rời mắt...

Nàng càng tới gần, tim hắn càng như muốn rụng ra ngoài...Cuối cùng, người con gái then thùng dùng tay mở chiếc cặp gài tóc trên đầu, khăn tắm không được giữ theo phản xạ rơi xuống...cơ thể trắng nuột nà hiện lên trước mắt, gương mặt ửng hồng khiến người đối diện đơ đứng...

-”Việt...em ...em...sẵn sàng...rồi...”

Nơi nam tính đã sớm trỗi dậy, kéo lấy người yêu, chậm rãi lau rồi sấy tóc.... hắn là một người tình ý...bờ vai nàng đang run lên, hắn biết, và hắn cũng biết, nàng hôm nay là muốn chuộc lỗi...hắn...thực không muốn lợi dụng...

-”Xong rồi, ngủ thôi...”

-”Anh...”

Ôm nàng, cơ thể nhỏ bé mát lạnh khiến lòng hắn rực lửa...xem ra, làm quân tử quả thật không dễ...bờ môi hắn tìm tới môi nàng, quện chặt, tay hắn bất giác chạm tới khu rừng bí mật, theo phản xạ, nàng căng thẳng, mồ hôi toát ra như suối, sợ hãi cầm chặt tay anh, ...lấy hết sức trấn tĩnh, hắn thì thầm:

-”Anh sẽ đợi tới ngày bé con làm vợ anh...ngủ ngoan...”

Tình yêu chân thành của hắn – nàng cảm nhận được từ lời nói đó...mãi mãi không quên, cảm thấy bản thân thật may mắn!!!

*****

Nàng dậy sớm, khều chân lấy chiếc dép bị đá trong gầm giường thì cảm thấy một vật gì đó cứng cứng...tò mò cúi xuống, đó là một chiếc hộp màu hồng rất xinh, nàng rón rén mở...chiếc vòng tay thiết kế tinh xảo y như chiếc cũ của nàng, cũng có chữ Nghi Lan khắc lên, cũng có đôi bướm lượn lờ...tầm thiệp tím ghi những dòng chữ nắn nót: “Ngày lễ tình nhân đầu tiên của đôi ta...vị ngọt...vui quá!”....

Bữa sáng hôm đó là miến; thịt gà, trứng non, hành hoa được nàng xếp lên rất khéo, mùi nước dùng thơm ngào ngạt khiến ai đó từ cầu thang đã nhức cả mũi...Lao nhanh xuống nhà, kéo tay ôm nàng trong lòng, hắn giật mình...

-”Lan...anh...”

-”Vòng đẹp nhỉ? Tay em đẹp nên đeo mới đẹp đấy...”

Nàng tỉnh bơ khiến hắn lo lo...

-”Anh...anh...không cố ý nói dối đâu, xin lỗi...”

-” TÔI KHÔNG THỂ CHỊU ĐƯỢC ANH NỮA...”

Nàng gào hét công lực, hắn phát hoảng...ra điều nịnh nọt...

-”Lần sau anh không bao giờ giấu em gì nữa, anh xin...”

-”Anh biết tội lớn nhất của anh là gì không?”

- "Là gì...người yêu cứ chỉ giáo, anh nhất định sửa đổi..."

- "Là anh quá đẹp trai, quá chiều tôi, quá hoàn hảo...giờ tôi yêu anh quá mất rồi, biết làm sao, mai sau nhờ anh chán tôi đi với con khác thì tôi sống sao đây...huhu...trời ơi là trời..."

Hắn phì cười, bị con tiểu yêu dắt mũi rồi, không quên trả thù nhẹ...

- "Á...sao đánh mông em đau thế..."

- "Mỗi chỗ ấy có thịt thôi..."

- "Đâu, còn đầy chỗ khác có thịt mà..."

- "A thế à, tôi không biết, mang đây xem nào..."

- "Anh đều..."

Tết nhất thăm họ hàng là Tết nhất...việc này với Lan và Việt lại thành nhẹ nhàng...

Năm đầu tiên Việt có cảm giác ấm cúng tới vậy, thấy ngày Tết cổ truyền ý nghĩa tới thế!

Hắn đưa người yêu đi mua đào, quất, hai đứa vừa xem phim, vừa cắt cắt dán dán trang trí...thực ra, con mắt thẩm mỹ của hắn có hạn, hắn cũng không thấy trang trí xong khác trước nào, nhưng rất vui...rất có không khí...

Hắn phụ nàng bày mâm ngũ quả, lúc biết nàng muốn gói bánh chưng, bánh lá, thêm cả gói giò, muối hành, nấu đông... lại còn tham vọng làm cho cả anh em trong bang... hắn phát hoảng...tân ấy việc làm tới sang năm chắc? Nhưng chiều người yêu, nên hắn vẫn đưa nàng đi chợ mua đủ nguyên liệu!!!

Tuy vậy, trái với dự liệu của hắn, nàng đảm lả, làm rất nhanh, mọi thứ hoàn thành trong chưa đầy một ngày...

- "Xong, chỉ còn tối nay bắc bếp luộc bánh..."

Hắn nhìn nàng, ngưỡng mộ hết cả người...cũng sướng nữa, sắp cưới được vợ đảm...mặt cười không ngậm được miệng...

- "Anh sao vậy?"

- "Người yêu năng khiếu nhỉ..."

- "Năng khiếu gì cơ...à...mấy cái này á? Làm quen rồi thôi..."

- "Quen? Trước đây Tết em đều làm à?"

- "Ặc, tiền đâu mà làm...em từng đi gói bánh gói giò thuê, bây giờ là làm chậm rồi đó, ngày ấy xưởng khách đặt nhiều...luôn chân luôn tay..."

Nàng vừa nói vừa thu dọn chỗ lá thừa.

- "Em từng làm bao nhiêu việc?"

- "Nhiều lắm, cứ có tiền là làm, giờ không nhớ nổi nữa..."

Nàng ngẩng đầu, cười nhe răng rất đáng yêu...hắn cũng thế, cũng từng có thời cứ có tiền, việc gì cũng làm...nhưng nhìn đôi tay gầy gò kia, tưởng tượng thời gian trước đây của nàng...hắn xót...

Đêm đó, trên sân thượng có hai kẻ dờ hơi ngồi co ro quần chần trông bánh...

- "Việt...thấy hối hận không?"

- "Hối hận gì cơ?"

- "Thì mua tý là được, nghe lời em giờ phải vất vả thế này, Việt mệt cứ xuống trước đi..."

- "Hâm...vui mà...từ bé tới giờ là lần đầu tiên anh có được cảm giác này...ngày xưa ở với dì, có lẽ cũng có, tiếc là anh nhỏ quá, không nhớ gì..."

Đoạn, hấn với tay lấy thêm củi, ánh lửa bập bùng phản chiếu gương mặt kiều diễm, đặt một nụ hôn trên môi nàng, hấn thì thầm: "Cảm ơn nhé...yêu bé lắm...!!!"

*****

- "Đồ ở đâu mà lắm thế Hai?"

- "Anh cả đích thân mang tới đây..."

Mắt Út Linh rực sáng:

- "Anh đâu rồi?"

Tư cười hì hì:

- "Thế mà cũng phải hỏi, năm nay tất nhiên sẽ có bốn chúng ta đón giao thừa thôi....anh cả, tất nhiên phải bên chị cả rồi ..."

Cầm bóc chiếc bánh lá, nhai ngồm ngoàm:

- "Mẹ kiếp, ngon vãi đ...lâu lắm bố mày mới được thưởng thức cái vị này..."

- "Chị cả gói đấy...còn hành muối nữa, có cả giò xào đấy..."

- "Anh cả có phúc éo chịu được...thảo nào cứ quần lấy chị cả..."

- "Thì đại ca cũng đẹp trai phong độ, gái theo đầy mà..."

- "Hay quá, lôi bia ra đây..."

- "Nào, cạ, Hai chúc các chú năm sau cũng có phúc như đại ca..."

- "Linh đâu rồi..."

- "Chắc chạy đi chơi rồi..."

- "Nào, cạ nào...Zô..."

Giọng mấy người đàn ông sôi nổi, không hề để ý rằng... ở trong nhà vệ sinh, cô Út của họ đang khóc thút thít...

*****

Ngoài đường đông nghịt, nhưng nghe nói có pháo hoa nên nàng nhất định đòi đi xem...hai người chen tới bả cả hơi tai...

- "Hay về đi, em thích hôm nào anh bắn riêng cho em xem..."

- "Thế còn gì là vui, lại tốn kém nữa....xem ở đây mới khí thế...anh xem bao người kia, thích biết bao..."

- "Ừ...đi..."

Thấy nàng thích, hấn chiều chuộng...khổ nỗi đông quá, nàng thì gầy, hấn cẩn giác người ta chen phát thôi là bẹp mất...lo sợ gọi...

- "Lan..."

- "Giì anh ..."

- "Ngồi lên đây, nhanh lên..."

Nàng ngại, hơi chần chừ, nhưng giờ bắn pháo hoa cũng sắp tới, nhanh nhẹn ngồi lên bả vai người yêu, hấn chạy rất nhanh...đó là lần đầu tiên nàng được kiệu...cảm giác hồi hộp hạnh phúc khiến nàng quên bém mắt mình tới đây để xem pháo hoa...tới lúc nổ đùng đùng trên đầu, hấn gọi mới lắm bầm: "Thích lắm...hihi..."

Hết pháo hoa, nàng từ từ tụt xuống...

- "Không thích nữa à?"

-”Thôi, sợ anh mỗi cổ, người yêu công em là được rồi...”

Hắn cười trêu mếu, nàng thì được bao nhiêu cân mà sợ này sợ nọ???

-”Nặng không anh?”

-”Nặng lắm...”

Nàng đang định nhào thì bị hắn giữ chặt, hình ảnh phía trước trở nên mờ mịt, cảm giác đầu óc hơi choáng, nàng không bước nữa, khẽ dụi đầu vào lưng hắn:

-”Em ngủ chút nhé, khi nào về tới nhà nhớ gọi em dậy đón giao thừa đấy....chúng ta cùng đếm ngược chào năm mới!!!”

-”Nhất định thế...”

-”Anh hứa đấy nhé...”

-”Anh hứa!”

11h55

Nàng vẫn ngủ trong lòng hắn, ngoan ngoãn đáng yêu, nếu không vì lời hứa với nàng, có lẽ hắn cũng không nở đánh thức...

-”Lan...dậy thôi...”

-”Bé con, dậy đi nào...”

Lay mãi mà nàng bướng bỉnh không dậy...

-”Sắp sang năm mới rồi...bỏ mặc em giờ...”

-”Chuẩn bị tới giao thừa rồi...không dậy đếm ngược hả...”

Lúc đầu tưởng nàng trêu, hắn giả đủ trò, hôn hít cù cấu...xem con bé gan tới đâu...vậy mà nàng vẫn im lặng, không tỉnh...

Tiếng gọi của hắn ngày một to, mà nàng thì vẫn cứ lặng yên...hắn dần dần mất kiểm soát, tay chân nàng mềm nhũn, môi trắng bệch, mặt tái xanh... tim hắn như bị đá đè, sợ hãi ôm người yêu phóng như điên dại...

Đêm giao thừa, nhà nhà nâng cốc, mọi người chúc tụng nhau...một nơi nào đó ngoài phòng chờ của bệnh viện, người đàn ông ánh mắt đỏ hoe đứng dựa vào tường đầy bất lực...

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 38

38. Chương 38

Chương 38: Anh nhớ em lắm đấy, cô bé ạ !

Khi bác sĩ nói kết quả kiểm tra không có gì bất thường hắn mới nhẹ người, hắn trước đây chỉ biết nàng bị ngắt vì đói, lần này không rõ nguyên nhân nên lo lắng, dặn bác sĩ làm các xét nghiệm lần nữa. Tới lần thứ hai, kết quả tốt mới đưa nàng về nhà.

Từ lúc đặt nàng trên chiếc giường quen thuộc hắn cũng không dám ngủ, hắn muốn đợi nàng tỉnh, chắc rằng không sao nữa mới yên tâm...hắn định bụng, lần này sẽ mắng cho nàng một trận...

Hắn cứ ngồi như thế, thời gian cứ từ từ trôi qua...mặt trời lên rồi lại lặn...

Một ngày, nàng vẫn chưa tỉnh, chưa bao giờ nàng bị ngắt lâu tới vậy, hắn nôn nóng gọi bác sĩ riêng tới nhà kiểm tra lại...tất cả đều rất bình thường...khiến hắn càng lo...

Sang tới ngày thứ hai, nàng không tỉnh, hẩn lòng như kiến đốt, gọi điện cho Hai bắt tìm bác sĩ giỏi nhất...

- "Anh cả, biểu hiện của Lan là sao..."

Hẩn kể, tự nhiên trong điện thoại có tiếng ngập ngừng...

- "Không thể nào"

- "Mày vừa nói gì..."

- "Không có gì, em sẽ tìm bác sĩ giỏi nhất..."

- "Tao vừa thấy mày định nói gì...nói NGAY LẬP TỨC"

Thấy đại ca có vẻ không giữ được bình tĩnh, Hai lấp bắp:

- "Thực cái này có hơi giống..."

- "GIỐNG GÌ?"

- "Anh không nhớ ra sao? Loại độc chúng ta điều chế...nhưng anh cả, anh đừng lo lắng, không thể có khả năng này, ngay khi thằng Tùng chuyển tới em đã gửi cho anh rồi..."

Đúng là độc hẩn cất, cũng không cất ở nhà, việc này là bất khả thi...

Hẩn cúp máy, cố gắng trấn tĩnh đợi chờ...

Các bác sĩ tốt lần lượt được đưa tới mà không ăn thua, hẩn cũng đưa nàng đi vài bệnh viện nổi tiếng, yêu cầu chụp chiếu xét nghiệm...kết quả vẫn là không có bệnh.

Gần hết ngày thứ ba, người yêu vẫn nằm yên bất động, hẩn gần như phát điên...

- "Này, cô bé, cô đừng có ngoan cố nữa, cô mà dậy thì ăn đòn..."

- "Dậy đi em..."

- "Xin em..."

- "Anh sốt ruột lắm rồi đấy, anh không chịu được đâu...đùa ác quá đấy..."

*****

Chân vắt vẻo trên ghế, Hai ngồi phì phò điều thuốc, dăm chiêu suy nghĩ...Đột nhiên, thấy Út Linh vui vẻ đi mua sắm về, miệng hát hò, hẩn sức hiểu ra, mặt sắc lạnh.

- "Út...ngồi xuống..."

- "Sao Hai?"

- "Cái này Hai phải hỏi Út mới đúng..."

- "Hai nói gì Út không hiểu..."

- "Em có thể lừa anh Việt, lừa cả thế giới, nhưng không bao giờ lừa được anh..."

- "Hai, bỏ Út ra, Út đau..."

- "Thuốc là Tùng đưa em, rồi em mới đưa anh...bây giờ Lan như vậy...em mấy ngày trước khóc hết nước mắt, giờ lại vui vẻ...theo em là sao đây? NÓI"

- "Em không làm, anh hâm rồi..."

- "Em nói hay anh cho người tra???"

- "Thích tra thì tra..."

- "Được, chúng ta cùng tới chỗ anh cả"

Nhắc tới anh cả, mặt Út Linh méo xệch...nếu anh cả mà điên lên, không chuyện gì có thể giấu nổi...

-”Anh Hai, đừng...xin anh...anh muốn anh cả giết em à...”

Hai sững người...không tin nổi vào mắt mình...

-”Là...em làm sao...một mạng người đấy...sao em ác vậy?”

-”Em không cần biết...nếu em không có anh cả, không ai có thể có...Hai, đừng nói cho anh cả...”

-”Không được, không thể giấu mãi được, đây là tội bất trung...”

-”Xin anh...”

-”Út, lần này anh không thể giúp em...”

Mặc cho Linh van xin, Hai vẫn không dừng bước, hấn đi rất nhanh, mắt đỏ hoe, vẫn còn vang tiếng Út đằng sau:

-”Được...anh đi đi...đi đi ...để đại ca giết em...anh nhẩn tâm lắm...”

*****

Trong căn phòng tầng hai, anh cả hấn đang ngồi nhìn chằm chằm vào người con gái đối diện, vẻ mặt dờ dẩn một nỗi, nhìn thấy hấn cũng không nói gì...Hai tự mình quỳ xuống...

-”Anh Cả, tha tội cho em...”

Việt giật mình...

-”Anh cả, anh đừng quá đau buồn, sự thực là Lan không thể cứu được nữa rồi...em là kẻ có tội, chính em đã cho Lan uống thuốc độc mà ta điều chế...”

Tin như sét đánh ngang tai, phản ứng đầu tiên của Việt là phang cho đũa trước mặt ba đập, tất nhiên, hấn cũng chưa tới mức quá lú lẫn.

-”Gọi con Linh tới đây...cả thằng Tùng nữa...”

-”Đại ca phải tin em, việc này không liên quan gì tới Út cả...là em làm...”

Máu điên trong người bùng cháy, Việt quát lớn:

-”Bây giờ mày cho gọi hay để tao phải đích thân?”

Hai tái người, biết cơ hội rất nhỏ, hấn vẫn hi vọng giấu được cho Út, ai ngờ...quả thật không thể...

....

Anh cả gặp Tùng trước, Tùng vốn dĩ không biết Việt, nghe Cẩm thì thầm mới run rẩy chào hỏi.

-”Đưa thuốc giải ”

-”Thuốc giải gì ạ?”

-”Loại độc bảo chú điều chế, giờ đưa thuốc giải ra đây...”

Tùng sợ muốn chết...trước khi điều chế, bên trên dặn là phải làm sao không có gì phá được...bây giờ lại đòi đưa thuốc giải, đúng là...

-”Anh...đại ca...độc này...không...có...không có...giải”

-”Không có cũng phải có... ày hai ngày, nếu không tìm được thì vác xác tới đây”

Đoạn, Việt nhanh chóng xuống hầm, bỏ lại Tùng toát mồ hôi lạnh.

Đạn được lắp vào khẩu súng một cách dứt khoát, cách hấn tầm ba mét là Út Linh...tới đường cùng, đâm ra nó cũng không hề sợ hãi...

-”Anh cả...anh thích thì giết, nói cho anh biết, em không hối hận gì cả, tất cả...tất cả là em yêu anh...anh hiểu không?”

-”Mày hiểu thế đ... là yêu, ngậm miệng lại...”

-”Anh cả, mau bắn đi...anh dám không? Anh vì một con đàn bà mà quên tình anh em...anh bắn đi... ọi người thấy bộ mặt của anh...vì một con điếm mà quên tình nghĩa mười năm của chúng ta...”

Câu nói của Út Linh khơi dậy cực điểm uất hận trong lòng Việt...

ĐOÀNG...

Tiếng súng vô tình nổ lên...

Anh em của hắn ngã xuống...không phải là Linh, mà lại là Hai...nó còn cố nhả nhủ: “Tha cho nó đi anh...”

Kể cả hắn có uất, cũng sẽ biết điểm bắn, không đến nỗi giết người... nhưng thằng Hai tự dưng xông vào...cuối cùng lại lĩnh viên đạn kề tim, kiểu này nó khó mà qua khỏi...

Một là người con gái mình yêu thương nhất...một là anh em vào sinh ra tử gần hai chục năm...bây giờ cùng nằm bất động...hắn chưa bao giờ bất lực tới thế...

*****

-”Đừng khóc nữa, anh Hai sẽ không sao...”

-”Tại em, tại em mà...”

Út Linh nức nở...

-”Thà rằng người nằm là em...”

Cầm an ủi:

-”Kể ra cũng là cái số, cuộc đời em hai lần được anh Hai cứu ...”

-”Hai lần?”

-”Quên rồi sao? Cái ngày đầu tiên ấy...mười năm trước...”

Linh lấp bắp:

-”Ngày đầu tiên? Không phải là anh Việt...cứu em sao?”

-”Anh cả nói với em thế à?”

-”Không...em mở mắt thấy...”

-”À, anh cũng đoán anh cả không làm thế mà...hồi đó, bọn anh cướp mồi làm ăn của người ta, rút cuộc phải trả giá...anh cả và anh Hai đều bị thương nặng...lúc qua cầu thì thấy tiếng kêu cứu, đại ca vốn tính táo hơn, biết sức hai người lúc ấy không thể cứu được em, nên đã ngăn anh Hai, nói đợi gọi bọn anh tới, nhưng Hai không chịu, cãi lệnh mà nhảy luôn xuống, nước hôm đó rất buốt, lúc đưa được em lên thì Hai đã bất tỉnh, mọi người còn lo chuyển hàng, anh cả sau khi băng bó xong thì ngồi lại với em...”

Linh im lặng...vậy mà từ khi còn chưa là thiếu nữ, cô đã nghĩ cả đời sẽ yêu thương, chăm sóc người cứu mạng mình, ước gì, ngày ấy, cô chịu hỏi...

-”Hai thích em bao năm, em không nhận ra sao?”

-”Anh đùa à, anh Hai chơi gái như bão...”

-”Trước kia Hai không thế, từ ngày em xuất hiện, nó thích em, mỗi lần thấy em nhìn anh cả bằng ánh mắt triu mến, khát khao, nó lại nổi loạn...có lúc không tự chủ được, nó còn mang gái lên phòng đại ca...”

Cô nhìn người anh của mình đang thở khó nhọc, băng cuốn đầy người, nước mắt cứ thế mà trào. Cô đã làm gì thế này? Anh cả của Đại Bàng Đen thì như người mất hồn, anh Hai thì không biết có qua khỏi...cô đối xử với ân nhân của mình như vậy ư? Chỉ vì ghen tuông? Ích kỉ??? Trong phút giây, cô thực sự muốn chết...nhưng không, với cô...chết quá nhẹ, cô sẽ đợi sự trừng phạt của họ...

Phòng bệnh mở cửa, thấy bóng dáng Việt, Út Linh tái mặt, vội vã quỳ lạy:

-”Anh cả...tất cả là do em...đừng trút giận lên anh Hai, anh ấy vẫn chưa tỉnh...”

Việt lúc đầu cũng chỉ là vào thăm nó, nhưng thấy thái độ Út Linh, hấn bực mình mà dọa thêm:

-”Nếu thằng Tùng không tìm được thuốc giải, Lan ra sao, thằng Hai sẽ như thế...”

Đợi đại ca rời khỏi, Út mới hoảng loạn tìm Tùng, việc duy nhất cô có thể làm là hỗ trợ nó...anh Hai, không thể vì cô mà chết oan...

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 39

39. Chương 39

Chương 39: Làm vợ anh, em nhé !!!

Hai ngày qua đi, tên Tùng van sống lạy chết xin thêm thời gian, hấn cũng chẳng còn cách nào, nó là hi vọng duy nhất của Lan...

Nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, xoa xoa khuôn mặt tái xanh:

-”Năm ngày rồi đây cô ạ, cô ngủ sướng nhỉ? ”

-”Không dậy là tôi ăn thịt cô luôn đó...”

-”À à...cái nhà cô này không sợ à? Dậy mau dậy mau...”

-”Đi mà, xin em dậy...”

-”Độc là do anh sai chế... nếu có chuyện gì xảy ra.. chẳng phải anh giết chết em hay sao???”

Mâm mê lòng bàn tay nàng, hấn thấy hấn là tên thối tha nhất...ngày nào đó, hấn đã hứa, từ nay, không để nàng phải khổ như những gì trên đường vân này biểu hiện...vậy mà...hấn nói được không làm được...không đáng mặt đàn ông...

Hấn là người rõ nhất...con chuột đó, 9 ngày...vậy nàng...

Nước mắt trào ra...hấn chưa từng nghĩ có ngày hấn lại yếu đuối tới thế.

Tất cả mọi việc, bây giờ chỉ có thể trông vào phép màu...hấn xưa nay chưa từng cầu nguyện...nhưng bây giờ xem ra cũng rất thành tâm...

Nghe nói, gấp một ngàn con hạc giấy sẽ có một điều ước, hấn cũng làm qua...vậy mà nàng, cứ nằm đó...

Hấn nhớ lắm, nghĩ tới nụ cười của nàng, cái vóc dáng gầy gò lạnh lẽo chạy nhảy, đôi tay này, gói bánh gói giò mới khéo làm sao...hấn thêm ăn đồ nàng nấu, thêm cái vị dung dịch trắng đỏ hôm sinh nhật đó...

Hấn tự dặn mình phải kiên cường...hấn là đàn ông cơ mà...

Nhưng sao tới bữa hấn thấy đắng, cố gắng nhắm mắt ăn chút ít...hấn cũng sợ, hấn mệt quá mà không thức lúc nàng dậy...

Ngày thứ sáu, thứ bảy, thứ tám...với hấn trôi qua như địa ngục...

Phía bên Tùng có đưa qua thử vài lần thuốc, nhưng là vô hiệu...

Tới ngày thứ chín, hấn ngủ thiếp đi...lúc tỉnh giấc, toát mồ hôi vì sợ hãi, hấn run rẩy đưa tay lên mũi nàng...vẫn cảm nhận hơi thở yếu ớt, hấn mới nhẹ người một chút...

Tự nhiên hấn bình tĩnh lạ thường...

Hấn mặc áo quần cho người yêu rồi bế nàng ra khỏi nhà...bọn đàn em thấy vậy thì sợ xanh mặt mèo, vội vã đuổi theo...

Chúng thấy đại ca của chúng bé cô gái nhỏ tới phòng công chứng kết hôn...cũng không hiểu đại ca làm cách nào, một lát sau đi ra đã có tờ giấy xác nhận hôn thú...

Chúng cũng thấy đại ca tới cửa hàng bán nhẫn cưới, lựa hết chiếc này chiếc kia...đại ca mua một chiếc váy trắng rất đẹp, gương mặt cười cười nói nói với nhân viên bán hàng...chúng thấy đại ca cười...vậy mà bọn chúng, nước mắt nước mũi đầm đìa...nhất là Út Linh...lúc này cô mới hiểu, mình chính là một con quỷ!

.....

Căn phòng quen thuộc ngập tràn ánh nến...

Người con gái trên giường mặc bộ váy trắng rất đẹp, đầu nàng đội một vòng hoa nhỏ... thuần khiết như nàng công chúa ngủ trong rừng...

Người con trai bên cạnh cũng trong bộ vest đen lịch thiệp, chỉnh máy quay lại giờ phút thiêng liêng đó, hấn quỳ xuống bên giường, cầm lấy tay nàng, trịnh trọng nói:

-”Nghị Lan, em đồng ý lấy anh chứ?”

Căn phòng yên lặng...gió thổi qua làm nến đung đưa lung linh huyền ảo...

-”Em không nói gì tức là đồng ý rồi đúng không? Được...tốt lắm...”

Hắn đeo nhẫn vào cho nàng, thơm nhẹ lên đôi bàn tay gầy gò...

-”Từ nay chúng ta đã trở thành vợ chồng rồi...không gì có thể chia cắt...có anh đây...đừng lo...”

-”Em xem này, tờ giấy này, trên đó đã ghi tên em và tên anh nhé...từ giờ, chúng ta là gia đình...chúng ta sẽ cùng nhau xây dựng một đại gia đình...”

-”Em hứa rồi mà...em không thể nuốt lời...”

-”Anh không cho phép đâu...đằng nào em cũng không trốn được đâu...dù thế nào, giờ em cũng là vợ anh rồi...em đi đâu, anh sẽ theo đấy...”

-”Chúng ta cùng uống rượu giao môi nhé...”

Hắn rót rượu ra hai chiếc ly, một ly hắn cầm, một ly trong tay nàng do hắn giữ cùng, họ cũng giao ly như bao buổi lễ đính hôn khác, chỉ có điều, rượu là do mình chú rể uống...

Hắn nhẹ nhàng bế người con gái vào lòng, bờ môi tìm lấy môi nàng, trao nụ hôn nồng nàn...Tối đó, hắn đã ngồi như thế, bởi lẽ hắn rất sợ...thời gian chẳng còn bao lâu... ngày thứ mười cuối cùng cũng phải tới...

*****

Trong phòng thí nghiệm, Tùng và Út Linh vò đầu bứt tai...

-”Đây, những thứ mày yêu cầu tao kiếm cả về rồi...”

Hai tiếng sau...vô vọng...

-”Này, mày chế độc kiểu gì mà kinh vậy?”

-”Bằng một loại lá tên khoa học là Yjeopeanh... ”

-”Cái gì cơ...”

-”Thôi đi, nói chị cũng chẳng hiểu...Anh Hai tỉnh chưa?”

-”Tỉnh rồi, nhưng mày không tìm ra thuốc giải độc nhanh là anh ấy cũng không qua khỏi đâu...”

-”Tất cả là chị mà ra còn gì?”

-”Tao biết rồi...nhanh đi, mày phải tra các loại lá kị lá đẩy hay giải trừ được độc từ lá đấy chứ?”

-”Biết rồi bà nội à...lúc trước nghe lời anh Hai, tôi đã phải tìm lá độc cực hiểm, làm sao mà không giải được, ...mà tôi cũng tra chán rồi...”

-”Mẹ, đưa đây tao xem...”

....

-”Này, Tùng này...chỗ này nó bảo có mấy loại lá độc nhưng lấy củ của nó ý, có thể giải ngược lại đây...”

-”Cái đây ai mà chả biết...nhưng có phải là lá Yjeopeanh đâu?”

-”Mẹ kiếp, mày ngu vãi, cứ làm thử xem, còn nước còn tát...”

Tùng nhìn Linh nghi hoặc, nhưng vẫn làm, dù sao mạng của hắn cũng đang ngàn cân treo sợi tóc rồi...

*****

Lần tiêm thuốc giải nào thì Việt cũng có tâm trạng hồi hộp như nhau...tính cả lần này nữa thì lần nào cũng thất vọng như nhau...

Một tiếng...hai tiếng...năm tiếng...

Nàng không một phản ứng...

Tùng và Linh ngồi đợi mà lòng như lửa đốt, cuối cùng thì Lan vẫn không nhúc nhích...chúng lo tới mặt trắng bệch...nhưng không hiểu sao, Việt lần này không quát tháo, cũng không chửi mắng, chỉ ra lệnh cho chúng về...

Có lẽ những ngày đợi chờ dài dằng dặc đã khiến hắn mất dần hi vọng...

Có lẽ hắn cũng đã chuẩn bị tình huống xấu nhất...

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 40

40. Chương 40

Chương 40: Thiên đường hạnh phúc

Nửa đêm, có một cô bé nhỏ nhắn tỉnh giấc...nàng nhớ mình đã mơ một giấc mơ rất dài, bị bóng đè nhiều lần...thậm chí, nàng còn mơ có quỷ dữ tới bắt nàng theo cùng, nhưng nàng đã chống trả rất quyết liệt...

Bật chiếc đèn ngủ, nhìn đồng hồ, nhìn người đàn ông ngủ say bên cạnh, cô bé có phần giận dỗi, cố gắng lay anh dậy:

-”Vịt ơi...vịt ơi...dậy đi...nhanh lên”

Người trước mặt ngủ không say, khe tiếng nàng, hắn ngay lập tức tỉnh giấc...việc đầu tiên của hắn là tự cầu vėjo, rồi tát vào mặt mình...biết rõ không phải là mơ, hắn ôm nàng, nước mắt giàn giụa...

-”Vịt sao thế, em đã bảo gọi em dậy đón giao thừa rồi mà...”

Hắn nhìn nàng, trầm ngâm không nói lên lời...

-”Anh như thần kinh ý, em mà không dậy kịp thì chúng ta nhớ mất rồi, anh xem, 12h kém 15 rồi kìa...”

Nước mắt hắn tuôn càng nhiều, ôm người yêu ngày càng chặt, không nói lên lời...

-”Anh sao vậy? Có chuyện gì à...”

Đầu óc hắn quay cuồng, không nghĩ được quá nhiều, chỉ biết rằng, cô bé này muốn đón giao thừa...

-”Được, được, ngồi yên đây đợi anh tý...anh lên ngay...”

Hắn phóng như bay xuống nhà chỉnh tivi, sắp xếp qua vài thứ rồi bồng nàng xuống...

Có lẽ nàng vì quá háo hức nên cũng không được tỉnh ý cho lắm...

Hắn đặt nàng trong lòng...vừa muốn siết chặt cho thỏa nỗi nhớ...vừa không muốn nàng nhìn bộ dạng hắn lúc này...

Trong tivi, tiếng pháo hoa bắt đầu nổ...

Mười...chín...tám...

Nàng đếm, hào hứng, vui vẻ...hắn cố làm bầm đũng sau...biết bao cảm xúc khó tả, hạnh phúc, nhưng nhớ, thương yêu...mặt hắn cứ áp chặt vào lưng nàng, cố gắng ngửi mùi hương, cố gắng cảm nhận con người sống động trước mặt...hắn thực sự, vẫn chưa hết sợ...

Ba...hai...một!

-”Vịt...chúc mừng năm mới...Zê zê...”

-”Từ giờ năm nào chúng ta cũng đón năm mới cùng nhau...vịt béo...yêu chết đi được...”

Nàng cầm bàn tay hắn, thơm nhẹ nhàng...hắn không thể kiềm được cảm xúc, cố gắng đứng dậy thật nhanh:

-”Anh vào đây một lát...”

-”Ừ, ra nhanh nhé, để em tìm hài Tết, chúng mình cùng xem...”

Nàng ở ngoài lục lợi đồng DVD, không biết rằng, ở trong bếp, người đàn ông của mình, tay xắt bánh chưng rán vẫn còn run...

Xong xuôi, hắn rửa qua mặt, bê đĩa thức ăn, tươi cười:

-”Nào, ăn chúc mừng năm mới nào!!!”

-”Thơm quá...”

Ôm nàng vào lòng, hai con người trong đêm, người thì vô tư xem hài, người thì chăm chú đút thật nhiều cho cái bụng bé tí xiu kia...

-”Vịt...ngon nhỉ...vịt cũng ăn đi...”

-”Ừ, anh vẫn ăn mà...nào ngoan, há miệng nào...bánh với giò người yêu gói chả ngon...”

-”Hí hí, em giỏi nhỉ vịt nhỉ...”

Nàng tinh nghịch, mút một lượt cả ngón tay hắn...hắn đã dặn mình phải mạnh mẽ, vậy mà nước mắt cứ rơi...

-”Vịt...em không ăn nữa đâu, em no lắm...”

-”Ăn thêm chút nữa thôi...”

Hắn nịnh, nàng nũng:

-”Không...không muốn đâu...”

-”Được rồi...”

Bất giác nàng quay mặt về phía hắn, lòng nhói lại:

-”Vịt ơi...ai bắt nạt vịt à...”

Bàn tay nhỏ khê mân mê khuôn mặt nam tính...

-”Không, được đón năm mới với em, hạnh phúc quá, cảm động thôi...”

Nàng cười triu mến, áp mặt vào lồng ngực hắn...râu hắn cựa vào trán nàng, cảm giác rất thích, nhưng lại khiến nàng nhớ ra...

-”Vịt, hình như lúc chiều vịt mới cạo râu cơ mà...”

-”Đâu, em nhầm à...đưa em đi xem pháo hoa đã kịp cạo đâu...sao, chê râu già à?”

-”Em nào dám, vịt như nào cũng đẹp trai...”

-”Biết thế là tốt...”

Việt véo mũi nịnh, con tiểu yêu lại hốt hoảng:

-”Ồ anh ơi, sao em lại mặc váy này...anh cũng thế...”

-”Còn phải hỏi, cô tè dầm, ướt hết cả áo quần và lưng tôi còn gì, nên tôi cũng phải thay luôn...”

-”Ồ nhưng váy này lạ lắm...”

-”Ừ anh mua ở cửa hàng gần chỗ bắn pháo”

-”Thật á...”

-”Thật...”

-”Eo ôi xấu hổ chết mất...từ xưa có bao giờ em thế đâu...”

Nàng ngại ngùng, ôm mặt chạy lên gác, hẩn dọn dẹp xong cũng lên theo...

Trở về giường, để ý một vòng hoa nhỏ rất xinh, nàng tò mò đội lên đầu, đứng trước gương tự sướng:

-”Ồi xinh quá...Eo, xem ai mà xinh từ đầu tới chân...như công chúa vậy...có mỗi tay chân hơi gầy thôi...hehe...ơ...chiếc nhẫn này...”

Ngước lên, bóng dáng cao lớn của hẩn dựa ở cửa, trùu mền...

-”Vịt...nhẫn...”

-”Là anh muốn cầu hôn em...”

-”Cầu hôn phải đoàng hoàng chứ...sao tùy hứng thế, lúc em ngủ đeo trộm à, nhờ em không đồng ý thì sao?”

-”Em không đồng ý?”

Mặt hẩn hơi buồn...

-”Hay để anh cầu hôn em lại nhé!”

Nàng nhoẻn cười:

-”Không cần...anh đã suy nghĩ kĩ chưa?”

-”Suy nghĩ gì?”

-”Về việc muốn lấy em làm vợ?”

-”Hỏi vợ vắn...”

-”Bây giờ anh hỏi vắn còn kịp...”

-”Không bao giờ...”

-”Chắc không?”

-”Chắc!”

-”Rồi sẽ có ngày em già đi, ngoài kia có nhiều đứa trẻ đẹp hơn em...”

Bàn tay hẩn bắt giắc sờ lên chiếc miệng nhỏ xinh:

-”Anh yêu em...bởi em là chính em...”

-”Sẽ yêu em trọn đời chứ...sẽ không bao để em lại cô đơn một mình?”

-”Nhất định là thế!!!”

Nàng thích thú trèo lên người hẩn, thơm nhẹ lên má người yêu, thỏ thẻ nói:

-”Được, Vịt, từ nay em là vợ anh, mãi mãi không rời, anh đi đâu cũng nhất định bám theo...”

Nàng xúc động, xúc động vì được người con trai mình yêu nhất hỏi cưới, xúc động vì giờ đã là vợ hắn...hắn xúc động...xúc động vì người con gái của mình quá giản đơn, quá thuần khiết, không trầu cau, không tiệp tùng, không hoa quả...chỉ một chiếc nhẫn, nàng cũng đồng ý làm vợ anh...

-”Vậy anh tuyên bố từ giờ phút này, chúng ta là vợ chồng...”

Nàng then chín mặt, vòng tay ôm cổ hắn, thì thầm: “Vợ yêu chồng!!!”

Câu nói của nàng, ngọt ngào như quả chín cuối thu...hắn lập tức bế cô vợ nhỏ lên giường, miệng cười túm túm...

Gió ngoài trời hiu hiu thổi, ánh đèn ngủ mờ mờ ảo ảo, hắn cúi đầu hôn lên mí mắt ai kia đang khép hờ, nhẹ nhàng đi qua gò má mềm mại, kéo dài tới đôi môi mọng đỏ đầy quyến rũ.

Vị ngọt của nàng khiến hắn ngây ngất, môi khẽ thì thầm “Làm sao đây...muốn em phát điên”...nàng tuy biết sẽ có ngày này, cũng chuẩn bị từ rất lâu rồi, nhưng khi thời khắc tới gần, trong lòng không sao thoát khỏi ngưỡng ngưỡng.

Nhận thấy sự khác biệt từ hơi thở vợ yêu, hắn trêu mếu:”Tiểu yêu tinh, đừng sợ...”; nói đoạn, vừa xâm chiếm hương vị thanh mát trên môi nàng, bàn tay to lớn kéo chiếc khóa cạnh sườn, lách qua lớp áo dày, thông dong vuốt ve đỉnh phần hồng. Ngón tay hắn ranh ma di chuyển xuống nụ hoa, trêu đùa chiếc nhụy nhỏ xinh, toàn thân nàng run rẩy...

-”Đừng, Việt...”

Hắn rời khỏi môi nàng, tuy toàn thân đã bị nàng hại tới không chịu nổi nhưng vẫn ân cần: “... Có thể để sau...”

Nàng biết, hai người sống cùng nhau đã lâu, anh giữ cho nàng tới giờ, nàng đã quá cảm kích rồi, hơn nữa, họ chẳng phải đã là vợ chồng...cố gắng lấy lại bình tĩnh, hơi nhướn người, ghé sát tai đức lang quân, dịu dàng từng chữ:

-”Em trao thân em...nguyên vẹn cho anh!!!”

Nàng nói rất nhỏ, nhưng hắn lại nắm bắt được tất cả, từng từ từng chữ như mũi lửa thiêu cháy tâm can hắn; động tác mạnh mẽ mà dứt khoát, chiếc váy trắng nhanh chóng rời khỏi, cẩn thận kéo lớp vải tam giác...đặt lên những nụ hôn đầy cháy bỏng.

Giây phút ấy, cả người nàng như tan chảy, run rẩy mặc anh dẫn dụ tới một thế giới hoàn toàn xa lạ...họ bây giờ mới thực sự hiểu, tình cảm nam nữ dạt dào...chỉ có cách này mới diễn tả trọn vẹn...

*****

-”Thằng Tùng sướng nhé...đại ca ày 100 củ...”

Tùng không khỏi há hốc miệng, Út Linh nhanh nhẩu:

-”Chắc Lan tỉnh rồi đúng không...đấy, công tao đấy, lấy củ đấy...chia đều...”

-”Thôi đi, bà làm anh em tởm mặt một loạt...”

Linh bấu môi...rồi lại ấp úng:

-”Hai...anh Cả có nhắc gì tới em không?...Mà không, em không nên hỏi...có lẽ cả đời anh ấy cũng không nhìn mặt em đâu...”

Sợ hãi trong lòng cô quả không sai, tuy không đánh mắng hay trừng phạt thêm gì cả, nhưng cái hành động đại dột của cô đã khiến anh cả không nói chuyện với cô trong nhiều năm...với cô, thái độ này còn ác hơn mọi sự trừng phạt khác.

-”Em đừng thế...tính đại ca mọi người đều biết, khẩu xà tâm phật thôi...”

Cầm lên tiếng:

-”Hàng đợt này là anh hay đại ca đi...”

-”Chú đi?”

-”Sao cơ?”

-”Đại ca đi hù ở phương trời khác...anh thì còn nằm đây, chú không đi thì ai đi?”

-”Chắc đại ca đi Lạc Tâm đúng không?”

Linh nhanh nhẩu, Cầm lo lắng:

-”Đất trời, em chưa từng đi lớn như vậy?”

-”Đi khác quen...Mà này, anh cả dặn chuyện lần này không bao giờ nhắc lại nữa”

-”Bọn em biết rồi...”

...

Nói chuyện một lúc, Cầm và Tùng cũng biết điều, từ từ chuẩn, trong phòng bệnh tĩnh lặng, chỉ còn Út Linh và Hai chuyện trò...

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 41

41. Chương 41

Chương 41: Tiểu yêu tinh hay hồ ly tinh? ~ Việt ~

Đêm ấy tôi không sao ngủ được, ôm chặt em trong lòng mà tôi vẫn cảm thấy không đủ...nhìn cơ thể trắng ngần của em tràn ngập những dấu hoa đỏ chói của tôi, lòng lại ngập tràn cảm xúc...

Tôi không biết ngày mai nên làm như nào? Có nên nói mọi chuyện cho em, tôi nên bắt đầu từ đâu? Tôi suy nghĩ rất nhiều...em biết thì sao...không biết sẽ ra sao...em mong đón giao thừa đầu tiên với tôi như thế...cái Tết đầu tiên, em chuẩn bị tươm tất chu toàn mọi thứ...liệu biết mình nằm cả chục ngày, qua cả Tết, em sẽ ra sao???

Cuối cùng, tôi có một quyết định ích kỉ...để mọi thứ trong quá khứ, từ ngày mai, tôi sẽ cùng em, đón Tết...’Tha thứ cho anh, cô bé nhé...’

Tờ mờ sáng, tôi dậy chuẩn bị...

Đã bao nhiêu bữa sáng rồi...hôm nay con tiểu yêu bé bỏng và tôi lại ngồi chung một chiếc ghế; mười ngày...là mười ngày mà tôi tưởng cả thế kỉ trôi qua???

Từ phía bụng, một luồng khí ấm khê chạy qua...mùi hương từ em hoàn toàn làm tôi lấy lại được sức sống – đúng là tiểu yêu tinh của tôi.

-”Còn đau không?”

Em thấy vậy, quay lại phía sau, mặt nũng:

-”Đau chết đi được, anh Vịt xấu lém...”

-”Rồi, anh xấu, thương lắm...anh đền nè...”

Tôi đặt nụ hôn lên chiếc cổ trắng trẻo, em quay lại, khẽ lườm:

-”Đền gì chứ, là anh được lợi mà...”

Ăn xong, ra phòng khách, có lẽ đã nhìn thấy vali ở trước cửa, em tò mò hỏi:

-”Vịt...va li gì thế? Anh định đi đâu à...”

Tôi e hèm:

-”Ừ, anh có công chuyện, nhất định phải đi...”

-”Công chuyện gì chứ, mới mừng một Tết, em không thích ở nhà một mình...”

-”Nhưng việc này quan trọng...”

-”Quan trọng hơn cả vợ?”

Em ngúng nguẩy dỗi hờn:

-”Biết thế tối qua tôi đã không nhận lời lấy anh...được, thích thì đi đi...”

Định trêu thêm, nhưng nể mặt người đẹp vừa ôm dậy, tôi bâng quơ:

-”Em thích đi theo không?”

-”Có thể hả...”

-”Ừa...”

Con tiểu yêu nhanh chóng lấy lại vẻ tươi vui vốn có, nhảy lên người tôi, thơm chụt một phát...trái tim tôi, như dựng đứng...

-”Yêu chồng nhất, vợ sẽ ngoan, không làm phiền chồng đâu...mà việc gì thế?”

-”À, hôm qua anh mới cưới vợ nên hôm nay nhất định phải đi hưởng trăng mật...”

-”Nỡm nhà anh...mà mừng Một chỗ nào mở cửa nữa?”

-”Có nơi mở!”

-”Đâu?”

-”Lạc Tâm...thời tiết rất đẹp, có biển, có núi...”

-”Hi, thích quá...để em lên chuẩn bị đồ...”

Em cù nhẹ, tôi đã bảo là tôi đã xếp đồ cho em rồi, mà con bé vẫn không tin tưởng, nó kiểm tra...sau đó kết luận:

-”Em biết ngay thiếu mà...”

Đoạn, nó lên phòng, lanh lẹ cầm bộ quần áo bơi đồ cất vào túi, phải nói hành động này khiến tôi cực kì ngứa mắt.

-”Bỏ đi, bộ ấy cũ rồi, tối anh mua bộ khác cho...”

-”Không, bộ này đẹp mà, sợ tối không có bộ nào đẹp như thế...”

Nhí nha nhí nhảnh mang hành lý ra cốp rồi khoác tay tôi, tôi còn làm gì ngoài cười gượng nữa, chả nhẽ thừa nhận mình ghen???

Cũng may Lạc Tâm là một khu nghỉ dưỡng cách biệt thế giới bên ngoài nên không có internet, tối qua tôi cũng tranh thủ đổi ngày trên điện thoại, laptop; hơn nữa vì là sở hữu của Đại Bàng Đen nên mấy ngày tới tôi đã bảo Hai cho dừng nhận khách và dặn dò nhân viên...có lẽ kế hoạch sẽ thành công!!!

.....

Thấy người yêu miệng há hốc hết lần này tới lần khác, lòng tôi cũng như mở cờ.

-”Đẹp quá, anh Việt...”

-”Anh ơi...mình đang tới thiên đường phải không?”

-”Á...á...trời ơi thích chết mất...”

Hầu hết các nhân viên ở đây không biết, nên không được chào đón với tư cách là ông chủ của khu, nhưng với thân phận là bạn đặc biệt của “anh Hai”, cũng đủ để được chăm sóc chu toàn...

-”Vịt ơi...vịt ơi, lại đây mà xem này...phòng của chúng ta đẹp quá...từ đây thấy hết cả biển, núi...em như đứng giữa đất trời ý...”

-”Đâu, đâu...anh xem...”

-”Mà khu này thấy bảo sáu năm rồi mà em nhìn mọi thứ mới tinh...họ bảo quản tốt thật...”

Tôi mỉm cười, hạnh phúc theo hạnh phúc của em...tự nhiên thấy quyết định thật sáng suốt; xưa kia cho xây dựng Lạc Tâm, tôi đã thiết kế riêng một phòng độc lập, bao xung quanh đơn giản là kính trắng; căn phòng đặc biệt này, là muốn dành cho người đặc biệt của mình, trước giờ chưa từng sử dụng...cũng không ngờ, ngày ấy tới nhanh vậy...cảm xúc thật khó tả!!!

-”Anh, ở trăng mật bao lâu?”

-”Tới bao giờ vợ chán...”

-”Hí... anh là nhất!!! Yêu quá...”

Buổi chiều, chúng tôi đi dạo quanh bờ biển, tôi hỏi ý em:

-”Bao giờ muốn tổ chức đám cưới?”

-”Đám cưới gì cơ?”

-”Ồ hay cái nhà cô này? Đám cưới hai đứa mình chứ đám cưới gì...”

-”Không tổ chức có được không?”

-”Em không muốn?”

-”Người ta lấy chồng, có gia đình họ hàng mới cần...em làm gì có ai, có tổ chức ra cũng may có vài khách...”

-”Thì anh cũng vậy, nhưng em không muốn mặc váy cưới một lần trong đời à? Rồi cũng phải chụp lại ảnh cho con cháu xem chứ?”

-”Vậy nghe theo anh đi...a, có cái chòi đằng kia...xem bói ý sao, xem thử đi anh”

Bà bói này xem rất chuẩn, Hai phải cất công lắm mới mời được, thực ra tôi cũng không tin lắm, nhưng đây là chiến lược làm ăn...

-”Chào bà!”

-”Chào cô cậu!”

-”Con muốn xem ngày nào tổ chức lễ cưới với anh này là tốt nhất, để chúng con sống hạnh phúc nhất, nhiều con nhiều cái nhất...”

Bà ấy nhìn tôi và em, ánh mắt hơn chững lại...sau đó vẻ mặt rất xấu...im lặng hồi lâu...

-”Ngày nào hả bà?”

Lan tò mò:

-”Hiện tại chưa thấy, vào mùa thu là tốt nhất”

Nghe bà trả lời, tôi đoán em cũng nghĩ như tôi, mùa thu là mùa cưới, ai mà chả biết....em nhanh chóng cảm ơn rồi đi dạo tiếp với tôi...

-”Này, cô cậu ...”

Bà lão đuổi theo chúng tôi, dí vào tay Lan hai miếng đồng, dặn dò:

-”Sắp tới có thể có biến cố, tôi không giúp được gì, nhưng cứ giữ theo mình...coi như là bùa hộ mệnh!”

Ngơ ngác hồi lâu, em đưa tôi miếng to hơn, lệnh phải luôn giữ bên mình, có lẽ lời bà ấy đã dọa tới cô vợ bé bỏng của tôi...

Nhân lúc Lan tắm, tôi tự mình đi một vòng Lạc Tâm.

Sau một vòng, kết luận cơ sở hạ tầng vẫn rất vững chãi, thái độ nhân viên tốt, môi trường giữ gìn sạch đẹp, tôi yên tâm quay về, trên đường đi không ý thức được gặp sự cố bất ngờ!

Thực đây cũng là chiến lược kinh doanh thôi, nếu như có anh nào, dù trẻ hay già đi dạo một mình trầm lắng cô đơn – kiểu gì cũng gặp một em chân dài nóng bỏng lả lướt...chiều này chỉ có thằng Hai mới nghĩ ra, nhưng không thể phủ nhận, nó giúp tăng doanh thu khá nhiều...

Đang định từ chối, thì lại thấy bóng dáng con tiểu yêu mặc váy tím thắt nơ đáng yêu kinh khủng...chắc đi tìm tôi...tự dưng tôi nhớ tới vụ áo bơi màu đỏ, cũng nghĩ tới sự khổ sở của mình bao lâu nay...rõ ràng, tôi vì em mà điên tiết hết lần này tới lần khác, nhưng em...thì chưa một lần...

Thực, tôi thèm khát được chứng kiến cảnh đó...

Lập tức, vừa vuốt ve, tôi vừa giả giọng dê già nhất có thể:

-"Cô em tên gì?"

-"Em là Hương ạ...mà anh thích gọi là gì thì em là thế..."

-"Tốt...thân hình mập mập săn chắc...anh rất thích..."

Phía xa xa, cảm nhận được sự phẫn uất từ con mắt đó, thái độ giận dữ quay đi, tôi thấy hả hê hết cả.

Nói chung là sướng, rất sung sướng! Đợi một lúc, tôi mới từ từ về phòng, nào, tới giờ phút dễ dàng em bé rồi!!!

Về tới phòng, em không có...

Đi loang quanh tìm, tôi bắt đầu thấy lo, liệu tôi có đùa quá đáng, nếu như, em vì chuyện này mà trốn biệt tăm...em là trốn rất giỏi...

Thấy bóng dáng quen thuộc, tôi thở phào...được vài giây, cảm thấy lửa trong lòng cháy lên ngàn ngút...

Con tiểu yêu chết tiệt kia!!!

Giờ này lẽ ra nó nên trốn trong phòng khóc lóc vì ghen tuông chứ?

Gì vậy? Nó diện bộ bikini đồ chót, tuy có quần thêm một lớp khăn voan nhưng không thể che giấu người ngòm trắng nõn nuột nà ...ngồi kia...chơi bài...với thằng quản lí??? Cái mặt thỉnh thoảng e then cười đùa...người thì cúi thế kia, chả phải tên đó nhìn sắp no rồi???

Máu điên nổi cuộn cuộn...cảm giác mặt nóng bừng, con tiểu yêu tinh của tôi, mà không – tiểu yêu cái nỗi gì, phải gọi là con hồ ly tinh mới đúng...để xem...để xem...ông xử chúng mày như nào...

Đi được nửa đường, bỗng tôi thấy bực. không thể được, lại để em vênh vênh tự đắc lần nữa sao? Đường đường là một đấng nam nhi, có thể chịu thua dễ dàng thế sao??? Nghĩ ngợi, tôi ấn điện thoại, chưa đầy hai phút, em Hương đã xuất hiện trước mặt, chúng tôi thông dong tình tứ đi vào.

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 42

42. Chương 42

Chương 42: Đùng hỏi vì sao anh điên

Nàng thấy hấn, hơi nheo mắt.

Hắn tỉnh bơ như thường.

- "Hai người chơi gì mà vui ghê?"

Tên quản lí tươi cười trả lời khách:

- "Chúng tôi chơi bài, mọi người muốn chơi không?"

- "Được, hay đấy..."

Thế là họ ngồi xuống quyết định chơi tấn, em Hương không chơi, chỉ là đứng bên cạnh phụ họa cho anh Việt, nên có ba người thôi.

Nhìn con đàn bà vuốt ve mặt chồng mình mà nàng điên, nhưng trong lòng vẫn cố kiết...

Chơi bài là sở trường của cả nàng và hắn, cả hai đều rất máu thắng. Tuy vậy, nàng vẫn không thể tính thông bằng hắn.

Ván thứ nhất, hắn thắng, tên quản lí nhì, nàng bét.

Ván thứ hai, tên quản lí nhất, hắn nhì, nàng bét.

Ván thứ ba, không thay đổi...

....

Ván thứ chín, vẫn vậy...nàng vẫn bét...

Sở dĩ có việc như trên, là do hắn luôn dồn ép bài của nàng tới bước đường cùng, nhất định không cho ngóc đầu lên, mà chơi tấn ba, hai người dồn thì người còn lại đâu thể làm gì được, hắn nhất định, dù có thả tên quản lí, thì nàng vẫn phải bét.

Mỗi lần chồng yêu chiến thắng lại được em gái thưởng ột câu tán dương, đút nước cho uống...Nàng nóng mặt, vút chiếc khăn xuống, cơ thể nuột nà hiện lên đầy sống động, cả người được ôm quấy rữ bởi hai mảnh vải rất nhỏ.

Tên quản lí tí sặc, nhìn tới thèm thuồng, hắn giận tím tái, ván bài tiếp theo, hắn thả quản lí về trước, sau đó cũng được một ván nàng về nhì, vừa reo lên sung sướng thì nhìn thấy Át chủ trong tay hắn...mẹ kiếp, rõ ràng cố ý hạ nhục nàng mà...

Em Hương thấy hành động anh Việt cao thượng vậy thì nũng nịu thưởng, tay lần mò vuốt ve ngực anh...hắn thản nhiên như không.

Nàng ở ghế đối diện phát khùng... 'Mẹ kiếp, bà mày ngồi đây mà mày nhờn nhờn quấy rữ chồng bà thế à? Cả thằng chồng mất nét nữa, rốt cuộc anh muốn gì? Nhận lời lấy anh chưa đầy 24 tiếng mà tôi hối hận đến chịu được???'

Nàng phải làm gì? Nàng vuốt ve lại tên quản lí ư? Nghĩ tới đã ghê, không thể...Chả nhẽ đứng dậy chửi bới một trận – thật mất mặt mà, trong đầu xuất hiện suy nghĩ – nàng biết là ngu, nhưng vẫn muốn thử một lần...'Việt – là anh ép tôi trước...tôi cũng chỉ đơn giản muốn xem anh còn quan tâm tới người vợ này không???'

Cầm bài, Lan nhìn thẳng vào Việt, cứ thế mà nhìn, tất nhiên, ánh mắt Việt cũng nhanh chóng đưa về phía nàng, hai người họ, nhìn nhau không chớp mắt. Thế rồi, một tay nàng từ từ đưa lên nút thắt ở cổ, chỉ một cái búng nhẹ, mảnh bikini bên trên dần dần tụt xuống.

Giây phút ấy, cả đầu hắn như nổ tung, mắt đỏ rực, uất hận phun trào ngang núi lửa, chiếc bàn bốn người họ đang ngồi bị lật tung, phản xạ nhanh nhất có thể, hắn ôm lấy con tiểu yêu trước mặt, nhanh chóng dùng người mình che chắn nơi thanh xuân đầy đà trước khi bị một ai nhìn thấy, với chiếc khăn voan, đặt lên nơi đó rồi bế nàng lúi đi...

Về tới nơi, tuy rằng phòng hắn ở địa điểm độc, xung quanh ít có người, hắn vẫn bức mình ấn nút, toàn bộ rèm cửa từ từ kéo lại, quả thật là hắn không thể chịu đựng được ý nghĩ chia sẻ vợ với người khác, kể cả chỉ là ánh nhìn!!!

Vút nàng lên giường một cách thô bạo, hấn ực chế quát lớn:

-”Mẹ kiếp, cô làm cái đ...gì thế hả?”

-”Người hỏi câu này phải là tôi mới đúng...”

Hấn tự nghĩ, đúng là mình khơi mào, nhưng cục tức vẫn lớn ngùn ngụt:

-”Cô muốn để thiên hạ xem hết cơ à?”

Câu nói có phần động chạm, nàng cũng không khách khí:

-”Vâng, ông chồng mới cưới yêu quý của tôi ngang nhiên ngoại tình trước mặt tôi, còn quan tâm tới con vợ này cơ à?”

Đuối lý, ực hận, hấn lao vào...nàng còn tức, mím chặt môi không chịu mở. Hấn bị da thịt non lững lờ dưới chiếc khăn trêu người, trong người nổi lửa, chậm rãi liếm môi nàng, tay làm loạn các huyết chết người, kiên nhẫn dụ nàng mở miệng.

Cuối cùng mèo con không thoát khỏi móng vuốt của cạp già, cơ thể dần thả lỏng, vô ý mà phát ra tiếng ngậm nga đầy mê hoặc. Máu nóng trong người ngập tràn, hấn mạnh mẽ cuốn lấy chiếc lưỡi đình hương, cảm giác như muốn nuốt trôi; đôi môi tiểu yêu bị chà đạp tới mức tấy đỏ.

Nàng lâu lắm mới lấy lại được tinh thần, dùng chân đạp mạnh vào hấn, bắt mẫn:

-”Thích người đầy đặn mập mạp cơ mà, ở đây làm gì, biến đi!”

Hấn khổ sở, chỉ là muốn nàng ghen thôi, hấn có mất trí đâu mà không nhận ra, cái thân hình kia, dù là gầy gò nhưng lúc nào số đo ba vòng cũng đạt tới mức hoàn hảo...chỉ liếc qua thôi đã làm hấn điêu đứng.

Không thể nín nhịn thêm một giây phút nào, mặc kệ nàng gào tức, hấn xông vào, cơ thể to lớn ép chặt lên nàng bé bỏng, thỏa sức tạo dấu ấn của mình. Bàn tay lạnh lợi tách những sợi tơ bao bọc bên hai cánh hoa xuân đầy mẫn cảm, trêu chọc tới khi nàng phải đầu hàng, mới từ từ tiến vào.

Hai con người, tình yêu và khát khao...đốt cháy cả căn phòng...

Đã là lần thứ hai, nhưng cảm giác đau đớn vẫn không dứt, khóe mắt nàng – một giọt nước khe khẽ chảy...Hấn dịu dàng hôn lên, trêu mền nói:

- “Anh xin lỗi...”

- “Vì sao mà xin lỗi?”

Giọng nàng nhẹ tưởng như không còn sức.

- “Vì anh không tốt, vì cố ý làm bé con ghen, vì làm em đau...”

Thì ra hấn cũng giống nàng, cố ý chọc tức đối phương...trong lòng nàng trào dâng ngọt ngào khó tả, người đàn ông to xác này, bên cạnh nàng sao giống như đứa trẻ; bất giác nàng nhìn hấn trêu mền, tay vuốt nhẹ mái tóc đen ngắn đầy yêu thương...

Hấn áp mặt vào nơi mềm mại, cảm nhận sự ấm áp từ nàng, hạnh phúc thổ lộ: “Vợ đẹp lắm...”

Nàng không tin:

-”Suốt ngày chê ổng chê eo rồi dị ứng với cái sự gầy của người ta cơ mà...”

-”Anh làm thế là lo cho sức khỏe vợ thôi...chả nhẽ vợ không biết?”

-”Em đẹp thật à?”

-”Thật...hơn cả siêu mẫu ...”

Nàng cười, lúc đầu chỉ là tủm tỉm, sau dần vui sướng tới mức không ngậm được miệng.

Đúng thật, tình yêu rất đơn giản!!!

Đồ ăn thơm tất được đầu bếp đưa lên, những chiếc rèm cũng được mở, kính trắng nhấc dần, cảnh vật đẹp tới ngây lòng người, từ trong phòng cũng có thể cảm nhận được gió biển mát rượi, trăng sao sáng tỏ. Đất trời bao la như ôm trọn lấy đôi tình nhân.

Cầm chiếc dao, xắt miếng thịt rồi bỏ vào mồm vợ, hần làm nàng cảm động tới chảy nước mắt..

- “Sao tự nhiên lại trầm mặc vậy cô bé?”

-”Anh à, anh nói xem, nếu có một ngày mình lạc mất nhau, lúc đó biết làm sao?”

-”Trời, cô cứ xem cho lắm phim vào...”

-”Anh trả lời đi???”

-”Tất nhiên là anh sẽ lật tung trái đất này lên để tìm em...”

-”Em thì sẽ không như vậy đâu...”

-”Thật sao? Anh không quan trọng?”

- “Đồ ngốc, anh đã đi tìm em, em cũng đi, nhờ chúng ta không gặp được nhau thì sao? Em sẽ luôn ở nơi đây thôi nhé...sẽ luôn đợi anh...”

-”Sẽ không có ngày đó đâu...”

-”Nhờ có thì sao? Em sẽ đợi ở điểm cuối cùng chúng ta gặp nhau, sẽ luôn ở đó...”

-”Được, anh hứa...”

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 43

43. Chương 43

Chương 43: Tình yêu nhất thiết phải đẹp thế sao ?

Có lẽ đối với hần, đối với nàng, đó là những tháng ngày vô cùng ngọt ngào, vô cùng nồng thắm...

Hạnh phúc từ những câu chuyện bình dị nhất...

Sáng sớm tinh mơ, vợ chồng họ đã dò dẫm ra ngắm bình minh, nghe nói bình minh trên biển rất là đẹp.

Ngày hôm đó, nàng và hần đều công nhận những gì họ thấy chính là kiệt tác của thiên nhiên.

Rất lâu sau này, họ nhận ra hôm đó mình sai lầm, bình minh trên biển quả thực rất tầm thường...họ cảm thấy vậy, chẳng qua là bởi vì lúc đó...họ có nhau – chính tình yêu của họ đã làm mọi thứ trở nên lung linh, huyền ảo!!!

Bãi cát trắng xóa chỉ có bóng hai người, người con gái trong bộ bikini đen đang đùa giỡn với sóng, người con trai bận rộn với chiếc máy ảnh...

-”Vịt, ra đây với em đi, đừng chụp nữa...”

-”Từ đã, đẹp quá!”

Nàng tiến lại gần, nũng:

-”Hai đứa mình chụp chung đi, em làm hình nền điện thoại...”

Việt ghét chụp ảnh, xưa nay ít khi chụp, nhưng thấy nàng bảo nàng đặt hình hần làm hình nền, cũng thấy sướng, liền để máy ảnh lên giá, hai vợ chồng tạo dáng cười thật tươi.

.....

-”Này vợ ơi, xuống anh dạy bơi...”

Nàng cười thầm, bao nhiêu năm trốn chạy, tuy bể bơi đúng là chưa xuống lần nào, nhưng sông hồ thì nàng đã qua nhiều... mặc kệ, vẫn là thích trên hân:

-”Không đâu, em sợ nước lắm...”

-”Xuống đây đi, biết bơi một chút cũng tốt, phòng thân”

-”Không, bể bơi này nước sâu lắm”

-”Thì mình học ở chỗ thấp thôi! Đi nào, anh dạy vợ rồi vợ bơi cùng anh cho vui, anh bơi một mình chán chết...”

-”Thôi được, chiều chồng đây nhé...”

Bọn họ ở dưới nước, hân dạy nàng, tới hai tiếng mà vẫn không nổi được, cứ xuống nước là người chìm ngấm hết cả, mặt mày mếu máo, trông mà thương hết cả người, định bỏ cuộc thì nàng lại bảo:

-”Cứ học tiếp đi...em sẽ cố gắng, anh vọt đừng trên em nhé!”

Thấy nàng có quyết tâm, hân mở lòng chỉ bảo tận tình, cố gắng giữ người yếu nổi, tập động tác chân, tay; hân cũng không thể ngờ, chỉ gần một buổi sáng mà vợ đã bơi được vài mét; quay lại chỗ hân, nàng thích thú reo lên:

-”Vịt ơi em bơi được rồi này, từ giờ có thể bơi với anh rồi...hay mình bơi thi đi”

Hân tặc, còn chân ướt chân ráo mà mạnh miệng vãi – đúng là vợ hân.

-”Chắc chắn em thua thôi...chấp em 3/4 bể em vẫn thua.”

-”Này, đừng có kiêu căng như thế...nhỡ em thắng thì sao”

Thắng? Nàng có thể thắng được sao? Chân tay thì loạn choạng, bơi vài mét đã phải đứng lại...

-”Eo, cười khinh người ta kìa, xi”

-”Không khinh, chỉ là em mới học sao đã bơi được thi?”

-”Em không cần anh chấp ba phần tư bể...như thế này đi, bể này dài 90m, em đứng trước anh 20 mét, anh đứng ở vạch xuất phát, cá cược như lần trước, người thắng được một điều kiện, sao? Anh dám không?”

Hân thở dài:

-”Thôi được, chiều em vậy...anh cũng chẳng có yêu cầu gì cả, chỉ là vợ chuẩn bị tinh thần tối nay...hầu anh”

-”Nếu em thua ... sẽ là như thế!”

Cả hai cùng vào vị trí của mình, hiệu lệnh lên, nàng đã bắt đầu bơi, hân thì vẫn lững thững trên bờ nhấp nháy rượu vang, huyết sáo...hân đã tính, cứ để con rùa ấy bò tới chán chê hân xuống cũng chẳng sao, biết trước là mình thắng, nhưng cũng không muốn để nàng thua quá thảm hại.

Khoan thai hít thở khí trời, từ từ mở mắt...hân dường như không tin nổi...vợ hân, lúc này là dạy nàng bơi ếch, còn giờ, chẳng phải nàng đang bơi sải sao, lại còn với một tốc độ thoăn thoắt đáng nể phục? Ấng chừng nàng đã tới vạch 50m, hân vội vàng nhảy xuống...thật tiếc, lần này là hân quá chủ quan, dù cố hết tốc lực, lúc hân về đích, tiểu yêu tinh đã đường hoàng cầm khăn trên tay, lau nhẹ tóc cho chồng, tùm tùm:

-”Ôi thế là thua hả?”

Sau đó cười ha hả...

Nàng phấn khích ngả người về phía bể, làm một phát “BÙM” vang trời...hân tái mét mặt, đang định xuống cứu, ai dè con tiểu yêu đã thoăn thoắt ngoi lên, khoan thai nằm ngửa trên mặt nước, thi thoảng còn vẫy tay trên người...

Em sợ nước? Vịt ơi sao mà nổi được bây giờ? Em không biết bơi? Em không tài nào giữ được thăng bằng...Sợ nước khó chịu quá...??? Tiểu yêu lão toét, đợi đây...Xem ta trị nhà ngươi như nào!!!

Đoạn, hần nhẹ nhàng bước xuống nước, cố gắng di chuyển không ra tiếng, nàng bơi ngửa, không để ý được có kẻ đột kích bên dưới, cả người ngã nhào xuống, hần được thể cướp lấy môi bé xinh, trút toàn bộ giận dữ...

Bị hần cướp hết khí, nàng dưới nước khó thở, mấy lần vỗ người, đá chân, ra hiệu muốn lên, hần ương bướng không tha.

Cuối cùng, sau khi cắn xé thỏa hận, hần mới từ từ buông tay, lúc này; người nàng đã nhũn mềm, từ từ chìm xuống; hần thấy vậy thất kinh, vội vàng đưa vợ lên bờ...

- "Vợ ơi...vợ đùa phải không..."

- "Vợ tỉnh lại đi...anh sợ lắm..."

Hô hấp nhân tạo mấy lần mà nàng vẫn bất động, mặt hần tái xanh, vội vàng bế nàng vào kiểm người, vừa đi vừa ghen ngào:

- "Anh sai rồi...là anh không tốt...vợ đừng sao nhé"

- "Cố gắng chịu đựng nhé..."

Được nửa đường, chợt một vòng tay nhỏ bé quen thuộc ôm qua cổ hần, rồi cố nhướn người thơm lên má, sau đó cười tới rụng rời...

- "Em...em..."

Nàng vẫn cười...

- "EM LỪA ANH..."

Hần giận bưng bưng, quay đầu lại, bước đi đầy mạnh mẽ, lần này chính tay hần; quăng nàng một phát xuống bể không thương tiếc...

Đi được một đoạn, không hề thấy tiếng nước vấy vùng, hần bắt đầu lo lắng...quay đầu lại, cơ thể trắng nõn nà nằm bất động dưới đáy bể. Lần này là thật? Hay là nàng lừa hần? Nàng bơi giỏi cơ mà?...

Điểm yếu chí mạng của hần vẫn chính là nàng, vò đầu bứt tai; rút cuộc, vẫn phải nhảy xuống lôi vợ lên...

Tới bờ, nàng thở gấp gấp, mắt mở ra trùu mến nhìn hần...

- "Lan, là em cố ý?"

Môi nàng hơi hé:

- "Là em đánh cược với chính bản thân mình..."

- "Nếu anh không xuống em nhất định nằm chết dưới đó?"

- "Em không tin anh không xuống..."

Bị lừa tới ba lần trong một ngày, phần uất âm âm, mặt xầm xỉ, lạnh lùng:

- "Tôi không phải là đồ chơi của cô"

Đoạn, ông chồng yêu quý của nàng đi thẳng, bỏ mặc vợ không thèm liếc nhìn lấy một cái!!!

Nàng nhìn theo bóng anh...cái con người này, ăn gì mà đáng yêu không chịu được!

Bước vào phòng, hần đang xem tivi.

Hần lần này chắc giận thật, thấy tiếng mở cửa cũng không thèm quay đầu...

Nhưng nàng không lo, căn bản nàng không tin không có cách!

- "Bơi một ngày, tóc bết hết cả, người cũng hơi khó chịu...haizz..."

Nàng đánh tiếng, hần vẫn tập trung xem Victoria Secret.

- "Có khi mình phải đi tắm một cái nhĩ..."

Nàng bị coi như vật thể không tồn tại, thậm chí khi cô người mẫu tóc vàng kia bước ra, vẫy tay chào khán giả, hắn còn ngồi thẳng, miệng khê trầm trồ...

Nàng trông vậy, lòng đã bắt đầu nhen nhóm lửa giận. ‘Còn nói ta đẹp hơn siêu mẫu sao? Ta về còn chẳng biết?’

Trong phòng hai người có một cái bồn tắm tròn rất lớn, thực ra từ cửa vào tới bồn tắm thì có rất nhiều cách đi, nhưng nàng nhất thiết chọn cách thức bành trướng nhất.

-”Ồi trời, người ngợm đau nhức quá...ngâm mình với tinh dầu thì tuyệt...”

Trong phút chốc, hai mảnh vải đã ở dưới đất, nàng chỉ là lướt qua cái tivi đó – làm bộ vịn vẹo vài cái dẫn xương cốt...tất cả chỉ diễn ra trong vài tích tắc, vậy mà khiến ai kia người nóng bừng bừng, đầu óc u mê...

Theo phản xạ, hắn nhanh chóng chỉnh buồng tất cả rèm.

Nàng tủm tủm:

-”Cứ để cho sáng anh ạ...”

-”Sáng qua tôi khó xem tivi!”

‘Cái đồ ích kỷ nhà anh, còn không chịu thừa nhận?’

Nàng nhẹ nhàng xả nước, tay nhấn điều khiển, hắn trọn tròn.

-”Em chỉ kéo một cái chỗ em thôi chắc không sao chứ?”

Hắn lờ mờ, trong tay vẫn là một cái điều khiển khác, hạ rèm xuống; nàng bướng bỉnh kéo lên, hắn hạ xuống, nàng kéo lên...

-”TRỜI OI, LAN, CẦN THẬN EM, RẮN!”

-”Đâu, ở đâu cơ...anh Việt ơi, cứu em...”

Nàng luống cuống, run rẩy, đánh rơi luôn dụng cụ chiến đấu trong bồn tắm, hắn được dịp trả đũa miệng ngoác tới tận mang tai!

Nàng hậm hực:

-”Được rồi, hòa nhé, không giận em nữa nhé!”

-”Cô lừa tôi ba lần cơ đấy, không biết trừ hả, hòa khí nhà cô...”

-”Thôi mà, xuống đây tắm với em, bơi cả sáng mà không tắm à, bẩn chết...”

-”Không thêm, tôi tráng qua rồi...”

-”Tráng vẫn bẩn, xuống đây với em, nước thơm lắm, thích lắm...sướng lắm”

-”Sướng thì cô tự đi mà hưởng thụ đi...”

-”Sao thế?”

-”Tôi ghét cô, được chưa”

-”Giờ em phải làm sao thì chồng yêu mới hết giận hả?”

44. Chương 44

Chương 44: Đợi anh về cùng ăn tối

Tên trẻ con đó vẫn chẳng thèm nói gì, dù sao nghĩ mình cũng quá đáng, nàng đành tiến tới, sà vào lòng hắn, khoanh tay nũng nịu:

-”Em biết lỗi rồi ạ, em xin lỗi lần sau em không dám thế nữa ạ”

Mặt hắn sáng hơi lúc trước một chút, tiểu yêu tiếp tục tấn công, dùng đầu lưỡi nhỏ vừa chọc ghẹo nơi mang tai vừa rớt lời đường mật:

-”Xuống vợ kì lưng cho...đi...”

Thành trì lúc này bị phá bỏ hoàn toàn, hắn bế vợ ra bồn tắm, mắng yêu:

-”Quý này...”

-”Ghét em nữa không?”

-”Ghét”

-”Thật không?”

-”Thật”

-”Nhiều không?”

-”Nhiều ”

-”Nhiều như nào?”

Nàng vừa hỏi, vừa cười, lòng bàn chân đặt thẳng trên mặt người đối diện, trêu chọc hạ dần theo đường thẳng...

Hắn như điên cuồng lao tới, hận muốn xé xác tiểu yêu thành trăm mảnh...Quả thật, vợ của hắn, không khác nào độc dược loại mạnh!!!

Hai con người mờ mờ như nước nhìn nhau cười hạnh phúc, hắn khẽ cắn lên tai nàng, trêu đùa...

-”Vợ “ngon ” quá!”

Nàng then chỉ biết rúc vào cơ ngực săn chắc, hơi thở dịu dàng thanh khiết khiến hắn rụng rời...

-”Vịt này...hình xăm đại bàng này đẹp quá...”

-”Ừ, thích không?”

-”Thích, em cũng thích xăm một con đại bàng, cho giống anh...có đau không?”

-”Không đau lắm, hôm nào đưa em đi...nhưng anh thích em xăm chữ Vịt cơ...”

-”Được...”

-”Vợ này, giờ mới để ý, vợ giống anh thế!”

-”Giống gì cơ anh?”

-”Trên người vợ có vết chàm nè, người anh cũng có...”

-”Thật á, ở đâu sao em không biết?”

-”Ở sau lưng, hình con bướm nhỏ rất đẹp...”

-”Thảo nào em không biết.”

-”Anh chụp ảnh nhé, cho em xem?”

-”Thôi đi, nỡm ạ...”

-”Sao vợ không hỏi của anh ở đâu?”

-”Em chả biết thừa rồi...ngay trước ngực đó, to lù lù...”

Nói đoạn, nàng khẽ thơm lên chỗ đó, liếc lên cười với hấn đầy tinh ranh! Hành động khiêu khích không tránh khỏi khơi gợi lòng tham từ chồng nàng...thêm một hồi dây dưa không dứt!

*****

Miên man trong giấc nồng, chợt cảm giác có một vật gì mềm mại, ướt át chạm vào mặt, nàng khẽ cựa, quay người tránh sang bên khác, chân tay quờ quạng xua đuổi.

Nhưng cái vật quái gở đó vẫn không tha, cảm giác môi bị cắn nhẹ, rồi tự nhiên thấy rất khó thở, lưỡi nhác mở mắt thấy cái người xấu tính đang nhìn mình, cười rất là ranh...

-”Anh Việt...ghét anh!”

-”Ghét sao còn lấy người ta?”

Hấn khẽ lách tay đỡ cổ, xốc vợ yêu dậy.

-”Em muốn ngủ, 10 phút nữa thôi...”

-”9 giờ rồi đấy!”

-”Đi mà, em xin mà...”

Thấy ai đó chu mỏ năn nỉ, quả thật lại khiến hấn mỉm lòng.

20 phút sau.

-”Ngan già ơi, dậy đi nào...”

-”Cho em ngủ 10 phút, à không 5 phút nữa, chỉ 5 phút nữa thôi...”

-”Được rồi...”

15 phút sau.

-”Vợ ơi!”

-”5 phút nữa thôi chồng!”

-”Haizz...ừa...”

....

Quá trình cứ thế lặp lại cho tới 11 rưỡi trưa...

-”Lan ơi...”

-”5 phút nữa đi mà anh, sao anh gọi lắm thế...”

Không thể chiều chuộng thêm, hấn bẻ phất tiểu yêu dậy, ném vào bồn tắm đã xả nước, nàng đang chần ảm đệm êm, bị hành khổ quá, mắt nhắm mắt mở quát nhặng xì ngậu:

-”Anh...anh...sao mà anh quá đáng thế, 5 phút cũng ken.”

-”Cô biết cái 5 phút của cô nó đã qua mấy chục lần rồi không hả?”

-”Ngủ thêm tý thì chết ai”

-”Gần mười hai giờ rồi đó, người đã gây, người ta đã chiều cho nhịn ăn sáng rồi, phải dậy ăn trưa chứ...”

-”Ai bảo anh hôm qua hành người ta, lỗi tại ai, được, lần sau tối anh đừng làm gì nữa, sáng em ắt dậy sớm được...”

Nàng trèo ra khỏi bồn, phụng phịu trách cứ, hấn cứng cả lưỡi, chỉ còn biết tóm lấy người yêu, lấy khăn lau người cho nàng, từ tốn nói:

-”Ai bảo đặng ấy...quyến rũ quá, người ta cũng chỉ là lo cho đặng ấy thôi mà...”

-”Biết rồi, Vịt thôi thum thum ý...”

- "Ừa, Ngan của anh thơm, anh thổi, hôm nay đưa Ngan đi gặp một người nhé"

- "Ai vậy?"

- "Đi rồi biết..."

.....

- "Nhanh lên anh!"

Nàng cứ phăng phăng đi trước cổ vũ hấn, tự nhiên lúc này hấn mong nàng yếu điệu đi một chút có phải hấn đỡ xấu hổ không? Đường núi cao cao dốc dốc mà nàng đi cứ thoăn thoắt thoăn thoắt, không phải hấn không khỏe, chẳng qua chỉ là hấn phải mang bao nhiêu thứ, nào gà, xôi, bánh, hoa quả, ...

Nàng chạy lại, đưa tay xoa mồ hôi trên trán cho chồng, hỏi đầy xót thương:

- "Nặng lắm đúng không, đưa em cầm một ít cho đỡ mệt"

- "Không cần, đi nào"

- "Đưa em cầm cho..."

- "Người gầy như thế cầm cái gì mà cầm..."

- "Ồ RẮN, RẮN Việt ơi, em sợ quá"

Hấn hốt hoảng lơ đãng, nàng được thể giật luôn một âu thức ăn, chạy nhanh lên trước, vừa cười vừa lè lưỡi...

- "Em đứng đó, chết tiệt!"

- "Cái này học được của anh thôi mà...haha...Vịt kia, người không ngờ có ngày bị bản cô nương chơi lại hả?"

- "Tại hạ quả thật không ngờ đến..."

Nói đoạn, hấn nhanh chóng chạy tới chỗ người yêu, thơm nhẹ lên trán...

- "Người chúng ta thăm sống trên núi này à?"

- "Ừ"

- "Thế buồn chết..."

Việt chỉ khẽ cười, họ đi thêm chừng ba mươi phút, ánh chừng đã tới nửa ngọn núi, ở đó có một bãi cỏ mọc rất đẹp, xung quanh trồng rất nhiều hoa, hấn dắt nàng tiến sâu vào trong...

- "Mẹ, đây là vợ con...chúng con tới thăm mẹ!"

Ảnh người con gái trên tấm bia rất đẹp, hiền từ mà phúc hậu, nhìn mắt anh đỏ hoe, tự dưng khóe mắt nàng cũng rơi lệ, cẩn thận bày đồ đã chuẩn bị; quay lại nắm chặt tay chồng, lễ phép nói:

- "Mẹ, con là con dâu của mẹ đây, mẹ yên tâm, con sẽ chăm sóc anh ấy thật tốt!"

Họ ở lại rất lâu, tựa đầu vào nhau, kể ẹ nghe rất nhiều chuyện, kể những dự định tương lai của họ, gió thổi vi vu êm dịu...

*****

Một buổi sáng bỗng Việt nhận được một cuộc gọi từ số lạ, reo liên hồi, hấn mặc kệ...chỉ ít cũng không muốn những ngày hạnh phúc bên nàng lại phải mệt người vì công việc...

- "Anh nghe máy đi"

- "Kệ nó"

- "Nhỡ có việc gì quan trọng thì sao..."

Nàng nhún nút xanh, rồi chủ động đưa điện thoại cho hấn. Hấn miễn cưỡng trả lời, sau khi nghe giọng người ở đầu dây đối diện, gương mặt có vài phần lạnh lùng...

-”Có chuyện gì sao anh?”

-”Có chút chuyện, có lẽ anh phải ra ngoài ...”

Cảm giác ở lại Lạc Tâm một mình thật không thích, nhưng nàng cũng không muốn anh vì mình mà nhỡ công việc, nhẹ nhàng nói:

-”Được, anh đi đi...”

-”Trưa em tự ăn nhé, cùng lắm là chiều tối anh về...”

-”Em đợi anh ăn tối nhé!”

-”Được...”

Nàng ngồi trên giường, nhìn dáng vẻ anh vội vàng, trước lúc đi cũng không quên thơm nhẹ vào trán mình, thủ thỉ: “Anh sẽ cố gắng về sớm với vợ...”, tự nhiên lòng dâng lên cảm giác không nữa...biết thế đòi đi theo ...

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 45

45. Chương 45

Chương 45: Anh ở nơi đâu ?

Ngày nào cũng ở cùng anh, đâm ra bây giờ mình nàng có chút không quen.

Thật kì lạ.

Cùng là xem một bộ phim. Vậy mà cảm giác anh ngồi bên cạnh cảm giác thích hơn hẳn.

Mọi ngày ngủ anh gọi mãi không dậy được, giờ lại không ngủ được.

Tắm một mình cũng thấy chán...

Nàng xuống nhà hàng, bảo họ ươn bếp, nàng muốn làm vài món ngon cho anh.

7h tối, mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, khai vị salat Nga, món chính hai đĩa mực xào miến, cuối cùng là hai chiếc bánh pudding.

Nàng thấp lên ánh nến lung linh, nến cháy, thơm bùng cả căn phòng, chân ngồi đung đưa, nhìn ngắm trăng sao, anh sắp về ăn với nàng rồi, cảm giác thật tuyệt!

8h, anh chưa về, nàng có hơi buồn.

10h, anh chưa về, một chút thất vọng, thế mà bảo về ăn cơm với nàng, thật không biết giữ lời.

12h, thật chán mà, điện thoại anh thì mãi không liên lạc được, không biết lại công việc gì mà quên cả vợ...nàng hậm hực chui vào chăn, định bụng kiểu này anh về thì chết với nàng.

Mãi chẳng thể chợp mắt...

Gần sáng, nàng có ngủ được một chút, hình như nàng mơ thấy anh, nhưng tiếc chỉ là mơ, phòng vẫn trống trơn mình nàng...

Cố gắng làm một người vợ hiền, không can thiệp chuyện làm ăn của chồng, nhưng tới chiều, không thể chịu được, nàng rút máy gọi cho Linh...

-”Linh à?”

Nhìn số máy của Lan, Linh có hơi run, cẩn thận trả lời.

-”Vâng, em đây.”

-”Ừ, một nửa đúng, chị hỏi này...anh Việt có chỗ em không?”

Có vẻ đại ca muốn giấu thật, thái độ của Lan hình như chưa biết gì về chuyện được, Linh đáp:

-”Em tưởng anh Việt đi nghỉ với chị chứ?”

-”Đúng thế, nhưng hôm qua anh ấy bảo có việc, bảo đi một lát rồi về, hôm nay vẫn chưa thấy...”

-”Chị đừng lo, đại ca có nhiều việc, chắc chưa giải quyết xong thôi, xong là anh ấy về ngay đấy”

-”Ừ, chị gọi cho Việt không được, em mà gặp anh ấy thì bảo điện về cho chị nhé!”

-”Vâng, em biết rồi ạ.”

Lan cúp máy, tâm trạng nặng nề, cố gắng gạt đi những suy nghĩ xấu, kiên nhẫn chờ đợi, phải, anh nói là anh sẽ về, nàng sẽ vẫn ở đây đợi anh thôi...

Lúc đầu, là cảm giác căm giận, hận, tức, lão Việt thói tha dám bỏ nàng lại, sau đó, từng giờ trôi qua, từng ngày trôi qua, là cảm giác bất an, lo lắng...là cái ước vọng, anh về đi, về rồi muốn gì nàng cũng nghe...

Mấy ngày, đầu bếp đưa đồ ăn tới, nàng thấy khô khốc, không thể nuốt, nhưng nghĩ tới việc mình gầy gò luôn là ám ảnh với anh, nên cũng cố gắng nuốt ...nàng không muốn, lúc anh về, phải cầu.

Cái đầu nhỏ bé không biết đã tưởng tượng bao chuyện.

Chốc chốc ngó điện thoại, thất vọng tràn trề...

Anh chưa từng đi lâu tới vậy...Chưa từng bỏ nàng như thế...

*****

-”Hai, ăn nè...”

Út bóc miếng quýt đút vào miệng Hai, hân hất hàm hỏi:

-”Ai gọi đó?”

-”Chị dâu, mấy hôm trước chị ấy cũng gọi...”

-”Có việc gì sao?”

-”Cũng không có gì...chỉ là anh cả đi công chuyện mấy ngày không về, không liên lạc được...em đã dặn chị ấy đừng lo rồi, đại ca có nhiều việc, giải quyết xong sẽ về...”

-”Mấy ngày là cụ thể mấy ngày...”

-”Xem nào...hình như bốn hay năm ngày...”

-”ÚT”

Linh giật nảy mình.

-”Có gì nghiêm trọng sao? Đâu phải lần đầu như thế đâu...”

-”Em thật hồ đồ...với mọi người anh cả sẽ kín tiếng, nhưng anh ấy đi đâu nhiều ngày, chưa bao giờ không nói với anh...hơn nữa...”

-”Hơn nữa...”

-”Chị dâu với đại ca rất quan trọng, không thể nào anh ấy không liên lạc...”

Nghĩ tới đây, mặt Hai tái mét, Út Linh mắt đỏ hoe, tay run run...

-”Hai...đừng nói anh ấy xảy ra chuyện...”

-”Không được nói gở”

Hai quát Út, nhưng lòng hân cũng không tránh được suy nghĩ linh tinh, lập tức ra lệnh cho mấy thằng em đi tìm, đoạn gọi cho Lan.

-”Chị à?”

-”Ừ, Hai gặp anh Việt chưa?”

Nghe giọng chị dâu yếu ớt, hần không khỏi nóng ruột...

-”Chắc anh cả đi có việc thôi, để em cho người đón chị về nhà trước nhé?”

-”Không cần đâu, tôi sẽ đợi anh ấy ở đây, tôi đã hứa với anh ấy rồi.”

Không năn nỉ được Lan, Hai đành điều mấy người về Lạc Tâm.

Việc dần trở nên khó khăn hơn hần tưởng, lòng sực cả hai ngày mà không thấy bóng dáng của đại ca, lúc đầu, chỉ điều chục người, sau hai chục, ba chục....sau nữa, huy động toàn bộ lực lượng của Đại Bàng Đen, tất cả với một mục đích duy nhất, tìm Việt.

*****

-”Vịt à, em đợi lâu lắm rồi...sao anh mãi chưa về?”

-”Em ngoan, em ăn nhiều lắm, em béo lắm, anh về đi được không?”

-”Anh ơi...”

Cả ngày nàng cứ nằm trên giường, tay cầm điện thoại, chưa bao giờ nàng rơi vào trạng thái khủng hoảng tới thế, từ khi nàng có mặt trên cuộc đời, biết nhận thức, những thứ nàng sợ là chết đói, là bị bắt cóc...ngày hôm nay, mới biết, cảm giác sợ hãi tới cùng cực!

-”Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi”

Câu nói đó, không biết nàng là lầm nhầm bao nhiêu lần, không biết là cầu xin bao lần...

-”Anh ở đâu thế? Chán em rồi sao...”

-”Trăng mặt mà chồng bỏ vợ một mình thế này à?”

-”Vịt già vịt thối...về đây chết với ta!!!”

.....

Nàng vẫn ở Lạc Tâm, ngày nào cũng chạy ra ngồi ở cổng khu nghỉ dưỡng, từ sáng sớm tới tối mịt, mọi người khuyên ngăn thế nào cũng không được, cảnh tượng tới ghen lòng.

Hai tuần, hai tuần dài nhất trong lịch sử đời nàng...

Chuông điện thoại kêu, lại một lần nàng hi vọng...là Hai, ánh mắt hơi sụp xuống, nhưng dù sao có tin tức vẫn hơn không.

-”Hai, gặp anh Việt chưa? ”

-”Bọn em tìm được rồi...”

Giọng hần run run khác lạ.

Nàng chảy cả nước mắt, bao nhiêu ngày ngóng trông, nàng thở phào nhẹ nhõm, ‘tên Việt khốn nạn, đợt này ta phải đổi một trận, cho người biết thế nào là lẽ độ...’

Quốc Việt! Đợt này có mười cái miệng anh cũng không giải thích được với tôi đâu, đúng là quá đáng mà...

Nàng ừ nhẹ một tiếng ần nút đỏ, trong lòng mong ngóng một người khác gọi tới vỗ về.

Nhưng sự thực không hề như nàng đợi, không thấy điện thoại từ Việt, Hai thì lại không ngừng điện...

-”Chị cả, sao máy tự dừng bận suốt vậy?”

-”Ừ, có lẽ sóng yếu...Anh Việt, anh ấy xong việc chưa?”

Ở đầu dây có tiếng thở dài, một lúc sau mới chập chùng:

-”Đại ca...đại ca...xong việc...rồi...”

-”Vậy sao...nhờ cậu nhắn với anh ấy, gọi cho tôi...mà thôi, có lẽ chẳng cần, có lẽ anh ấy quên người vợ này rồi!”

-”Chị, anh ấy không bao giờ quên chị đâu...chị à, em dặn dò mấy đứa rồi, chị mau tới đây gặp anh ấy đi!”

Hai vỗ òa...

Vừa hay, nhìn thấy chiếc xe đen bầy chỗ đã dừng lại trước mặt, nàng vội vã lên, tay chân run rẩy:

-”Sao cơ, anh ấy làm sao? Anh ấy không đi được ư? Anh ấy bị thương sao???”

-”Chị lên xe chưa?”

-”Tôi lên rồi đây.”

-”Vậy chị bình tĩnh nghe em nói...”

-”Được, tôi rất bình tĩnh đây, nói mau lên!”

-”Đại ca...anh Việt...anh cả...mất rồi...”

Hắn ghen ngào, chua xót tột độ.

-”Mẹ kiếp, chú đừng đùa.”

-”Chúng em cũng không thể nào tin được...”

-”THÔI ĐI, IM MẸ ĐI, đừng ăn nói hàm hồ, ở đó đợi tôi!”

Độc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 46

46. Chương 46

Chương 46: Đau thương

Nàng biết, biết mà, đây chắc chắn chỉ là trò đùa của con Vịt xấu xa đó, chắc hẳn sợ nàng giận đây mà...thật trẻ con!

Tuy vậy, cả đường đi, nàng vẫn không ngừng run rẩy, nàng đã cầu nguyện, cầu nguyện rất nhiều...

Tới khi chiếc xe dừng lại ở cổng, nàng nhanh chóng lao ra, phi thẳng vào nhà, miệng quát lớn:

-”Việt, Vịt thôi, anh mau ra đây cho tôi, anh tưởng anh đùa thế là hay à?”

-”RA MAU, mau ra cho tôi...”

Tùng, Tư, cả Hai, đều tập trung đợi nàng, mắt đứa nào đứa ấy đỏ hoe, nhưng nàng không thèm để ý, vừa đi vừa gào:

-”Tôi mà bắt được anh xem tôi xử anh ra sao?”

-”Ra mau!”

Hai thấy vậy, ôm chặt lấy chị dâu, đưa nàng lên phòng, nơi mà Việt đang đợi nàng...

-”Chị, chị nhìn mặt anh cả lần cuối đi...”

Út Linh đang ngồi thu mình ở một góc phòng, gương mặt trầm mặc hiem thấy ...

Là anh sao? Là anh nằm đó thật sao? Sao bọn chúng lại phủ khăn trắng lên người anh? Tại sao? Bọn này thật xấu...

Run rẩy mở chiếc khăn, cả người nàng như hóa đá, nhưng nàng vẫn cười, vuốt ve lên khuôn mặt quen thuộc, ngọt ngào nịnh nọt:

-”Anh mệt lắm phải không?”

-”Anh ngủ chút đi...rồi tí nữa dậy nhé, em đợi! Anh còn hứa ăn tối với em mà...”

-”Nhìn mặt mũi anh này, sao hốc hác trắng bệch thế? Cả những vết thương nữa, đứa nào bắt nạt chồng em vậy? Để em xử nó nhé!”

-”Anh ơi...nằm tí thôi nhé, rồi dậy đưa vợ đi chơi!”

...

-”CHỊ...Anh Cả đi rồi...chị phải chấp nhận đi...”

Út Linh gào lên, tiếng thét của cô như mũi dao thức tỉnh nàng...Việt...Việt của nàng...Lan nhìn Linh, nhìn Hai, nhìn mọi người, rồi quay lại nhìn Việt, từ từ ngã xuống...

....

Lúc nàng tỉnh dậy thì chỉ thấy một màu trắng xóa, hốt hoảng tìm kiếm, miệng không ngừng kêu tên anh.

-”Chị, chị đừng như thế nữa...”

Út Linh đau khổ ôm nàng vào lòng...

-”Họ, họ đưa anh ấy đi đâu rồi? Nói mau...”

-”Đã tới lúc rồi, thân thể đại ca từ lúc ngừng thở cũng được mấy ngày rồi, anh Hai đã đem đi hỏa táng...”

-”CÁI GÌ? Một lũ điên...”

Lan không ngừng chửi bới, nhất định lao ra khỏi nhà, Linh không còn cách nào khác, đành phải đưa nàng tới chỗ mọi người...

Lúc nàng tới, Hai nhất định giữ nàng bên ngoài.

-”Chị, đừng như vậy, để anh ấy yên lòng ra đi đi...”

-”Các người điên rồi, anh ấy còn sống, sao các người dám ...lũ chó khốn nạn...tôi xé xác các người...”

-”Chị à, chị chửi mắng chúng em bao nhiêu cũng được, giờ bọn em chỉ xin, chị nghĩ cho sức khỏe của mình, nghĩ cho anh cả, nếu chị vào, anh ấy sẽ lưu luyến...”

-”Lưu luyến thì sao? Chồng tôi lưu luyến tôi thì đã sao? ”

Nàng gào lên bất lực, cuối cùng, Hai cũng chỉ cho nàng đứng ngoài cửa sổ, khuôn mặt ấy, bóng dáng ấy...và cả ánh lửa ấy...cả đời nàng, không thể nào quên!!!

....

Bọn họ quyết định an táng Việt tại Lạc Tâm, trên quả núi nọ ngay gần mẹ anh.

Giờ phút vĩnh biệt, tất cả mọi người đều không kiềm được, Út Linh đau lòng gào tới khản cổ. Riêng nàng, không hề rơi một giọt nước mắt.

Lạ thay trong mấy ngày này, tâm trạng Lan vững vàng khác thường, nàng không hề khóc, nàng nói với Hai, nàng là vợ anh, việc này là nàng muốn tự lo liệu cho chồng mình.

Hai không phản đối.

Việt không lộ diện nhiều, nên Đại Bàng Đen ngoài vài người thì cũng không biết, đại ca thực sự của bọn chúng xảy ra chuyện. Hai định thương lượng với Lan, nói muốn tiết lộ mọi thứ, nhưng Lan gạt đi, nói cứ theo ý Việt lúc anh còn sống.

Lan làm mọi việc đều rất chu toàn.

Cổ mấy ngày đều là nàng tự tay làm, ai muốn vào bếp cũng nhất định không cho, ngay cả áo giấy, đồ đạc, cũng là nàng sắm sửa.

Làm lễ ở nhà xong xuôi, nàng nói mọi người ra về, nàng muốn nghỉ ngơi một chút, Hai thấy nàng cũng mệt nên lệnh ọi người rút.

*****

-”Anh tắm rửa tý đi...mấy ngày cũng mệt rồi...”

-”Ừ...”

Một lúc sau, Hai đi ra, thấy Út Linh ngồi xồm cạnh chiếc bàn, khóc không ra tiếng, quả thật rất đáng thương...hắn ôm cô vào lòng, nhẹ vỗ về:

-”Thôi nào, anh cả trông thấy sẽ không vui đâu...”

-”Chúng ta không bao giờ được gặp lại anh ấy nữa”

Cô ghen ngào.

-”Hai, em nhớ anh cả, em nhớ anh ấy lắm...thà rằng người nằm đó là em, em mới là người độc ác, sao trời lại giáng sai người thế?”

Mắt Hai đỏ hoe.

-”Cũng là tai nạn ngoài ý muốn thôi mà...”

-”Đã tìm ra hung thủ chưa? Em phải giết hắn...”

-”Tìm rồi, nhưng không thấy...”

-”Em không tin, nhất định có uẩn khúc, nhất định có đứa nào hãm hại...”

-”Em nghĩ anh không điên sao? Nhưng anh đã cho tra đủ rồi, cũng hỏi han khắp nơi, nhưng chỗ đó vắng, không ai biết gì cả...”

-”Anh cả, anh thật đáng thương...”

-”Đừng gọi nữa, để anh ấy bình yên đi...”

-”Hai, nghĩ mà xem, anh cả lúc trước tốt với nó như vậy, mà giờ nó cũng không nhỏ nổi một giọt nước mắt, loại máu lạnh...”

Út Linh mất bình tĩnh mà chửi rửa, Hai nghĩ ngợi, bỗng giật mình, hắn vội gọi điện cho đàn em; tiếng chân người chạy gấp gấp, rồi tiếng báo cáo tình hình dứt khúc...

Hai người họ vội vàng tới bệnh viện, Lan vẫn nằm trong phòng cấp cứu...

-”Hai, chị cả có sao không?”

-”Đừng lo...”

-”Em không muốn...sao chị ấy lại đại đột thế, em trách oan chị ấy rồi...”

Họ chờ hai tiếng, cuối cùng bác sĩ cũng ra ngoài.

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 47

47. Chương 47

Chương 47: Ai cho anh cái quyền đó ?

Giọng bác sĩ khiến họ thở phào.

Út Linh ngồi bên cạnh, thấy Lan tỉnh mới nhẹ nhàng đỡ nàng dậy, thổi thổi thìa cháo, đưa lên miệng chị dâu. Lan lơ đãng, nàng cảm lạnh không nói gì cả.

- "Chị, chị phải nghĩ tới đứa bé trong bụng chứ?"

Ánh mắt nàng có phần khác lạ, nhìn về phía bụng mình.

- "Em bé khỏe, được ba tuần rồi chị ạ, may mà bọn nó tới kịp..."

Nàng vẫn trầm mặc, hất mạnh bát cháo, nhanh nhẹn xuống giường cầm lấy mảnh vỡ, toan cứa vào vết thương hôm qua...

Út Linh tái mặt, cổ trắn tĩnh:

- "Được, chị chết đi, chết ngay đi, chết rồi xem anh Việt có tha thứ cho chị không? Chị dám giết chết con của anh ấy à?"

- "Chị là loại mẹ độc ác..."

Hai từ đâu xông vào, khề мэng Út Linh, từ tốn nói:

- "Nếu biết có đứa trẻ này, anh Việt sẽ rất vui, anh ấy sẽ rất mong..."

- "Anh ấy mong nó ư?"

- "Đúng vậy...anh ấy yêu quý chị, và nhất định là cả con mình nữa, vì vậy chỉ cần phải sống thật mạnh khỏe, để anh ấy vui..."

- "Anh sẽ vui sao?"

- "Có chứ, anh ấy sẽ yên lòng..."

Khẽ xoa phần bụng, nơi có sinh linh bé nhỏ, một dòng nước mắt chảy, nàng gật gù:

- "Ừ, đúng vậy, Việt sẽ vui lắm phải không? Sắp có tiểu ngan vịt ra đời rồi..."

- "Đúng thế, chị ăn đi..."

- "Ừ, tôi ăn, ăn rồi còn sinh tiểu ngan vịt, đợi lúc Việt trở về, anh ấy bế con sẽ vui lắm đây..."

Thấy chị dâu lấy lại tinh thần, hấn cố động viên thêm:

- "Điện thoại của anh cả hỏng, chỉ còn cái này, chiếc ví này giờ giao cho chị, đợi anh ấy trở về rồi trả lại cho anh ấy..."

- "Được, tôi sẽ giữ cẩn thận!"

Linh thấy vậy sững sờ:

- "Hai, điên à, làm gì vậy?..."

Hai quắc mắt, sau khi Lan ngủ, hấn mới kéo Út Linh ra ngoài, thủ thủ:

- "Vốn định không đưa, vì sợ Lan nhớ đại ca, không vượt qua được...nhưng giờ cứ để thế còn hơn là để chị ấy nghĩ quẩn, còn đứa bé nữa..."

Út nghe mà không khỏi chạnh lòng, nước mắt từng hàng chảy không ngừng.

.....

Một tháng, một tháng dài lê đéo .

Người ta nói, thời gian, có thể là liều thuốc hữu hiệu nhất, nhưng có những nỗi đau, chẳng thể nhạt nhòa...

-”Hai!”

-”Chị cả...”

-”Có thể nói cho tôi, anh ấy đã ra đi như thế nào được không?”

Giọng nàng không cao không thấp, vẻ mặt vẫn trầm mặc như vậy. Hai ngạc nhiên không kém, rốt cuộc thì nàng bắt đầu nhận thức được...

-”Chị...chị...chị giữ sức khỏe đi, dù sao thì giờ anh ấy chắc đang trên thiên đường dõi theo chị...”

-”Cầu xin chú, tôi thực sự muốn nghe...”

-”Anh Việt...anh ấy không cẩn thận bị ngã từ cao xuống...”

-”Cao? Là bao nhiêu?”

-”Chị...ĐỪNG...”

-”Chú yên tâm, tôi còn có tiểu ngan vịt, tôi là...”, nàng khẽ thở dài... “chỉ muốn biết chồng mình đã đau đớn như nào?”

-”Từ tầng tám...nhưng lúc ấy vắng quá, em cho điều tra mà không được...”

-”Tôi biết rồi.”

Nàng khẽ đứng dậy.

-”Chị, chị không sao chứ?”

-”Tôi không sao!”

-”Chị cố gắng lên, anh em chúng em lúc nào cũng bên chị!”

-”Tôi biết, cảm ơn.”

-”Em định để sau nhưng bây giờ chị đã tỉnh táo, chị có thể kí giúp em một số giấy tờ không?”

-”Giấy tờ?”

-”Có rất nhiều giấy tờ liên quan tới cổ phần, đất đai, các tài sản ngầm của đại ca, ...chị chỉ cần kí thôi, việc chuyển nhượng em sẽ đi làm ...”

-”Không cần, chú cứ quản hết đi...”

-”Cái này không được...em nghĩ anh ấy cũng muốn chị tiếp nhận mọi thứ, với cả về mặt pháp lý, chị là vợ đại ca, việc này là hiển nhiên...”

Vợ? Đúng, nàng là vợ anh, nhưng giữa hai người cũng chỉ là một chiếc nhẫn, pháp lý? Nàng nhớ không nhầm họ chưa bao giờ đăng kí kết hôn?

Hai cất tiếng, chậm rãi kể, hần quỳ xuống van xin nàng tha thứ thay cho Út Linh, nhưng nàng cái gì cũng không để ý, chỉ vang vọng những chữ cuối: “...chị đừng giận anh cả, căn bản do anh ấy quá yêu chị, lúc đó nghĩ chị không qua khỏi, nên muốn kết duyên cùng chị...”

Kí xong đóng giấy tờ, nàng lao về nhà, tâm trạng rối bời...bực tức lục lợi mọi thứ.

Cuối cùng người con gái ấy cũng tìm được thứ nàng cần. Trong học tủ là một chiếc hộp gỗ rất đẹp, người nào đó nhét vào đó những thứ đầy yêu thương, trân trọng...

Cầm tờ giấy chứng nhận kết hôn, tay nàng run rẩy, không biết nàng đang khóc hay cười, chỉ nghe thấy tiếng quát rất to, giọng nói ai oán tới xe lòng...

-”Việt! Anh là thằng khốn nạn...Anh lấy tôi à? Ai cho phép anh làm thế? Ai cho phép anh ràng buộc tôi...”

-”Anh là chó ...anh không đáng mặt quân tử? Anh nói cả đời cũng không bỏ tôi, vậy mà...anh ở đâu, mau ra đây...”

-”Anh nhấn tâm lăm, anh bảo tôi đợi, nhất định anh sẽ về tìm...vậy mà anh ở đâu? Tôi vẫn đợi ở đây đây? Đồ khốn khiếp nhà anh...”

....

Thứ tiếp theo nàng nhìn thấy là một chiếc lọ thủy tinh, đựng đầy hạc giấy? Là ai gấp? Tại sao nàng chưa thấy bao giờ?

Khẽ khàng lấy ra một con hạc, nhận thấy trên cánh của nó có một dòng chữ nắn nót, nàng cẩn thận gỡ ra :’Xin trời cho cô ấy bình an, con nguyện đổi mạng mình!’ , nàng tiếp tục mở con hạc thứ hai, ‘Xin trời cho cô ấy bình an, con nguyện đổi mạng mình!’ , con thứ ba, thứ tư....tất cả đều chỉ có câu ấy, nàng tức, giận tới thấu xương...

-”Vịt kia, thằng điên nhà anh? Ai cần anh đổi mạng? Ai cho anh cái quyền đó?”

-”Cả ông trời nữa...tại sao nghe lời của một thằng ngu như thế?”

Lòng nàng chưa bao giờ thấy ghét anh tới vậy, tay xé tờ giấy đăng kí kết hôn một cách quả quyết.

-”Tôi tuyên bố ly hôn với anh, tôi không lấy một thằng tồi như anh, anh là tên khốn nhất trên đời...”

Chiếc lọ đựng hạc cũng bị đập tả tơi, những mảnh thủy tinh bắn tung tóe, nàng cứ thế lịm đi, trong máu và nước mắt.

.....

Nàng tỉnh, đã bao lần trong mộng mơ thấy anh, mỗi lần nàng đều muốn ngủ thật lâu, thật lâu, nhưng rốt cuộc, mọi thứ đều quá phũ phàng...

Cẩn thận đặt đĩa vào đầu DVD, thứ cuối cùng trong chiếc hộp gỗ...

Đó chẳng phải nàng nằm ấy sao? Anh thật bảnh, anh cầu hôn nàng...họ còn uống rượu giao môi nữa...

-”Việt, anh thật xấu...anh nói em đi đâu, anh theo đấy? Vậy mà anh đâu có giữ lời?”

-”Anh nói nếu lạc mất nhau anh sẽ tìm em? Vậy sao em đợi lâu thế mà chưa thấy anh tới đón em đi?”

-”Việt...Việt ơi...em nhớ anh lắm...”

-”Việt ơi, em vẫn đợi mà...về đi, về cho em đi với...”

Nàng bắt lực gục vào gối, cầu xin, nhưng chẳng ai nghe thấy...

Bỗng, một giọng nói vang lên...

Một giọng nói rất quen...

Là anh?

Là anh sao?

Nàng sung sướng, ngó xung quanh...rồi lại nhìn vào tivi...

-”Bà xã, thật là hạnh phúc em không sao rồi, sẽ có một ngày em phát hiện ra anh giấu em...tha thứ cho sự ích kỉ của anh nhé, em muốn phạt anh như nào cũng được. E hèm...bây giờ em đã là vợ anh rồi, thật không biết nói gì nữa, chúng ta sẽ cùng xây dựng một đại gia đình nhé. ANH YÊU EM!!!”

Đại gia đình? Mắt nàng nhòe đi...Anh bỏ đi rồi, nàng biết xây dựng đại gia đình thế nào đây? Bỗng nhiên, nàng như sực nhớ một điều gì rất quan trọng, khẽ sờ tay xuống dưới, lòng nàng nặng trĩu, vội vàng lấy băng dính, cẩn thận dán lại tờ hôn thú; môi khẽ mấp máy...’Được, Việt...em sẽ thay anh hoàn thành ước nguyện, kiếp này trời chỉ cho ta có một đứa con, nhưng sau này, em nhất định nói với con, gia đình nó sẽ dễ thật nhiều, ta sẽ có cháu chắt đầy đàn, đại gia đình ta sẽ thật vui vẻ...’

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 48

48. Chương 48

Chương 48: Tháng ngày lặng lẽ trôi

...

Những ngày sau đó, nàng đã rất cố gắng.

Buổi sáng đều cố đi chợ...mua những thứ bổ dưỡng về.

Ngày nào nàng cũng làm món hầm.

Xưa kia, nhìn thấy đồ hầm, nàng muốn ói. Nay cũng chẳng khác hơn, không chỉ muốn ói, mà mỗi lần ăn còn thấy rất đắng.

Nhưng nàng vẫn ăn, ăn vì đứa trẻ trong bụng, ăn vì anh...nàng sẽ thật béo, cho anh an lòng.

Đôi lúc nàng tới đại bản doanh nói chuyện với Út Linh, Hai, Tư, Cẩm, họ thì thoảng hay nhắc tới Việt, nhắc tới những kỉ niệm anh em bao năm, khi đó nàng lắng nghe rất chăm chú, không bỏ sót một chữ.

Út Linh phát hiện, có những chuyện, cô kể tới chục lần; chị cả cũng thuộc lòng; nhưng chị vẫn bắt cô kể lại; mỗi lần đó, ánh mắt chị thường rất sáng!

Có lần Uyên gọi điện...Nó hỏi nàng sao rồi? Nàng nói nàng lấy chồng rồi, nó hỏi nàng lấy ai, nàng nói nàng lấy Việt, người lần trước nó gặp đó, nó hỏi vợ chồng son thế nào, nàng nói chồng nàng đã tới một nơi rất xa rồi; nàng còn cười cười nói, anh ấy để lại cho nàng nhiều thứ lắm, của cải ăn cả đời không hết, còn cả đứa con để khi nàng già, có người chăm...

Uyên không nói gì, chỉ biết buổi chiều hôm đó, nó đã bay vào Nam, ở với nàng nửa tháng, nàng phải đuổi mãi, nó mới chịu về, nó đang làm giảng viên thực tập, còn có chồng có con...nàng cũng không muốn trong mắt người khác nàng là kẻ đáng thương.

.....

Thấm thoát cũng là ngày thứ một trăm...

Nàng nói với Hai nàng nhớ anh!

Vậy là Cẩm đưa nàng tới Lạc Tâm, khi tới nơi, nàng nói hẳn cứ ở khu nghỉ dưỡng, nàng muốn đi một mình, vì nàng còn có nhiều điều cần tâm sự.

Tới giữa ngọn núi nọ, nàng cẩn thận nhổ những cây héo, trồng vào đất nhiều loại hoa khác...

Kính cẩn chào mẹ chồng, quay sang đặt bó cúc trắng nơi anh nằm...

Nàng ngồi xuống thảm cỏ xanh mướt, nói chuyện với họ.

Nàng hỏi mẹ và anh có tốt không? Nàng ở đây sống rất tốt, chỉ có điều hơi cô đơn.

Nàng bảo với anh, tiểu ngan vịt sắp ra đời rồi, nàng sẽ không cô đơn nữa.

Nàng nói, trước kia nàng giận anh lắm, nhưng giờ anh có thể yên tâm, nàng hết giận rồi.

Nàng bảo, nàng đang băn khoăn đặt tên cho con.

Biết tin dữ, Trâm Anh khóc tới khản cổ, tiếc là cô biết quá muộn, lại gặp vấn đề về thị thực, nên hôm nay mới có thể về thăm anh. Cô luôn tới quá muộn, có người khác đã ngồi ở đây trước cô rồi.

Hai người con gái gặp nhau, cũng chỉ chào nhẹ một tiếng.

Lan hơi dịch ra, cho Trâm Anh vào thăm.

Giữa họ là một sự ngại ngùng khó tả, rốt cuộc chỉ biết nhìn nhau, rồi lại nhìn về phía trước.

Ánh mắt Trâm Anh liếc qua một lượt người con gái mặc váy đen, bụng cô ta, hình như là mang thai? Cô ta vẫn bản thủ, nhơ nhuốc như vậy? Khẽ cười khẩy, chợt cô tái mét khi nhìn thấy chiếc vòng đó, chưa hề hỏi han, cô giật mạnh về phía mình.

-”Chiếc vòng...chiếc vòng này...làm sao cô có?”

-”Trả tôi...”

Đối với nàng, chiếc vòng đó giờ như bảo vật vậy, nhất quyết nhào người đòi bằng được; Trâm Anh ngược lại bướng bỉnh giữ lấy, quan sát chữ Nghi Lan, quan sát đôi bướm, nhớ lời mẹ và anh Lân hôm đó, lòng cô sợ hãi hơn bao giờ hết...

Hai người con gái cứ thế tranh nhau một chiếc vòng...và trong họ, có một người- sự sợ hãi đã biến thành ác độc, một tay nhấn tâm đẩy người còn lại xuống sườn núi thăm thẳm kia.

.....

Câu chuyện năm xưa...

Vợ chồng Việt Đức và Lan Anh từ xưa đã rất hòa thuận, kinh tế cũng có, lại hai thằng con trai, ai nhìn vào họ cũng nảy sinh hai loại cảm giác, một là mừng cho nhà họ – hai là ghen ghét thêm muốn...

Nhưng ở trong chăn mới biết chăn có rận...Ông Việt Đức lúc nào cũng buồn bực, cả ngày mặt hầm hầm...vì một điều rất đơn giản, ông không có con gái.

Vậy là ở cái tuổi ngấp nghé tứ tuần, bà vẫn quyết tâm mang thai thêm đứa nữa...khi biết đó là con gái, ông bà đã hạnh phúc tới phát khóc.

Ngày bà ở trong phòng đẻ, ông đã canh từ sáng tới tối, đến khi biết mẹ tròn con vuông, ông mới thở phào, khẽ đeo vào chân bé xinh một chiếc vòng bạc...

-”Gì vậy anh?”

-”Vòng tay anh làm riêng cho con đó, nhưng nó bé quá, đeo tạm vào chân...”

Bà nhớ rất kĩ, chiếc vòng đó có chữ Nghi Lan và đôi bướm, rất đẹp, ông nói muốn đặt tên con theo tên đệm của bà, muốn cảm ơn bà liều mình sinh ra nó, bà cảm động mũi cay xè...

Tiếc là sau đó, ông có dự án dở, phải bay gấp sang Mỹ, bà đẻ xong cũng mệt nên giao cho y tá chăm...Tới lúc ngủ dậy, tới cho con bú, mới phát hiện chiếc vòng biến mất, nói trẻ con đứa nào cũng giống nhau, nhưng con bà đẻ ra bà lại không biết? Khẽ quay người nó lại, vết chàm nhỏ xinh cũng biến mất...

Hai tháng sau ông về, bà nói muốn đặt tên là Trâm Anh, vì muốn con theo hân tên mình; thực tâm là muốn giữ tên kia cho riêng con gái bà. Bao nhiêu năm, chuyện đó bà vẫn giữ kín, vì sợ ông đã kích...dù có điều tra thế nào, cũng không thể tìm được con...

49. Chương 49

Chương 49: Việt của em – có phải anh không ?

Nàng tỉnh dậy, một màu trắng xóa...đầu óc quay cuồng...là nàng gặp Trâm Anh, sau đó giằng co...sau đó??? Đầu đau như búa bổ, cố gắng vẫn không thể nhớ nổi chuyện lúc đó...

Một lúc, mới sực tỉnh sờ xuống bụng...chỗ đó, hàng ngày nàng vẫn sờ mà...tại sao hôm nay lại phẳng như vậy?

Sợ hãi, nàng kêu những người qua lại, không ai trả lời.

Đây là một nơi rất lạ, phụ nữ tóc tai đều kinh dị, đi ra đi vào chữi bói, những người mặc quần áo như bác sĩ thì lại rất trầm lặng, trông có vẻ mệt mỏi...

Cố nhoài người ra ngoài cửa sổ, nàng kinh ngạc...những người này, có người nhảy dây, có người chơi đồ hàng, cả những người trong phòng đều rất kì quặc.

Khi nhận ra thì tất cả đã quá muộn. Đây là viện tâm thần ư? Là ai đã đưa nàng vào đây? Là ai đã ác như vậy?

Nàng kêu gào thảm thiết đòi ra ngoài, khổ nỗi nàng không biết, ở viện tâm thần, mà cứ nói mình không điên, thì họ lại càng nghĩ mình điên nặng.

Nàng bị trói lại trên giường, đau đớn tới cùng cực.

Lúc nàng thất vọng nhất, thì ông trời đã ban cho nàng hi vọng; một người con gái chạc tuổi ba mươi, trông cô ấy rất tiêu tụy, đợi lúc bác sĩ đi hết, cô ấy chạy tới bên nàng, vuốt ve khuôn mặt:

-”Chị biết em đau, đừng sợ...”

-”Con của em...chị phải tin em, em không điên...”

-”Ừ...con mất rồi, em phải bình tĩnh cố gắng sống...”

Tiếng cô ấy như nhát dao đâm vào tim nàng, mặc dù muốn thét lên chữ cô ấy nói láo, nhưng nàng cũng có thể cảm nhận được, những lời đó là sự thật.

Cô gái tốt bụng cầm mảnh sành cắt dây thừng, vỗ về nàng:

-”Đau không em?”

-”Không, con em, cả chồng em nữa, họ mới đau, còn em, không đau chút nào...”

Lúc khóc lúc cười, nàng tự nhận thấy mình chẳng khác những người ở đây là bao. Nàng nói muốn ăn, cô gái tốt bụng lập tức ra ngoài kiếm đồ, lúc vào đã thấy người biến mất.

Từng bước, từng bước một trên cầu thang, lòng nàng rất vui...

Đi tới tầng thứ mười, bước từng bước, tiến tới mép sân thượng, nàng khẽ nở nụ cười...

‘Hai nói, anh ngã từ cao, hôm nay, em cũng sắp được cảm thấy những gì anh cảm thấy rồi...’

‘Việt à...anh đã mang con theo rồi, bây giờ mang theo em nữa được không?’

‘Được không chồng? Coi như vợ cầu xin chồng...’

Khi ý nghĩ ấy chấm dứt, cũng là lúc một chân nàng bước ra không trung...

Những tưởng, nàng sẽ từ đây mà bay tới chỗ chồng nàng, con nàng.

Những tưởng, cuộc đời sẽ được giải thoát.

Ai ngờ, một bàn tay chắc mạnh ôm lấy eo, kéo nàng trở lại thực tại.

-”Chớ chết, bỏ tôi ra, thằng khốn nạn...”

Người ấy vẫn cứ giữ, rất chặt, một mùi hương thơm lắm, quen lắm, nàng khẽ ngẩng lên, là nàng đang mơ sao? Khuôn mặt này, ánh mắt này, tròng mền nhìn nàng, bờ môi nàng mấp máy :”Việt...”

Nàng òa khóc, rưng rức như một đứa trẻ, nàng nức nở ầm ục:

-”Đồ tồi, anh có biết em nhớ anh nhiều lắm không...anh đi đâu, bây giờ mới về...rõ hôm đó người anh lạnh ngắt mà...em...em đang mơ hay thật đây...”

Người đó nhìn nàng đầy kinh ngạc.

-”Chủ tịch, không nên vì con đàn bà điên này mà mất thời gian.”

Có người đứng sau nói gì đó, nhưng nàng không để ý nổi, nàng vẫn không ngừng ôm lấy anh, bàn tay xoa khắp mặt anh, rồi lại rướn người lên, hôn nồng nàn...

Người đàn ông bị bất ngờ, nhanh chóng gỡ bỏ tay nàng.

-”Cô nhận nhầm người rồi!”

-”Em mà, vợ đây mà, chồng ơi chồng không nhận ra vợ ư?”

Mặc cho nàng gào thét, giải thích, ánh mắt kia vẫn lạnh lùng, miệng không ngừng nói anh không phải cái tên nàng nhắc tới...nàng van xin hẳn nhớ lại, thậm chí tới khi sức lực cũng không còn, từ từ ngã xuống.

*****

-”Chị cả tỉnh rồi...”

Nàng đưa mắt đảo quanh, tìm kiếm:

-”Linh, anh Việt đâu rồi?”

-”Tỉnh lại đi chị, anh ấy...ra đi lâu rồi...”

-”Tôi nói cho cô một bí mật nhé, tôi đã gặp anh ấy, chắc chắn đấy.”

Linh và Hai nhìn nhau, đầy bí ẩn, sau khi mất dấu chị dâu ở Lạc Tâm, họ tìm kiếm vài ngày mới thấy Lan ở trại tâm thần, cũng chẳng biết ai đưa chị vào.

Chị cứ khẳng định bắt cho người đi tìm đại ca, họ đành âm ỉ.

Những tưởng mắt con sẽ là cú đả kích lớn lắm, nhưng chị ấy tâm trạng tốt lên bất thường, họ thấy mọi thứ Lan đều tỉnh táo, chỉ trừ việc khẳng định là Việt còn sống.

Hai không muốn nàng ở nhà buồn, nên đem tiệm bánh trước kia anh cả trang hoàng trao lại cho nàng, nàng làm việc rất chăm chỉ, có điều, ngày nào gặp Hai cũng hỏi tìm được Việt chưa? Ngày nào nàng cũng điện, dặn anh về thì bảo anh, nàng ở tiệm bánh; lúc về thì luôn ngồi đợi ngoài ngõ tới khuya...chính mắt họ đưa anh, chị dâu cũng chứng kiến tất cả...vậy mà...

*****

Vài tháng sau, tại Golden Face.

-”Hoàng Tú, anh định bỏ rơi em đấy hả?”

-”Thôi nào, Tuyết Nhi, đừng trẻ con nữa...”

-”Anh hẹn đi xem phim với em cơ mà”

-”Có việc gấp, ông Hồng đòi họp ban quản trị.”

-”Anh là Chủ tịch cơ mà...em không cần biết, em cho anh một tiếng...”

Hoàng Tú thở dài cúp máy, cố gắng họp hành nhanh nhất để tới đón cô nàng không nhẽo.

Trong hiểu biết của anh, Tuyết Nhi vừa là người yêu, vừa là bạn tâm giao từ nhỏ tới lớn, không để cô ấy giận, là điều đương nhiên.

Xem phim xong, họ ăn tối trong một nhà hàng sang trọng, Tuyết Nhi nhìn người yêu, cười triu mến:

-”Xem ra từ ngày tỉnh lại, anh đẹp trai ra một cách lạ thường, em ngày càng bị anh quyến rũ rồi đó...”

Tú hơi cau mày, anh cũng không biết nên làm thế nào với câu này của người yêu, mọi thứ, anh đều học rất nhanh, chỉ riêng có việc tình cảm này, có vẻ hơi luống cuống, liếc nhìn người đàn ông ở bàn phía trước, anh cũng bắt chước, cầm tay, trao Tuyết Nhi nụ hôn ngọt ngào.

Ăn xong, Tuyết Nhi đòi Tú dẫn tới mua bánh ngọt, cô nói có một cửa hàng bánh mới mở, cô rất thích ăn bánh ở đó, nhất là bánh Vịt, một loại bánh đặc biệt.

Tú nghe vậy bật cười, hỏi ngược, bánh ngọt nhân thịt Vịt à, Tuyết Nhi nghe mà cười sặc sụa. Cô giải thích, là một loại bánh thối, chủ cửa hàng đặt tên như thế.

Chiếc xe thể thao từ từ dừng lại ở trước một tiệm bánh nhỏ nhưng rất lung linh, không hiểu sao anh có cảm giác rất quen, như là đã tới đây nhiều lần.

Lan nghe tiếng điện thoại, lập tức đem bánh ra cho khách, Tuyết Nhi là khách quen, cũng có thể nói là khách vip, mỗi lần tới chỉ nháy máy, lập tức nàng biết đường chuẩn bị một hộp hai chiếc bánh đặc biệt mang ra.

Có điều, hôm nay Tuyết Nhi không đi một mình, cô ấy ngồi phía tay phải, đang ngoái đầu ra khỏi cửa ô tô vậy nàng.

- "Gửi chị, không phải trả lại"

- "Cảm ơn chị."

Lúc ngẩng đầu lên, cả người nàng sững lại...anh...Việt...là anh ấy...dù có tối, nàng cũng không bao giờ nhầm được, khuôn mặt ấy...

Tiếc là chiếc xe phóng qua nhanh, nàng không tài nào đuổi theo được. Một mình nàng, ngồi thu lu giữa dòng người đi lại...

Tối hôm đó, nàng đã không thể ngủ được, sốt ruột gọi cho Tuyết Nhi thì chỉ thấy máy tắt.

Tờ mờ sáng hôm sau, tới cửa hàng, cố gắng lục tìm danh thiếp khách hàng, thật may thấy của Tuyết Nhi, cô ấy làm ở Golden Face; nàng muốn trực tiếp gặp nhờ cô ấy giúp đỡ...

Đứng từ sáu giờ sáng trước công ty, nàng chỉ mong gặp được cô ấy.

Sự việc diễn ra quá bất ngờ, còn hơn cả nàng tưởng tượng...gần 8h, nàng gặp lại khuôn mặt đó, Việt của nàng!

Ngay lập tức, nàng lao vào ôm lấy anh, mặc kệ bọn người bên cạnh nhìn nàng với ánh mắt khinh bỉ.

- "Việt, em biết anh còn sống mà...em nhớ anh lắm..."

- "Tôi, tôi không phải là người cô tìm..."

- "Việt, sao không nhận ra em? Đi lâu tới vợ mình cũng không nhận ra ư?"

Nàng cứ nói thì người trước mặt cứ phủ nhận, phủ nhận nhiều tới mức làm nàng nghi ngờ chính mình...liệu có phải anh? Việt của nàng...đâu có đẩy nàng ra như thế?

Bất lực van nài, người kia vẫn cứng rắn, nàng ương bướng không từ bỏ...

- "Cô nhầm rồi..."

Hai người giằng co, một cú đẩy tay, nàng bị ngã nhào nhào, đầu đập xuống đất, máu chảy đỏ tươi, nhưng nàng không hề khóc, ngược lại vẫn kiên trì van xin người ta nhớ lại...

- "Xin cô tự trọng một chút, có lẽ tôi với người yêu cô rất giống nhau, nhưng tôi không phải người đó..."

- "Không phải mà, là anh mà...anh không nhớ phải không? Có phải đầu anh bị đập vào cái gì không?"

- "Xin lỗi cô, tôi rất tỉnh táo..."

- "Vậy xin anh nhớ lại đi, coi như làm phúc cho em..."

- "Không có gì thì sao có thể nhớ? Hơn nữa tôi đã có người yêu, nếu người yêu tôi trông thấy nhất định sẽ không vui..."

Anh đã có người yêu?

Vậy cái câu không bao giờ bỏ nàng? Là sao?

- "Như vậy sẽ rất mệt mỏi cô hiểu không? Hay là cô cần tiền...tần này...tần này đủ chưa?"

- "..."

Chưa bao giờ, nàng cảm giác khoảng cách của mình với anh lại xa tới vậy, nhìn người mình yêu khuất dần vào cánh cửa, trái tim nàng đau xót tột cùng...

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 50

50. Chương 50

Chương 50: Em đợi anh...

Nàng quả thật, không muốn bỏ cuộc...quả thật, là không can tâm...

Đó là Việt của nàng, bằng linh cảm, nàng chắc chắn!

Từ hôm ấy, nàng luôn dậy từ lúc gà chưa gáy.

Nướng một chiếc bánh Vịt – đây chính là một lần xưa kia nàng trộn bột, cheese, trứng lung tung, ai ngờ lại ra được chiếc bánh này, là loại bánh đặc biệt, không nơi đâu có, là bánh anh luôn thích ăn.

Sau đó bỏ vào một chiếc hộp màu tím, thắt chiếc nơ xinh.

6 giờ sáng...người con gái đã ngồi trước cửa lớn của Golden Face, trông rất cô độc.

Nàng biết người nàng đợi, tầm 8h, cũng có khi 9h mới xuất hiện, nhưng nóng ruột, luôn tới từ sớm...

Mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt ấy, lòng nàng lại xao xuyến, tim đập thốn thốn...chạy ra thật nhanh, dúi vào tay anh ấy chiếc hộp chuẩn bị; rồi lại chạy thật nhanh, nấp vào một góc, quan sát anh đi vào trong.

Nàng muốn lăm ôm anh vào lòng, muốn lăm trao anh những yêu thương, nói với anh những nỗi nhớ...nhưng anh giờ đã quên nàng, cảm thấy nàng phiền phức, mệt mỏi, nàng chỉ có thể làm thế...

‘Em sẽ đợi...luôn ở đây đợi anh...nhưng đừng lâu quá anh nhé!’

Nhìn thấy anh mỗi ngày, là niềm hạnh phúc duy nhất của nàng, là hi vọng sống duy nhất...

Một hôm, khi nàng vừa bước chân quay đi, thì đã bị ai đó giữ tay lại; cảm giác sung sướng muốn ngắt đi, nàng đã đợi giây phút này bao lâu rồi?

Nhưng cuộc đời quả cay nghiệt...

–”Cô này, trả cho cô...lần sau đừng đưa tới đây nữa.”

–”...”

–”Cô cũng từng có người yêu phải không? Cô sẽ cảm thấy sao nếu người yêu cô ngày nào cũng nhận được quà của một cô gái lạ?”

–”...”

–”Người và người giống nhau lắm....chả nhẽ người cô yêu sâu sắc tới vậy mà cũng có thể nhận nhầm ư? Tôi không phải...”

Nàng lặng người, nhìn anh bước đi...’Chỉ có thể là anh quên em, còn anh, dù có thành tro bụi, em cũng nhận ra...vì anh...là Việt của em...’

Ngày hôm sau, khi nàng tới, đã có hai bác bảo vệ rất lịch sự:

–”Thưa cô, chỗ này không đứng được...”

–”Cháu không làm gì mà, cho cháu đứng ở đây...chút thôi, tý cháu sẽ đi ngay, không làm phiền tới ai cả”

–”Không được, tôi cho cô ở đây, ông chủ sẽ đuổi việc tôi...cô thông cảm cho tôi một chút”

Sững người, một giọt nước mắt lăn trên má...Anh? Thực sự chán ghét nàng tới vậy? Vì chán ghét nên làm tới mức đó sao? Vì chán ghét nên cố tình không nhớ lại sao?

Cảm giác giận lắm...

Trước kia lúc tán tỉnh cầu hôn thì ngọt ngào nhặt nhặt.

Giờ lấy nàng chưa được bao lâu đã không nhận ra...

Được, anh quên nàng thì nàng cũng quên anh, chúng ta bắt đầu cuộc sống mới, xem ai tốt hơn?

Mạnh miệng là thế, vậy mà chẳng duy trì nổi một tuần.

Một hôm, lúc Tuyết Nhi tới lấy bánh, đã dò hỏi:

- "Có phải ngày xưa cô từng để nghị tôi tới làm cho quầy bánh ngọt ở chỗ làm của cô không? Bây giờ chỗ đó đã thuê được người chưa?"

- "Có rồi, nhưng nếu chị chịu đồng ý một điều kiện thì chúng tôi lúc nào cũng hoan nghênh..."

- "Là gì?"

- "Bán lại công thức bánh đặc biệt của cửa hàng cho chúng tôi; tôi muốn bánh đó được sản xuất không giới hạn chứ không phải 10 chiếc một ngày như giờ"

- "Được, trả lương ột chút, hơn nữa, tôi muốn bắt đầu làm từ 9 rưỡi."

Nhi không khỏi ngạc nhiên sững sốt, người ngày trước kia mời về đã khó, huống chi tới công thức đặc biệt kia? Đúng là tiền có thể làm mờ mắt người ta.

- "Giờ nghỉ của nhân viên là 12 giờ, cũng không ảnh hưởng. Xong."

....

7h, cửa lớn công ty mở, nàng đã có mặt.

Chọn một góc khuất ở salon cuối đại sảnh, cố gắng giấu mình; nàng chỉ muốn nhìn thấy anh mà thôi, sẽ không làm anh phiền phức, mệt mỏi.

Quan hệ của người đó và Nhi, nơi này không ai là không biết, lần trước họ tới mua bánh, rồi anh nói anh đã có người yêu, nàng cũng đoán ngờ...nhưng nay thấy họ tình tứ đi bên nhau, sao lòng thấy đắng.

Có những khi quyết tâm lớn lắm, nghĩ rằng giờ nàng đã không còn trong lòng người ta, người ta đã có người mới, nàng cũng nên từ bỏ...

Nhưng hễ tưởng tượng không được gặp khuôn mặt ấy nữa, lại như đánh mất chính mạng của mình...

Hôm nào cũng thế, như một đứa ngốc, lặng lẽ một mình trong góc khuất...

....

- "Hoàng Tú, em đói quá...họp hành mệt hết cả người..."

- "Tiểu thư ăn gì?"

- "Em thèm ăn bánh ngọt..."

- "Okie, Hùng, đi mua cho chị Nhi..."

Nhi tròn tròn, phùng mang tròn má:

- "Không, người ta là muốn anh tự đi cơ..."

Bỏ lại tập tài liệu, Tú lắc đầu thở dài, cô người yêu này, có cần phải chơi trò lằng mạn vậy không? Nghĩ vậy nhưng anh vẫn đi.

- "Em ơi lấy anh cái bánh này với"

Một cái xoay lưng, hai người nhìn nhau sững sờ...

Khẽ lau giọt nước mắt trên má, nàng lấy lại giọng, điềm tĩnh nói:

- "Cái nào ạ?"

- "Cái này..."

Đó là lần đầu tiên, sau bao tháng ngày mong chờ, nàng được gặp anh, hai lần trong một ngày.

Dần dần, lại càng nhiều ngày gặp hai lần...việc Chủ Tịch đích thân tới lấy bánh cho người yêu khiến mọi người đều hết sức ngưỡng mộ, những lời tán dương không ngớt:

-”Oa, Chủ Tịch của chúng ta đẹp trai quá nha...”

-”Đúng là mẫu đàn ông lý tưởng...”

-”Trời ơi, ghen tỵ với chị Nhi quá...”

-”Cô có gì mà ghen tỵ, người ta tốt nghiệp Oxford, con nhà danh giá.”

-”Lan, chị nói xem có đáng ngưỡng mộ không?”

-”Ừ...ừ...ngưỡng...mộ”

Lời nói ra mà lòng xót xa...chồng mình đi cùng một cô gái hoàn hảo khác, nên cảm thấy ngưỡng mộ?

-”Cô này, chúng ta cần nói chuyện.”

‘Nhớ ra em rồi sao? Rốt cuộc em cũng đợi được rồi...’ Tay nàng run run, lặng lẽ theo anh.

-”Từ mai cô có thể nghỉ việc?”

-”Tại sao? Em...tôi...đâu có làm gì?”

-”Cô tới đây làm chẳng phải là do xem tôi là hấn sao? Đừng nói cô yêu công việc này...với khối tài sản kếch xù mang tên cô?”

-”Sao anh...”

-”Chuyện gì tôi cũng có thể biết, và tôi chắc chắn, tôi không phải là hấn...”

-”Việt, nghe em, anh chỉ là chưa nhớ ra mà thôi...”

-”Đã bảo không có gì...sao có thể nhớ?”

-”Nghe này, em còn hiểu anh hơn cả bản thân anh đó...đừng thách đấu với em,...em sẽ đợi...”

-”Làm sao cô dám chắc tôi với hấn là một...”

-”Vì em yêu anh! Anh là chồng em...”

Đoạn, cánh tay nàng nhanh chóng đưa lên áo sơ mi trắng...rất tiếc, hấn còn nhanh hơn nàng.

-”Cô định làm trò mèo gì thế?”

-”Anh dám đánh cược không? Trước ngực anh có vết chàm...nếu ngay bây giờ không thấy, thì em sẽ bỏ cuộc...”

Tú ớ người nhưng vẫn phủ nhận:

-”Cô bỏ ra, không có vết chàm nào như cô nói cả, cơ thể tôi tôi lại không rõ...”

.....

-”Hai, Linh, đi Vũng Tàu vui không?”

-”Đi làm ăn mà, có gì mà vui!”

-”Thôi đi, đừng có màu mè nữa...”

-”Tôi nói thật chú không tin?”

Út Linh sốt ruột.

-”Chị cả vẫn khỏe chứ?”

-”Chị ấy khỏe, có điều...”

-”?”

-”Không hiểu sao chị ấy đóng cửa tiệm bánh đến Golden Face làm việc”

Hai cau mày, Golden Face chẳng phải mối thâm thù lớn nhất khi đại ca còn sống ư? Tại sao Lan lại tới đây? Liệu có khi nào bị họ bắt ép gì?

-”Chó chết, sao không nói sớm?”

-”Em ...không dám làm nữ việc tốt của hai người...với cả, tâm trạng chị ấy dạo này so với trước tốt hơn nhiều...em nghĩ không có gì”

-”Linh, em lên nghỉ trước đi, anh có công chuyện”

51. Chương 51

Chương 51: Em là ai ?

Đứng từ xa, Hai cũng tới điểm người, nếu không vì nhìn thấy chữ Golden Face, không vì bọn kia gọi người đó là Chủ Tịch, thì có lẽ hẳn cũng tưởng đại ca mình sống lại thật.

Trước giờ làm việc, Hoàng Tú đặc biệt có điểm giống người anh em của hắn, là ít khi lộ diện. Hoàn cảnh bây giờ, họ chỉ là anh em cùng cha thôi, mà sao giống nhau tới vậy, chẳng trách Lan nhận nhầm, giờ thì hắn đã hiểu tất cả.

-”Hóa ra cô không tới đây vì tiền mà vì dụ dỗ anh ấy hả...”

Nhi sốt ruột người yêu đi mua bánh lâu, chạy đi tìm, không ngờ chứng kiến cảnh anh bị người con gái kia van nài, xin xỏ. Không giữ nổi bình tĩnh, một cái tát giáng xuống nàng.

-”Mẹ kiếp, ai cho cô động tay”

Hai tức giận điên tiết, đang định đòi lại công bằng cho chị dâu đã bị Hoàng Tú giữ lại.

-”Chỉ là hiểu nhầm thôi, có trách thì trách cô gái này nhận nhầm người”

Anh ta quay sang, vỗ về người yêu rồi đi vào; để lại Lan ngồi chết lặng.

-”Chị ơi, về thôi, người này không phải đại ca, đại ca mất rồi...”

-”Không, chú nhìn lại đi, nhìn kĩ đi, chỉ cho tôi xem chỗ nào không phải anh Việt?”

-”Chẳng phải hôm đó chính chị cũng tiễn biệt anh cả sao? Chị à, người với người trên đời giống nhau lắm,”

-”Là anh ấy mà, anh ấy đang đùa tôi thôi...”

Đôi mắt bi ai của nàng nhìn người trước mặt, Hai thở dài:

-” Chị nghĩ mà xem, nếu là anh ấy, có khi nào anh ấy lại ghẻ lạnh với chị như vậy không? Là anh ấy, nhìn thấy chị chẳng lao vào từ lâu rồi? Chị, đừng như vậy nữa...”

Hai bình tĩnh tiếp tục:

-”Chị, trước đây đại ca có bao giờ kể với chị về Golden Face chưa?”

Những hình ảnh trong quá khứ hiện về, nàng khẽ gật đầu.

-”Về việc anh trai cùng cha khác mẹ?”

-”Có, hình như tên là Tú...”

Nàng bỗng sững người, chẳng lẽ...tại sao thời gian qua bản thân lại mù quáng tới thế?

-”Đúng rồi, đây chính là người đó, là anh của đại ca, anh Việt trước kia hạn bọn họ như nào, chắc chị biết...”

-”Nói vậy, Việt của tôi...”

Nàng nắc lên từng tiếng...

-”Chị, anh cả sẽ vẫn mãi dõi theo chị”

-”Tôi không cần, tôi cần đích gì dõi theo, có giỏi thì hấn ló ra đây cho tôi đi...Việt...MAU RA ĐÂY...muốn bức em điên hay sao, anh ở đâu, về đi anh...”

....

Anh nhớ như in, ngày đó.

Tập đoàn làm từ thiện, lần này là trại tâm thần cách trung tâm thành phố khá xa. Vì để củng cố hình ảnh cho Golden Face, anh phải lộ diện.

Xong việc, tiện thể cùng thư kí lên sân thượng, muốn xem xét mấy lô đất quanh đó.

Trong lúc họ đang nói chuyện thì có một bóng người lướt qua, nàng ta rất đẹp, nhưng cũng rất gầy, cảm giác một cơn gió nhẹ có thể cuốn đi. Từng bước, từng bước, nàng tiếp tới vạch tử thần.

Anh nhớ rất rõ nụ cười hạnh phúc ấy, cảm giác như khi bước chân rời khỏi, nàng ta sẽ được lên thiên đường.

Nhưng có lẽ, anh đã phá hỏng niềm vui của nàng. Bằng phản xạ tự nhiên nhất, anh kéo nàng vào lòng.

Lạ hơn nữa, nàng ta vừa thấy anh, cả người thẳng thốt, nước mắt đầm đìa, vừa trách cứ, vừa ôm hôn...một lúc thì kiệt sức.

Ôm người con gái đó, anh cảm thấy rất ấm áp, tim khê rung, khi đặt nàng ấy lại giường bệnh, một cảm giác luyến tiếc lạ kì. Lúc rời khỏi, lại cảm như mình vừa đánh mất thứ gì đó.

Thư kí thấy sếp bàng hoàng, lên tiếng giải thích:

-”Chủ tịch đừng để ý, đàn bà ở đây hầu như điên vì tình, gặp ai cũng nghĩ là người yêu mình thôi...”

-”Vậy sao?”

-”Vâng, kể cũng khổ, trên đời đâu nhất thiết chỉ có một người đàn ông?”

Anh nhìn xa xăm, trong đầu tự nhiên hiện lên thắc mắc, không hiểu, người đàn ông của cô ta là ai? Vì đâu mà đẩy cô ta tới nơi đó?

Hôm nay gặp bất ngờ, nàng ấy lại lao ra ôm anh.

Anh cũng từng ôm Tuyết Nhi. Cũng chỉ là ôm mà thôi.

Nhưng tiếp xúc với nàng, khiến toàn thân anh rụng rời!

Tú cũng nhớ, ánh mắt ai oán của nàng khi nhìn mớ tiền từ anh.

Anh nhớ vị ngọt ngào của từng chiếc bánh...

Anh nhớ từng nét chữ run run trên mỗi tấm thiệp đi kèm...

-”Em là Lan, anh là Việt, chúng ta sẽ cùng nhau xây dựng một đại gia đình Vịt Ngan...”

-”Em là vợ anh...anh không nhớ sao? Là con bé gầy gầy mà hằng ngày anh bắt ăn canh hầm...”

-”Anh cầu hôn em đó, lúc ấy em thậm chí còn không tỉnh táo...đúng ra là anh cưỡng hôn...chuyện này có thể quên sao?”

-”Anh nói em cứ đợi, anh sẽ đi tìm...mà giờ em không đợi, em tìm được anh, sao anh có thể quên đi em?”

....

Anh càng trông mong tới thời khắc đi làm, gặp người đó, bắt đầu ngày mới bằng chiếc bánh ngọt ngào.

Một lần, anh nhận được một thiệp nhạc, khi anh mở ra, là những âm thanh du dương...

Người yêu ơi, hãy nói con đường anh sẽ qua
và em sẽ chờ
và em sẽ đợi
dù cho gió mưa giăng kín khiến em ko tìm được thấy đường anh
và để em lạc trong đêm tối tăm.
Này người yêu ơi, có biết em buồn em lẻ loi
Đường đi quá nhiều rồi, mà sao vẫn mịt mờ
mà sao vẫn ko tìm thấy
lối ra con đường hạnh phúc đời em

.....

Nước mắt anh đã tự dừng chảy, khi nghe bài hát da diết ấy!
Phát hiện sự đổi thay của mình, nhìn nụ cười ngây thơ của Nhi, anh càng tự thấy khinh bỉ. Đúng lúc ấy, anh nhận được một tấm ảnh mà người đó gửi, là ảnh chụp của nàng ấy và một người được gọi là Việt...
Chẳng thể nào...chẳng thể nào thế gian có hai người giống nhau tới vậy?
Chắc chắn là ảnh ghép, nàng ta âm mưu gì đây?
Nàng ta đùa bỡn với anh sao?
Anh quyết định tự mình kết thúc.
Một ngày, hai ngày...Rồi một tuần...hai tuần...
Mỗi lần trước khi vào công ty, anh đều ngó quanh, anh đang tìm kiếm gì chứ?
Chuyện này thật không đúng, anh đã có người yêu...
Ngay lúc anh định từ bỏ cảm xúc hỗn tạp ấy thì số phận lại trở trêu; giọt nước lặn lẽ mỗi lần gặp mặt, ánh mắt đầy ai oán bi thương khiến bước chân anh nặng nề...
Chủ Tịch của Golden Face trước giờ không bao giờ làm việc thừa, vậy mà hôm đó, anh đã gọi cho trợ lý, với một yêu cầu rất không liên quan...điều tra về cô gái đó.
Chưa đầy mười phút sau, Hùng có mặt tại phòng lớn, ra lệnh ọi người ra ngoài...
-”Chủ Tịch, anh thực sự không nhớ gì?”
-”Nhớ gì?”
-”Cô ta...cô ta chính là em dâu anh”
-”Em dâu? Tôi có em trai?”
-”Em quên mất, em xin lỗi...vì theo tin mật hần đã mất, không còn là nguy cơ với anh nên trước giờ không báo cáo lại...”
-”Giờ báo cáo xem.”
-”Anh ta tên Việt, là em cùng cha khác mẹ của anh, một thời gian bị người chúng ta dẫn dắt, sau đó giả điên giả dại, anh vì thế nên lơ là. Sau này các hợp đồng lớn của tập đoàn liên tục bị hẫng tay trên bởi các công ty ngấm dưới trướng Đại Bàng Đen, anh đã cất công cho điều tra kẻ cầm đầu, rốt cuộc sau nhiều tháng rình mò, cuối cùng phát hiện ra lại chính là hần...”
-”Sau đó...”
-”Sau đó anh nói với mọi người tự anh sẽ giải quyết...không lâu sau khi anh bị thương, hần cũng gặp chuyện chẳng lành”

-”Có một chuyện...”

-”Dạ”

-”Tôi và hân, giống nhau vậy sao?”

-”Dạ, quả thật, hai người chỉ cùng ba thôi... nhưng cũng dễ hiểu, hai người là anh em ruột mà, dù sao cũng là cùng gen; cùng rất giống ba anh ngày trẻ, nhưng cũng không hoàn toàn là giống...”

-”?”

-”Hình như anh và hân có gặp cách đây lâu rồi, hồi đó anh còn chưa tiếp quản Golden Face, thấy có người giống mình nên đã nhanh chóng thân thiết, thường gặp mặt bí mật; một lần nổi hứng rủ nhau đi xăm, anh xăm rồng, hân xăm đại bàng; sau này hai người phát hiện ra thân thể, ba anh lại có ý định đem tài sản chia nửa cho hân, tác giả chỉ đăng truyện trên wattpad, tất nhiên cập nhật nhanh nhất ắt là trên đó, các nàng vạ phần thông cảm cho đoạn chèn, mời đọc tiếp, hân thì hận chuyện năm xưa, từ đó hai người thành thù...chuyện này, năm gần đây anh mới kể cho em...”

Tú giật mình, đúng là anh có hình xăm một con rồng uy mãnh trên vai, dường như, mọi chuyện anh đã hiểu...

-”Vậy bây giờ Đại Bàng Đen?”

-”Tài sản thì trên giấy tờ thì em của hân đã chuyển hết sang cho cô ta – vợ hợp pháp của hân, còn hoạt động do mấy người em quản lí, nhưng nói chung như đại bàng mất cánh, từ đó không có vụ làm ăn nào thực sự lớn, coi như trời giúp chúng ta mất một đối thủ.”

....

Vẫn như thường lệ, xuống lấy bánh cho cô tiểu thư.

Nhưng hôm nay, lòng anh có chút khác...mỗi cử chỉ thân mật, đau thương, lúc lại trĩu mến kia, những giọt nước mắt kia...là dành cho hân, vẫn biết mình bị người ta nhìn nhầm, nhưng trong lòng khi biết rõ, lại thấy khó chịu.

Đành rằng, cho nàng một cơ hội sống lại từ đầu, không nên hi vọng những thứ không có thật, anh đã gọi cô em dâu của mình ra nói chuyện dứt khoát.

....

Lúc này, nhìn qua cửa kính, thấy người đàn ông dịu dàng về, Tú lặng lẽ thở dài. Không hiểu sao, trong người anh lại có cảm giác xót xa...

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 52

52. Chương 52

Chương 52: Sự thật phũ phàng

-”Chủ Tịch, em nộp tài liệu”

Tuyết Nhi nháy mắt tinh nghịch.

-”Làm gì có tài liệu nào em cần nộp?”

-”Ha, bị anh bắt thóp rồi...em cần nộp cái này, hehe...”

Nhi kiễng chân, khẽ chạm vào môi người yêu. Tú theo lệ cũng đáp trả; anh và cô hôn nhiệt thành, nhưng sao, hôn...cũng chỉ là hôn?

Anh không thể lý giải nổi, tại sao cơ thể lại phát sinh cảm xúc mãnh liệt khi bên người được coi là em dâu mình, còn bên người tri kỉ bao năm...???

Anh là loại đàn ông khốn nạn tới thế sao?

Thấy người yêu giận người, Nhi vỗ về:

-”Sao vậy? Lại đau đầu à? Có những chuyện không nhớ được thì đừng cố...”

-”Anh xin lỗi, để em thiết thòi rồi.”

-”Không sao, chúng ta đã bắt đầu lại từ đầu, không phải vẫn tốt đấy sao? ”

-”Anh sẽ cố gắng nhớ ra em...”

-”Thực ra, em lại thích anh như này hơn đấy!”

-”Thật sao? Anh của trước kia không tốt sao?”

-”Anh...”

Anh của trước kia bận rất nhiều việc...Anh của trước kia là một chủ tịch huyền bí, ít người biết tới, anh của bây giờ lại nhiệt tình thân thiện với nhân viên...Anh của trước kia cùng em lớn lên nhưng anh của trước kia không bao giờ dễ dàng em, anh của trước kia chưa từng yêu chiều em, anh của trước kia luôn bực tức khi em đi cùng người khác, muốn giữ em bên mình nhưng lại chưa từng dẫn em đi chơi...

Nhưng cô không muốn nhắc lại những thứ không vui đó, đành lập lờ:

-”Anh của bây giờ đẹp trai hơn nhiều...”

Là sự thật thôi, anh ấy từ ngày đó, cô luôn cảm thấy rất khác...ngoài đối xử với cô rất tốt, thì từ khuôn mặt tới phong thái đều rất khác. Cô không thực sự rõ, nhưng là một sự phóng khoáng, đỉnh đạc...ánh mắt anh, trước kia sắc lạnh, nhưng giờ lại có vẻ ấm áp.

-”Em chỉ xạo”

Tú lên tiếng phản bác.

Nhi cắn nhẹ vào cổ anh, âu yếm...

-”Anh, chiều em đem anh về ra mắt đấy, ăn mặc lịch sự nhé...em vẫn chưa nói cho ba má là mình yêu nhau đâu...ba má biết chắc bắt ngờ lắm”

-”Nhất trí”

Miệng nói mà lòng anh, không hiểu sao lại có cảm giác nặng nề.

*****

Nàng nhìn lịch, nhìn hình ảnh thân thương trên chiếc điện thoại.

Gần nửa năm trôi qua rồi, mơ mơ màng màng, hiếm khi có lúc nàng lại tỉnh táo tới thế.

Sự việc hóa ra đơn giản như vậy!

Cha mẹ bỏ nàng!

Chồng nàng bỏ nàng!

Đứa con, cũng bỏ nàng!

Mọi người đều bỏ nàng...

Sài Gòn mưa to rả rích. Tú vừa đỗ xe thì chuông điện thoại của vang.

-”Anh yêu à, ngoại em bệnh nên giờ cả nhà về quê gấp, em xin lỗi nhé!”

-”Không sao, cho anh gửi lời hỏi thăm ngoại, cả nhà cũng đi đường cẩn thận nhé, hình như có bão về”

-”Hi, yêu anh lắm!”

-”Về tới nơi nhắn tin cho anh.”

-”Okie sếp”

Chớp đánh những tia sáng nhè nhàng, một hồi sấm vang dội kêu lên khiến ai nấy đều phải giật mình, mọi người hồi hải về nhà...vậy mà trên vỉa hè, lại có một cô gái mặc váy tím, bước đôi chân trần rất chậm rãi...

Hình ảnh đó khiến Tú rất khó chịu, anh không hiểu mình thấy đau đầu vì màu tím có cảm giác rất quen thuộc kia hay vì cô gái đó.

Không ngừng nhắc nhở bản thân đã có người yêu, anh cố gắng khởi động xe...

Nhưng cái dáng người thản nhiên ấy cứ từng bước nhẹ nhàng xuống đường, quay lại; đôi tay vươn ra như đợi ai tới đón đi, nàng lại cười nụ cười mong muốn tới thiên đường đó!

Là người đó! Cái chữ duyên phận trên cuộc đời nó đúng là kì quặc... Khi xe anh tiến tới, nàng nhắm mắt bình yên, thái độ này, chẳng phải là chỉ đợi một chiếc xe tới giúp nàng kết liễu cuộc đời hay sao?

Cổ trấn tĩnh, anh đánh tay lái, rẽ rồi vượt lên khỏi.

Qua gương chiếu hậu, bóng dáng ấy cứ nhỏ dần, khuất dần...

Nàng ta muốn chết, anh có thể giúp được lần này, nhưng lần sau, liệu có thể sao?

Thôi thì, số phận người ta, cứ để người ta định!

RẦM...

Tiếng động khiến lòng anh thất lại. Mồ hôi chảy ra từng giọt, một cảm giác khiếp sợ lan tỏa.

53. Chương 53

Chương 53: Em sẽ bắt đầu lại...

Quay lại đằng sau, thì ra chỉ là một cái cây đổ.

Anh thở phào, chẳng biết vì sao mình thở phào, sau đó, đã quay xe lại rất nhanh, tim đập không ngừng...

Người đó không sao chứ? Còn ở đó?

Nhìn thấy người con gái ướt như chuột vẫn kiên định đứng đó, một cảm giác nhẹ nhõm lan tỏa.

Hành động mạnh mẽ mà dứt khoát, anh bế nàng lên xe.

-”Mặc tạm vào đi, tôi sẽ chỉnh nhiệt độ cho ấm...”

-”Việt...VIỆT...”

-”Tôi là Tú, chào cô!”

Người đó khựng lại, đôi mắt buồn vừa thâm vừa đỏ, trầm mặc không nói gì, anh đành hạ thấp ghế, đắp chiếc áo lên người cho nàng.

Tú tự nhận thấy mình không giỏi an ủi, nên chỉ lái xe, một lúc sau, có tiếng nói, rất nhỏ:

-”Chồng tôi...bỏ tôi rồi...cả con tôi, trước đây là ba mẹ tôi...tất cả đều bỏ tôi...”

-”Tôi đã cầu xin họ, đem tôi đi với...vậy mà họ cứ vứt bỏ tôi như thế...”

-”Tôi đứng đó, lâu như vậy, mà chẳng chiếc xe nào thèm dừng...tôi cất tay, nhảy lầu...tất cả, tất cả đều bị họ cản...”

-”Thực ra, việc mang theo tôi rất dễ, nhưng có lẽ, họ chẳng muốn”

Nàng nắc lên từng hồi...

Anh chậm rãi:

-”Nếu họ đã ghét cô như thế thì cô đừng tới thế giới của họ nữa, hãy sống ở thế giới của mình, sau này tìm những người thực lòng yêu thương cô, không vứt bỏ cô...”

-”Nhưng tôi không muốn...tôi làm gì mà họ ghét tôi tới vậy???”

-”Cũng có thể họ yêu quý cô, nhưng chưa phải thời điểm, tới lúc thích hợp, nếu họ muốn về đón cô, họ sẽ đón, còn không, hãy để số phận an bài đi...”

Nàng câm lặng, xoay người ra phía cửa, mưa rơi sao đau lòng tới thế!

....

-”Này, nhà cô ở đâu?”

-”Ê...”

Nàng xoay người, nói địa chỉ cho anh; tới nơi, khẽ cảm ơn rồi lặng lẽ lên nhà. Anh nhìn theo, tự nhiên thấy đau...

.....

Nửa đêm, điện thoại bỗng đổ chuông...

-”Cô có thể xuống nhà một chút không? Tôi đang ở ngoài cổng...”

-”Có việc gì không?”

-”Ừ, có chút chuyện”

Nàng mặc tạm chiếc áo choàng, với lấy chiếc ô, ngoài trời vẫn mưa rả rích, là Hoàng Tú, từ trong xe, anh ta vội vàng đi ra, đưa cho nàng một quyển sách...

-”Tôi nghĩ nó giúp ích được cho cô”

-”Mưa gió thế này, anh tới đây chỉ vì quyển sách này sao?”

Có thể nói gì? Là anh không thể chợp mắt, là anh nghĩ tới việc nàng tự tử cảm giác sợ hãi vô cùng...một cảm giác rất theo bản năng, với cô em dâu chưa từng quen biết trước kia, chính anh cũng không thể lý giải.

-”Không, tôi đi nhậu nhà bạn về, tiện đường...”

-”Cám ơn anh!”

-”Không có gì, tôi về đây...”

-”Anh này...”

-”Sao?”

-”Tôi biết là hơi mất lịch sự...nhưng tôi...giờ tôi đã biết anh là ai...và tôi cũng tin anh biết tôi là ai...”

-”?”

-”Anh ấy rất không thích anh...tôi là vợ anh ấy, tôi cũng không thích những gì anh ấy không thích, vì vậy, từ giờ nếu có chạm mặt, mong anh coi như không quen biết với tôi!”

-”Được!”

Chiếc xe rời khỏi, có một chút không thoải mái xen lẫn tò mò...Không hiểu người em của anh, có tài năng gì, mà có thể khiến, ngay cả khi hấn không còn, người phụ nữ ấy vẫn một lòng một dạ...

Nàng dở từng trang sách...

Trong ấy có rất nhiều câu chuyện...

Truyện một bà mẹ sau cơn bão bị mất chồng cũng mười người con...bà ấy dùng tâm hôn đã chết của mình nửa đời còn lại làm từ thiện, giúp đỡ những người khó khăn...

Truyện em bé kia, khát khao tới trường bao nhiêu, chiến đấu bao nhiêu với căn bệnh máu trắng, giành giật sự sống...

Truyện một cô gái, sau khi người yêu ra đi, cô ấy hàng ngày vẫn nhận được thư từ anh, là bởi vì người đó không muốn cô ấy đau lòng, nên đã chuẩn bị từ trước...cô vì những bức thư đó, kiên cường, mạnh mẽ...

Truyện một người mẹ, sẵn sàng đánh nhau với thần chết giành lại đứa con.

....

Trang cuối cùng là dòng chữ viết bằng mực tím nghiêng nghiêng, nhìn thật giống chữ Việt, có lẽ là Tú viết.

‘Những người yêu quý bạn sẽ rất đau lòng nếu thấy bạn tiều tụy vì họ...bởi vậy, hãy mạnh mẽ lên nhé!!!’

Đêm đó nàng đã thức trắng...

Và đã suy nghĩ rất nhiều.

Rốt cuộc cũng hiểu ra...

Ngày hôm sau, tự thưởng ình một giấc ngủ dài, lấy lại tinh thần.

Hôm sau nữa, mở lại tiệm bánh, thêm vào một tấm biển: “Miễn phí cho người nghèo.”

Nàng nhờ Cẩm lập thêm hai quán cơm tình thương.

Công việc hàng ngày cộng với những chuyến đi tình nguyện đã giúp nàng phần nào vơi đi nỗi nhớ...

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 54

54. Chương 54

Chương 54: Gặp lại người cũ

Nhìn cậu em mặt mũi mỗi nóc từng đợt rượu, Uyên nhẹ nhàng gợi chuyện:

–”Lại chia tay à?”

–”Vâng...”

–”Chị có mấy đồng nghiệp còn trẻ lắm, có cần chị mai mối gì không?”

–”Thế cũng được, bao nhiêu em cũng chơi hết...”

Những tưởng đó chỉ là một cô gái, như bao cô gái khác bước qua đời anh! Thay người yêu như thay áo, gái các kiểu đều qua tay, những tưởng khi bước vào một mối quan hệ thì hình bóng người ta sẽ dần phai mờ...lạ thay, tất cả chỉ là những tưởng...

–”Chú nói thế thì ai mà dám giới thiệu...”

Uyên cắt ngang dòng suy nghĩ của em chồng. Lân cười xuề xòa, vươn vai:

–”Ấy za...thằng Phong nó đâu hả chị, em bế nó tý nào, sắp phải xa cháu mấy ngày rồi...”

–”Đang ngủ với ông bà trên gác, chú đi đâu?”

–”Còn đâu được nữa, cũng tại chị cả, căn nguyên cội nguồn đau khổ của cả nhà.”

Uyên phát sốt:

-”Hả, tự dưng liên quan gì tới chị, oan ức quá!”

-”Thì chả tại chị cho ông Minh ăn bùa mê thuốc lú gì không hiểu nữa, có việc gì xa xa toàn phải thằng em này đi; rồi thì thằng con bé tý bị lão tổng ngủ với ông bà; ba mẹ có bao giờ có không gian riêng ...”

Uyên ngượng thối cả mặt, ậm ừ:

-”Tại ba mẹ thích thế chứ...”

-”Đợt này em vào Nam, một tuần, cùng một tập đoàn trong đó hợp tác phân phối vài nhãn hiệu nước hoa nổi tiếng...”

-”...”

-”Em biết, em sẽ không liên lạc với cô ấy”

Anh đang định đẩy cửa thì chị dâu gọi với:

-”Chị...chị xin lỗi, lúc trước dặn em thế, bởi nó là đứa bạn rất đặc biệt, rất quan trọng với chị...”

-”Nên chị muốn bảo vệ cô ấy...khỏi em?”

-”Không phải, sao có thể thế...gặp cú sốc lớn vậy, nó lại rất yêu người đó, chị chỉ muốn nó có được thời gian riêng tư, để nó được bình tâm...nhưng giờ, chuyện xảy ra cũng đã lâu rồi, cũng là lúc nên bắt đầu cuộc sống mới, có thêm người tâm sự cũng không tệ.”

-”Biết thế!”

Một câu hai chữ rất ngắn gọn, cố gắng che giấu cảm xúc của mình. Ngày nghe nàng gặp tin dữ, trong lòng anh bao suy nghĩ hỗn độn, thật đáng xấu hổ khi phải thừa nhận, khi đó chín phần buồn thì cũng có một phần hi vọng...Lúc ấy, chỉ muốn phi thật nhanh tới bên nàng, vậy mà chị dâu đưa ra yêu cầu dập tắt tất cả.

Nghĩ cho cùng, họ là bạn thân, những gì Uyên nghĩ chắc chắn là những điều tốt cho Lan, nên anh không làm trái, hôm nay, chị lại mở lời...quả thật, ánh lửa ấm áp lại nhen nhóm trong anh.

*****

Trước mắt là khuôn mặt xuất hiện bao lần trong giấc mơ, lòng anh không khỏi bồi hồi...Nàng gầy, miệng luôn tươi cười với khách hàng nhưng ánh mắt lại có nét gì xa xăm, u uất.

Cuộc đời thật tàn nhẫn, có thể biến một người con gái lạnh lẽo lém lỉnh giàu sức sống nhất thành con người trầm tư lặng lẽ...

-”Lấy mình cái bánh kia với”

-”Okie, đây bạn...”

-”Bao nhiêu?”

-”À, bạn xem giá trên vỏ hộp đi?”

-”20k, nhân viên mới hả?”

-”Hôm nay mới thử việc, bạn thông cảm...”

Vừa mới vào phòng tắm một lát ra đã chứng kiến anh chàng nào tự xưng danh bán hàng, nàng ngây người...

-”Nếu là em trước kia thì sẽ cho anh một trận rồi...”

Lân trêu, nàng cười, không hiểu sao anh ghét nụ cười đó, cảm giác người con gái trước mặt phải cố kiềm nén tất cả để đeo một cái mặt nạ to đùng đoàng.

-”Anh vào lâu chưa?”

-”Vài ngày, đang không có việc làm đây, xin bà chủ cho tôi một chân giúp việc?”

-”Được thôi, chỉ tội lương rất ít...”

Ngày hôm đó, là ngày hiếm hoi anh cảm thấy nắng rực rỡ tới thế.

Buổi tối, anh rủ nàng đi ăn cùng, cũng chỉ mời chứ không dám hi vọng nhiều, thật bất ngờ...nàng đồng ý.

Anh chợt phát hiện, người trước mặt bây giờ dường như một cỗ máy. Nàng ấy có thể dễ dàng làm theo mọi thứ người ta yêu cầu, sống theo một tư tưởng “thể nào cũng được...”

....

-”Sao lại tới đây anh?”

- “Em nhắm mắt lại”

-”Được”

Anh cúi xuống, tháo chiếc hài búp bê, rồi lại cẩn thận nâng người nàng lên, đặt bàn chân bé bỏng lên những song sắt...

-”Mở mắt ra...”

Một luồng gió thổi qua...nhưng sao nàng thấy lạnh, cái lạnh tới thấu xương, tới đau đớn.

-”Nhảy từ cái cầu này xuống có chết không anh?”

-”Cái đó là tùy số em ạ, số đã không chết được thì có cố thể nào cũng vậy thôi...”

Đúng...chẳng phải là số không chết được mà là cái người đó đâu có muốn mang nàng theo, mà là cuộc đời có người thất hứa. Cố hít thở sâu, ngẩng mặt lên mấp máy môi:

-”Sao đẹp quá!”

Hành động của nàng không qua nổi mắt người đối diện, anh nhẹ nhàng:

-”Không ai cấm em khóc cả!”

-”Em không sao.”

-”Nếu khóc được thì cứ khóc cho nhẹ lòng, chẳng có gì là xấu...ngoan nào...đừng tỏ vẻ cứng rắn nữa...”

-”...”

-”Em nhớ người ấy lắm phải không?”

-”...”

Nàng nhìn anh, cuối cùng cũng không thể kiềm lòng...Chẳng thể hiểu, nàng can đảm bao lâu, trước mặt anh lại cảm thấy rất quen thuộc, cảm giác như được dựa dẫm vào người thân, những giọt nước mắt từ từ rơi xuống, ngày một nhiều...

-”Em...em rất nhớ Việt, em nhớ anh ấy lắm...em nhớ cả con em nữa, em thực sự rất ghét họ, họ quá nhẫn tâm; em nhớ lắm...”

-”Anh gọi anh ấy về cho em đi...được không, em không chịu nổi...”

Khẽ ôm nàng từ phía sau, lòng anh trĩu nặng, đã có giây phút, anh ước mình là Bụt, đem ước nguyện của nàng biến thành sự thật, dù sẽ phải đơn phương một mình, chứng kiến nàng cười tươi tắn, cũng đủ.

Xa xa, chiếc xe thể thao cùng một bóng người cô độc lặng lẽ rời khỏi.

55. Chương 55

Chương 55: Cảm giác là vật thể thân

-”Tôi anh phải đi dự lễ ra mắt sản phẩm, giờ có vài việc cần xử lý, chắc không qua được, em ở một mình không sao chứ?”

-”Gì vậy? Làm như em trẻ con không bằng, anh cũng ở lì đây bán bánh mấy ngày rồi còn gì?”

-”Không sao thật chứ?”

-”Thật, anh yên tâm, nếu người đó không muốn đem em theo, em sẽ không miễn cưỡng...”

-”Ừ, đừng nghĩ nhiều nhé ”

-”Hôm nay cũng có nơi đặt gần ba trăm bánh size nhỏ, bận lắm, không có thời gian mà nghĩ ý chứ...”

-”Chú ý giữ gìn sức khỏe kẻo mệt”

-”Sở thích mà, không mệt”

....

-”Alo, cho hỏi chị có phải chủ cửa hàng bánh ngọt Ngan Vịt không ạ?”

-”Đúng, là tôi.”

-”Là thế này, bữa tiệc hôm nay khá quan trọng, chúng tôi hi vọng tất cả đầu bếp có thể có mặt, nếu khách khứa có thắc mắc về đồ ăn, sẽ có người giải đáp”

-”Việc này...”

-”Chúng tôi sẽ trả gấp ba”

-”Cũng được...”

Cái làm nàng ấn tượng không phải không gian cũng như sự hoành tráng của buổi tiệc mà là một mùi hương rất thơm, ngạt ngào...Nhà tổ chức thật khéo chọn, bộ đầm vàng nhạt góp phần làm toát lên khí chất thanh cao, bên lên tiến tới bàn bày bánh, nàng chọn một góc khuất ỉnh...

Thì ra đây là buổi lễ ra mắt nhãn hàng nước hoa, thảo nào thơm vậy. Người phục vụ tiến lại gần, nàng đưa tay với lấy ly rượu, nhấp một ngụm.

Trước kia khi anh ở bên, nàng hiếm khi uống, cái thứ này có gì là ngon. Giờ anh đi xa, lại cảm nhận khác hẳn, thứ quý quái này, sau khi trôi vào ruột, đầu óc, mặt mũi đều nóng lên, có thể khiến nỗi đau tan đi rất nhanh.

-”Lan!”

-”Anh Lân”

Hai người trợn tròn ngạc nhiên.

-”Em làm gì ở đây?”/”Anh làm gì ở đây?”

-”Em...bánh ở bữa tiệc này là em phụ trách...”

-”À, tập đoàn này liên kết với bọn anh phân phối nước hoa cao cấp.”

Lân giải thích, chợt cảm thấy thật có duyên...lẽ nào, anh với nàng, là ông trời sắp đặt. Hôm nay không gặp nàng, thấy người bứt rứt khó chịu, giờ có thể thoải mái trò chuyện rồi.

-”Xem ra dự án đợt này rất lớn nên tổ chức tiệc hoành tráng vậy anh?”

-”Cũng bình thường em, chỉ có điều lần này hướng vào khách hàng thượng lưu...”

Nàng cười, cái nụ cười gương gao.

- "Mùi rất thơm, chắc chắn sẽ được ưa chuộng..."

- "Em thích không?"

- "Em ...em...bình thường..."

- "Anh tặng em nhé, em chọn mẫu đi..."

Nàng trầm ngâm...

- "Trước kia, Việt chưa mua nước hoa cho em bao giờ cả, nhưng anh ấy mua rất nhiều tinh dầu, thơm lắm, cái thứ đó, bỏ trong nước ấm, cảm giác rất trong mát..."

Hít một hơi, lại thở ra...nhắc tới Việt, thấy như có khối băng trôi lạnh lẽo trong lòng.

Anh nhìn nàng, xót xa...

Keng keng keng...

Tiếng gõ vào ly dành sự chú ý từ đám đông ...

- "Alo...alo...xin mọi người chú ý...đầu tiên tôi xin mời Chủ Tịch tập đoàn Golden Face lên mở màn..."

Bóng người đường hoàng uy vệ, giọng nói anh ta trầm tĩnh, lạnh lùng, dứt khoát, rất có phong thái đế vương...Anh ta nói ngắn gọn, một người không có chuyên môn gì như nàng mà cũng có thể hiểu đôi ba phần về cái gì gọi là thị trường, tâm lý khách hàng...

- "...Cuối cùng, tôi muốn gửi lời cảm ơn chân thành nhất tới cô Tuyết Nhi, giám đốc Marketing của tập đoàn, người góp phần không nhỏ trong sự thành công của dự án lần này..."

Tuyết Nhi lên sân khấu, dáng điệu uyển chuyển yêu kiều, chúc rượu với Chủ Tịch.

Phía dưới bắt đầu ồn ào, họ kháo này kháo nọ, đôi uyên ương trên kia thật biết cách làm ghen tỵ người khác.

Một giọt nước mắt lặng lẽ rơi...dù biết trăm ngàn lần người kia không phải anh, nhưng trong lòng vẫn thấy se lạnh, nụ hôn ngọt ngào của họ, càng gợi thêm nỗi nhớ anh da diết, đứng ở nơi đông đúc như vậy sao nàng lại thấy cô đơn đến thế.

- "Lúc đầu anh cũng ngạc nhiên, nhưng người đó không phải là Việt..."

- "Em biết."

Lấy thêm một ly rượu, cố gắng che đi nỗi đau của mình, hành động đó bị Lân phát giác, anh không đành lòng...

Anh không muốn nàng như vậy thêm một giây phút nào nữa, từ giờ, anh nhất định kéo nàng về thế giới của mình. Một tay đỡ bả vai, một tay che đi ly rượu nàng đang cầm.

- "Vâng, và tiếp theo xin mời người đại diện cho Bảo Minh lên phát biểu..."

Ánh đèn từ trên sân khấu chiếu xuống, giữa ánh sáng rực rỡ là đôi trai gái đang hôn nhau ngọt ngào...

- "Xin mời..."

Người dẫn chương trình cũng cứng miệng khi thấy cảnh đó.

Mọi người xung quanh thắc mắc đây là buổi lễ khai trương sản phẩm hay lễ tình nhân?

Từ xa xa, nét mặt Chủ Tịch của Golden Face có vẻ rất khó coi.

Nàng giận, muốn tát một phát mà cố nén, giữ sĩ diện cho anh. Sao anh dám, tuy là nàng có thái độ tùy người khác, nhưng cái gì cũng phải có giới hạn, nàng là của Việt, cả đời này cũng không thay đổi...

Thật sự bức mình, đợi lúc Lân lên sân khấu, nàng nhả một cái tin: "Tạm thời chúng ta không nên gặp mặt"; rồi lặng lẽ lấy một chai rượu...

.....

-”Nhi, đứng lại”

-”Má, gì má...”

-”Má thật không ngờ, nếu hôm nay không chứng kiến chắc bị con bức chết mất”

-”Sao vậy má?”

-”Con và Tú...”

Nhi mở đôi mắt tròn ngây thơ:

-”Vâng, con và anh ấy yêu nhau, con cũng đang định đem về ra mắt”

-”Không yêu đương gì hết, má cấm!”

-”Má, từ bé bọn con đã chơi với nhau rồi, má lúc nào cũng thương anh ấy mà...”

-”Má không thích có con rể người gốc Bắc”

-”Sao má kì vậy, giờ còn phân biệt, kệ má”

-”Được, để má ra nói rõ với Tú”

-”Đừng má...”

Nhi chỉ kịp nói với người yêu có việc gấp rồi vội vàng chạy theo thuyết phục má.

....

Bước đi loạng choạng, nàng được người nào đó đưa tới nơi nhận tiền công. Mấy người này thật phức tạp, cứ chuyển tiền vào tài khoản là được rồi.

Biết thế nào, khách hàng là thượng đế, nàng cũng không muốn kiêu, số tiền hôm nay, số tiền nàng làm ra, có thể làm được rất nhiều bữa ăn miễn phí cho bọn trẻ cơ nhỡ kia, nghĩ tới lại thấy hơi ảm áp.

Cốc...cốc...

-”Mời vào...”

Nói với ngữ điệu dừng dừng nhất có thể, nhưng người con gái càng tiến lại gần, anh càng run rẩy, hồi hộp.

Hơi men làm nàng choáng váng, hình ảnh người trước mặt mờ mờ ảo ảo.

-”Tôi...tôi tới lấy tiền công...”

Anh kí vào một tờ giấy hình chữ nhật rồi đưa nàng.

-”Con số, tùy cô viết”

-”Cám ơn”

Nàng định quay người đi thì ai đó gọi lại bằng giọng giễu cợt.

-”Cỏ còn chưa xanh mộ, có người đã bán đứng chồng mình, đêm thì ra cầu ôm ấp với người khác, giữa đám đông thì công khai hôn nhau, lúc đầu còn tưởng thanh cao thế nào...”

-”ANH...ANH...”

Nếu là lúc tỉnh táo thì nàng cũng không ngại cho tên đó vài quả đấm, tiếc là người nàng thật sự khó chịu, đầu óc quay cuồng.

Nàng im lặng, cố gắng bước chân ra khỏi, người đàn ông đó nhanh hơn, anh ta giữ nàng lại...

-”Tôi một câu thanh minh cũng không có, xem ra thực như tôi nghĩ”

Giọng điệu người này, cái bức tức đó, nàng thấy quen lắm...Nàng bị anh kéo lại gần, áo sơ mi đen mở hai cúc hiện lên khuôn ngực rắn rỏi, đẹp tới mê người, nhưng cái làm nàng chú ý lại là một việc khác...

Tim nàng đập rất mạnh, cảm giác tai nóng bừng, nhanh nhẹn cởi từng chiếc cúc của người đối diện, vết chàm dần dần hiện ra rất rõ rệt, nàng bắt giác mân mê nó...

Tú không hiểu sao, anh không làm cách nào kháng cự nổi, anh biết, anh thế này là khốn nạn, nhưng cảm giác nàng chạm vào da thịt, khiến anh toàn thân cứng đờ.

Bất chấp tội lỗi, anh nhìn nàng tròng trành; nàng cũng ngước lên, ánh mắt này....Việt...Việt của nàng, anh ấy đã trở lại...

Nức nở từng tiếng, nàng khóc, mếu máo:

-”Việt ơi cuối cùng anh cũng về rồi, cuối cùng em cũng đợi được tới ngày này rồi...em nhớ anh lắm, anh biết không?”

-”Anh ơi, em trách oan anh rồi, em trách anh không mang em theo, thực sự là vì anh sẽ về đúng không?”

Bàn tay nàng vuốt ve khuôn mặt đó:

-”Em nhớ anh lắm, anh về là tốt rồi...”

Kiểm chân, trao anh nụ hôn cháy bỏng, cảm xúc khi là vật thể thân quả khó chịu, đang định nói với nàng:”Tôi là Tú, Việt của cô đã mất rồi...” thì cái người nhỏ bé ấy mềm nhũn ngay trong vòng tay anh.

Khoác cho nàng chiếc áo vest, Tú thở dài ...Rốt cuộc là em đã uống bao nhiêu?

56. Chương 56

Chương 56: Một thứ tình cảm khiến người ta ghen tỵ

Nhiều khi con người ta không hiểu nổi chính bản thân mình, Tú thời gian này cũng thế. Anh có mọi thứ, kể cả cô người yêu giỏi giang xinh đẹp thanh mai trúc mã...VẬY mà từ khi gặp mặt hình bóng cô gái ấy cứ là nổi bật tâm.

Mỗi buổi chiều xong việc, trước khi về nhà, anh đều vô thức lái xe qua quán bánh đó, thăm lặng quan sát...

Bóng nàng cô độc khóa cửa, lặng lẽ bước đi trong màn đêm khiến anh đau lòng...

Nàng nói chuyện với người đàn ông khác khiến anh ngứa ngáy...

Cái ôm tình cảm của nàng trên cầu với ai kia khiến anh khó chịu bứt rứt.

Anh cho đặt bánh chỗ nàng, tìm cơ hội nàng tới, nhưng chứng kiến cái hôn đó lòng anh như bị kiến đốt từng chỗ.

Biết là nàng chỉ nhận nhầm, sao anh lại thấy tổn thương.

Biết địa chỉ nhà nàng, lại đưa nàng về dinh thự của mình.

Chỉ là cô em dâu thôi? Tại sao? Tại sao?

Hoàn toàn, hoàn toàn anh thấy mình hết thuốc chữa...

Nhưng con người đôi khi ai cũng vậy đó...trái tim luôn thăng li trí!!!

Nhẹ nhàng đặt người con gái lên giường.

Đêm đó nàng vừa mơ sáng vừa khóc, miệng không ngừng gọi tên Việt, không ngừng van xin hắn cho nàng đi theo.

Bất giác, anh thấy ghen...

Ghen với một người đã khuất!!!

Vắt chiếc khăn ẩm, cẩn thận lau mặt cho nàng, thầm nghĩ, hẳn có gì tốt?

Nàng hoảng hốt, cựa quậy liên tục, đau đớn khổ sở...

Cho tới khi tay nàng vô tình chạm được tay anh, vô thức sờ quanh, vô thức kéo anh vào lòng, vô thức ôm chặt, khước miệng khẽ cười...cứ thế mà bình yên ngủ...

Đêm ấy, là đêm nàng ngủ ngon nhất trong nhiều tháng rồi, nàng mơ Việt đã về bên nàng.

Đêm ấy, cũng là đêm anh ngủ ngon nhất từ ngày bị tai nạn, trước kia thì anh cũng không biết, bởi anh không hề có ý thức về ngày đó.

Sáng, ánh nắng chói chang chiếu vào phòng khiến Tú tỉnh giấc, hạnh phúc khi thấy nàng vẫn ở đây với anh, ước gì cứ mãi thế này.

Khuôn mặt này, thật đẹp, thật hoàn mỹ, thảo nào, em trai anh, hẳn yêu nàng tới vậy.

Thảo nào...đầu óc anh cũng vì nàng mà điên loạn tới vậy...

Dịu dàng đặt ngón tay chạm bờ môi, anh giật mình, sao lại nóng tới thế? Nhanh nhẹn kiểm tra trán, má, chân tay, tất cả đều nóng rực.

Anh cố gọi nàng dậy mà nàng vẫn bất động, anh thật đáng chết, anh vừa ước nàng mãi như này ư? Không, anh xin trời anh rút lại câu đó.

Gọi cho bác sĩ riêng, anh ngồi bần thần.

....

-”Sao rồi? Có cần nhập viện?”

-”Không cần, bệnh này có lẽ là bệnh ở tâm thôi, cơ thể chịu căng thẳng cực độ trong nhiều ngày liền, có lẽ bây giờ tới thời điểm bộc phát...”

-”Lại có loại bệnh thế ư?”

-”Cậu đừng coi thường, bệnh về thể xác thì có thể lành nhanh, nhưng bệnh trong tư tưởng mới là loại bệnh khó chữa nhất...”

-”Hình như cô ấy sốt?”

-”Tôi sẽ tiêm rồi truyền dịch cho cô ấy”

-”Bao giờ thì cô ấy tỉnh?”

-”Cái đó không nói trước được, người này hơi thờ rất yếu, rất thiếu ý thức sống...phải đợi thôi.”

-”Được, ông về đi, có gì tôi gọi”

Bác sĩ đi rồi, Tú gọi cho thư kí, nói gửi tài liệu, anh muốn làm việc ở nhà.

Kéo chiếc ghế lại gần giường, phát hiện điện thoại trong túi không ngừng kêu, anh lặng lẽ soạn một tin, nhấn ấy số đó, nội dung đại loại là giả là nàng, nói đang đi chơi.

Chợt trở về màn hình lớn, thấy ảnh đôi trai gái, anh đoán là Việt và nàng, họ trông rất thân mật, vẻ mặt rạng ngời cùng bình minh biển sáng sớm...trông mà hạnh phúc.

Lòng tò mò trĩu nặng, Tú khám phá một vài thư mục của chiếc điện thoại.

Đầu tiên là ảnh, ngoài vài tấm nàng mặc bikini đen chụp hạnh phúc cùng hắn, còn có những tấm rất buồn cười...có lẽ nàng chụp người yêu lúc ngủ say.

Tên Việt đó bị nàng vẽ râu ria, đánh phấn tô son lúc ngủ rồi chụp ảnh, không biết hắn mà biết sẽ điên như nào...

Bức hắn trong bếp đeo tạp dề...Tú bật cười, đàn ông gì mà...nhưng cũng chứng tỏ, nàng được hắn chiều.

Có bức hắn nằm gập gối...trông rất xấu.

...

Rất nhiều ảnh chụp trộm, mỗi ảnh một tư thế, có thể thấy nàng yêu hấn rất nhiều...

Có video, nàng thì thầm giọng rất nhỏ:

- "Alo alo...anh Việt à, em đang quay trộm đáng ngủ anh đây, rất xấu, các con à, mẹ đây, mẹ đang quay bố mày đây, cả nhà mình cùng ê bố đi...haha"

Còn có một video, trong ánh nền lung linh, hấn cầu hôn nàng...những cử chỉ, lời nói đến nghẹn lòng người.

Video tiếp theo, rất giật...Anh kinh hãi nhìn hình ảnh chiếc bình vỡ, giấy tờ ngổn ngang, máu me vương đầy:

- "Việt, anh nghe rõ nhìn rõ đi, tờ giấy đăng kí kết hôn này, tôi xé, tôi muốn chửi anh là thằng chó chết, anh dám bỏ lại tôi hả, đồ khốn nạn, ai cần anh đổi mạng cho tôi, mẹ kiếp, tôi hận không tự tay giết anh đi..."

Giọng nàng day nghiêng, ức hận, nhưng hấn có thể cảm nhận được nỗi đau xót cực độ...

Mắt anh nhòe đi, họ – thật đáng ngưỡng mộ, cảm giác ngọt ngào tới thấu xương, một thứ tình cảm khiến người ta ghen tỵ...

Hộp tin nhắn của nàng, vẫn lưu lại gần ba ngàn tin với hấn, rất bình dị, ấm áp.

- "Tôi về muộn, nhớ đóng cửa ăn uống cẩn thận"

- "Biết"

- "Tốt"

- "Anh cũng ăn uống cẩn thận"

- "Lo cho tôi à?"

- "Không thềm..."

....

- "Việt, hôm nay không phải đón tôi"

- "OK"

....

- "Cô ra tới nơi chưa?"

- "Rồi, bạn tôi và cháu bé khỏe, cảm ơn anh!"

....

- "Bao giờ Vịt về?"

- "Anh về giờ đây..."

- "Vịt ăn gì?"

- "Ngan nấu gì cũng ngon..."

- "Được, cho anh ăn c...ư...t...s"

...^^"

....

- "Ngan ơi ..."

- "Em đang trong lớp"

- "Anh nhớ em"

- "Mới hai mươi phút mà"

-”Hix...”

....

-”Vịt ơi nhanh lên, sắp chiếu phim rồi!”

-”Đợi tí, anh bàn nốt công chuyện với Hai rồi về ngay đây...”

-”Ừa,,nhanh lên...”

...

-”Vịt ơi sao vịt giận...”

-”Tôi nằm cách cô có chưa đầy một gang tay, sao không mở miệng?”

-”Em thích nhẩn tin”

-”Cô lãng phí tiền bạc quá...”

-”Sợ gì chứ, ông xã tương lai của em giàu mà!”

-”Ông xã tương lai của cô là ai?”

-”Là người đang nằm quay lưng giận như trẻ con đó!”

-”Tối nay cô toi rồi!”

-”\$\$”

.....

-”Ox ơi ox tuyệt lắm, em sướng điên mất...”

-”Thank you bx, nhưng ox thích bx nói bằng miệng cơ, quay ra đây nói cho ox nghe đi...”

-”Ngại chết, đồ được voi đòi tiên”

-”Được, vậy giờ ox sẽ ngay lập tức làm cho bx sướng tới mức phải tự nói ra...”

-”Ặc ặc... ”

...

....

Không hiểu sao càng đọc anh lại càng thấy đau đầu dữ dội, những hình ảnh mơ hồ cứ chập chờn hiện về...

57. Chương 57

Chương 57: Người vô ý, người cố tình

Cố gắng, cố gắng nghĩ ra cái gì đó, mà thật khó khăn, rốt cuộc, Tú cất chiếc điện thoại vào túi, rửa mặt mũi cho tỉnh táo.

Anh quay lại, sờ lên trán nàng, đỡ đỡ nhưng vẫn còn sốt.

Anh lại tự thắc mắc, anh còn cảm thấy đau lòng như này, vậy đứa em đó, hẳn thấy ra sao khi phải bỏ lại người vợ yêu dấu của nó như thế?

Vì sao hắn đột ngột rời đi? Hắn vẫn còn trẻ mà.

Cuộc đời quả không hoàn hảo, cho nên thứ gì hoàn hảo quá thường sẽ tan biến rất nhanh, cũng như tình yêu của họ vậy.

Nắm lấy tay nàng, anh biết là không đúng, nhưng anh muốn làm thế.

Từ từ thơm lên từng ngón tay, hương vị này rất quen, lẽ nào...trước kia anh từng gặp nàng, từng làm như thế...

Tim anh như lạc một nhịp, cẩn thận kéo chiếc chăn mỏng, nhẹ nhàng chui vào, vụng trộm ôm lấy nàng, hít lại mùi thơm trên cổ nàng, Tuyết Nhi sẽ cảm hận anh, Việt trên kia cũng không tha cho anh, nhưng anh vẫn muốn liều mình...vì cái cảm giác này, không khác một liều thuốc mê khiến anh thêm thường.

Vuốt ve khuôn mặt bé xinh, miên man trên những sợi tóc, lòng anh nôn nao tới khó tả...cả vũ trụ như dừng lại ở giây phút đó.

Điện thoại kêu khiến Tú hoảng hồn.

-”Tú, tôi đang ở dưới nhà cậu, cho tôi vào một chút được không?”

-”Được, dì đợi con năm phút!”

...

Mẹ Tuyết Nhi cầm chén trà nghi ngút, phong cách thưởng thức quả không giống những người phụ nữ tầm thường.

-”Tôi nói thẳng nhé, tôi và mẹ cậu là tình cảm đặc biệt, từ khi mẹ cậu mất, tôi luôn chăm sóc yêu thương cậu không khác gì con đẻ.”

-”Con biết”

Tú nói lịch sự, anh nghe trợ lý kể chuyện thì đúng là có việc như thế.

-”Tôi giờ chưa từng nhờ cậu làm gì, nay mở miệng, nhờ cậu nếu nể mặt người dì này thì cắt đứt với Tuyết Nhi đi!”

-”Con...con...”

-”Sao, đừng có nói yêu nó nên không chia tay được nhé? Vậy cái thứ trên phòng ngủ của cậu là gì? ”

-”Dì cho người theo dõi con? ”

-”Chỉ là tình cờ thôi, cậu có dám nói không có tình cảm gì với đứa đó không? ”

Tú muốn mở miệng, nói nàng chỉ là em dâu...nhưng lại cảm giác rất ngượng miệng...Dì đã nhanh chóng phủ đầu:

-”Vậy đi, làm như lời tôi nói!”

Đợi khi dì về, anh ngồi rất lâu, suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng, không muốn lừa dối Tuyết Nhi, cũng không muốn lừa dối chính mình, anh nhắn tin cho Nhi.

Sự thật, anh không hề mong mỗi có thể có gì đó với người em dâu của mình, chỉ là...muốn lương tâm được giải thoát, muốn sống thật với cảm xúc của mình!

Sực nhớ ra gì đó, Tú trở lại phòng, một giọng nói ngọt ngào trầm ấm, tiếc là không phải dành cho anh:

-”Việt...lại đây với em, em cứ ngơ mình mơ...”

Nàng vươn cánh tay không phải truyền dịch vậy anh, đôi mắt khẩn thiết, khuôn mặt mong chờ khiến anh không tài nào phủ nhận nổi, chạm rãi tới bên giường.

Nước mắt lã chã, nàng yếu ớt nói:

-”Lại gần đây được không?”

Anh khẽ cúi đầu, sát mặt nàng.

Cánh tay nàng miên man khuôn mặt, từng nét, hàng lông mày rậm này, khuôn mặt này, mùi hương này...nàng nhớ biết bao, anh, anh rốt cuộc đã trở lại.

-”Vợ muốn hôn chồng...”

Câu nói ma mị khiến Tú đứng người, giả danh một người, lừa dối một người, còn gì tồi bại hơn? Nhưng cái sự quyến rũ chết người khiến anh tiến ngày một xa...

Một tay nắm chặt tay nàng, tay kia dịu dàng áp lên má.

Môi anh chạm môi nàng, nhẹ nhàng gặm nhấm từng chút một, cẩn thận, tinh tế...một cảm giác vụng trộm tội lỗi xen lẫn cái mê hoặc diệu kì...

Đó là nụ hôn dài nhất trong đời anh – và cả nàng.

-”Đừng khóc nữa...”

Bàn tay anh lau đi những giọt nước, giọng rất ấm...Nàng ngoan ngoãn:

-”Được, vợ không khóc, vợ hạnh phúc quá...”

Nàng bắt giác ngó quanh...

-”Sao mình ở đây anh? Sao không về nhà? ”

Rồi lại nhớ ra gì đó...

-”Hôm qua, em đi lấy tiền công...sau đó em nhớ em gặp anh, không biết là mơ hay thật nữa, em say quá...rất cuộc là sao? Sao anh đi lâu vậy? Mọi chuyện là như nào vậy anh?”

-”Ăn đã ”

-”Anh đói à?”

-”Không, em phải ăn, em đang ốm, chuyện khác tính sau...Có nghe lời anh không?”

-”Vâng, anh nói gì em cũng nghe hết, nhưng anh đừng đi nữa nhé!”

-”Được, anh không đi đâu cả, em ăn gì?”

-”Em ăn cháo, em thèm ăn cháo Vịt nấu...”

Tú sững người, hẳn chưa từng nấu ăn, và nghe mọi người kể lại hẳn cũng không biết nấu ăn, nhưng sợ lộ tẩy, hẳn đành ậm ừ.

-”Anh đừng đi mất nhé! Vịt đừng bỏ Ngan lại nữa nhé!”

Nàng cẩn thận gọi với, anh cố quay lại cười cười an ủi, ra khỏi phòng, mắt mũi đỏ hoe, nếu nàng biết sự thật, sẽ khủng khiếp như nào???

Tha tội cho anh, anh chỉ muốn như vậy cho tới khi nàng khỏe hẳn thôi.

Lên google tra, sau đó gọi người đem đồ đến.

Anh xay thịt bò, cẩn thận xào lên, sau đó ninh xương lấy nước ngọt rồi cho gạo vào nấu...

Tới lúc rắc hành, được bát cháo thơm phức Tú mới giật mình, rốt cuộc thì anh đâu có làm như trên google dạy, rốt cuộc trước kia anh đã từng nấu cháo rồi ư?

-”Dậy ăn đi em...”

Anh đỡ nàng dậy, đặt chiếc gối sau lưng, trùi mền đút nàng từng thìa...

Nàng ăn rất ngoan, chốc chốc lại nhìn anh.

-”Đúng là cháo chồng nấu, mùi vị không lẫn vào đâu được...”

Ừ, có lẽ anh với em trai mình cùng có năng khiếu nấu ăn như nhau chẳng? Một hình ảnh rất quen thuộc hiện lên, anh đã từng đút cháo cho ai đó, chắc chắn là thế, chỉ có điều, không thể nhớ mặt người ấy...

Tú hơi nhăn mặt, những lần cố nhớ lại khiến anh đau đầu vô cùng.

-”Chồng sao vậy?”

-”Anh hơi đau đầu, không sao đâu...”

Nàng kéo anh lại gần, khẽ nhướn cổ, giọng nói lạnh lẽo:

-”Để đó vợ chữa cho...”

Đoạn, nàng hơi nhướn người, thơm lên trán anh, rất nhiều... từng chỗ đều rất trều mến...

-”Hết đau chưa chồng?”

Anh tưởng như tim mình tan chảy ngay giây phút đó...Đúng là hết đau thật, ‘em cứ như vậy anh biết làm sao đây?’

-”Hết đau...”

Anh véo nhẹ má nàng âu yếm.

-”Hi hi...Việt ơi em phải truyền tới khi nào?”

-”Tới lúc khỏi ốm thôi, chịu khó nhé...”

-”Vâng...”

Nàng ăn hết hai bát cháo một cách ngon lành, sau đó nũng nịu.

-”Việt ơi, em ăn no rồi, anh thưởng em đi...”

-”Thưởng gì cô bé?”

-”Cắn em, cắn em đau vào, em sợ em đang mơ mất...”

Tú nhìn nàng, trên đời có thể có người đáng yêu hơn không? Tên Việt đó, thật có phúc ...

.....

Nhận được tin nhắn của Tú, Tuyết Nhi chạy thẳng tới công ty. Được tin anh không đi làm, lại vội vàng về nhà. Cũng may mật khẩu vào cổng nhà anh chưa đổi.

Bước qua từng bậc cầu thang, cô run lẩy, cô biết, anh nhắn tin chia tay cũng vì má thôi, cô nên giải thích, nên thuyết phục với anh như nào đây?

Vậy mà, trước cửa phòng, cái mà cô được chứng kiến lại là cảnh anh đang cầm tay một người con gái khác, hôn từng chút, từng chút... ánh mắt trều mến chan chứa yêu thương.

Cả người cô bàng hoàng, sốc tới mức cứ đứng chết sững ở đó...

Mất một lúc, cô mới bật lên từng câu đay nghiến:

-”HOÀNG TÚ, TÊN KHỐN NẠN nhà anh!!!”

Căn phòng bị phá đi sự tĩnh lặng, Nhi vội vã chạy đi trong đau đớn.

Lan nghe vậy cũng thất kinh...

-”Anh...”

Cả người nàng run rẩy, trong đầu không nghĩ được nhiều, chỉ biết nàng cần phải thoát khỏi đây, càng sớm càng tốt.

-”Nghe anh giải thích...”

-”Tránh ra, CÚT”

Nàng vùng vẫy khỏi anh, cũng không để ý kim truyền đâm qua đâm lại, máu đỏ chảy từng giọt, cả bình truyền cũng vỡ tan.

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 58

58. Chương 58

Chương 58: Trung thu

-”Anh xin lỗi, nghe anh đi...”

Nàng cảm hận hấn, cũng cảm hận con người mình, sao nàng có thể không nhận ra đâu là chồng mình, đâu không phải chồng mình???

-”Trêu đùa tôi, vui lắm hả?”

-”Xin em, bình tĩnh lại đã, em còn sốt đó...”

Nước mắt rơi, biết không thể giằng co với anh ta, nàng cố với một mảnh vỡ của chiếc bình, bắt cần:

-”Một là anh tránh ra, hai là tôi sẽ chết ngay tại đây!”

Cả người toát mồ hôi, thấy tay nàng đổ rức, anh sợ hãi:

-”Đừng, đừng làm liều...được, anh tránh...”

Lấy hết sức, nàng lê ra khỏi phòng, ra khỏi dinh thự đó, từng bước, từng bước nặng nhọc...

Anh thở dài, đau xót mà không dám theo.

Cũng may nàng để quên cái túi, anh nhân đó gọi cho người thân đón nàng.

....

Hôm sau,

Vừa ra khỏi ngõ, nàng đã chạm mặt với anh ta.

Quay đầu, định rẽ hướng khác.

-”Tôi muốn nói chuyện một lúc”

-”Tôi không có gì để nói cả!”

-”Hôm qua là tôi sai, tôi xin lỗi, cũng không có gì biện minh cả, chỉ là đem túi trả cho cô”

-”Cảm ơn, hôm qua cũng là tôi ngu muội, lỗi một phần cũng do tôi, chào anh...”

-”Tay cô khỏi đau chưa?”

Tú khê liếc, máu đã tụ lại thành vết, cũng chẳng thêm băng bó, người này, đúng là thiếu ý thức sinh tồn.

-”Khỏi rồi, hi vọng từ giờ về sau chúng ta không gặp lại”

Anh định đi, nhưng không đành lòng:

-”Em trai sẽ rất đau lòng nếu thấy cô như vậy...”

-”Đau lòng hay không là chuyện của chồng tôi!”

Đoạn, nàng bước vội, không để anh nói thêm.

....

Hôm nay quả là một ngày rắc rối, khi tới tiệm bánh, Lân đã đứng đợi từ lúc nào, thực...cầu xin, cầu xin tất cả mọi người, cầu xin ông trời, nàng giờ chỉ muốn được sống một cách bình lặng.

-”Lan, anh xin lỗi vì chuyện tối qua!”

-”Không sao, em quên rồi...”

-”Chúng ta vẫn làm bạn tốt nhé!”

Lan hơi ngược mắt, thở dài.

-”Anh sẽ không bao giờ làm thế, anh hứa”

-”Được rồi”

-”Mai anh ra Bắc rồi, có thể làm nhân viên bán hàng cho em lần cuối được không? Hôm nay trung thu chắc mọi người mua bánh đông lạnh, không có người phụ chắc vất”

Nàng cũng giật mình, đã Trung Thu rồi ư? Nhanh thật đấy!

Trung thu với tiệm bánh ngọt thì liên quan gì? Nhưng nhìn ánh mắt anh khẩn nài, thời gian qua cũng rất tốt với nàng, lại không nở từ chối.

Không ngờ lời Lâm nói lại linh nghiệm, cửa hàng hôm đó rất đông khách.

Xẩm tối, hai người đã mệt nhoài...Lâm nói anh biết có một công viên hôm nay tổ chức thả đèn trời, hỏi nàng có muốn đi?

Thả đèn trời, viết giấy nhắn, đó là cách người ta thường làm để gửi lời tới người đã đi xa, Lan nhận lời ngay, nàng có rất nhiều điều muốn nói với Việt.

Họ tới địa điểm thả đèn, người tới đã chật ních.

-”Chào anh chị, em là nghiên cứu sinh, đang làm đề tài nghiên cứu về cấu trúc tóc của con người, cần càng nhiều mẫu thử càng tốt, anh chị cho em xin vài sợi tóc được không ạ?”

Lan và Lâm nhìn nhau, chưa bao giờ nghe thấy đề tài lạ thế, nhưng cũng chỉ là mấy sợi tóc, không chần chừ đưa cho cô bé.

.....

-”Tú”

-”Nhi!”

-”Em đã đợi điện của anh, cũng đã đợi anh tới dễ dàng em...”

-”Anh xin lỗi, anh là thằng khốn nạn, em coi như anh không có được không?”

Nhi sững lại, nếu là Tú trước kia, anh muốn chơi bao nhiêu đàn bà thì chơi, có cần giải thích với cô thế này không?

Có phải Tú bây giờ đã khác, nên cô tự tình cái quyền dối hờn chẳng?

-”Là do má phải không? Anh đừng giấu, anh cố tình dắt cô ta về nhà làm có chia tay đúng không?”

-”Không phải, chuyện này không liên quan tới dì, là do anh, anh sai...”

-”Anh thực sự có tình cảm với cô ta? Anh muốn ở bên cô ta?”

Tú trầm lặng, cái gọi là tình cảm thì đúng, nhưng cái gọi là ở bên thì anh không đủ can đảm...

-”Đi thôi anh...”

-”Đi đâu?”

-” Tầm này mọi năm mình đều đi thả đèn trời gửi lời hỏi thăm má anh mà?”

-”Mẹ anh?”

-”Em quên mất, anh không còn nhớ nữa rồi...”

Mặt Nhi xịu xuống, nỗi buồn thấy rõ, anh quý cô, quý như những người thân trong gia đình, hôm nay, anh có thể trả vờ yêu cô, ngày mai, ngày kia cũng có thể, nhưng anh sợ, cả đời rồi sẽ có lúc lộ...chỉ bằng để cô ở bên người thực lòng trân trọng cô.

-”Đi với em đi, nốt lằn này thôi, rồi em sẽ không bao giờ phiền anh nữa, cũng phải báo á anh chúng ta chia tay rồi chứ?”

Tú hơi nheo mắt, rốt cuộc cũng đưa Tuyết Nhi đi.

Nhìn thấy bóng người ấy, anh còn tưởng mình nghĩ nhiều mà ảo ảnh, đâu ngờ rằng đó chính xác là nàng, đang chọn đèn cùng con trai của chủ tịch Bảo Minh?

Nàng không muốn gặp anh, nhưng đi chơi với hắn thì lại vui thích tới thế?

Ý nghĩ khiến Tú bất giác khó chịu.

Tuyết Nhi nở nụ cười nhẹ, càng tin anh chỉ dụng cô ta để thuận theo ý má.

Trong bao chiếc đèn thả lên ngày hôm đó...

Chiếc màu tím viết...’Em có nhiều chuyện muốn nói với anh lắm, đón em đi cùng với...em đợi anh!!!’

Chiếc màu vàng viết...’Anh trên đó cố gắng hạnh phúc, phù hộ cho cô ấy, yên tâm mà giao cô ấy cho tôi!’

Chiếc màu trắng viết...’Chú em, tội nghiệp...nhìn thấy vợ chú và thằng đó chứ? Cần anh giúp gì cứ báo mộng!’

Trong tình yêu, đôi khi người ta trẻ con tới dài khờ...

.....

Ba ngày sau, trong một quán bar nhỏ của New York

-”Okie, được rồi, tôi sẽ chuyển tiền...”

Trâm Anh thở phào nhẹ nhõm, cô cứ nghĩ nó sẽ chết trôi trong cái trại tâm thần đó, vậy mà mạng con này, thật lớn.

Mấy ngày nay nghe anh gặp lại nó, thật lo lắng mà...

Cũng may, cô cho thám thử điều tra, và càng may hơn nữa, ít ra nó không phải con ruột của ba mẹ.

Vậy con ruột của ba mẹ là ai?

Kệ đi, bao nhiêu năm, ba mẹ quyền thế vậy, còn chẳng tìm được, cô cứ thoải mái mà ăn chơi thôi, tới lúc đó mới phải lo...

59. Chương 59

Chương 59: Tại sao ?

Mấy ngày nay, tiệm bánh Ngan Vịt luôn có một vị khách không được hoan nghênh.

Anh ta thường tới từ lúc 6 giờ chiều, gọi hai chiếc bánh Vịt, một cốc trà nóng, ngồi tới khi cửa hàng đóng cửa.

Lúc đầu, Nghi Lan ức chế phát điên...khổ nỗi, anh ta không hề làm phiền cô, chỉ ngồi đó, mắt dán vào máy tính làm việc, không có gì để đuổi cả?

Cũng không thể đuổi trước mặt khách khứa.

Tú cũng không hiểu mình đang làm gì?

Mỗi ngày anh giải quyết việc xong anh đều tới đây, anh ham mê bánh ngọt tới vậy ư?

Cô chủ quán kia, là em dâu anh...cô ta không muốn gặp anh nữa, vậy mà da mặt anh vẫn dày như vậy.

Tiệm bánh không to, nhưng mình chỉ có mình nàng xoay sở, cũng có thể gọi là tháo vát.

Nàng vẫn phục vụ anh như bao vị khách khác, tự nhiên anh lại muốn nàng tới, đuổi anh đi hay thái độ gì đó, ít ra lúc đó anh có thể biết trong mắt nàng, anh cũng có chút khác.

Nhìn những vị khách dễ tính, khen nàng làm bánh ngon, anh vui lây.

Nhìn những vị khách cau có, mặt cả, anh chỉ muốn xông ra đập ột trận.

-”Em yêu, ăn gì cứ thoải mái gọi...”

-”Thật á?...Chị ơi cho tôi cái này...cái này...”

Đôi tình nhân trẻ bước vào tiệm, ríu rít như chim non.

-”Anh, chúc mừng anh đã trúng tuyển vào làm việc ở Golden Face”

-”Còn thực tập một tháng nữa”

Chàng trai khiêm tốn.

-”Ồi dào, thế coi như chắc chắn được rồi, thực tập hay không cũng chỉ là hình thức thôi, nghe nói lương ở đó tốt lắm đúng không?”

-”Ừ, khởi điểm mà đã là 20 triệu...”

-”Thích quá! Bao giờ bắt đầu?”

-”Từ tuần sau...”

-”Đồ của anh chị đây ạ, chúc anh chị ngon miệng!”

Đàn ông, thấy gái đẹp, liếc qua một cái là chuyện đương nhiên. Tiếc là hành động nhìn trộm cô chủ tiệm bánh của chàng trai khiến cô gái vô cùng bực mình.

Ánh mắt tóe lửa, cô ta gọi chủ quán:

-”Bánh ở đây kiểu gì thế, nhạt thếch lên được”

-”Dạ, chị thông cảm, bánh là làm theo khẩu vị chung, có thể không làm hài lòng một số khách...”

-”Ý cô nói là tôi không biết thưởng thức?”

-”Không phải, chị có muốn đổi cái khác không?”

-”Khỏi, cho tôi trà nóng, phải thật nóng vào, tôi thích uống nóng”

-”Chị đợi chút...”

Người đàn ông cách đó vài bàn đã bắt đầu nóng mặt.

Hãm tách trà, nàng cẩn thận bưng ra cho khách.

-”Rót cho chúng tôi.”

-”Dạ”

-”Nhanh lên”

Thấy người yêu thì thoảng nhìn ả, lòng ghen tức nổi dậy, cô gái không thể chịu được, chân dưới bàn đá một phát, nàng bị bất ngờ, không kịp giữ thăng bằng, người ngã vào chiếc bàn phía trước, nước trà nóng khiến tay đổ rức.

-”Á, cái cô này, có rót chén trà cũng không xong, cô xem, cô hất cả bánh ngọt vào người tôi này, có biết bộ váy này rất đắt không?”

Nếu là Nghi Lan của trước kia, chắc chắn người trước mặt ăn một cái tát. Nhưng Nghi Lan của bây giờ, sức sống, sức chiến đấu cũng chẳng còn, chỉ thờ ơ:

-” Bao nhiêu tiền, tôi đền”

-” Đền mà được à, anh, làm chủ cho em, để người ta đối xử với người yêu anh thế à?”

Chàng trai cũng ra oai, vội vàng bảo vệ người yêu:

-” Ít ra cô cũng phải xin lỗi chứ”

-” Anh chị không ăn có thể về, đừng gây chuyện vô lí, lúc ấy hối không kịp đâu”

Quay người đi, lại bị tên đó giữ lại:

-” Làm sai lại không xin lỗi, mày cũng chỉ là con bán hàng chứ gì? Có gì mà to tát”

-” Tôi cho anh cơ hội cuối cùng, đừng động vào tôi!”

-” Tao cứ động đấy, mày có tin hôm nay tao đập tan chỗ này không? Ranh con...”

-” Đúng, anh, cho nó một bài học”. Cô gái thích thú.

Nàng cười khẩy.

Trong khi người đàn ông góc kia đã rất chi là mất bình tĩnh, nếu không vì đây là tiệm bánh, là nơi khách khứa ra vào thì anh đã ném thẳng cái bàn này vào mặt hắn.

-” Ra đây tôi bảo”

Tú từ tốn, tên đó vẫn kiêu căng:

-” Mày là ai, sao tao phải nghe mày”

Ánh mắt đầy phẫn uất, nhưng vẫn giữ được nụ cười trên môi, giọng nói trầm trầm:

-” Có gì từ từ nói, anh em với nhau, anh ra ngoài này em bảo tý...”

Hiếm khi có người nịnh nọt mình, mà lại là một gã cao lớn phong độ, mặc vest quý phái, hần quả thật có tý phồn... quay lại chỉ thẳng nàng, cao giọng:

-” Tý tôi vào tính sổ với cô sau!”

Hai người đàn ông cùng nhau ra ngoài.

Hôm đó, ở cách tiệm bánh ngọt tầm chục mét, người ta chỉ nghe thấy những tiếng BỤP BỤP CHAT CHAT rất ghê rợn, một người xả giận, một người luôn cầu xin van lạy...

Chưa đầy chục phút, cả hai đã quay lại tiệm bánh; thấy người yêu mặt không ra mặt, mũi không ra mũi, vội vàng kéo mình ra khỏi tiệm, cô gái ầm ục:

-” Anh, không xử nhỏ đó à...”

-” Đi nhanh...biết điều thì đi nhanh...”

Xa xa tiếng nói hòa trộn tiếng xe cộ...

-” Gã nói gì với anh?”

-” Bé mồm, đi thôi...”

-” Rốt cuộc hắn là ai? Anh làm sao mà bị thương... ”

-” Nhỏ thôi bà nội, anh ta là chủ tịch Golden Face đó.”

-” HẢ?”

Cô gái hét lên lo sợ.

-” Vậy anh có mất việc ở đó không?”

-” Chỉ sợ sau này việc ở đâu cũng mất, thôi, bảo toàn được tính mạng đã là tốt rồi...”

- "Cái gì? ..."

....

- "Cảm ơn! Cái này miễn phí"

Nàng nói, rồi nhẹ nhàng đặt chiếc cheesecake vuông nhỏ lên bàn.

Nhìn bàn tay đỏ tấy, lòng anh xót, muốn lao đến mà xem xét, lại sợ, quan hệ của họ vừa mới được tỵ khỏi sắc, Tú chỉ lặng lặng gửi một tin nhắn.

Một lát sau, một người đàn ông cao to vào tiệm.

- "Của anh đây ạ!"

Anh nói với hấn cái gì đó rồi cầm lọ thuốc bồng, cẩn thận đưa Lan.

- "Không cần đâu..."

- "Cô không bơi thì tôi sẽ giúp..."

- "Không cần, tôi tự làm được"

Tránh phiền phức, nàng bóp tuýp thuốc, tùy ý xoa qua loa, lúc ngẩng đầu lên đã thấy Tú đang dọn dẹp đồng ngổn ngang lúc nãy.

- "Để tôi làm là được rồi!"

Anh ta không nói gì, cương quyết tới bồn rửa nốt phần chén đĩa và dụng cụ.

Cũng lạ, ngoài những vị khách tới lúc trước, thì sau đó tiệm không có khách nữa.

Nàng ngồi bần thần cạnh cửa sổ, nhìn dòng xe cộ đi qua.

Hấn ngồi dán mắt vào laptop.

- "Chúng ta có thể làm bạn không?"

- "Tôi đã nói với anh rồi mà..."

- "Thực ra Việt không ghét tôi như cô nghĩ đâu, chúng tôi trước chơi rất thân, sau này vì hoàn cảnh nên mới vậy..."

Nàng nheo mắt, tỏ rõ sự nghi hoặc.

- "Hấn có hình xăm một con đại bàng, của tôi là có một con rồng, chúng tôi rủ nhau đi xăm đấy..."

Đúng là Việt có hình xăm đại bàng, tự nhiên nhắc tới anh, nước mắt nàng chảy.

- "Làm bạn được chứ?"

Nàng không trả lời. Như thế với Tú cũng tốt, còn hơn là từ chối.

‘Rõ ràng hấn không phải anh? Nhưng tại sao mùi hương, ánh mắt, cử chỉ vô thức, mọi thứ đều giống anh tới vậy? Việt à, nói cho em lý do đi? Mỗi lần em nhìn hấn, em đều nhớ tới anh...em biết anh ghét người đó, nhưng cứ gặp hấn, em lại thấy ấm lòng...thậm chí, lúc này đây, khi em nhắm mắt và cảm nhận, em còn tưởng trong phòng này là anh và em...tại sao, tại sao vậy anh??’

P/S: Mạng nhà tác giả đang lỗi nhé, ko trả lời được hết câu hỏi của các bạn, thông cảm nhé, tìm chỗ up được là ta đã cố gắng lắm rồi.

60. Chương 60

Chương 60: Chuyện về Việt

Nhìn cậu em một mỗi nốc từng đợt rượu, Uyên nhẹ nhàng gọi chuyện:

- "Lại chia tay à?"

- "Vâng..."

- "Chị có mấy đồng nghiệp còn trẻ lắm, có cần chị mai mối gì không?"

- "Thế cũng được, bao nhiêu em cũng chơi hết..."

Những tưởng đó chỉ là một cô gái, như bao cô gái khác bước qua đời anh! Thay người yêu như thay áo, gái các kiểu đều qua tay, những tưởng khi bước vào một mối quan hệ thì hình bóng người ta sẽ dần phai mờ...lạ thay, tất cả chỉ là những tưởng...

- "Chú nói thế thì ai mà dám giới thiệu..."

Uyên cắt ngang dòng suy nghĩ của em chồng. Lân cười xuề xòa, vươn vai:

- "Ày za...thằng Phong nó đâu hả chị, em bé nó tý nào, sắp phải xa cháu mấy ngày rồi..."

- "Đang ngủ với ông bà trên gác, chú đi đâu?"

- "Còn đâu được nữa, cũng tại chị cả, căn nguyên cội nguồn đau khổ của cả nhà."

Uyên phát sốt:

- "Hả, tự dưng liên quan gì tới chị, oan ức quá!"

- "Thì chả tại chị cho ông Minh ăn bùa mê thuốc lú gì không hiểu nữa, có việc gì xa xa toàn phải thằng em này đi; rồi thì thằng con bé tý bị lão tổng ngủ với ông bà; ba mẹ có bao giờ có không gian riêng ..."

Uyên ngượng thối cả mặt, ậm ừ:

- "Tại ba mẹ thích thế chứ..."

- "Đợt này em vào Nam, một tuần, cùng một tập đoàn trong đó hợp tác phân phối vài nhãn hiệu nước hoa nổi tiếng..."

- "..."

- "Em biết, em sẽ không liên lạc với cô ấy"

Anh đang định đẩy cửa thì chị dâu gọi với:

- "Chị...chị xin lỗi, lúc trước dặn em thế, bởi nó là đứa bạn rất đặc biệt, rất quan trọng với chị..."

- "Nên chị muốn bảo vệ cô ấy...khỏi em?"

- "Không phải, sao có thể thế...gặp cú sốc lớn vậy, nó lại rất yêu người đó, chị chỉ muốn nó có được thời gian riêng tư, để nó được bình tâm...nhưng giờ, chuyện xảy ra cũng đã lâu rồi, cũng là lúc nên bắt đầu cuộc sống mới, có thêm người tâm sự cũng không tệ."

- "Biết thế!"

Một câu hai chữ rất ngắn gọn, cố gắng che giấu cảm xúc của mình. Ngày nghe nàng gặp tin dữ, trong lòng anh bao suy nghĩ hỗn độn, thật đáng xấu hổ khi phải thừa nhận, khi đó chín phần buồn thì cũng có một phần hi vọng...Lúc ấy, chỉ muốn phi thật nhanh tới bên nàng, vậy mà chị dâu đưa ra yêu cầu dập tắt tất cả.

Nghĩ cho cùng, họ là bạn thân, những gì Uyên nghĩ chắc chắn là những điều tốt cho Lan, nên anh không làm trái, hôm nay, chị lại mở lời...quả thật, ánh lửa ấm áp lại nhen nhóm trong anh.

*****

Trước mắt là khuôn mặt xuất hiện bao lần trong giấc mơ, lòng anh không khỏi bồi hồi...Nàng gầy, miệng luôn tươi cười với khách hàng nhưng ánh mắt lại có nét gì xa xăm, u uất.

Cuộc đời thật tàn nhẫn, có thể biến một người con gái lạnh lẽo lạnh lùng giàu sức sống nhất thành con người trầm tư lặng lẽ...

- "Lấy mình cái bánh kia với"

- "Okie, đây bạn..."

- "Bao nhiêu?"

- "À, bạn xem giá trên vỏ hộp đi?"

- "20k, nhân viên mới hả?"

- "Hôm nay mới thử việc, bạn thông cảm..."

Vừa mới vào phòng tắm một lát ra đã chứng kiến anh chàng nào tự xưng danh bán hàng, nàng ngây người...

- "Nếu là em trước kia thì sẽ cho anh một trận rồi..."

Lân trêu, nàng cười, không hiểu sao anh ghét nụ cười đó, cảm giác người con gái trước mặt phải cố kiềm nén tất cả để đeo một cái mặt nạ to đùng đoàng.

- "Anh vào lâu chưa?"

- "Vài ngày, đang không có việc làm đây, xin bà chủ cho tôi một chân giúp việc?"

- "Được thôi, chỉ tội lương rất ít..."

Ngày hôm đó, là ngày hiếm hoi anh cảm thấy nắng rực rỡ tới thế.

Buổi tối, anh rủ nàng đi ăn cùng, cũng chỉ mời chứ không dám hi vọng nhiều, thật bất ngờ...nàng đồng ý.

Anh chợt phát hiện, người trước mặt bây giờ dường như một cỗ máy. Nàng ấy có thể dễ dàng làm theo mọi thứ người ta yêu cầu, sống theo một tư tưởng "thế nào cũng được..."

....

- "Sao lại tới đây anh?"

- "Em nhầm mất lại"

- "Được"

Anh cúi xuống, tháo chiếc hài búp bê, rồi lại cẩn thận nâng người nàng lên, đặt bàn chân bé bỏng lên những song sắt...

- "Mở mắt ra..."

Một luồng gió thổi qua...nhưng sao nàng thấy lạnh, cái lạnh tới thấu xương, tới đau đớn.

- "Nhảy từ cái cầu này xuống có chết không anh?"

- "Cái đó là tùy số em ạ, số đã không chết được thì có cố thế nào cũng vậy thôi..."

Đúng...chẳng phải là số không chết được mà là cái người đó đâu có muốn mang nàng theo, mà là cuộc đời có người thất hứa. Cổ hít thở sâu, ngẩng mặt lên mấp máy môi:

- "Sao đẹp quá!"

Hành động của nàng không qua nổi mắt người đối diện, anh nhẹ nhàng:

- "Không ai cấm em khóc cả!"

- "Em không sao."

- "Nếu khóc được thì cứ khóc cho nhẹ lòng, chẳng có gì là xấu...ngoan nào...đừng tỏ vẻ cứng rắn nữa..."

-”...”

-”Em nhớ người ấy lắm phải không?”

-”...”

Nàng nhìn anh, cuối cùng cũng không thể kiềm lòng... Chẳng thể hiểu, nàng can đảm bao lâu, trước mặt anh lại cảm thấy rất quen thuộc, cảm giác như được dựa dẫm vào người thân, những giọt nước mắt từ từ rơi xuống, ngày một nhiều...

-”Em...em rất nhớ Việt, em nhớ anh ấy lắm...em nhớ cả con em nữa, em thực sự rất ghét họ, họ quá nhẫn tâm; em nhớ lắm...”

-”Anh gọi anh ấy về cho em đi...được không, em không chịu nổi...”

Khẽ ôm nàng từ phía sau, lòng anh trĩu nặng, đã có giây phút, anh ước mình là Bụt, đem ước nguyện của nàng biến thành sự thật, dù sẽ phải đơn phương một mình, chứng kiến nàng cười tươi tắn, cũng đủ.

Xa xa, chiếc xe thể thao cùng một bóng người cô độc lặng lẽ rời khỏi.

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 61

61. Chương 61

Chương 61: Kí ức

Đó là những ngày tháng thê thảm...

Nghe tin anh bị tai nạn, cô tưởng như mạng của mình cũng đi theo.

Anh tỉnh dậy, không nhớ gì cả.

Cô cố hết sức, nhưng rồi lại không muốn gắng gượng nữa, bởi lẽ anh của lúc đó tốt hơn, quan tâm cô hơn anh của quá khứ rất nhiều.

Tiếc rằng, sự xuất hiện của người phụ nữ đó khiến Tuyết Nhi mất đi tất cả.

Trước đây, một đêm bảy tám người đàn bà phục vụ anh, cũng không làm cô thấy đau bằng mấy tháng anh chỉ đeo đuổi một người như bây giờ.

Ngục rệu hòa nước mắt, sao đắng, sao chua chát...

Cô đã từng nghĩ...anh của bây giờ tốt hơn, bởi anh của trước kia cùng cô lớn lên nhưng anh của trước kia không bao giờ dỗ dành cô, anh của trước kia chưa từng yêu chiều cô, anh của trước kia luôn bực tức khi cô đi cùng người khác, muốn giữ cô bên mình nhưng lại chưa từng dẫn cô đi chơi...

Nhưng hình như cô đã nhầm thì phải, sự thật là thế? Hay là cô đã quên mất thứ gì đó quan trọng???

Đó là những kí ức cô tưởng mình quên... Nhưng hôm nay, nó lại trở về, như một giấc mơ.

Cô không còn nhớ mình và Tú quen biết nhau từ khi nào?

Chỉ nhớ rằng, ngày ấy Tú là một cậu bé cực kì dễ thương, chỉ cần Tuyết Nhi muốn gì, Hoàng Tú sẽ cho.

Cái thời bé tí tằm chung, cô gái ngốc ngếch chỉ vào anh, tò mò:

-”Sao cậu có cái đó, tớ không có?”

-”Cậu thích không, tớ cho...”

-”Không, tò mò thôi...”

...

-”Tú, tớ bị cô giáo phạt, không có phiếu bé ngoan sẽ không được ba má thưởng...”

-”Tớ sẽ cho cậu phiếu của tớ...”

Cô biết mà!

...

-”Tú, chép bài cho tớ”

-”Được!”

-”Tú, đấm lưng cho tớ!”

-”Được!”

-”Tú, tớ thèm ăn ổi!”

-”Đợi tý!”

...

-”Tú ơi bao giờ cậu lấy vợ?”

-”Bao giờ Nhi lấy chồng thì tớ sẽ lấy vợ!”

-”Lấy vợ thì cậu có chiều tớ nữa không?”

-”Có chứ!”

-”Vợ cậu quan trọng hơn hay tớ quan trọng hơn?”

-”Như nhau!”

-”Sao lại như nhau?”

-”Bởi vì là một người!”

Mặt Nhi đỏ ửng.

....

....

-”Nhi, sao cậu dám đi chơi với hắn?”

-”Có gì không đúng? Cậu là ai mà quản tớ...”

-”Tớ là...”

-”Là gì?”

-”Mình hẹn hò đi!”

Nhi sững người, nhưng quyết định rất nhanh.

-”Được!”

-”Vậy từ giờ tớ là người yêu cậu, cấm đi với ai!”

Họ trao nụ hôn đầu khi đó, năm 15 tuổi. Và cô cũng gọi Tú là anh khi đó.

Tú Nhi, Tú Nhi, Tú Nhi, Tú Nhi, Tú Nhi,....

Thuở mộng mơ, cô đã viết kín trên những mặt sách trống...cô yêu anh, và cô biết anh cũng yêu cô, tình cảm này, là mãi mãi...

Ba má hai bên dị ứng nhất là trẻ con yêu đương, vì vậy họ phải giấu diếm rất vất vả...

Nhưng hình như cái gì càng vụng càng đáng quý!

Những chiếc nem rán, bát ốc luộc, phô mai que...những giây phút thuở học sinh.

Những chiếc hôn gió, mùi mồ hôi của anh buổi tan trường, cảm giác ngồi sau chiếc xe đạp...

Quá khứ cứ như một trận mưa chảy về !

À, ra là thế...ra là giữa họ cũng từng có vị ngọt đấy chứ?

Chỉ có điều, gần 16 năm rồi, nhắc lại không quen, tưởng như chuyện của ai khác chứ không phải mình...có lẽ anh cũng không còn nhớ!

....

18 tuổi,

Anh ra nước ngoài du học, đột nhiên biến mất khỏi cô, không một dấu vết.

Một năm khổ sở, một năm tìm kiếm, không thấy anh. Rốt cuộc, cô quyết định đi du học, rời xa mảnh đất đầy những kỉ niệm!

Về nước, anh đã là Chủ tịch.

Lòng không kiềm được, lại xin làm việc ở công ty anh. Thăng chức, ngày càng tiếp xúc với anh.

Những con đàn bà ươn ẹo bên anh trong phòng làm việc, cô hận...

Cổ tình hẹn hò để trả đũa anh, đều bị phá bĩnh, cô biết, người đó là anh...

Trên đời sao có người ích kỉ tới vậy?

Vậy là, hóa ra, anh ấy chỉ không quan tâm tới cô từ năm 18 đó, năm ấy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Anh tỉnh dậy, tính tình ngọt ngào y như thời niên thiếu, cô sung sướng hạnh phúc.

Nhưng chẳng được bao lâu...

Người đàn ông này, anh là gì? Sao cứ muốn đùa giỡn vậy?

Anh là gì? Mà khiến cô đau khổ quỵ lụy thế?

Lần này, anh đã đi xa, xa thật rồi...đã chẳng để tâm gì tới cô cả...

Cô phải làm sao, để trở về ngày 15?

Phải làm sao để họ mãi mãi liên quan tới nhau?

....

....

Nghĩ suy, nghĩ suy...đúng, có lẽ, họ nên có một đứa con!

*****

“Em cảm thấy rất mệt mỏi, đợi anh ở quầy bar dưới sảnh khách sạn”

Đó là tin nhắn đầu tiên Tú nhận được sau chuyến công tác dài ngày. Không phải của nàng, mà là của Nhi.

Tuyệt Nhi, anh nợ cô cả một ân tình.

Anh không thể trao cô trái tim mình, đó là nghiệp chướng... hơn ba mươi năm, tuổi xuân của con gái cũng chỉ có một, anh tự thấy mình là kẻ khốn nạn nhất!

Thà rằng là vậy, còn hơn anh bên cô nhưng lại lừa dối. Cô ấy xứng đáng có một tình yêu tốt đẹp hơn. Còn anh, cả đời khắc ghi món nợ này, ngoài chuyện tình cảm, những thứ khác, nếu cô thích, anh sẽ cho.

-”Đến muộn vậy...”

-”Tắc đường, em uống ít thôi...”

-”Tú này, mấy hôm nay em hay nằm mơ mình trở về tuổi 15, anh nhớ những gì xảy ra khi đó chứ?”

-”“Anh...anh...”

-”Tất nhiên không nhớ rồi...hôm nay em bị bồ đá, uống với em một ly đi...”

-”Được!”

-”Anh có biết anh rất sợ khanh không?”

-”Anh biết!”

-”Anh không xứng đáng làm người.”

-”Anh biết”

-”Anh thối tha...”

-”Anh biết...”

-”Sao anh dễ dàng nhận tội thế, sao không phản kháng, không đánh mắng lại em...”

-”Tất cả là do anh, anh sai...”

Tú nốc ly rượu trong tay, lòng đầy đau đớn!

-”Em cần được đền bù”

-”Được, nói đi, bất cứ thứ gì?”

Bàn tay cô vuốt ve khuôn mặt anh, nhẹ nhàng đặt xuống bờ ngực săn chắc, thì thầm:

-”Cái bên trong này...đem nó tặng em...”

-”Nếu anh có thể...thì tốt biết mấy!”

Nhi cười vang, nước mắt chảy xót xa...

-”Em đùa thôi, say với em một lần, sau đó, tha cho anh!”

-”Được, không say không về...”

Đêm đó, họ đã uống rất nhiều, nước mắt nuốt trọn cùng rượu đỏ...trong cô, một cảm giác nhói tới thắt quặn.

Em xin lỗi, Tú à...Em cũng không biết từ bao giờ, hình bóng anh chiếm trọn cả trái tim lẫn tâm hồn em, ngoài anh, em không thể yêu người khác, ngoài anh, em cũng không muốn làm người đàn bà của ai cả...Hiểu cho em....

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 62

62. Chương 62

Chương 62: Tình cảm anh em

-”Nhi, con đứng lại...”

-”Má”

Nhi giật mình sửng sốt, là má, má làm gì ở đây? Nhanh chóng gọi phục vụ đưa người đàn ông say mềm lên phòng mình đã đặt trước, cô quay lại.

-”Chuyện của con không liên quan tới má!”

Một phát tát giáng xuống.

-”Con làm má thật thất vọng...một người đàn bà lại dùng cái cách bỉ ổi này để chiếm được người đàn ông ư? Hèn hạ...Con đổ cái gì vào rượu của nó?”

-”Kệ con, má không hiểu...má có biết con đau như nào không? Sao không thể là anh ấy?”

Hai má con giằng co, thấy con gái khổ sở vật vã, bà cứ nghĩ chỉ là tình yêu chóng vánh, ai ngờ đâu lại sâu đậm tới vậy...

Cuối cùng, bà không thể làm ngơ, cũng là lúc, nó nên biết sự thật rồi, nếu không, e rằng, cả đời nó sống trong cái hầm này mất.

-”Bọn con không thể...vì bọn con là anh em ruột!”

Đỡ con gái vào xe, bà nhẹ nhàng kể lại, sống mũi cay xè.

-”Má từng có một người bạn rất thân, tên là Hoa. Nhà nó ngoài Bắc, chỉ có hè mới theo gia đình vào Nam chơi với má, tuy một năm chỉ gặp nhau một lần nhưng bọn má có thể xem như là tỷ muội tốt...”

Tuyết Nhi ngẩng đầu đầy thắc mắc...chuyện này thì có liên quan gì?

-”Ba má lấy nhau, mãi cũng không có nổi mụn con, cố gắng nhiều cũng vô ích, má thực sự thấy rất cô đơn. Năm đó, khi nghe Hoa nói, nó quyết định cùng chồng mình vào Nam sinh sống, má đã rất mừng”

-”Hoa cũng khổ như má, nghe nói nó với chuyện sinh đẻ cũng khá khó khăn, chạy chữa mãi mới mang thai được, cơ thể nó rất yếu, nên mang thai lần đó có thể xem như là lần duy nhất ông trời ban ơn...Khi siêu âm, biết là con gái, nó lo sợ vô cùng; bởi lẽ nó biết chồng nó rất muốn có con trai, gia sản lớn như vậy...”

-”Không thể nhận con nuôi, vì nhớ ngày nào ông ta biết thì nguy...cũng không thể chỉ có con gái...”

-”Rồi bọn má đã có quyết định liều lĩnh nhất; má và ba con tạm rời thành phố, về miền Tây sống. Trong khi đó gần tới ngày sinh, nó bảo với chồng muốn ra Bắc sinh nở, không khí quê hương, dù sao cũng tốt hơn, tất nhiên nó luôn nói với ông ta, đứa trẻ nó mang là con trai...”

-”Sau đó, đứa bé gái Hoa đẻ được mang tới á, còn dì Hoa cũng nhận một đứa trẻ khác làm con mình...Chồng dì bận làm ăn nên sau khi dì ấy đẻ một tháng mới ra đón hai người, bé trai cũng giống ông như đúc nên không hề hay phát giác...Đứa bé gái đó...”

Tuyết Nhi run người...

-”Là con...phải không má...”

Bà khẽ gật đầu...

-”Cứ cho con là do má anh Tú sinh ra, nhưng anh ấy chẳng phải chỉ là đứa trẻ nhặt về sao? Chúng con đâu có quan hệ huyết thống? ”

-”Con à, nghe ta nói đã....Tú...Tú chính là con người vợ trước của chồng dì Hoa – má ruột của con, nói cách khác, các con là anh em cùng cha.”

-”Sao, sao có thể? Sao dì ta có thể lấy con của người khác, bà ấy đâu? Sao không nói gì? Chẳng có người nào lại để yên cho người ta lấy con của mình đi cả...”. Nhi hỏi đầy nghi hoặc...

-”Bà ấy sinh đôi, hai đứa con trai; nhưng má ruột con đã đứt cho họ tá, nói một đứa yếu quá nên mất, lúc đó, bà ấy vì quá đau lòng nên không qua khỏi...”

Đó là cảm giác như bị ai vứt một phát xuống địa ngục, sống lưng như có một tia lạnh truyền tới...

-”Má, má lừa con...hoặc là, các người thật độc ác, sao có thể làm ra chuyện như thế? Con không tin, dù có tin con cũng ghê tởm...”

-”Là bọn má sai, không ngờ con cũng phản ứng y như Tú vậy...”

-”Cái gì? Anh ấy cũng biết chuyện...từ bao giờ? Mình con là kẻ ngốc sao?”

-”18 tuổi, nó tình cờ nghe được má và dì Hoa nói chuyện...Lúc đó nó gần như phát điên, bỏ ra nước ngoài, hai năm sau ngày dì mất nó mới về...”

Nhi há hốc...là vì thế sao? Vì anh phát hiện ra thân phận thực sự của họ? Là vì thế, anh ấy phải ra đi đau khổ một mình ư? Dù bao nhiêu đàn bà cũng không phải là cô ư?

-”Má đã nói lại cho anh ấy chưa?”

-”Má biết nó đã quên, và cũng không muốn nó gặp cú sốc lần nữa, vì vậy đã không nói, vả lại, có lẽ nó cũng quên rồi, và có lẽ, chỉ mình con không nhận ra, trong lòng nó đã sớm có người khác...”

-”Má làm tốt lắm, đừng bao giờ cho anh ấy biết...”

Ra khỏi xe, bóng dáng thất thểu chạy lên phòng...Thôi được, nỗi đau này, nhiều năm trước, là anh – mình anh chịu đựng...thì nay, cũng mình em chịu đựng. Chúng ta, thế là hòa!

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 63

63. Chương 63

Chương 63: Cảm giác thân thương

Về tới phòng, đầu óc Tú choáng váng một cách lạ thường. Cả người đều nóng rực, rượu này có vẻ nồng độ rất cao!

Anh không biết, người dì yêu quý đã chuẩn bị ỉnh một món quà rất đặc biệt. Đơn giản cũng là một cách hữu hiệu phòng ngừa nỗi lo trong lòng bà.

Căn phòng mờ mờ ảo ảo, anh đang mơ?

Người con gái này, hình ảnh thân thương này? Đã bao đêm anh mơ thấy nàng?

Nàng lại ở đây, ngay trước mặt anh, ngủ yên bình...

Một cảm giác lẫn lộn khó tả. Rượu này thật mạnh, mạnh tới mức tạo được cả ảo ảnh cho người ta...

Trong cơn mộng mị ấy, nguyên tắc, rào cản, tội lỗi dường như bị xem nhẹ.

Tất cả, chỉ còn bản năng người đàn ông cùng những tình cảm sâu đậm chất chứa trong lòng.

Bàn tay run rẩy đặt lên bờ môi mộng đỏ, cứ thế di chuyển mân mê, ánh mắt triu mến tới nhu mì, làn da này, hơi thở nhẹ nhàng thơm mát này, sao mà giống thật đến thế!!!

Nụ hôn này, có thứ gì trên đời ngọt ngào hơn? Từng chút, từng chút gặm nhấm, từng chút đưa đầu lưỡi thăm dò, cảm nhận...lại từng chút bồi hồi, xao xuyến.

Nhiệt độ cơ thể lên cao tới mức chính anh cũng không thể kiểm soát nổi.

Nhẹ nhàng tháo đi nơ xinh xắn eo, không biết lúc nào tay anh đã đặt ở nơi thanh xuân ấy, những chiếc hôn không ngừng nghỉ trên khuôn mặt, lại tham lam di chuyển dần xuống dưới. Từng milimet trên người con gái này, đều là khát khao của anh.

Tim anh tưởng như đã ngừng, rồi lại đập rất mạnh, thứ cảm xúc lẫn lộn, đầu óc trở nên đau nhức...

Cái thứ ngọt ngào lãng mạn này, rõ ràng có trong kí ức anh!

Mùi vị này, nhất định, anh đã thấy trước kia!

Người con gái mặc váy trắng nằm bình yên trên giường...hình ảnh này...rất đối quen thuộc!

Đầu mỗi lúc một đau, những cơn đau liên tiếp dày vò...

Vào nhà tắm, xả nước thật mạnh, lúc sau Tú bình tĩnh đi ra. Lúc này, anh mới phát hiện, nàng không phải ảo ảnh, nàng bằng xương bằng thịt trước mặt anh.

Với người con gái đẹp dễ như vậy, anh có thể đồn mạt tới thế sao? Cẩn thận chính lại vậy, đặt một nụ hôn trên trán, anh lập tức rời khỏi!

.....

Nàng tỉnh dậy, với tay ôm lấy con gấu Vịt Ngan mà không thấy.

Giật thót, nàng thực sự không hình dung được, rốt cuộc mình đang ở đâu?

Hôm qua, nàng có giao bánh ột bà khách rất sang trọng, bà ta trả cực kì cao. Sau đó thế nào, tự dưng quên sạch.

Lẽ nào...???

Nhưng nếu bắt cóc thì cũng bắt gái trinh chứ, như nàng, đáng giá sao? Theo phản xạ, nhìn dưới áo quần vẫn phẳng phiu, thử vận động, không đau, nếu là chuyện đó, mỗi lần nàng đều nhức...Lan thở phào nhẹ nhõm.

“Người yêu ơi, hãy nói con đường anh sẽ qua

và em sẽ chờ

và em sẽ đợi

dù cho gió mưa giăng kín khiến em ko tìm được thấy đường anh...”

Tiếng chuông điện thoại vang lên. Nàng vất vả mãi mới tìm được nó trong cái túi, vớt gần chân bàn phòng khách.

-”Alo!”

Giọng người đàn ông rất gấp gáp, bi thương, quỵ lụy.

Khiến nàng tạm thời quên đi việc suy nghĩ về hoàn cảnh của mình hiện tại, gấp gáp bảo Hai lo hộ vé ra Bắc, mình thì ra sân bay gấp!

.....

-”Anh, người của khách sạn nói hôm qua anh để quên cái này...”

Tú nhận món đồ từ tay thư kí, là một miếng đồng kì lạ, rất giống miếng đồng anh đeo ở tay hồi mới tỉnh dậy, sau thấy kì cục liền vứt trong tủ.

Bọn chúng rất giống một đôi.

Nhìn vào miếng đồng này, đầu óc anh lại quay cuồng...Mà vật này, chắc chắn của nàng, lẽ nào, trong quá khứ, họ từng có liên quan???

Nghi ngờ ngày càng nhiều. Thấy nét mặt đăm chiêu của ông chủ, thư kí nhanh nhẹn:

-”Đây là đồng bình an, của một bà bói ở Lạc Tâm, cái này rất nổi tiếng, nhưng không phải ai xin bà ấy cũng cho, chỉ có người nào thực sự gặp nguy hiểm và có duyên.”

-”Lạc Tâm?”

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 64

64. Chương 64

Chương 64: Tình bạn

Đứng trước ngôi biệt thự đồ sộ, Nghi Lan khẽ mỉm cười. Sự việc căn bản là, bạn thân của nàng, bị xảy thai.

Nguyên nhân dẫn tới hậu quả trên, chính là do ông chồng yêu quý hoạt động không biết tiết chế!

Nghe nói nàng ta giận tới mức, hai tuần nay đóng cửa phòng, đuổi chồng lên tầng năm; nhất định không chịu nói chuyện lời nào. Ba mẹ chồng xót cháu, đâm ra lời kéo được, tóm lại, ông Minh đã không đủ kiên nhẫn để chịu sự lạnh nhạt này nữa, đành tìm gọi đồng minh khuyên nhủ hộ.

Bất giác nàng nhớ tới Việt, trước kia anh còn, những lúc dỗi hờn, cũng rất thú vị, nhớ anh quá.

Cả lúc nàng xảy thai nữa, nếu như anh biết, anh sẽ xót lắm...mà không cần như vậy, nếu như còn anh, nhất định là sẽ không có chuyện đó.

Mất nàng nhòe đi, từ bao giờ Nghi Lan biến thành mít ướt không biết?

Ba chồng Uyên mở cửa cho nàng, lần trước có va chạm nên nàng cũng hơi ngại, nhưng may mà bác ấy dễ tính, xem ra cũng chẳng nhớ chuyện gì cả!

Nó đang nằm trong giường, cuộn chần kín mít.

Cổ lấy bộ dạng vui vẻ, nhiều sức sống nhất có thể, nàng tới, giật chần, quất nạt.

-”Nào, chị này, chị làm sao?”

Uyên thấy bạn thân, càng mếu máo sẻ chia...

-”Mày không biết đâu, tao đau lòng chết đi được...tên khốn nạn đó, tao nhất định đời này đoạn tuyệt với hắn...hắn hại chết con tao...”

-”Hắn hại con mày bằng cách nào?”

Đúng điểm nhấn, Uyên ngập ngừng, mặt đỏ rực:

-”Thì là cái đồ nhà hắn không biết tiết chế...”

-”Thế mày có biết không? Sao không ngăn cản, người ta chiều mày như thế, không có sự đồng ý ngầm của mày, có dám không?”

Bạn vẫn nắc lên từng hồi...

-”Tao cũng không biết có em bé...huhu...”

-”Đấy, chị giảng viên ạ, chị nhìn kĩ lại mình đi, kiểm điểm lại xem lỗi lầm là từ đâu?”

-”Tao không cần biết!”

-”Mày được chiều quá sinh hư rồi, thôi, không nói nữa, dậy đưa tao đi mua sắm đi, dạo này tao bận quá, quần áo cũ hết rồi...”

-”Mày thật, cũng phải chăm sóc inh chứ, làm ít thôi...”

Uyên nhìn Lan, thực ra nó còn khổ hơn cô, ít ra cô vẫn có chồng, một đứa con trai kháu khỉnh, gia đình chồng, gia đình mẹ đẻ bên cạnh. Còn nó thì sao???

Một giọt nước mắt tiếp tục chảy, nhưng cái này, là khóc vì nó...

....

-”Con dâu đi đâu rồi ông?”

Bà Lan Anh cất giọng.

-”Đi chơi với bạn nó rồi...con bé này giỏi, nói có vài câu mà con mình khá khảm hơn nhiều”

-”Ừ, chúng nó là bạn thân mà, nghe nói con bé cũng khổ.”

-”À, bà này, đợt trước tôi đi công tác, quên không kể với bà, có bà bói bà bảo số con gái nhà mình khổ lắm đấy, bảo vì nhà mình làm ăn thuận lợi, tình cảm vợ chồng tốt, mọi thứ đều huê, nên con gái mình thay cả nhà lãnh hết nạn...mà tôi chẳng tin, nên quên mất, hôm nay nhớ lại, tự dưng thấy lo bà ạ, Trâm Anh nó từ bé coi như không khổ cái gì...tôi lo là lo mai sau gã chồng người ta bắt nạt...”

Mắt bà tự dưng đỏ quạch, cổ trần tĩnh quay đi, cười xuề xòa:

-”Lo người ta bắt nạt thì đừng cho nó đi, ông nuôi nó cả đời đi...”

-”Bà thật, không có chồng sao được...”

-”Ném thử món này xem ông?”

-”Đâu...ừ, bà của tôi nấu ăn là khéo nhất đấy...ừm...ngon lắm...”

.....

Hai nàng mua sắm tới một nghỉ, lâu lắm rồi, cả hai mới có cảm giác vui vẻ như thế...

Họ chọn một tòa tháp cao ngời hàn huyền. Lan nói:

-”Uyên à, có những thứ, có những khoảng thời gian, nếu bây giờ không biết trân trọng, lúc mất đi, sẽ thấy rất ân hận”

-”Tao hiểu”

Họ lặng thinh hồi lâu.

Uyên lấy máy nhắn cho Minh:”Em xin lỗi, thực ra em cũng có phần trách nhiệm”.

Phải nói là có người sướng phát điên, tiếc là tối hôm đó, cô lại đòi ngủ với bạn thân, Nghi Lan nghĩ, mình chắc từ người có công trạng sang thành kẻ ngáng chân đáng ghét rồi.

Nhưng con bạn cương quyết, đành nghe theo.

....

Tối

-”Lan này, hay mày chuyển ra Bắc sống đi!”

-”Tao không muốn”

-”Mày đừng cố chấp nữa, mày cứ ở căn nhà đấy, sẽ không bao giờ người ngoại được...”

-”Tao chính là muốn không bao giờ quên đi bất cứ thứ gì...”

Uyên thở dài, đúng lúc đó mẹ chồng nàng mang đĩa hoa quả vào.

-”Ăn đi các con...”

-”Cảm ơn bác ạ...”

-”Ngon quá mẹ”

Chẳng mấy khi, ba người cùng tám chuyện, rất vui vẻ, trên trời dưới đất mọi chuyện đều nói...

.....

Ra Bắc, tất nhiên sẽ gặp Lân. Nàng có cảm giác hơi mất tự nhiên, cũng may, anh có vẻ nghĩ thông suốt, ứng xử rất có chừng mực.

Buổi tối ngày thứ hai, bốn người rủ nhau đi ăn ốc.

Cái tiết trời lạnh lạnh của miền Bắc, ăn con ốc nóng hổi, nem chua rán chấm tương ớt, không gì tuyệt bằng.

Quán Dững Béo này khá giản dị, Uyên nói, đây là đặc trưng của Bách Khoa nhà cô ấy, ăn ốc phải ăn ở vỉa hè mới ngon.

-”Uyên, mày đi dạy mà trẻ thế có bị học sinh tán bao giờ không?”

-”Eo, kể ày nghe nhé, bọn trẻ lớp tao cute vô cùng, có mấy em ý, ga lăng lắm...”

-”E, hèm...”

Mãi mê quên xừ lão chồng đang sau mặt đang xì như cái bị, Uyên đành lí nhí.

-”Nhưng không ai đẹp trai phong độ bằng chồng tao mà ạ!”

Lời nói được phát ra, phản ứng mỗi người một khác. Lan tỳ sặc trà đá, Lân thì đánh rơi tôm cả con ốc xuống bát nước chấm.

Chỉ có người được khen là sung sướng.

-”Anh biết vợ anh luôn ngưỡng mộ anh rồi, nhưng mà có nhất thiết phải nói ra thế không, làm anh xí hổ quá đi mất...nào, há mồm nào, anh đút nào...”

Bạn nàng ngoan ngoan, đứ lang quân đút cho nó miếng khoai tây chiên giòn rụm.

Nàng nhìn, lại nhớ tới Việt!

Nàng biết, cả Uyên và anh Minh, tuyệt nhiên không cố ý, họ luôn như vậy, luôn là một couple rất thú vị.

Dù sao cũng lâu rồi! Con người cũng cần phải tiến về phía trước.

Đúng, đã lâu như vậy rồi...

Nhưng mỗi lần, chỉ cần nhớ tới anh thôi, cả người đều lạnh toát!

Trời đất ơi, nàng chỉ muốn xỉ vả bản thân mình mất, mọi người đang cùng vui vẻ như này, cố gắng kìm nén, cố gắng ăn thật nhiều...

-”Từ từ thôi con này, mà cứ như chết đói tới nơi rồi ỉ!”

Nghi Lan cười cợt:

-”Tao phải ăn, ăn hết không để cơ hội vợ chồng mà tình cảm làm màu nha!!!”

Lân cũng đồng tình.

-”Đúng đấy, ông bà có gì thì tối về đóng cửa tắt đèn nhé, ở đây toàn FA, chả biết nghĩ gì cả...”

-”Chú này”. Uyên ngại.

-”Ngày nào chú chả chứng kiến, hôm nay người làm màu là chú mới đúng”

-”Vâng ạ!”. Lân đáp

-”Gọi tao bát ốc nữa mà, ngon quá”

-”Ngon là tốt”.

Uyên hí hửng.

Minh và Uyên nán lại thanh toán, Lan cùng Lân sang đường lấy xe trước.

Có một chiếc xe phóng rất nhanh...thăng về phía hai người.

Nàng còn chưa kịp phản ứng thì đã cảm giác cả người bị đẩy về phía vỉa hè, dưới đường kia, người con trai đẩy nàng ra...

Tim nàng lại một lần nữa muốn ngừng đập, ánh mắt ai oán, ông trời, rốt cuộc muốn bắt đi bao nhiêu người thân với nàng???

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 65

65. Chương 65

Chương 65: Em sẽ trả nợ anh

Tất cả mọi người đều lo lắng, căng thẳng ở phòng chờ.

30 phút sau, bác sĩ ra, nói rằng Lâm chỉ là chấn thương ngoài da, nghỉ ngơi sáng hôm sau có thể về, nàng thở phào nhẹ nhõm.

Ở lại thêm một vài ngày, cũng tới lúc về nhà rồi.

Đúng lúc nàng sắp xếp đồ đạc, Uyên đi vào, vẻ mặt nó rất khó hiểu, dường như có điều muốn nói với nàng nhưng còn lưỡng lự.

- "Mày cứ nói..."

- "Có gì mà nói!"

- "Thôi ạ, mày không giấu được tao đâu, Uyên hâm ả...."

- "Nhưng mày phải nhớ, tao không có ý gì cả, cũng không gây áp lực ả..."

Lan hơi giật mình, có vẻ chuyện nghiêm trọng.

- "Nói mau đi..."

- "Đừng kể với ai!"

- "Mày còn không tin tao?"

Uyên ngập ngừng.

- "Tai nạn hôm nọ, Lâm nó..."

- "Có phải xảy ra biến chứng gì không? Tao biết mà, anh ấy giấu phải không?"

Uyên rơm rớm.

- "Mày khóc gì, mày phải nói ra tao còn biết chứ, mày có coi tao là bạn không thế?"

- "Thực ra...thực ra anh ấy...anh ấy...vẫn không lên nói thì hơn!"

- "Con điên, mày không nói tao đi hỏi anh ấy!"

- "Đừng, đừng đi...tao nói...nó...nó ...từ giờ sẽ không có khả năng làm cha nữa..."

Nghi Lan gần như chết đứng, biến chứng gì chắc cũng không khủng khiếp bằng cái tin ấy...Tất cả, tất cả là do nàng gây ra, ai ở bên nàng cũng đen đủi...

- "Mày nói gì đi, Lan..."

Mười phút sau, dần lấy lại tinh thần, nàng nói với bạn:

- "Tao vào Nam xử lý vài việc rồi sẽ ra..."

....

Hôm đó, nàng đã suy nghĩ rất nhiều, nghĩ đủ thứ, mọi việc chưa bao giờ rắc rối như thế.

Nàng không qua mà đi thẳng tới khu nghỉ dưỡng.

Về tới Lạc Tâm cũng tờ mờ sáng, nơi đây vẫn vậy, cảm xúc của nàng, khi đứng ở đây, vẫn vẹn nguyên!

Lặng lẽ một mình bước ra biển.

Bình minh trên biển, thực ra chẳng đẹp tới thế, hôm đó thấy cảnh vật mỹ lệ, lẽ nào là do nàng có anh???

Nàng nói chuyện với anh, nàng biết, anh sẽ nghe thấy mà...

- "Việt à, em nhớ Việt lắm..."

- "Công việc gì mà lâu như vậy rồi không đón em đi?"

- "Việt à, anh có thú vui mới rồi phải không? Có phải vậy nên mới không đem em đi theo không?"

- "Em thực sự, rất giận anh"

- "Nếu bây giờ, anh biết lỗi, em sẽ tha thứ..."

- "Ba con anh đã gặp nhau chưa? Anh có nhận nó không hay hắt hủi nó...đừng thế nhé, tội nghiệp nó lắm..."

- "Trên đó, có gặp được ba mẹ em không..."

....

....

- "Việt à, có chuyện này em phải nói với anh, anh Lâm, vì em, mà gặp tai nạn, bây giờ anh ấy đã không thể làm cha..."

- "Thật khủng khiếp phải không anh?"

- "Em rất đen đui phải không? Nên người bên cạnh nếu không rời đi sẽ gặp nguy hiểm..."

....

...

- "Anh à, em phải làm sao đây?"

- "Em biết, việc này là do em gây ra, em phải có trách nhiệm trả nợ anh ấy...nhưng em có gì để trả..."

- "Chỉ có cách lấy anh ấy, chăm sóc đền bù phần đời còn lại thôi phải không? Đó là tình nghĩa, là đạo lý...nhưng em có thể sao? Trái tim em, không muốn làm vợ ai, ngoài anh cả...anh ơi..."

Những giọt nước mắt, chua xót, cay đắng...

Từng bước, từng bước chân trần theo biển...

- "Việt à, em cho anh cơ hội cuối cùng, nếu lần này, anh không tới đón em đi, tức là, anh đã không còn cần em nữa, em sẽ ở bên người khác, đền bù tội lỗi mình gây ra!"

Nàng cứ thế mà đi, nước nhanh chóng ngập tới hông, eo, rồi tới cổ...

- "Việt à, tới đón em đi mà, rồi kiếp sau chúng ta sẽ cùng trả nợ anh ấy, được không anh?"

Nước biển lạnh, nhưng lòng nàng ấm, nàng khẽ nhắm mắt, hòa mình cùng biển cả...

Quả là nàng gặp được anh!

Lần này là anh đón nàng thật. Bàn tay anh mạnh mẽ kéo lấy nàng, ôm vào lòng, nàng còn cảm nhận được nụ hôn ấm áp từ anh.

Nước mắt anh nóng bỏng rơi trên má nàng.

Anh ôm nàng, rất chặt.

Nàng tỉnh dậy, khóe môi còn đọng nụ cười.

Nhưng căn phòng lại hoàn toàn lạnh lẽo. Thì ra, chỉ là một giấc mơ, một giấc mơ rất đẹp!

Và thì ra, nàng vẫn sống, anh ấy nhất định không cho nàng theo, có lẽ, quên nàng rồi chăng?

Nhìn áo quần của mình hong ngay cạnh lò sưởi, nàng bồn chồn. Hôm qua, là ai? Là ai đưa nàng trở lại...

Nàng cứ hi vọng, cho tới khi gặp quản lí Lạc Tâm, lại vỡ mộng, thì ra hắc cốt nàng, thì ra chồng nàng bỏ nàng thật rồi...

.....

Đúng như lời hứa, vài ngày sau, Lan ra Bắc, nghe nàng nói ý định của mình, Uyên vui lắm, nhưng vẫn hỏi nàng có sao không. Nàng nói nàng cần người chăm sóc tới cuối cuộc đời, anh ấy cũng thế. Họ sẽ dựa vào nhau để sống!

Lần lúc đầu không đồng ý, sau vì sự nhiệt thành của nàng cũng mềm lòng.

Thấm thoát cũng tới ngày cưới của họ.

Không ngờ một ngày, nàng và Uyên thực sự trở thành người một nhà!

Cuộc đời, có những duyên phận không thể ngờ tới, anh – dù nàng rất bức, rất hận...nhưng kiếp này, nàng sẽ chỉ yêu mình anh!

Mặc chiếc váy trắng tinh khôi, trên đầu đội tấm vải voan.

Uyên nhìn bạn mình, nó là một cô dâu tuyệt đẹp!

Ba mẹ chồng xem bói, bà thầy chỉ mặt Lan và Lần nói hai người khắc nhau, phải triệt để dùng kiểu cưới thời xưa mới có thể diệt trừ hậu họa sau này, tức là con gái phải che mặt tới lúc động phòng mới được gặp chú rể.

Người lớn nói, có kiêng có lành, nếu không vì thế, không biết hôm nay cô dâu xinh đẹp khiến bao trái tim thổn thức?

Vì nàng không có ba mẹ, nên hôm nay sẽ được ba chồng đưa mình vào lễ đường.

Trước giờ làm lễ, Bảo Lần mặc đồ chú rể rất bảnh bao, anh đặt tay lên vai nàng, cảm động nói:

-”Cảm ơn em!”

Nàng lặng lẽ nắm bàn tay anh:

-”Chúng ta sẽ chăm sóc lẫn nhau.”

-”Bây giờ em hối hận vẫn còn kịp!”

-”Em không hối hận, em sẽ cố gắng!”

Anh đặt nụ hôn lên trán nàng, rồi ra trước.

Lễ cưới được thực hiện khá suôn sẻ, không khí rất đầm ấm, nàng không nhìn thấy anh, nhưng lúc cha sứ hỏi: “Anh có đồng ý lấy cô gái này làm vợ không?”; nàng đã cảm nhận một giọt nước rơi trên tay mình.

Anh yêu nàng nhiều quá, nàng nợ anh, nàng sẽ nỗ lực!

Sau đó, Minh, Uyên, ba mẹ thay họ tiếp khách, cô dâu chú rể được miễn về “tân hôn” cho sớm!

66. Chương 66

Chương 66: Chuyện bây giờ mới kể

Chuyện của nhiều tháng về trước

-”Anh, em đã cho xác minh, người đi theo Lan và tên con nhà Bảo Minh đúng là không bình thường”

-”Sao?”

Thư kí ghé tai, nói riêng với sếp, mặt Tú gần như biến sắc...

-”Giải quyết thế nào anh?”

-”Tạm thời mua chuộc thám tử, gửi kết quả giả sang Mỹ...”

-”Bước tiếp theo ạ?”

Tú trầm lặng, nếu là anh của trước kia, bước tiếp theo là sao?

-”Theo cậu?”

-”Nếu em đoán không nhầm, Nghi Lan này có thể là con rơi của Chủ tịch Bảo Minh, anh có thể dùng tin này để tống tiền ông Đức, ép chuyển cổ phần”

Cũng là một ý hay, nhưng cái này, cứ để công ty gặp khó khăn hẵng bàn.

-”Anh, cô ta vừa là con gái của Bảo Minh, vừa là người sở hữu toàn bộ tài sản của Đại Bàng Đen...”

-”Vậy thì sao?”

-”Trước đây...trước đây...”

-”Trước đây làm sao?”

-”Dạ không có gì...”

-”NÓI”

-”Trước đây anh quen chị Nhi chẳng phải là vì muốn sáp nhập công ty của dì sao? Bây giờ anh và chị ấy chia tay, nhưng trước mắt là một con cá vô cùng béo bở...”

-”Cậu bảo tôi lợi dụng phụ nữ?”

-”Em, em không dám a...”

-”Thôi được, đi ra...”

Cũng khó trách hẳn, anh trước đây như nào, anh cũng không nhớ rõ nữa...chỉ có điều, bây giờ hành động ấy khiến anh ghê tởm.

*****

Chuyện từ khi Hoàng Tú nhật được miếng đồng.

Nghe nói, anh đã một mình trở về Lạc Tâm, cùng những hình ảnh lẫn lộn trong đầu.

Nghe nói, có đôi trai gái đi du lịch, rủ nhau ra xem bình minh, anh cũng ra xem, mới phát hiện bình minh chẳng đẹp gì cả!

Chỉ là có cảm giác như mình đã tới đây, rất quen, đầu óc hiện lên hình ảnh người con gái tinh nghịch nhảy nhót, nhưng lại không nhớ ra ai cả...

Nghe nói miếng đồng này là của một bà bói ở đây. Anh tìm bà.

Theo lời bà anh có thể đoán được miếng đồng này là bà cho em trai và em dâu anh.

Tim anh đập rất mạnh, nơi này dường như là có kí ức gì đó thực sự đặc biệt, Tú cố gắng đi vòng quanh tìm kiếm, thực sự muốn có một manh mối gì đó!

BÙM!

Có đôi trai gái cùng nhau nhảy xuống bể bơi, cô gái méo máo:

-”Em ghét anh lắm, em sợ nước, em không biết bơi...”

Chàng trai cười ranh mãnh, rồi họ trao nhau nụ hôn nồng nàn.

Đầu anh đau, nhưng lần này anh không dừng lại, thực sự muốn nhớ rõ, cái hình ảnh kia, chính xác là gì? Lời một ai đó, chính xác là gì?

-”Không đâu, em sợ nước lắm...”

-”Không, bể này sâu lắm”

-”Vịt ơi em bơi được rồi này, từ giờ có thể bơi với anh rồi...hay mình bơi thi đi”

....

-”Em không cần anh chấp ba phần tư bể...như thế này đi, bể này dài 90m, em đứng trước anh 20 mét, anh đứng ở vạch xuất phát, ...”

-”Thôi mà, xuống đây tắm với em, bơi cả sáng mà không tắm à, bản chết...”

Khuôn mặt người bí ẩn trong giấc mơ dần hiện ra, những lời nói ngày một rõ...

-”Em không nói gì tức là đồng ý rồi đúng không? Được...tốt lắm...”

-”Từ nay chúng ta đã trở thành vợ chồng rồi...không gì có thể chia cắt...có anh đây...đừng lo...”

-”Em xem này, tờ giấy này, trên đó đã ghi tên em và tên anh nhé...từ giờ, chúng ta là gia đình...chúng ta sẽ cùng nhau xây dựng một đại gia đình...”

....

-”Gương mặt sáng ngời, nụ cười đáng yêu, chắc bố mẹ sẽ lấy tên một loài hoa đặt cho em?”

-”-”Tôi...tôi... nợ nần rất nhiều, nên mỗi ngày sống một nơi...lúc này chúng đang lung sục tôi rất kĩ...”

-”Một cộng một là hai...tên Việt, năm nay gần 31, thích cô bé ở cùng nhà, làm bánh rất ngon, cũng rất xinh đẹp, đáng yêu...em nghĩ hai chai rượu đủ làm tôi say ư?”

-”Hôm nay anh tới thực chất không phải để học đầu...mà là nhớ con Ngan già của anh quá...”

-”Được, em sẽ giữ kín...có ai dè dặt vào cổ em cũng không tiết lộ!”

...

-”Cô nhìn xem...chân tay gì mà được mấy centimet thế, cô là người hay vượn thế này...”

-”Ui trời...em đã bảo đáng em người mẫu rồi mà...”

-”Vịt ơi...vịt đại nhân đại từ đại bi...tha cho dân nữ...dân nữ không thể nuốt được đầu...”

-”Đại nhân ta là chỉ quan tâm tới dân nữ nhà người thôi...ngồi xuống ăn...NGAY”

....

-”Được, anh đi đi...”

-”Trưa em tự ăn nhé, cùng lắm là chiều tối anh về...”

-”Em đợi anh ăn tối nhé!”

-”Được...”

Hoàng Tú...

Không phải...không phải Hoàng Tú, mà là Hoàng Việt...

Chính bản thân cũng bị đả kích, một mình đứng giữa đất trời, ngày hôm đó, đã hứa về ăn tối với nàng, vậy mà sắp một năm rồi, sao có thể đồn mặt như vậy???

67. Chương 67

Chương 67: Ngày hôm đó

Việt nhận được cuộc gọi của Tú, hóa ra anh ta đã biết, hấn là cầm đầu của Đại Bàng Đen, Tú nói, một là hấn tới gặp, hai là anh ta cho người tới Lạc Tâm.

Hấn không sợ Tú, nhưng hấn không muốn tuần trăng mật của mình bị xáo trộn, nhốn nháo nên đã chấp nhận tới địa điểm gặp mặt anh ta bố trí.

Anh ta nói, chỉ cần hấn nhượng vài hợp đồng, từ nay nước sông không phạm nước giếng. Hấn cũng đồng ý, tranh đấu, trả thù, hấn quá mệt mỏi rồi, lúc này đây, hấn chỉ muốn có cuộc sống bình yên và mái nhà hạnh phúc bên nàng!

Ai ngờ, Tú chơi xấu, dùng thủ đoạn hèn hạ, Việt không phòng vệ, bị tập kích bất ngờ nên chẳng mấy chốc bị anh ta khuất phục.

Trong phòng kín, bóng đèn tròn chói sáng.

-”Ký giao tất cả tài sản của Đại Bàng Đen cho tao...”

Việt khinh khỉnh, chửi thề.

-”Mẹ kiếp, mày nằm mơ à...”

-”Tao không nằm mơ, mày xem, bây giờ mày như thế này rồi, còn làm được gì?”

-”Quên đi...”

-”ĐÁNH... ĐÁNH nó cho tao, đánh cho tới khi nó phải van xin quỳ trước mặt tao...”

Tú dường như đã lầm, cách mà anh ta dùng với thuộc hạ của mình lại không dùng được với Việt, bị đập thừa sống thiếu chết mà vẫn ngoan cố, Tú giờ giọng cười cợt.

-”Em trai à, tốt nhất em giao hết ra, anh tha cho em con đường sống, nể mặt chúng ta cùng dòng máu...”

-”Ai cùng dòng máu với mày!”

-”Em đừng trả vờ nữa, chắc chắn em biết, chúng ta là anh em cùng cha khác mẹ...”

-”Tao không có thằng cha như thế!”

Tú cợt nhả:

-”Mày chắc không biết chúng ta còn là anh em cùng mẹ nữa đấy Việt ạ, chả nhẽ mày không bao giờ thắc mắc vì sao mình lại giống nhau tới thế ư?”

-”Mày mơ sáng rồi...”

-”Thôi, tao cũng chẳng nói nhiều với mày, tao ày cơ hội cuối cùng, nếu mày không chịu ký, đừng trách tao ác...”

-”Mày lại đang nằm mơ rồi!!!” Việt cương quyết!

Tú không nhẫn nại thêm, quát:

-”Cho nó vào đây!”

Một thằng râu ria xuề xòa, xăm trổ đầy mình cầm bộ đồ nghề đi vào...Ban đầu, Việt còn không hiểu, sau thấy nó phục vụ thằng Tú ngay trước mặt mình, hấn mới biết, anh ta hèn hạ như nào.

-”Xong thưa anh!”

Tú nhìn hình xăm đại bàng uy vũ trên vai mình, đắc ý vô cùng.

-”Sao? Cứ thế này tao tới gặp thằng Hai nhà mày, mày không giao tài sản thì nó cũng giao nhỉ?”

Việt há hốc, quả thật diệu kì, cái người Tú đưa đến, có thể làm cái công việc mà thẩm mỹ viện bình thường thực hiện mất vài tuần trong mấy tiếng!

-”Mày điên rồi, cả Golden Face mà còn không đủ!”

-”Với tao, không thể nào là đủ cả!”

Tú mặc kệ hắn, rồi sai khóa cửa, nhốt lại rồi từng bước rời khỏi.

Có lẽ, sai lầm lớn nhất của Tú là vui tới nỗi đá tên thợ xăm ra khỏi quá sớm, không cho lấy đồ nghề.

Tên đó vì tiếc tiền nên hôm sau rình mò tới nhặt lại.

Hận phát điên, Việt dùng chiếc nhẫn trên tay mình dụ dỗ nó, thằng này tham tiền hơn cả mạng, biết chiếc nhẫn đắt tiền, nó đồng ý xóa con đại bàng và xăm cho hắn con rồng.

Việt dỗ sẽ cho thêm, tên đó lén lút tha hắn ra.

Lúc đấy, suy nghĩ duy nhất của hắn là, anh ta đi lấy Đại Bàng Đen, thì hắn sẽ lấy đi Golden Face.

Trước đây có theo dõi, nên Việt biết địa điểm bí mật mà Tú cùng trợ lý gặp mặt là ở đâu. Hắn mau chóng tới đó, không ngờ lại gặp Tú, Tú nhìn thấy hắn, giật mình không kém, nhưng giọng vẫn trêu người.

-”Việt, mày nói xem, hôm qua tao về Lạc Tâm đã làm gì? Vợ mày ngon lắm!”

-”Câm miệng, hôm nay không giết mày không phải là tao!”

-”Lại đây, lại đây...tao với mày hôm nay đấu tay đôi xem sao?”

Việt cũng không biết tại sao Hoàng Tú lại rảnh và lạ tới vậy, nhưng máu nóng của hai người đàn ông phùng phùng, không hiểu từ lúc nào đã đấm đá trên sân thượng, chuyện thật không may, cả hai cùng vật nhau xuống.

Tú bị rơi xuống tầng dưới cùng, còn Việt, đập đầu thẳng vào lan can tầng sáu.

*****

Chuyện mà có lẽ trên đời sẽ chẳng ai biết, vì người duy nhất biết đã đi xa...

Hoàng Tú trước khi trở thành sát máu và tham lam, đã từng là một người rất ngọt ngào.

Chỉ là cái sự thật năm 18 tuổi thay đổi toàn bộ con người.

Anh lao vào công việc, anh nghĩ chỉ cần kiếm được nhiều tiền, có nhiều của cải, là vui rồi!

Nhưng bao nhiêu năm, anh vẫn không quên được cô em gái ấy!

Bắt được Việt, cơ hội nắm được Đại Bàng Đen, rõ ràng anh phấn khích.

Nhưng nghe bọn nó báo tin, tối đó, Tuyết Nhi hẹn hò với trưởng phòng nhân sự, anh gần như phát cuồng.

Âm thầm theo dõi, âm thầm xử thẳng đó.

Tất cả những người hẹn hò với Nhi, đều bị anh dọa tới xanh mắt mèo. Làm xong, anh thấy rất sướng. Nhưng ngồi nghĩ lại thấy mình quá hèn, quá ích kỉ, lòng không thể chứa người khác, cũng không thể bên em, nhưng lại cứ ngăn cản hạnh phúc của em!

Lần nào cũng vậy, anh đều có tâm trạng rất xấu, rất tồi tệ, kiếm một chỗ dùng rượu giải sầu, các hoạt động đều phải đình trệ tới hôm sau.

Vậy đấy...có lẽ, ông trời thương tình, ngày hôm sau, Tú được giải thoát hoàn toàn!!!

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 68

68. Chương 68

Chương 68: Nỗi đau của ai lớn hơn ?

Trước kia, khi mọi thứ cứ mơ hồ, những hình ảnh chập chờn khiến Việt rất đau đầu và khó chịu...

Nhưng hôm nay, kí ức như sóng lớn đập ồ ạt, mỗi một mảnh kí ức đều khiến hắn xót xa, đó là cái cảm giác, như có ai đó rút đi toàn bộ máu thịt và bóp nghẹt con tim.

Hắn hồi hận, hồi hận vô cùng, giá chi, ngày đó, được thả hắn chạy vội về Lạc Tâm thì tốt biết mấy, giá như, hận thù không làm hắn mờ mắt...

Một mình phóng xe trong điên loạn, hắn chỉ mong, mong sao sớm gặp lại được nàng.

Hắn nghe đâu đó lời hứa... ‘Đợi anh về cùng ăn tối!!!’

Đã bao nhiêu tối rồi, hắn chưa về?

Người con gái hắn yêu nhất trên đời ôm lấy chân hắn, năn nỉ hắn nhớ lại, vậy mà hắn lại vứt một tập tiền trước mặt nàng? Tại sao lúc đó không cố?

Người con gái gầy yếu trước cửa công ty đợi hắn mỗi ngày, trao cho hắn chiếc bánh ngọt yêu thương, dòng chữ nắn nót cẩn thận, hắn nói với nàng, hắn đã có người yêu, hắn sai bảo vệ đuổi nàng? Sao mà hắn ác độc?

Người con gái yêu hắn, nhớ hắn tới mức tìm cách xin đến công ty làm việc, chỉ để gặp hắn, hắn lại bảo nàng thôi việc...Hắn, một thằng vô lương tâm!!!

Người con gái mỉm cười trên tầng thượng của viện tâm thần...

Người con gái đứng giữa dòng người qua lại, chỉ mong một chiếc xe đâm mình.

Người con gái từng bước chân trần, đi giữa cơn mưa lạnh buốt.

Người con gái khổ sở nằm giữa đồng thủy tinh, máu và nước mắt, tuyên bố giận hắn.

Người con gái mà gió thổi cũng bay ấy, cái người đại dột ngốc ngếch luôn tìm cách theo hắn...VỢ hắn!!!

Mắt hắn nhòe, đầu hắn muốn nổ tung...

Chiếc xe thể thao hung dữ đâm xuyên cả cánh cổng sắt. Hắn chạy vào nhà, rất nhanh, giọng run run gọi:

-”Vợ ơi...”

-”Vợ ơi, anh về rồi...”

-”Vợ ơi...”

Căn nhà trống không, nàng đi đâu?

Điện thoại cũng tắt?

Sợ hãi mở tủ áo quần, hắn thở phào, đúng rồi, hắn quên mất, nàng ở tiệm bánh.

Một lần nữa hắn lại thất vọng.

Lao như điên tới đại bản doanh chung, vừa hay gặp Hai và Út Linh đi ra.

-”Anh làm gì ở đây, anh không được phép vào!”

-”TRÁNH RA...”

Hắn hét.

-”Hoàng Tú, đề nghị anh giữ lịch sự, nếu không chúng tôi sẽ không khách khí!”

Út Linh nghiêm mặt.

-"MẸ KIẾP, BỐ MÀY ĐÂY! TRÁNH RA...LAN ĐÂU?"

-"Anh...anh..."

Út Linh và Hai bỗng đứng sững sờ.

-"PHẢI...ĐẠI CA của chúng mày đây, VỢ TAO ĐÂU???"

Linh sốc tới mức ngã khụy, Hai thì nói năng lập cập:

-"Chị...ngoài...Bác...sao...anh, đại ca...chết...thieu....sao..."

Mọi bình tĩnh của hấn đã bị rút hết sạch, chỉ nói ngắn gọn vài câu:

-"Người mày thiêu là thằng Tú, MAU RA SÂN BAY!"

Hai còn ngập ngừng, còn nhiều thắc mắc, nhưng cái ngữ điệu này, đúng là đại ca rồi, không sai vào đâu được, Út Linh vừa khóc vừa cười, run rẩy gọi điện lấy vé cho hai anh.

Trên đường đi, hấn lệnh Hai tóm tắt những việc khi hấn không ở nhà.

Hai ban đầu giấu, nói mọi người khỏe, rất tốt, chị dâu cũng thế.

-"Có tin tao ném mày xuống không? Khai ..."

Sợ toát mồ hôi, Hai kể thật, vừa kể vừa lấm lét nhìn đại ca.

-"Ma chay của anh, mà không, của là thằng Tú, là chị cả lo, cỗ bàn cũng mình chị ấy lo..."

-"Sau đó, chị ấy cắt cổ tay tự tử, cũng may bọn em tới kịp, vì đứa bé, nên chị ấy tạm thời ổn định..."

Nghe tới đây, một câu nói lại hiện lên trong hấn:" "Chồng tôi...bỏ tôi rồi...cả con tôi, trước đây là ba mẹ tôi...tất cả đều bỏ tôi"

Sống mũi cay xè, hấn hỏi:

-"Vì sao đứa trẻ không còn?"

-"Dạ...hôm ấy, chị nói nhớ anh, nên tới Lạc Tâm thăm anh, không may bị ngã xuống núi, lúc chúng em tìm thấy thì đã được ai đó đưa vào viện tâm thần...đứa trẻ...cũng không còn...cũng may, chị ấy nói nhìn thấy anh, nên mới kiên cường sống tiếp để tìm anh..."

Hấn chết lặng.

Nếu hôm ấy, hấn không lên sân thượng, chẳng phải đời này không còn cơ hội gặp nàng...

Nỗi đau lớn như vậy, đều là do hấn, gây ra cho nàng.

Người nào có thể chịu được, vậy mà vợ hấn, bé nhỏ gầy gò...

Mồ hôi vã ra liên tục, hấn sợ, nghĩ lại mọi chuyện, cảm giác thất quặn...

Đau...

Thật sự đau...

Điều ước lớn nhất của hấn lúc này là nàng bình yên, cho tới khi họ gặp nhau!

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương 69 (end)

69. Chương 69 (end)

Chương 69: Tình yêu của họ là mãi mãi

Đêm tân hôn...

Chú rể đưa cô dâu lên phòng!

Cẩn thận dìu cô dâu ngồi trên chiếc nệm êm ái!

Thời khắc đã đến, cũng là lúc, nàng quên đi tất cả, nguyện tâm nguyện ý làm vợ một người khác!

Hôm nay chú rể bên cạnh, cho nàng một cảm giác rất an toàn, ấm áp, có lẽ, cũng là lúc nên bắt đầu lại cuộc sống mới!

Đặt tay lên vòng cổ, lần mò chiếc nhẫn ... vậy là từ hôm nay, nàng không còn là vợ anh nữa rồi, tim nhói!

Chiếc khăn từ từ được kéo lên, bàn tay người đàn ông nhẹ nhàng nâng cằm vợ mình, đặt mặt nàng hướng thẳng mặt mình, nước mắt đã nhòe đi bao lớp son phấn...

Người đàn ông cất lời:

-"Cô dâu hay là cô bé lọ lem thế này? "

Nàng chết sững, chưa kịp phản ứng thì môi đã bị cướp đi.

Ai đó dùng sức mạnh, nổi nhớ, ép chặt người con gái trong lòng, ra sức cắn mút, cào xé.

Khi những khó chịu trong lòng được vơi đi chút chút, người đó gục hẳn vào bả vai nàng, cố che đi những giọt nước mắt.

Cái ôm này, hơi thở ấm áp này...quen thuộc tới vô cùng, nhưng mà nàng đã bao lần nhầm lẫn, nàng không dám tự tin vào cảm nhận của mình nữa...

Con người này, khiến nàng mềm nhũn, không còn đủ sức mạnh để đánh đập hắn, giọng nàng run:

-"Hoàng Tú...anh có ý gì? Anh Lân đâu..."

Hắn mất cả tự chủ, nghẹn ngào:

-"Ngan già, anh xin lỗi...chồng xin lỗi...để vợ đợi lâu rồi..."

-"Anh..."

-"Chồng đây, Vịt thối đây...vợ ơi, chồng nhớ vợ, chồng thật khốn nạn..."

Nàng dường như vẫn chưa hoàng hôn, hắn từ từ giải thích mọi chuyện. Từ chuyện giữa hắn và Tú, tới chuyện nàng là em ruột của Minh; hắn ra Bắc, nhưng hôm đó nàng lại đi chơi cùng Uyên, Minh và Lân.

Hắn nói chuyện với ba mẹ nàng, kể lại mọi người đã đau khổ, thương nàng bao nhiêu. Cuối cùng, muốn mượn tai nạn của Lân để giúp nàng có một ngày vui đáng nhớ!

Một ngày bao nhiêu tâm trạng, một ngày tiếp xúc với bao chuyện, nàng không biết tiếp thu cái gì trước, nên làm gì???

-"Vậy là anh Lân không phải bị vô sinh?"

-"Đúng!"

-"Vậy là trò che mặt cô dâu, bảo tôi đen đủi phải che mặt tới đêm tân hôn mới bớt đen, tôi và anh Lân khắc nhau là trò mèo của các người?"

-"Ừ..."

-"Người làm lễ ngày hôm nay với tôi là anh?"

-"Còn ai khác được nữa?"

Con Uyên thôi, anh Lân, anh Minh, ngay cả hai cái người mà nàng vừa biết là ba mẹ đẻ của mình, cả Út Linh, Hai, tất cả đều biết...tất cả đều gạt nàng, nàng có thể chịu được.

Nhưng Việt – nàng vạn phần phần uất!!!

-”Anh đã nhớ ra rồi nhưng không đi gặp tôi?”

Nàng bắt đầu nghiêm giọng.

-”Anh xin lỗi, anh chỉ nghe theo mẹ, muốn em được bắt ngờ thôi, vả lại anh có công việc ở trong Nam liên quan tới Golden Face muốn giải quyết cho xong rồi toàn tâm toàn ý bên em...”

Nàng dường như không nghe giải thích, lại hỏi:

-”Anh đừng nói nhiều, chỉ trả lời đúng hay sai...Người cứu tôi ngoài biển là anh?”

-”Đúng”

-”Người thay áo quần cho tôi là anh?”

-”Đúng”

-”Hôm đó tôi đã không mơ, là thật sao?”

-”Đúng”

-”Anh trông thấy tôi đau khổ muốn chết cũng dương mắt ếch ra nhìn? Thực ra trong lòng anh không hề có tôi, phải không?”

Hắn cũng nhớ nàng lắm chứ, muốn gặp nàng ngay lập tức, hắn cũng phải nhịn nhục khó khăn lắm!

Nhưng nghĩ nàng đã khổ bao nhiêu rồi, giờ muốn mang cho nàng một đám cưới, một hạnh phúc bất ngờ, ai dè, có lẽ phản tác dụng!

-”Em...là anh sai rồi...anh xin...”

-”Xin? Xin giờ được gì?”

Khi con người đã tới giới hạn thì chuyện gì cũng có thể làm. Trong nàng bây giờ là điên tức hận giận đan xen phùng phùng, đập cho người trước mặt một phát rồi nhanh chóng chạy ra khỏi phòng.

Hắn hoảng sợ đuổi theo.

Nàng bám được thang máy, bấm loạn xạ khiến hắn chỉ còn cách chạy thang bộ, hắn hiểu, nàng muốn đi đâu!!!

Trắng sáng vằng vặc...trên tầng thượng cao nhất, người con gái mặc váy cô dâu trắng đang đứng gần vách tử thần...

-”Xin em...”

Người con trai tái mét.

-”Đừng tiến lại gần...”

-”Được, tất cả nghe theo em, lại đây với anh đi...anh xin...”

-”Biết tôi hận anh như nào không?”

Nàng hét, hắn chỉ biết gạt đầu, đau lòng.

-”Mẹ kiếp, anh hứa anh về ăn cơm tối, anh hứa chết cùng ngày, anh hứa chăm sóc yêu thương tôi cả đời, anh biết tôi đau lòng như nào không? TÔI KHÔNG QUAN TRỌNG THỂ SAO? MÀ không nhớ ra tôi? Anh không nhớ tôi còn chưa chắc đã tha thứ, đằng này, anh nhớ rồi mà còn dám...”

-”Anh xin vợ, tới đây, giận thì tới đây, xử anh, muốn thế nào cũng được...”

Nàng cười khẩy.

-”Tôi ngu dẫu mà xử anh? Xử anh để tôi đau lòng à? Anh nghe cho rõ đây, hôm nay tôi sẽ nhảy xuống, tôi muốn trả thù anh, anh cũng phải được nếm cảm giác đau đớn, cô đơn xem nó kinh khủng như nào...”

-”Thôi vợ ơi, nguôi giận, mình còn phải xây dựng đại gia đình mà...”

-”Mẹ, tôi phải nhỏ cái đại gia đình, với anh, ngay cả tiểu gia đình tôi cũng không thêm...”

Nhìn dáng nàng liêu siêu, hần toát mồ hôi lạnh, cổ bình tĩnh:

-”Được, cô nhảy cũng được, tôi không cản, nhưng trước khi nhảy cô không ngại nghe tôi nói vài lời chứ...”

-”Nói đi, xem anh già mồm tới đâu?”

-”Tôi chẳng có gì già mồm cả, mà tôi nói cho cô biết, cô tưởng mình cô dám nhảy hả? Cô tưởng tôi chưa từng trải qua cảm giác sợ mất người yêu hả, mười ngày cô nằm bất động, hỏi tôi cảm thấy ra sao?”

Đoạn, hần nhanh chóng di chuyển sang ngang, sân thượng bốn góc, thì giờ vợ chồng hần, mỗi người một góc.

-”Nghị Lan, cô giỏi thì cô nhảy đi, cô nhảy trước, tôi nhảy sau...cô chết thì tôi cũng chết, đừng có mơ tôi ở lại nhớ nhưng cô, mộng tưởng vừa thôi...”

Nàng điên.

-”Cái đồ khốn khiếp nhà anh!”

-”Đúng, tôi khốn khiếp đấy, cô không thích cùng sống trên thế gian này thì chúng ta sẽ cùng lên thiên đường vậy, không thì xuống địa ngục, cô đi đâu tôi theo đấy...”

-”Mẹ, đồ bám đuôi, anh điên rồi!”

-”Sao? Cô sợ không dám nhảy trước à? Thôi được, để tôi nhảy trước làm mẫu nhé...”

Việt làm bộ quả quyết bước chân ra trước. Nàng quả mắc mưu, run rẩy, vừa chạy vừa hét:

-”Tôi cấm, anh dừng lại mau...”

Thấy vậy, hần như trút được tảng đá ngàn cân, vội vàng lao tới tóm chặt nàng, vác về phòng mặc kệ người kia có hét gào cào cầu....

.....

Về tới phòng, tiểu yêu bưng bình giấy giữa, hần cũng điên, liền lấy cà vạt cùng chiếc áo sơ mi trói chặt người làm loạn.

-”Hoàng Việt, anh dám...khốn nạn...”

-”Đúng, tôi khốn nạn đấy...”

-”Bỏ ra, tôi tự thay áo quần được...”

-”Không cần thay, chỉ cần cởi”

-”Đồ đê nhà anh, tôi giết anh không tha!”

Hần mặc kệ, vào nhà tắm, xấp nước khăn ẩm, nhẹ nhàng lau mặt mũi cho nàng.

-”Ngoan, anh thương...”

-”Ngoan thương cái đầu anh...biến...”

Ánh mắt hần trĩu buồn...

-”Hận anh tới thế ư?”

-”Hận lắm, hận không xé xác anh ra...”

Hần nói lỏng cà vạt, cởi trói cho hai tay nàng, rồi đặt vào đó một con dao.

-”Toàn bộ người anh là của em, muốn đâm chỗ nào thì đâm, nên nhớ, đâm xong thì không được hận nữa...”

Nàng nhìn hấn, tức!

Hấn không chần chừ, cầm chặt tay nàng, dẫn dắt nàng đặt mũi dao trước ngực.

Một giọt máu nhỏ ứa ra, hấn vẫn nhìn nàng rất nghiêm túc, nàng tái mét, vội vàng quăng con dao ra ngoài, nước mắt không ngừng rơi.

-”Dao gọt hoa quả thì chết làm sao, anh đừng có giả bộ...”

Nàng hét!

-”Được, tôi đi lấy dao khác!”

Hấn quả quyết.

Vừa định quay người, tay hấn bị ai kéo, người con gái run rẩy, bờ môi mấp máy:

-”Đừng đi...Việt...đừng đi...”

Kéo nàng vào lòng, hấn hôn nhẹ lên vành tai, thì thầm:

-”Anh sai rồi, anh xin lỗi...tha thứ cho anh ...”

Nàng òa khóc, mỗi lúc một to, giọng nói meo meo:

-”Em nhớ anh lắm! Vịt thối...em nhớ anh...em tưởng em không chịu được...”

Hấn cũng khóc!

Đêm tân hôn thứ hai của họ, hòa lẫn giữa ái tình nồng thắm và nước mắt hạnh phúc!!!

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Ngoại truyện 1

70. Ngoại Truyện 1

Ngoại truyện 1: Kế hoạch trả thù

Sau tuần trăng mật thứ hai, nàng và hấn về nhà mẹ đẻ.

Mẹ con, ba con, anh em nhận nhau, lại một trận mưa nước mắt.

Đêm tối, nằm nói chuyện với bà chị dâu...

-”Con ranh, dám giở trò với cả tao...”

-”Này, em chồng, em ăn nói cho cẩn thận...”

-”Mày không xứng đáng làm chị nghe con, biết chuyện mà còn diễn như thật, lừa tao tưởng ông Lân bị vô sinh thật...phải à một trận”

Nàng nhồm dậy, toan cù Uyên, nó vội vàng thanh minh:

-”Eo, mọi người đồng lòng đồng sức, tao không theo chỉ có bị tẩy chay thôi, mày thông cảm tý đi...mà ngày xưa mày, đúng rồi, mày cũng thông đồng lão Minh, tao cũng bị bắt cóc về làm dâu đấy, mày nhớ không? Còn oan à, hòa!”

Lan ngớ người.

-”Không, tao bảo, thực ra lỗi không phải do chị em mình, mà là do hai lão, phải trả thù mới được...”

-”Mày tao cái gì, xét về tuổi, kém chị gần 6 tuổi, xét về danh phận, cũng là em...”

-”Bà mày chưa quen, lắm điều...”

-”Già mồm, đúng, phải trả thù...”

Vừa hay, mẹ nàng đi vào, bà hỏi hai đứa đang nói chuyện gì, hai nàng hào hứng đem đầu đuôi kể lể.

Bà cười mỉm, rồi thì thầm kế hoạch. Nghi Lan sửng sốt.

-”Ngày xưa mẹ có thử với ba không?”

-”Có chứ, ba mày chả sợ phát run, cầu xin khóc lóc”

Uyên bổ sung.

-”Ba sợ là mẹ sướng còn gì?”

-”Đúng, Uyên ạ, tao với mày phải áp dụng, xem hai lão sợ như nào...”

-”Mày đừng mơ tưởng vội, chưa chắc họ đã sợ đâu, có khi lại cười tươi sung sướng ý chứ!”

-”Cười thì ly dị, chị em ta sống với nhau”

-”Được!”

-”Quyết vậy đi!!!”

....

Được sự trợ giúp của các bậc lão thành, kế hoạch của hai nàng diễn ra khá hoàn hảo.

Bước 1: Trút rượu say cho các ông tướng. Xong!

Bước 2: Tổng vào phòng khách sạn, thuê hai em gái xinh đẹp biểu diễn trước mặt. Xong!

Bước 3: Tắt đèn, gái ra, nàng vào. Xong!

Tường thuật câu chuyện diễn ra ở phòng Cáo Thỏ.

Vài ngày luyện giọng quả đem lại kết quả tốt tới bất ngờ. Giọng cô nàng giảng viên giờ lả lướt không thua kém gái bao là mấy.

-”Anh yêu, muốn em chiều gì nào, yêu quá...”

Lão chồng nàng cất tiếng khàn khàn:

-”Tối đây đi em....ôi trời, em đẹp quá, khác hẳn con vợ già nhà anh...”

Lộn ruột lần thứ nhất, vẫn cố:

-”Con vợ già nhà anh xấu lắm hả?”

-”Ừ, xấu lắm, từ khi đẻ xong còn béo như con lợn ý, anh nhìn phát tởm...”

-”Thế sao anh không li dị đi?”

-”Không được, ba mẹ anh nghiêm lắm, nào bé con, tối đây với anh...”

Một giọt nước mắt lăn dài, thì ra là vậy...thì ra cái hạnh phúc lâu nay chỉ là ảo tưởng...thì ra nàng giảng viên có cuộc sống viên mãn tới giờ, là nhờ ba mẹ chồng nghiêm?

Tự cười chính bản thân mình, cố nén nhịn, mặc xác lão ta làm gì thì làm. Cố nhịn thôi, anh cáo già lắm ư? Được, lần này xem chối cãi ra sao, kết thúc đêm nay, nhất định ai đi đường ấy....

Chiếc lưới kia lần mò trên dưới, mọi khi, hành động ấy thật lãng mạn, giờ đây, nàng chỉ thấy kinh tởm.

Từng cú rướn người của đức lang quân, mà trong đầu anh ta đang nghĩ là với một em người mẫu xinh đẹp, khiến nàng ghê sợ.

Nước mắt nàng cứ chảy, cố nén, cố nén,...trong đầu chỉ duy nhất một suy nghĩ, sau trận mây mưa này, cả hai sẽ ra tòa, lòng nàng đau thắt...

Nếu không có việc này, sao đo được lòng người?

Rút ra khỏi người con gái phía dưới, Minh nửa nói nửa cười:

-”Sao, đang tính viết đơn ly dị như thế nào hả, nàng giảng viên ưu tú – con thỏ khốn nạn?”

Nàng sốc!

-”Anh...Minh...anh...biết từ bao giờ?”

-”Dạo này cũng gớm thật, dám trêu cả chồng, thường ngày vợ mình hiền lành ngây ngốc, ai dè cũng có ngày...haha”

-”Làm sao mà anh biết???”

Minh cười sung sướng:

-”Chiều ông xã lần nữa thì ông xã nói cho bà xã...”

Nàng bị chơi lại, tức, nhưng vì tò mò nên đành làm theo...

Vừa thở dốc, chồng nàng vừa nói:

-”Thứ nhất, người mẫu người ta chân dài, còn nàng thì chân ngắn lăm. Lần sau kiếm con nào chân ngắn nhé! Thứ hai, xịt nhiều nước hoa lên, cái mùi này, trong hàng trăm người tôi cũng nhận ra...”

Chàng cười ha hả, nàng xấu hổ tới đỏ mặt, có một chuyện chàng chẳng nói ra, nhất cử nhất động của nàng, từ lâu chàng đều cho người theo dõi, cái việc này, chàng ta đã biết tổng từ lâu rồi!!!

.....

Tường thuật câu chuyện diễn ra ở phòng Vịt Ngan.

Tất nhiên, Ngan thì ranh hơn Thỏ, cho nên nàng ta dùng hũ lọ Miss Dior ngụy trang.

Đã thế, dáng nàng ta còn chẳng khác dáng người mẫu là mấy.

Quan trọng nhất, Việ không cho người theo dõi vợ, kể cả là có thì nàng ta cũng biết, khôn lăm:XXX.

Khổ thân Vịt.

Đèn tắt.

Người mẫu không nói không rằng, bò lên người hấn làm loạn, nghệ thuật, lừa dối rất đúng tiêu chuẩn!

Sức nóng của rượu loại mạnh, sức quyến rũ của sắc, sức mạnh nam tính, ba thứ này kết hợp, người đàn ông nào chịu được???

Cũng may, trên đời còn có loại sức mạnh lớn hơn thế, sức mạnh của tình yêu!!!

Người ngợm một rã rời, mà hấn dùng tay hất con sâu trên người mình, lớn giọng:

-”Tránh ra...”

Con sâu hơi mím cười, nhưng vẫn cố gắng, nhả mật ngọt:

-”Anh yêu, chiều em một đêm đi mà...ken bon thể...”

Tất nhiên là giọng nói cũng đã thay đổi, hấn dứt khoát:

-”Tránh ra, tôi có vợ rồi...”

-”Làm gì mà phải thế, trời không biết, đất không biết, đêm nay chỉ có mình em với anh vui vẻ thôi...”

Đoạn, nàng mân mê trên mặt, lại từ từ xuống dưới:

-”Anh xem, người anh nóng sắp không chịu được rồi, đừng cố nữa anh...”

-”CÚT”

Nàng sướng, càng ngày càng phấn khích, được thể nhào tới, hôn thắm thiết lên môi hấn.

Hấn lúc đầu kháng cự, nhưng sao cái vị ngọt này nó quen tới thế?

Nàng càng hôn, hấn càng thấy quen thuộc lạ lùng!

Bất giác, hấn đưa tay mân mê trên chiếc lưng trần, cái vết nho nhỏ lõm lên cũng quen.

Giật mình, nhanh chóng nắm lấy bàn tay, đất trời, bàn tay gầy gầy thon thon xương xương này, chỉ có thể là của một người!!!

Phát hiện mình bị chơi, hấn cay cú.

Nhất định, nhất định phải lật ngửa lại ván bài. Hấn hắng giọng:

-”Được thôi em, nhưng bật đèn lên, mang máy quay tới đây!”

Nàng hơi thất vọng.

-”Sao cần mang máy quay hả anh?”

Mẹ kiếp, giả giọng như thật, hấn tưởng mình đã thấu hiểu hết vợ mình rồi cơ, ai ngờ, còn nhiều điều mới mẻ nha!!!

-”Anh phải quay về cho vợ anh xem...”

-”Ặc, người ta làm tình phải giấu phải diêm, sao anh ngốc vậy?”

Hấn thở dài, nàng nghĩ ngợi, khuôn mặt thoáng buồn với suy luận của mình:

-”Em đoán không nhầm, anh chán vợ rồi hả, nên muốn dùng cách này li dị?”

Những ngón tay kia vẫn không ngừng trêu chọc nơi nam tính, hấn điên, nhưng cố nén, lại thở dài...

-”Không phải, anh muốn dùng cách này khiến cô ấy hận anh, mà quên anh đi...muốn cô ấy có cuộc sống hạnh phúc...”

Bắt đầu nghi ngờ, tên này, có gì giấu nàng ư? Không giữ được bình tĩnh, nàng hỏi:

-”Làm sao mà phải để vợ mình quên mình? Anh kì quá...”

-”Haizz, lần trước anh có gặp tai nạn, sau đó có biến chứng, hôm nọ đi khám bác sĩ, bảo không sống được bao lâu nữa, anh sợ cô ấy không chịu nổi cú sốc này, thôi thì cứ để cô ấy nghĩ anh phản bội cô ấy còn hơn...”

Việt ăn một phát tát. Lan giận tím mặt tím mày.

-”Mẹ kiếp, anh là thằng khốn nạn!”

-”Chó chết này!”

Chửi bới xong, ngồi khóc hu hu.

Hấn cười sung sướng.

-”Lần sau đừng lừa anh nữa, bé còn non và xanh lắm!!!”

-”Anh...anh...”

-”Đùa đấy, chết thế éo nào được!”

Nàng giận, điên, uất, mà tội là mình gây chuyện, chẳng thể nào mà ăn vạ được.

-”Đến đây em bé, lúc này còn hào hứng giảo hoạt lắm cơ mà!!!”

-”Quên đi!”

Chưa kịp chạy đã bị ai đó kéo lại, ăn thịt không thương tiếc.

....

Sáng hôm sau, hai nàng gặp nhau, mặt nàng nào nàng đó méo xệch!!!

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Ngoại truyện 2

71. Ngoại Truyện 2

Ngoại truyện 2: Làm vợ ghen

Chưa bao giờ nàng ghen vì hấn cả.

Thật bức bối mà!

Nhất định, nhất định phải làm nàng ghen một lần, rồi bắt hấn trả giá như nào, hấn cũng chịu.

Nghĩ là làm, hấn giao toàn bộ mọi việc cho Cẩm.

Sáng ở công ty, nghĩ tối về nhà vẫn còn cười sung sướng!

Kiểu này nàng không điên mới lạ!

Ra khỏi xe, đường hoàng đi lên nhà, không một tiếng động.

Căn nhà lạnh toát, không khí u ám. Tất nhiên hấn rất muốn thấy nàng ghen, nhưng không vì thế mà sơ suất, vẫn có người bảo vệ ngoài cổng, chúng nói nàng chưa hề rời khỏi nhà!

Chắc chắn nàng ở trên phòng rồi!

Mở cửa nhẹ, Việt tưởng như tim mình bị ai đó đâm một phát rất mạnh.

Mảnh thủy tinh bắn tung tóe...

Những viên thuốc trắng rơi đầy sàn.

Bức thư ngắn gọn cùng nét chữ run run đã nhòe đi: ‘Việt, vợ biết trái tim chồng đã không còn chỗ chứa cho vợ, tạm biệt!’

Nàng nằm đó, hơi thở yếu ớt.

Hấn phát hoảng, xóc vợ dậy, chạy thật nhanh ra xe.

Nàng mơ màng mở mắt, ngón tay run run vuốt ve khuôn mặt hấn:

-”Là anh sao? Em đang mơ hay thật?”

-”Thật, để anh đưa em đi bệnh viện, anh xin lỗi, vợ ơi...sẽ không sao đâu...”

-”Không cần, anh đã có người khác, em cũng không muốn sống nữa...”

Nàng thì thào.

-”Không phải đâu, anh xin vợ, anh đùa thôi, tại anh muốn vợ ghen, anh thật ngu xuẩn...”

Nàng cười hiền hòa, thêm thiếp.

Hấn khóc.

Hấn sợ.

Thật may, tới bệnh viện, bác sĩ khám, nói không cần rửa ruột, nếu thực sự bệnh nhân uống thuốc ngủ thì chỉ là lượng rất ít, ngủ lúc sẽ dậy.

Hấn như trút được gánh nặng, từ đó không bao giờ dám làm vợ ghen nữa!!!

.....

Chuyện ban sáng...

Cầm tập ảnh nóng của chồng trên tay, nàng nghen, ước tới tận cổ.

-”Mẹ cha nhà nó, Cầm, chú nói cho chị, con này là con nào, con nào mà dám láo thế...”

-”Chị, chị bình tĩnh, cái này như hai bên tự nguyện ý sao ý ạ...”

-”Đàn ông thích hoa thơm cỏ lạ chị xử sau, nhưng con nào to gan đi phá hạnh phúc gia đình người khác hả, mày điều tra ngay cho chị...”

-”Nhờ cô ta không biết đại ca có gia đình rồi thì sao ạ, theo em chỉ cần tra anh cả thôi ạ”

-”Ồ hay cái chú này, sao chú bênh nó thế...”

-”Em...em...”

-”Tao nhất định tự tay cho nó một bài học, dám động vào tấm thân trong sạch của chồng bà, mẹ, giết không tha...”

Đúng là chị cả, cá tính ngang ngược không kém anh cả! Cầm lâm vào tính thế tiến thoái lưỡng nan. Biết thế hẳn đã chọn xử con người mẫu nào ghép cho lành. Mà sợ chị không tin, đành phải lấy mặt con bé đang quen.

Giờ hẳn không làm thì chị ắt sẽ sai người khác làm.

Mà giờ báo đại ca thì ăn đập là chắc.

Nghĩ đi nghĩ lại, chỉ còn cách khai thật với chị.

Chị cả nghe xong, khẽ nhếch môi cười, ra lệnh:

-”Được rồi, chú về đi, chị hứa chuyện này không liên quan tới chú, coi như chị bị lừa đi.”

Đoạn, nàng sai người đi mua thuốc ngủ.

Tối gần giờ chồng yêu đi làm về, rắc rắc ra nhà, rồi đập vỡ chiếc cốc, viết lá thư tuyệt mệnh, chấm chấm vài giọt nước làm nhòe mực!

Xong xuôi, để xoa tóc một cách phờ phạc, mệt mỏi, rồi nuốt một viên thuốc, đợi dịch!

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Ngoại truyện 3

72. Ngoại Truyện 3

Ngoại truyện 3: Gà con ~Lan~

Cuộc sống của chúng tôi trôi qua vẫn nhẹ nhàng như vậy.

Trâm Anh nghe nói lấy chồng bên Mỹ, không về nhà nữa, tôi rất ít gặp cô ấy.

Hai và Út Linh cưới nhau, Út Linh luôn miệng nói, em ấy chỉ cưới Hai vì cái giống trong bụng, nhưng tôi thấy nụ cười mãn nguyện trên môi Út khi nhìn Hai.

Việt đã nói hết sự thật cho Tuyết Nhi, ba anh ấy nhiều năm nay đã giao hết công ty cho Hoàng Tú rồi biệt tăm ở nước ngoài, thực sự thì ba anh để lại tài sản một nửa cho anh, một nửa cho Tú.

Nỗi hận trong lòng anh ấy, tôi biết từ lâu đã không còn. Tuyết Nhi lên làm tổng giám đốc của Golden Face, lo toan mọi việc lớn nhỏ.

Đại Bàng Đen, xưa nay vẫn do Hai quản.

Việc cần thiết anh mới ra mặt, nhưng dạo này anh ấy lười, cũng không ham hố dự án lớn, nên hầu hết thời gian anh đều ở nhà!

Ở nhà làm gì?

Còn làm gì nữa? Xây dựng chứ sao!

Ngôi biệt thự chúng tôi đang ở kiến trúc kiên cố, nên xây thêm thì mất đẹp, Việt lại muốn có không gian rộng lớn cho con. Vì vậy, không còn cách nào khác, chúng tôi phải cho người vượt cái ao sau nhà.

Một nửa ao, anh xây một cái hồ cá nhỏ, và một đầm thả sen.

Một nửa ao, đủ xây cho con cái một thế giới riêng.

Gần năm tháng thi công, chỉ có anh và thợ, tự tay anh ấy chọn sơn, gạch, đồ đạc, và khôn nạn nhất, là không cho tôi tham dự một cái gì hết, lấy lý do tôi mang bầu chứ...à mà quên mất, tôi đang có bầu, là một bé trai.

Tôi nghĩ anh muốn tôi bất ngờ thì đúng hơn.

Hôm đó, là ngày khánh thành, anh cầm tay tôi, dẫn vào khu của các con.

Tôi đi hết từ ngạc nhiên này sang ngạc nhiên khác!

Bốn tầng, tổng cộng chia chín phòng nhỏ, một phòng lớn. Phòng to nhất ấy anh đặt tên là phòng Gia Đình. Anh nói, mai sau chúng tôi sẽ cùng nhau chơi bời ở đó,

Khu của các con với biệt thự của vợ chồng tôi cũng được nối thông bằng đường đi gần rất nhiều những con thú bằng sứ trong các bộ phim hoạt hình.

Mỗi phòng nhỏ một phong cách, trông rất ngộ nghĩnh, trời ạ, chồng tôi xây cho con tôi, sao tôi nhìn mà nước mắt rơm rớm. Tôi cố ý nói tránh:

-”Anh xây không sợ thừa à, làm gì mà nhiều con tới thế?”

-”Cứ xây đấy, ít thì ồi đưa vài phòng!”

Tôi dựa vào vai anh, nhìn ngắm công trình mồ hôi nước mắt, mỉm cười:

-”Lẽ ra chồng nên làm kiến trúc sư!”

Anh sướng:

-”Vợ đánh giá chuẩn đấy!!!”

.....

Tôi nói ghét để ở bệnh viện.

Tôi ghét mùi ở bệnh viện, vả lại, tôi lạc gia đình bao nhiêu năm, cũng vì họ không cẩn thận trong công tác coi chừng trẻ sơ sinh.

Bởi vậy, tôi ám ảnh, tôi rất sợ nếu nghĩ con mình cũng như mình.

Là tôi tâm sự vậy thôi, không ngờ anh tâm lý tới mức, bố trí đầy đủ trang thiết bị ở nhà, thuê những bác sĩ giỏi nhất.

Hôm đó là một buổi sáng mùa thu...

Tôi đau tới chết đi sống lại, chửi bới loạn xạ.

Cũng may, anh luôn bên tôi.

Tôi thở gấp, anh cũng thở theo tôi, tôi mắng, anh dỗ lời, tôi cào cấu, anh chịu đựng. Có anh, cảm giác thực sự yên lòng!

Khi nghe tiếng bé khóc, tôi mừng tới rơi nước mắt, anh thì gục vào vai tôi, thở hổn hển:

-”Anh mệt quá vợ ơi!”

Cái lão này, tôi để chứ anh để hả?

Vậy đây, vậy mà sau này, lần nào cũng thế, lần nào cũng là vợ khóc, chồng kêu mệt...Đúng là đồ con Vịt!

....

Bé đầu tiên có tên ở nhà là Gà. Gà con là một cậu bé rất kháu khỉnh, đáng yêu.

Tôi chưa từng thấy đứa nào khéo mồm khéo miệng như thế!

Léo mép gấp mấy lần ba nó!

Cũng chỉ vì léo mép và thân với mẹ quá, nên bị thằng ba ích kỉ tống xuống ở nhà dưới cùng vú nuôi khi mới hơn một tuổi.

Nó cũng khôn, lúc chồng tôi ở nhà, rất khuất phục, ngoan ngoãn. Cứ khi nào anh đi làm, là lưng chừng lưng chừng bò lên nhà trên với tôi.

Có lúc tôi tiễn chồng đi làm, quay lại thấy con mình bé tí, trốn vú nuôi, cố gắng bò lên những bậc cầu thang tìm mẹ mà rớt nước mắt. Tôi bế cu cậu, mang lên phòng yêu chiều!

Gặp mẹ là cậu thơm hết chỗ này tới chỗ kia, thậm chí cái chỗ chứa sữa cũng đòi sờ. Nếu ba cậu ta mà biết chắc cậu ta ăn đòn sớm, nhưng mặc kệ, mẹ cậu ta – là tôi đây, thương cậu ta, thế là đủ!!!

Tiếc là cái kim trong bọc lâu ngày cũng bị lòi ra.

Trăm lần hành sự thành công, cũng có lần thất bại. Hôm đó, ông chồng để quên tập tài liệu ở nhà, vào thấy thằng con quý tử đang vụng trộm, mắt lừ lừ, chẳng nói chẳng rằng, xách cổ tống thẳng.

Mẹ con chúng tôi nhìn nhau, đau khổ vô cùng.

Nói về cách dạy con, tôi luôn muốn trong nhà một người cương, một người nhu, và tôi chọn là người nhu, vì vậy, khi anh xử lý hay ra lệnh cho con cái, tôi không bao giờ can thiệp, tôi muốn anh có cái uy, như thế mai sau trẻ mới không làm loạn.

Khi Gà con xuống hẳn nhà dưới, tôi mới cần nhằn:

-”Anh hơi quá đáng rồi, con còn nhỏ...lại không có người chơi, nó buồn...”

Anh cười tinh ranh:

-”Ừ, anh cũng đang định bàn với em, sản xuất thêm đứa nữa, để nó đỡ cô đơn mà lên làm phiền vợ anh...”

-”Ý em...ý em không phải là thế...”

Chưa kịp nói hết câu thì đã bị lão ăn gọn. Trước ông chồng đẹp trai phong độ thế này, tôi làm gì có bản lĩnh mà chống đỡ, đành để ông thích làm gì thì làm thôi, hix! Thôi thì, chẳng nào Gà con cũng cần có em mờ, một công đôi việc!!!

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Ngoại truyện 4

73. Ngoại Truyện 4

Ngoại truyện 4: Gia đình khó khăn ~ Việt ~

Năm tháng qua đi, chúng tôi giờ đã là một đại gia đình!

5h chiều.

Tôi và vợ ngồi chơi trong phòng Gia Đình!

Tôi chơi xếp hình với thằng Ếch, còn vợ tôi cho con Nhái ăn.

Mấy đứa lớn hơn còn đi học.

Tiếng cửa mở...cộng tiếng hét chói tai:

-"BA MẸ...chúng con đã về!"

Đây là cặp sinh đôi của bọn tôi, Cún và Mèo, năm nay vừa vào lớp một. Bọn chúng luôn ồn ào như vậy, theo thông lệ thì khi về nhà, thằng Cún sẽ xà vào lòng vợ tôi, còn con Mèo chắc chắn sẽ quấn tôi, trẻ con mà...

Lạ rằng hôm nay, vừa mới mở cửa phòng, hai đứa tranh nhau vợ tôi, tranh nhau ôm ấp, hôn hít.

Kể làm cha như tôi có chút chạnh lòng.

Một lúc, con Mèo òa khóc.

-"Mẹ ơi, Mèo con thương mẹ lắm..."

-"Cún cũng thương mẹ nhất trên đời...mẹ ơi mẹ có mệt không?"

-"Mẹ ơi...mẹ ơi..."

-"Mẹ ơi để con cho em Nhái ăn cho, mẹ nghỉ đi..."

Vợ tôi cũng sốc không kém, liếc nhìn tôi, rồi lại cúi xuống, nhẹ nhàng hỏi bọn chúng:

-"Hôm nay Cún Mèo đi học vui không con? Con đi bộ về hay chú Cẩm đón?"

-"Chú...chú tới trường đón bọn con, nhưng bọn con đi bộ từ ngõ vào mẹ ạ!"

-"Vui lắm mẹ ạ, cô giáo dặn phải thương mẹ..."

Thằng Cún cướp lời:

-"Cô giáo nói mẹ vất vả, bọn con thương mẹ lắm..."

Thầm nghĩ cô giáo này cũng tốt thật đấy, nhưng cô đã dạy mẹ vất vả sao không dạy luôn bọn chúng ba chúng cũng vất vả lắm chứ?

-"Mẹ, mẹ...cô giáo nói tiền học thêm tháng sau miễn cho con và anh Cún..."

Tôi bế thằng Ếch lại gần "đám đông", ân cần hỏi:

-"Sao cô lại miễn cho các con?"

-"Vì cô bảo gia đình mình khó khăn ạ!"

Bọn chúng trả lời rất hồn nhiên, mắt vẫn dán vào vợ tôi, coi như sự xuất hiện của tôi chỉ là hạt cát bụi trên sa mạc,...thiên vị quá đáng rồi nha!!!

Vợ tôi bế Mèo vào lòng, ân cần hỏi:

-"Sao cô nghĩ nhà mình khó khăn?"

-"Con không biết!"

-"Thế cô có hỏi gì con?"

-"À, cô giáo hỏi vài câu về nhà mình..."

-"Câu gì, con kể mẹ nghe xem..."

-"Cô bảo ngoài Cún Mèo ra nhà mình có mấy chị em?"

Tôi sốt ruột, hỏi con trả lời sao, nó đáp:

-"Con trả lời còn 4 người nữa, ba mẹ có tất cả 6 con...đúng không mẹ?"

-”Đúng, giỏi lắm...”

-”Cô còn hỏi ba mẹ làm nghề gì, để cô điền vào sổ liên lạc...”

-”Cún Mèo có biết ba mẹ làm nghề gì không?”

Vợ tôi hỏi các bé.

-”Có chứ, con bảo cô mẹ em bán bánh...còn ba...còn ba...”

Thấy nó ấp úng, tôi hơi bực, chả nhẽ con mình nó không biết cả nghề của mình ư...

-”NÓI MAU”

-”Anh cứ bình tĩnh nào, thế con nói ba làm nghề gì?”

-”Con bảo...không phải con, anh Cún bảo ba chỉ ngồi nhà chơi máy tính, không đi làm...mà con thấy đúng mà...”

Ặc? Con mới cái!

-”Xong cô giáo còn bảo về phải thương mẹ, mẹ làm việc vất vả lắm...mẹ mệt nhọc nhưng vẫn cho chúng con cuộc sống ấm no”

Phải nói, giờ phút này, hận, giận, ức, khí nóng phùng phùng...Vậy là, trong mắt cô giáo và bạn bè của Cún Mèo, vợ tôi biến thành người phụ nữ kham khổ vừa bán bánh, vừa nuôi 6 đứa con và chồng.

Còn tôi, đường đường là đấng nam nhi, ăn bám vợ?

Gia đình chúng tôi thế thì ai mà không nghĩ là hoàn cảnh cơ chứ?

Dường như cảm nhận được sự ức chế của chồng, vợ tôi thủ thỉ:

-”Ặc, các con nhầm rồi, nhà mình cũng không khó khăn, các con có nhà ở, thức ăn ngon, quần áo đẹp là nhờ ơn ba làm việc vất vả kiếm tiền, tất cả là nhờ ba hiểu không, MAU QUAY RA ÔM CẢM ƠN BA NHANH!”

Gớm, đúng là vợ mình, một câu nói xoay chuyển thế sự, một câu nói khiến tôi ấm hết cả lòng.

Bọn chúng lại sấn vào tôi, rồi rít yêu thương, thằng Cún vẫn còn thắc mắc, nó hỏi:

-”Ba ơi thế ba làm nghề gì đấy ba?”

Vừa hay, Gà và Ngỗng đi học về, tôi quay sang, thử hỏi các con:

-”Có ai biết ba làm nghề gì không?”

Bọn chúng ớ người, con Ngỗng nhanh nhẩu:

-”Con biết, con biết...”

Cuối cùng cũng có một đứa có hiểu, haizz...

-”Hôm nọ nghe chú Hai nói ba là...là gì ý nhỉ...là ...là ...đúng rồi...ba là Chúa Tể, ba là Chúa Tể phải không ba?”

Vợ tôi nhìn tôi, đôi mắt nàng đầy ngạc nhiên sững sột. Phải nói, tôi còn sững sột hơn.

Thằng Ếch nhảy phổng lên.

-”A, em biết rồi, ba là Chúa Tể của những chiếc nhẫn...”

Bọn còn lại mặt ngơ mây ngáo, nhìn tôi bằng ánh mắt kính nể, vợ tôi mặt đỏ như cà chua, hiệu ứng muốn cười mà phải nhịn đấy mà!!!

-”Ba, ba ban con ít sức mạnh đi ba...”

-”Ba, ba biết phép thuật không?”

-”Chúng mày ngu, ba làm Chúa Tể Hội Đồng Quản Trị, không phải Chúa Tể của những chiếc nhẫn...”

-”Ai bao anh thế?”

-”Ba, ba nói xem ba là gì? Chúa Tể Hội Đồng Quản Trị có oai hơn Chúa Tể của những chiếc nhẫn không ba? Ba có sức mạnh không?”

....

Bọn trẻ riu rít títt mù!

....

Tôi tới méo cả mặt, cũng may, sau khi chạy vào nhà vệ sinh cười sượng, vợ tôi cũng quay ra , phân tích:

-”Ba không phải Chúa Tể, ba là Chủ Tịch- Chủ Tịch Hội Đồng Quản Trị, hiểu không con?

-”Chủ Tịch là gì hả mẹ?”

Xem ra giải thích cho bọn oắt con hiểu quả khó khăn, vợ tôi đành đổi hướng:

-”Thôi, khi nào có ai hỏi, thì trả lời ba là Doanh Nhân cũng được,...”

-”Doanh Nhân là gì hả mẹ?”

-”Là kinh doanh con ạ!”

-”Kinh doanh là gì ạ?”

....

Một người, tôi cũng nản.

-”Mày muốn nói ba là chi thì nói, nhưng nhớ bảo ba là tiềm lực kinh tế chính của gia đình là được...”

-”Tiềm lực kinh tế là gì hả ba?”

Một, oải, nản...cuối cùng tôi và vợ thống nhất ai hỏi thì chúng sẽ nói ba chúng bán hàng, mẹ chúng bán bánh, nhà bọn con không khó khăn. Có lẽ, một ngày trong tương lai, chúng ắt tự biết!

*****

Buổi tối, sau khi cho con Nhái đi ngủ, tôi lên phòng, vợ tôi đã nằm sẵn trên giường, lả lơi lả lướt trong chiếc áo ngủ mỏng manh...máu nóng trong người tôi cứ gọi là hầm hập, cho tới khi nàng gọi:

-”Hỡi Chúa Tể của những chiếc nhẫn, chàng hãy tới đây...Hãy đem cho em một chút sức mạnh đi nào!!!”

...

Vậy đấy, tôi bây giờ không chỉ là Vịt, mà còn là Chúa Tể của những chiếc nhẫn! Oai v~!!!

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Ngoại truyện 5

74. Ngoại Truyện 5

Ngoại truyện 5: Ba mẹ vào bệnh viện ~ Ếch ~

Ba tôi nói từ tuần trước rồi, ba phải đi công tác ngoại tỉnh hai ngày.

Mọi lần ba đi mẹ hay cầu nhàu lăm cơ, nhưng lần này mẹ chỉ gật đầu.

Xong, sáng nay ba đi, một lúc mẹ dặn dò vú nuôi cái gì đó, rồi cũng đi mất!

Cả nhà anh chị đi học hết, chỉ còn tôi và em Nhái!

Chúng tôi đang chơi cùng vú nuôi thì dì Linh cùng bác Uyên tới chơi.

Dì và bác cùng đồng thanh hỏi tôi.

-”Mẹ con đâu?”-”Ba con đâu?”

Tôi ngơ ngác, sau cũng lễ phép trả lời:

-”Dạ, ba con đi công tác, mẹ con...mẹ con...”

Tôi chẳng biết mẹ đi đâu nữa, bác Uyên bảo dì:

-”Chị phải vào đây gấp, nghe Lan nói, nó có một cái u lành ở lưng, lâu rồi, cũng không nguy hiểm nên nó sẽ tự đi cắt, có lẽ không nói với Việt, nhưng chị vẫn lo...”

Dì tôi sốc nặng.

-”Trời đất, em cũng vừa nghe Hai nói, đại ca cũng đi làm tiểu phẫu nhỏ với vết sẹo ở chân do lần trước tai nạn để lại, vì nhỏ thôi nên cũng không nói cho chị cả...”

-”Hả, vợ chồng nhà này...thế Việt nó làm ở đâu em?”

-”Ở bệnh viện Đại Cường chị ạ!”

-”Ặc, con Lan cũng làm ở đó, vợ chồng nhà này, hâm rồi!”

Dì và bác nói gì đó, sau đó cho tôi và em Nhái theo.

Tới nơi, chúng tôi vào phòng thăm ba trước, con Nhái thấy ba mặc áo quần bệnh viện thì khóc lóc, ba tôi bế nó lên an ủi:

-”Ngoan nào, chỉ là tiểu phẫu thôi, ba vào tý rồi ra ngay mà...”

Đoạn, ba tôi dặn mọi người đừng nói gì với mẹ.

Sau, sợ con Nhái không giữ mồm giữ miệng, chỉ tôi và bác vào thăm mẹ, dì Linh ôm Nhái đi chơi.

Thấy mẹ tôi nằm, chuẩn bị đợi bác sĩ đưa vào phòng, tôi sợ lắm, mẹ tôi xoa đầu tôi, bảo không sao, rồi dặn bác, đừng nói ba biết.

Lúc ba mẹ tôi trong phòng, tôi thấy dì và bác bàn gì đó ngoài cửa.

Khi ba mẹ tôi phẫu thuật xong, hai người ngủ, tôi và Nhái gọi mãi, chẳng ai dậy trả lời, chúng tôi gào ầm cả bệnh viện, dì tôi bảo:

-”Không sao, ba mẹ tiêm thuốc mê, tý mới tỉnh”

Dì bác đưa ba mẹ tôi vào cùng một phòng, chúng tôi ngồi chơi đồ hàng ở ngoài cửa, nghe lời dặn, bao giờ ba mẹ dậy mới được vào, phải để yên ba mẹ nghỉ ngơi!!!

Nghe thấy tiếng động, tôi khê mở cửa, ngó trộm bên trong.

Cả ba mẹ tôi cùng đã tỉnh, câu đầu tiên của hai người là đồng thanh:

-”Bố nó làm gì ở đây?” -”Mẹ nó làm gì ở đây?”

Sau đó, ba mẹ tôi nhìn nhau một lúc, rồi cùng sững lại, tiếp tục đồng thanh:

-”Anh, anh dám giấu tôi...” -”Cô, cô dám giấu tôi...”

-”Khốn khiếp...” -”Mẹ kiếp...”

Sau rồi, chưa kịp để ba tôi nói gì, mẹ tôi đã dành thế chủ động, bù lu bù loa, khóc lóc thảm thiết.

Ba tôi lép vế, xót vợ, đành nhảy sang giường mẹ tôi, nhẹ giọng an ủi:

-”Thôi mà, mẹ nó ngoan nào, anh có làm sao đâu, anh chỉ làm tiểu phẫu nhỏ với vết sẹo ở chân thôi, trông cho đẹp trai ý mà, cho vợ ngày càng yêu, có thể nói là đi phẫu thuật thẩm mỹ đấy!!! Không lo không lo...”

Mẹ tôi vẫn nức nở:

-”Thế sao còn giấu, không có gì đáng lo sao phải giấu...”

-”Thì anh lo mình và các con, có tý lại cuống lên, anh vào bệnh viện tý rồi về...”

-”Anh bảo việc gì cũng phải bàn với nhau, sao anh, anh thật...”

Ba tôi bắt đầu nghiêm mặt, ánh mắt có phần cũng tức giận lắm, mẹ tôi biết điều, nín nọt:

-”À, em cái u lành ở lưng ý, em đi cắt...cũng chỉ là tiểu phẫu thôi”

Ba tôi nhảy dựng:

-”Khốn khiếp, cả một cái u đấy, cô làm như đi chợ không bằng, nhờ làm sao thì sao, nhờ người ta khám nhầm, là u ác tính thì sao, cắt đi nguy hiểm chết, rồi nhờ phẫu thuật sơ sẩy, nhiễm trùng thì sao, rồi ngộ nhờ bác sĩ tiêm nhầm thuốc...lúc đó tôi phải làm sao...”

Ba tôi vừa tưởng tượng, mắt đã rơm rớm, mẹ tôi không những không thương, còn hét toáng:

-”Cái này tôi phải hỏi anh mới đúng đấy!”

Đoạn, ba mẹ tôi mỗi người quay một góc.

Tầm nửa tiếng sau, mẹ tôi khó chịu, quát:

-”Về giường của anh đi!”

Ba tôi cúi:

-”Tôi đau chân, cô thích thì sang đây mà nằm”

Mẹ tôi đang định loạng quạng vùng sang, thế là trúng kế ba tôi rồi, tôi biết ngay mà, lại bị ba ôm gọn thế kia.

Ba tôi thơm mẹ tôi.

Ba tôi hôn vào miệng mẹ.

Ba tôi là đồ ích kỉ. Chúng tôi muốn hôn, đều phải đợi lúc ba không có nhà, nhiều lúc, tôi ghét ba.

Đang yên đang lành, thì con Nhái khóc oang oang, tôi ngó xuống, hóa ra nó cũng đang xem trộm như tôi.

Ba mẹ tôi giật mình, hai vị đại nhân truyền chúng tôi vào.

Mẹ tôi bế Nhái, nín nọt:

-”Sao lại đứng ngoài đây, bác đưa con tới à, sao lại khóc, mẹ thương...”

Nó méo máo:

-”Ba ác độc...”

Ba tôi giật mình.

-”Sao ba lại ác độc, Nhái sao vậy?”

Nó vẫn kiên quyết, nhìn ba tôi đầy thù hận:

-”Ba nhé, ba mắng mẹ xong ba cởi áo mẹ, mẹ đang ôm mà ba cởi áo mẹ thế mẹ cảm lạnh thì sao? Huhu...”

Tôi bùm miệng cười, thực ra, lần đầu tiên, rình trộm ba mẹ tôi cũng có thắc mắc y như nó đấy, nhưng anh Gà con đã giải thích cho tôi hiểu.

Tôi đành làm đứa con ngoan, dỗ dành em:

-”Nhái, ngoan nào, ba cởi áo mẹ là ba yêu thương mẹ đấy!”

Chả hiểu sao cả ba mẹ tôi đều đỏ bừng mặt, tôi nói có gì sai à, chính anh tôi nói, ba làm vậy là thể hiện ba yêu mẹ mà!

Ba tôi đứng dậy, mỗi tay một đứa, xách chúng tôi quăng ra ngoài, khóa chặt cửa. Tôi thì thấy oan ức cực kì, còn con Nhái vẫn to mồm:

-"Ba, ba không được bắt nạt mẹ nữa...mẹ, mẹ đừng lo, con sẽ tìm người tới cứu mẹ..."

Một lúc sau, chú Cẩm tới đón chúng tôi về nhà!

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Ngoại truyện 6

75. Ngoại Truyện 6

Ngoại truyện 6: Cẩm trại ~ Cún ~

Lại một mùa hè tới.

Mùa hè là mùa tôi thích nhất, bởi gia đình chúng tôi sẽ lên Lạc Tâm ở.

Tôi thích nhất là tiết mục cắm trại dưới chân núi, năm nào cũng vậy, đó là ba ngày tuyệt nhất.

Nói là cắm trại cho oai thôi chứ ba tôi toàn mua lều người ta làm sẵn mà, chất ở nhà kho. Đứa nào thích cắm bao nhiêu trại thì tự vác ra mà lắp.

Năm nào thì ba mẹ tôi cũng chung một trại lớn.

Mỗi năm đội hình trại của tụi tôi lại một khác, năm nay cụ thể là.

Mình anh Gà hai lều, một cho anh, một cho con chó của anh.

Nhái ở trại với chị Ngỗng.

Thằng Éch ở một mình.

Tôi thì ở với con Mèo.

Chúng tôi thường đốt một đống lửa lớn. Bên cạnh để rất nhiều que to và một thùng xốp, mẹ tôi chuẩn bị rất nhiều đồ như gà,cá, tôm, thịt các loại..., cũng hầm ướp gia vị sẵn sàng.

Đứa nào ăn gì, tự túc cắm đồ vào que rồi nướng.

Như thổ dân da đỏ vậy, ấy thế mà chúng tôi đều rất thích, hằng năm đều mong tới ngày này.

Ăn xong, chúng tôi thích chơi gì thì chơi, hè thì ba mẹ cho chúng tôi thoải mái, không quản.

Ba mẹ tôi thường đi dạo, mà quên không nói, mẹ tôi đang có bầu, đây sẽ là thành viên thứ chín của gia đình tôi, dù trai hay gái, ba mẹ tôi đều đã quyết định đặt tên là Ấn.

Chúng tôi tụ tập ở trại anh Gà, chơi Tấn, được ba mẹ huấn luyện từ bé, nên chúng tôi đứa nào cũng rất hoành tráng, rất máu ăn thua, không phân biệt tuổi tác.

Tự nhiên, có tiếng động từ lều ba mẹ, cũng quên không nói, so với chơi bài, chúng tôi còn thích hóng hớt ba mẹ hơn nhiều.

Binh đoàn đang định tập kích thì bắt gặp mẹ vùng vằng bỏ ra, thấy chúng tôi, mẹ hỏi:

-"Đứa nào hôm nay ẹ ngủ cùng!"

Cả sáu cánh tay dơ lên.

Mẹ tôi mỉm cười, ngay lúc đó, ba tôi ra, nạt:

-"Đứa nào ẹ mày vào trại, cắt tiền tiêu vặt ba tháng..."

Mẹ tôi giận, nhưng không nói gì, tôi biết thừa, dù có thế nào, thì khi ba tôi ra ury hay nói chuyện với các con, mẹ tôi thường không lên tiếng; người ngoài nhìn vào còn tưởng ba tôi gia trưởng hống hách, sống lâu mới biết, ba tôi, cũng đáng thương lắm nha!!!

Khi ba tôi cất tiếng, chỉ còn bốn cánh tay dơ lên.

-”Đứa nào ẹ mày vào trại, cầm xem tivi hai tháng...”

Lần này chỉ còn hai đứa can đảm.

-”Đứa nào ẹ mày vào trại, cầm đọc truyện hai tháng...”

Còn duy nhất một cánh tay, của con Nhái, tất nhiên rồi, nó trẻ người non dạ, đâu đã cảm nhận được nỗi khổ khi không có tiền, tivi hay truyện???

Cuối cùng cũng thấy có đứa trung thành với mình, bất chấp tất cả, mẹ tôi sung sướng, tự nhiên tôi thấy xấu hổ quá!

Ba tôi chơi xấu:

-”Xem ra Nhái đồng ý nghĩa là Ngỗng cũng đồng ý nhỉ...vậy cứ thế mà làm...”

-”Không, không ba ơi, trại là của con lắp, con không đồng ý...”

Vậy là con Nhái bất lực, mẹ tôi bực bội lườm ba tôi rồi bỏ đi!

Chúng tôi nhìn thấy mắt ba trừng trừng, không ai dám tiến bước.

Trở về lều, cùng cá cược.

Anh Gà nói:

-”15 phút, tao đặt 3 củ, đứa nào chơi thì vào”

Chị Ngỗng:

-”Được, 3 củ thì 3 củ, lần này căng, 30 phút”

Tôi và Mèo một cửa, thấy mặt ba méo xệch, tôi có linh cảm tốt, mỗi đứa góp triệu rưỡi.

-”Bọn em cá 10 phút”

-”Bọn mày dở à, thua là chắc”

Con Mèo tái mặt, nhưng tôi trấn an nó.

Thằng Ếch cũng chơi, nó đặt 20 phút, riêng con Nhái bé quá chỉ ngồi hóng hớt.

Bọn tôi im thin thít, hồi hộp chờ đợi.

11 phút 23 giây...

Ba tôi cầm áo khoác của mẹ, chạy vội ra khỏi trại.

Theo luật, 10 phút ăn.

Mặt anh chị em của tôi phải nói như đít nồi, còn trái tim tôi...như đang nhảy múa, tiền đâu, tiền đâu, về đây...

Chúng tôi vơ vét đồng polyme về trại, chưa chia vội, vì bây giờ, có trò hay hơn, một, hai, ba, bốn, năm, sáu...đủ số, bắt đầu bấm bước ba.

Chẳng mấy chốc, ba tôi đã ra bờ biển, từ đằng sau khoác áo ẹ.

-”Eo lãng mạn thế!”

Chị Ngỗng kêu.

-”Mày cứ như đi rình lần đầu ý, im đi!”

Anh Gà lên tiếng.

Không hiểu lần này tức như nào mà mẹ tôi dùng chiêu độc, không la hét, không mắng, ba làm gì thì kệ, im lặng.

Ba tôi sợ xanh mắt mèo.

Tất nhiên, mẹ tôi thế thôi, ba tôi mà cứ ôm ôm, hôn hôn, nịnh nịnh hồi lâu là hết giận mà, biện pháp này chúng tôi đều cùng áp dụng khi bị điểm kém – thành công trăm phần trăm nha!

Lâu lâu, cũng thấy mẹ dựa đầu vào vai ba, rồi lâu lâu, thấy ba tôi nhẹ nhàng bế mẹ về trại, chúng tôi hết trò xem, trở về chơi bài...

Đó là những mùa hè tuổi thơ tôi!

Tôi yêu gia đình tôi!

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Ngoại truyện 7

76. Ngoại Truyện 7

Ngoại truyện 7: Tết lại tới rồi ~ Gà ~

Tết lại tới rồi!

Tôi giống bác Minh tôi, năm vừa rồi, tôi tròn 15 tuổi, ba mẹ cho tôi xuất ngoại.

Tôi mới xa nhà được mấy tháng thôi, mà sao tôi ngỡ như mình đã đi vài năm vậy!

Lúc đi, cả đàn nhóc vẫy tay tạm biệt, ba mẹ rơm rớm, lúc đấy, tôi vì háo hức cái gọi là du học, nước Mỹ, đồ Tây,...nên chẳng có cảm giác gì.

Bây giờ, mới thấm thía sự kinh khủng.

Mỗi lần ba mẹ gọi sang, đều hỏi Tết có về không, tôi vì sĩ diện, kêu chẳng nhớ nhà, cũng chẳng muốn về, bên này rất vui.

Hôm nay, xem trên mạng, thấy không khí Tết tấp nập quá, bạn bè để ảnh face cứ ầm ầm, lòng tôi bỗng trống trải.

Chẳng kịp nghĩ nhiều, cũng chẳng kịp khóc nhớ nhà, tôi đặt luôn vé máy bay về!

Trải qua nửa vòng trái đất, cuối cùng cũng đặt chân trên mảnh đất thân yêu, ngôi nhà này, ao cá này, những cái cây này, luống rau thơm mẹ tôi trồng kia...không hiểu sao mũi tôi cay, mắt tôi đỏ, tôi là nam nhi cơ mà, nhưng mà, vẫn vậy đó!

Mẹ tôi nhìn thấy tôi, bất ngờ tới nỗi, đánh rơi cả rổ đậu xanh. So với mẹ các bạn, về tuổi tác, mẹ tôi khá trẻ, mới gần 35. So với tuổi, mẹ tôi còn trẻ hơn, tôi lại phát triển sớm, nên trông tôi và mẹ, không giống hai mẹ con cho lắm.

Chính vì thế, mỗi lần tôi và mẹ quá thân mật, ba tôi thường rất không thích!

Mẹ tôi khóc, làm tôi cũng khóc theo.

Ba và các em tôi thấy động, ủa ra...

Cả nhà chúng tôi, ôm nhau khóc khóc cười cười. Cái gia đình này, thật là!!!:X.

Đêm 29.

Nhà tôi chín người trải chiếu trên trần, cùng trông bánh chưng.

Đó là giây phút rất đầm ấm, rất hạnh phúc.

Bầy đứa chúng tôi cùng tranh nhau chui rúc vào cái chăn mỏng của ba mẹ, mỗi đứa giành một ít, ba mẹ ngồi giữa, cười, mặc bọn tôi.

Ở bên cạnh nhiều chăn lấm chừ, nhưng thế này, vui hơn nhiều!

Tôi hít một hơi, nghĩ ngợi xa xăm, tự dừng sợ thời gian trôi, sợ cái ngày phải quay lại Mỹ.

Mà thôi, bỏ qua đi, tôi phải tận hưởng cái sung sướng trước mắt đã!

Tôi yêu gia đình tôi!!!

Đọc tiếp Về đi anh...nơi đây em vẫn đợi! – Chương kết

77. Chương Kết

Chương kết

~Việt~

29 Tết

Tôi với tay, bỏ thêm củ vào bếp.

Nhìn vợ tôi và mấy đứa nhỏ ngủ rất ngon, vợ tôi dựa tôi, các con, có đứa dựa tôi, có đứa dựa nàng.

Ánh lửa bập bùng phản chiếu từng gương mặt, lòng tôi bỗng thấy ấm, ấm như ngọn lửa kia vậy.

Tôi hôn lên bờ môi đỏ mọng của vợ, tôi biết, tất cả ngọt ngào, bởi vì tôi có em!

Cảm ơn vợ! Anh yêu em! Kiếp sau lại kết duyên nhé!

~Lan~

Đêm 30

Cả nhà chúng tôi cùng đếm ngược đón giao thừa.

Tiếng pháo hoa cùng tiếng cười đùa, lúc nào cảm giác căn nhà cũng có thể nổ tung.

Khi thời khắc tới, chúng tôi nâng ly, và sau đó, anh luôn kéo tôi vào lòng, thân mật trìu mến, tình cảm nóng bỏng.

Nhiều năm rồi, các con tôi cũng quen với cảnh như thế.

Thậm chí, càng lúc chúng càng hò hét cổ vũ anh, khiến tôi chỉ muốn đào lỗ.

Không thể chối cãi...tôi mãi nguyện!

Tôi đã từng nghĩ, không ai có số phận hẩm hiu như mình, nhưng tôi đã lầm, đó ầu chỉ là những thử thách nhỏ nhoi, để đưa tôi tới bến bờ hạnh phúc, tôi là người mẹ, người vợ, người phụ nữ may mắn nhất trên đời.

Tôi biết, tất cả, bởi vì tôi có anh!

Cảm ơn chồng! Em yêu anh!!! Kiếp sau lại kết duyên nhé!

HẾT

Lyon, France, 05/12/2014

Lan Rua's Story ~ Porcupine & Duck Family.

P/S: Thank you all, love u:X

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ve-di-anh-noi-day-em-van-doi>